

Planter i Rauma

Forfatterens adresse:

Steinar Stueflotten
Damenga 19
3032 Drammen

Framsidedfoto:

Til venstre: Revebjølle og tyrihjelm vokser side ved side inne ved Vårsetra i Innfjorden. Et unikt eksempel på møtet mellom vestlige og østlige arter i Rauma, juli 2001.

Øverst til høyre: Handmarinøkkel en sjelden rødlisteart som vokser sammen med flere andre marinøkkelarter på setervoller i Brøstdalen, juni 2001.

Nederst til høyre: Skogmarihand og brudespore på en av Raumas fineste blomsterenger ved Gravdehaug i Romsdalen, juni 2001.

Alle bildene i rapporten er fotografert av forfatteren.

Planter i Rauma

En presentasjon av planter og vegetasjon
i Rauma kommune, Møre og Romsdal

Steinar Stueflotten

FORORD

Denne rapporten beskriver plantelivet i Rauma kommune, Møre og Romsdal. Den er resultatet av et privat kartleggingsarbeid utført av forfatteren i perioden 1997-2001. Rapporten tar for seg karplante-floraen i Rauma og beskriver de enkelte artenes og vegetasjonstypenes forekomst og utbredelse i kommunen. Hensikten med rapporten har vært å gi en så grundig og detaljert beskrivelse av plantelivet i kommunen som mulig, så langt dette er kjent per 2001, og framheve de mange botaniske kvalitetene som Rauma-naturen kan by på. Videre har det vært et viktig mål å øke kunnskapen om verdifulle og spesielle planteforekomster, og gjennom det bidra til en bedre forvaltning av naturverdiene i kommunen. Dessverre har historien vist at mange viktige og verneverdige lokaliteter er blitt ødelagt fordi få eller ingen har kjent til deres eksistens og verdi. Jeg håper også at rapporten vil være til både nytte og glede for de mange som er glade i Rauma-naturen og til botanisk interesserte personer spesielt.

En første utgave av rapporten "Planter i Rauma" ble kopiert opp og distribuert i et lite antall i 1998. På tross av en del mangler, fikk rapporten positiv respons og dette stimulerte til videre arbeid med kartlegging av kommunens planteliv. Å kartlegge en så stor og variert kommune som Rauma, er en kjempestor oppgave. Rauma er dessuten sammen med Sunndal trolig den kommunen i Norge som har størst variasjon i vegetasjonstyper. Følgelig vil en aldri kunne si seg helt ferdig med et slikt kartleggingsarbeid. I løpet av fem år er det likevel samlet inn så mye materiale at en rapport som denne nå er muligjort. Det meste av det som tidligere er publisert om plantelivet i Rauma er gjennomgått. Mer enn 274 krysslister (artslistor for lokaliteter) er samlet inn og registrert i en artsdatabase sammen med et stort antall andre plantefunn. Til sammen utgjør denne databasen nå over 20.000 planteregistreringer av 780 arter og underarter. 17.000 av disse inngår i en egen database for et framtidig floraatlas for Rauma med en UTM-ruteoppløsning på 1x1 km. I materialet inngår også 411 herbariebelegg belagt ved herbariene i Oslo, Trondheim og Bergen, og 430 belegg som forfatteren selv har samlet inn i perioden. De fleste av disse er belagt ved herbariet i Trondheim. Den foreliggende rapporten er for øvrig den første lokalfloraen som publiseres i Møre og Romsdal.

Parallelt med dette registreringsarbeidet har også Rauma kommune selv de siste par årene utført kartlegginger av sitt biologiske mangfold etter metodikken beskrevet i håndboken til Direktoratet for naturforvaltning (1999). Dette arbeidet har vært ledet av biolog John Bjarne Jordal, og er publisert i en egen rapport (Jordal og Stueflotten 2002). Kartlegging av kommunens biologiske mangfold etter denne metodikken, søker primært å identifisere, verdisette og kartfeste viktige lokaliteter og naturtyper i kommunen, mens "Planter i Rauma" i større grad fokuserer på enkeltartenes og vegetasjonstypenes generelle forekomst og utbredelse i kommunen. Arbeidet med disse to prosjektene har for øvrig vært samordnet de siste to årene, og til sammen gir de to rapportene en meget grundig beskrivelse av plantelivet i Rauma kommune og verdiene som er knyttet til dette.

Sammenstillingen av det totale kildematerialet hadde ikke vært mulig uten god hjelp fra flere personer i det botaniske fagmiljøet i Norge. Spesielt vil jeg takke John Bjarne Jordal som har stilt hele sitt materiale fra Rauma til disposisjon og i tillegg bidratt med mange verdifulle kommentarer og faglige opplysninger. Eli Fremstad ved Vitenskapsmuseets botaniske avdeling i Trondheim har skaffet til veie kopier av en rekke faglige artikler, krysslister og utskrifter av herbariebelegg fra Rauma kommune, hun har dessuten hjulpet til med å artsbestemme flere usikre plantefunn, samt gitt verdifulle kommentarer til deler av manuskriptet. Bodil Wilmann ved NINA har bidratt med utskrift av plantefunn fra Rauma registrert i artsdatabasen hos NINA, og Rune Økland ved Botanisk museum i Oslo har skaffet til veie kopier av en rekke krysslister fra Rauma. En takk rettes også til Anders Hovde ved Jordforsk i Molde som har stilt til rådighet sitt materiale fra beiteundersøkelser i Isfjorden, og til alle andre som har bidratt med opplysninger til rapporten.

I rapporten benyttes det en del begreper og forkortelser. Forklaringer til disse kan finnes i kap. 7 "Kommentarer til artslista" og i angitte referansehenvisninger. Jeg har konsekvent valgt å benytte nynorske plantenavn etter Lid og Lid 1994. Dette kan kanskje virke litt fremmed for noen, men skulle i praksis ikke by på noen problemer da de fleste navn er like på de to målførene, og alle arter i tillegg er angitt med korrekte latinske navn.

Drammen, mars 2002
Steinar Stueflotten

INNHold

FORORD	i
1. OMRÅDEBESKRIVELSE	1
1.1 BELIGGENHET OG LANDSKAPSFORMER	1
1.2 BERGGRUNN OG JORDSMONN	3
1.3 KLIMA	4
2. NATUR OG VEGETASJON	6
2.1 HOVEDTREKK	6
2.2 NATURREGIONER, VEGETASJONSSONER OG VEGETASJONSSEKSJONER	8
2.3 FLORAELEMENTER OG PLANTESAMFUNN	9
2.4 BOTANISKE UNDERSØKELSER I RAUMA	10
3. PLANTEGEOGRAFISKE FLORAELEMENTER	11
3.1 VESTLIGE ARTER	11
3.2 SØRLIGE ARTER	14
3.3 SØRØSTLIGE ARTER	16
3.4 ØSTLIGE ARTER	19
3.5 ALPINE OG NORDBOREALE ARTER	21
3.6 FORDELING AV FLORAELEMENTER I RAUMA	24
4. VEGETASJONSSONER	25
5. VEGETASJONSTYPER OG PLANTESAMFUNN	28
5.1 HAVSTRANDSPANTER	28
5.2 FERSKVANNSVEGETASJON	30
5.3 ELVEØYR- OG FLOMMARKSVEGETASJON	32
5.4 MYR- OG KILDEVEGETASJON	32
5.4.1 <i>Myr</i>	32
5.4.2 <i>Kilde- og sigvegetasjon</i>	34
5.5 SKOGVEGETASJON	35
5.5.1 <i>Barskog</i>	35
5.5.2 <i>Bjørkeskog</i>	37
5.5.2.1 <i>Heibjørkeskog</i>	37
5.5.2.2 <i>Engbjørkeskog</i>	38
5.5.3 <i>Ospeskog</i>	39
5.5.4 <i>Gråorskog</i>	39
5.5.4.1 <i>Gråor-heggeskog</i>	39
5.5.4.2 <i>Sumpskog og sumpkratt</i>	40
5.5.5 <i>Edellauvskog</i>	40
5.5.5.1 <i>Alm-, hassel- og askeskog</i>	40
5.5.5.2 <i>Svartorskog</i>	41
5.6 ÅPEN, IKKE TRESATT VEGETASJON UNDER SKOGRRENSA	42
5.6.1 <i>Kantkratt og annen kantvegetasjon</i>	42
5.6.2 <i>Rasmark og bergvegger</i>	43
5.6.3 <i>Heisamfunn under skoggrensa</i>	44
5.7 KULTURBETINGET VEGETASJON	44
5.7.1 <i>Eng, beite- og slåttemark</i>	45
5.7.2 <i>Annen kulturmarksvegetasjon</i>	49
5.7.2.1 <i>Veg- og jernbanekanter</i>	49
5.7.2.2 <i>Skrotemark og ugrasvegetasjon</i>	51
5.7.2.3 <i>Planta og forvilla trær og busker</i>	53
5.8 FJELLVEGETASJON	54
5.8.1 <i>Rabber</i>	55
5.8.2 <i>Lesidevegetasjon</i>	55
5.8.2.1 <i>Engvegetasjon i lavalpin sone</i>	56
5.8.3 <i>Snøleier</i>	56
5.8.4 <i>Rike fjellplantesamfunn og andre spesielle artsforekomster i fjellet</i>	57
5.8.4.1 <i>Rike fjellkaliteter</i>	57
5.8.4.2 <i>Høyderekorder</i>	60
5.9 BASEKREVENDE ARTER	61
5.10 RØDLISTEARTER I RAUMA	62

5.11	LOKALITETER MED VERDIFULLE NATURTYPER OG SJELDNE ARTSFOREKOMSTER.....	63
5.11.1	<i>Regionalt verdifulle naturtyper</i>	63
5.11.2	<i>Myr</i>	63
5.11.3	<i>Rasmark, berg og kantkratt</i>	65
5.11.4	<i>Fjell</i>	66
5.11.5	<i>Kulturlandskap</i>	69
5.11.6	<i>Ferskvann og våtmark</i>	73
5.11.7	<i>Skog</i>	74
5.11.8	<i>Havstrand</i>	79
6.	VERN OG VERNEPLANER	81
7.	KOMMENTARER TIL ARTSLISTA	86
	REFERANSER	90
	VEDLEGG	92
	VEGETASJONSTYPER	92
	KRYSSLISTER FRA RAUMA KOMMUNE	99
	ARTSLISTE FOR RAUMA KOMMUNE (ALFABETISK ETTER LATINSK ARTSNAVN)	102
	ARTSLISTE FOR RAUMA KOMMUNE MED FUNNKOMMENTARER	113

1. OMRÅDEBESKRIVELSE

1.1 Beliggenhet og landskapsformer

Rauma kommune er med sine 1500 km² den nest største kommunen i Møre og Romsdal. Kommunen ligger i den indre sentrale delen av fylket og grenser i sør opp mot Lesja og Skjåk kommuner i Oppland fylke. Det som best karakteriserer Rauma-naturen, er nok det storslåtte fjell- og fjordlandskapet der djupe og trange daler med brusende elver og imponerende fossefall knytter snødekte tinder og glitrende fjellvatn sammen med fjord og salt sjø. Det er da også denne ville og vakre fjord- og fjellnaturen som har gjort Rauma og Romsdalen kjent langt ut over landegrensene, og som helt siden den norske turismens spede begynnelse midt på 1800-tallet, har trukket til seg en strøm av turister, fjellklatrere og laksefiskere som alle har ønsket å oppleve nettopp denne spesielle og dramatiske delen av norsk natur.

Lengst sør i Rauma på grensa mot Oppland fylke, er det flere fjelltopper som når opp i mer enn 1900 moh. Høyest er Pytteggja med 1999 moh, mens Romsdalshornet (1550 moh), Trolltindan (1788 moh) og Venjetindan (1852 moh) nok er de mest kjente fjelltoppene i Rauma. De befinner seg i den midtre delen av kommunen hvor landskapet har et typisk alpint preg med stupbratte dalsider og et vilt og imponerende tindelandskap med et utall skarpe egger, spir og spisse tinder som strekker seg opp til 1500-1800 moh. Romsdalsfjellas relieff er da også blant de høyeste i Norden med over 1500 m fra dalbunn til fjelltopp.

Det utpreget alpine fjelllandskapet som preger de midtre fjord- og dalstrøka i kommunen, går i de indre, sørlige delene over i mer rolige og runde landskapsformer med slake lier og flate flyer slik vi finner det videre innover i Lesja og Dovrefjells-området. Også i de ytre delene av Rauma åpner landskapet seg mer opp igjen mot den brede Romsdalsfjorden og det romsdalske fjordlandskapet. Selv om også fjordsidene her ute kan være både bratte og utilgjengelige mange steder, er fjelltoppene rundere i formene og når sjelden høyere enn 1000-1200 moh.

Hoveddalføret Romsdalen med Rauma elv utgjør et sentralt og dominerende element i Rauma-naturen. Den 6 mil lange dalen binder Vestlandets fjordlandskap sammen med fjellbygdene på det indre Østlandet. Faktisk er Romsdalen med Rauma elv det eneste vassdraget i landet med direkte forbindelse over hovedvannskillet i Sør-Norge, og med det laveste punktet på dette vannskillet ved Lesjaskogsvatnet 610 moh. Dette gjør dalføret til en effektiv forbindelsesvei mellom Østlandet og Nordvestlandet, ikke bare med vår tids vei- og jernbaneanlegg, men også som en effektiv spredningsvei for dyr og planter gjennom tusener av år.

Det er i hovedsak breenes erosjon som gjennom istidene har formet Rauma-landskapet slik vi ser det i dag. Den trange og djupe Romsdalen har gravd seg langt innover i landet. Øverst i Romsdalen har dette gitt opphav til et geologisk fenomen som kalles agnordaler (agnor - mothake), noe bl.a. Vermedalen er et godt eksempel på. Dette er sidedaler til selve Romsdalen med motsatt fallretning i forhold til hoveddalføret. Vi kan se flere sideelver øverst i Romsdalen med en slik knekk "den gale veien". Opprinnelig var dette sidedaler til den gamle og brede Gudbrandsdalen med fallretning mot sør. Men som følge av isens og elvas erosjon, ble disse sideelvene fanget opp av den mye yngre og trangere Romsdalen etter hvert som denne grov seg inn sørover i det gamle østnorske landskapet. Man antar at den opprinnelige Gudbrandsdalen faktisk kan ha startet så langt nord som ved Trolltindan (Sanden 1995).

Selve Romsdalen med sine stupbratte fjellsider er unik også på flere andre måter, og skiller seg klart ut fra de øvrige dalene i Rauma som alle er mye kortere og stort sett ender opp i bratte og sperrende dalender. Gode eksempler på slike dalender finner vi i Trollstigen i Isterdalen og Tverrberget i Erstaddalen. Et annet særpreg ved Romsdalen er de mange store raskjeglene. Mest imponerende i så måte er den kjempestore Brotfonna under Trollveggen. Romsdalen har dessuten de fleste og de største fossefallene i Rauma, og under snøsmeltinga på forsommeren kan disse være et flott skue i kontrast mot grønne skogslie, grått berg og snøkvite fjelltopper.

De mange breeroderte dalene og fjordarmene i Rauma har flere steder formet såkalte hengende sidedaler som kjennetegnes ved at de munner ut et stykke oppe i siden av selve hoveddalføret. Sjølbotn ute ved Innholmen er et godt eksempel på en slik H-dal. Et annet typisk trekk ved Romsdalsfjella er de mange botner, søkk og skåler som fins spredt innover i hele fjellheimen, noen med og andre uten fjellvatn. Også disse er resultater av breenes arbeid gjennom istidene. Rester av slike botnbreer kan vi fortsatt finne mange steder, spesielt i Måndals- og Isfjordsfjella. Adelsbreen ved Trolltindan er for øvrig et klassisk eksempel på en slik botnbre.

Av Raumas areal er det bare 10% som ligger lavere enn 150 moh, mens hele 69% ligger høyere enn 600 moh. Til sammenligning ligger 44% av landarealet i Møre og Romsdal og 40% av Norge høyere enn 600

moh. Tabellen nedenfor viser arealmessig fordeling av ulike høydebelter i Rauma. Når begrepet lavland blir benyttet seinere, menes områder som ligger lavere enn 200 moh. I Rauma utgjør dette et areal på ca. 200 km².

Tabell 1.1: Arealmessig fordeling av høydebelter i Rauma.

Høyde	[m.o.h.]	0-150	150-300	300-600	600-900	900-1200	1200-1500	>1500
Areal	[km ²]	153,6	87,5	224,3	304,1	352,4	305,3	73,4
Andel	[%]	10,2%	5,8%	14,9%	20,3%	23,5%	20,4%	4,9%

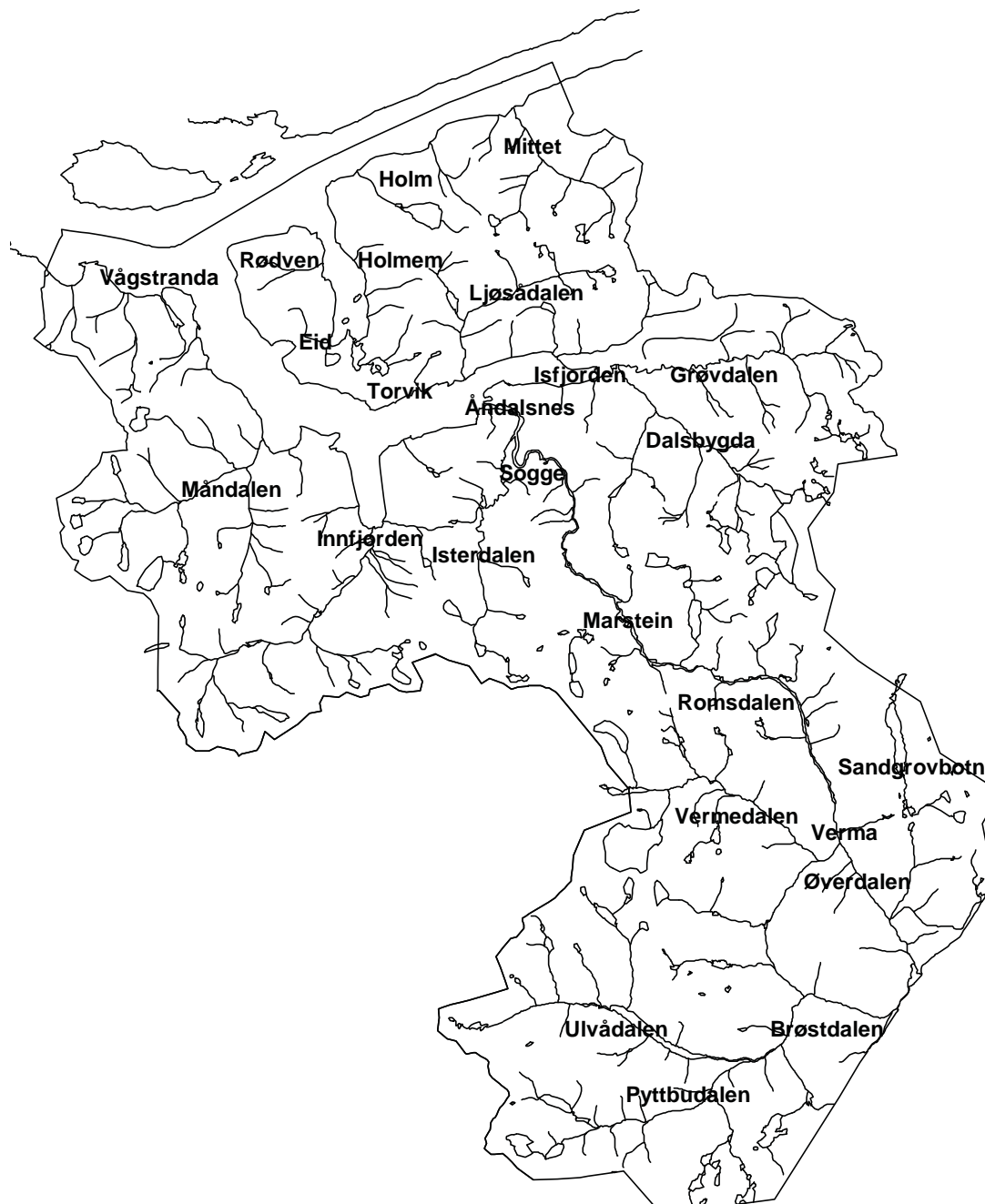

Fig. 1.1: Kart over Rauma kommune

1.2 Berggrunn og jordsmonn

Rauma kommune ligger i det vestnorske grunnfjellsområdet med gneis som dominerende bergart. Vanligste gneistype i området er migmatitt eller båndgneis av granodiorittisk og granittisk type (Sigmund et.al. 1984). Gneisene er stort sett biotittrike (stort glimmerinnhold som gir gneisen en mørk farge). En mer sjelden variant kalt øyegneis, fins bl.a. i et felt nederst i Trollstigen og et par steder i Innfjordsdalen. Flere steder gjennomskjæres gneisen av lyse pegmatittganger. Fine eksempler på slike finner vi bl.a. på Kolmanneset og i Veblungsnes sandtak. Flere steder fins ganger og linser av den hardere og mørkere bergarten amfibolitt som i hovedsak består av feltspat (plagioklas) og hornblende. Denne gir ved forvitring et mer gunstig jordsmonn enn gneis. Ute ved Farkvam står amfibolitten fram som store knauser i gneisen og danner et par rygger som riksveien passerer gjennom i skjæring og tunnel. Den sjeldne dybdebergarten eklogitt med en mørk grønnlig grunnmasse som ofte kan være krydret med små røde korn av granat, fins bl.a. ved Trolltindan, i Venjedalen, ved foten av Romsdalshornet og på Åfarnes, og soner med "vestlandsmineralet" stilbitt fins bl.a. i Innfjorden og på Åndalsnes (Garmo 1995).

Av viktige geologiske trekk for øvrig, kan nevnes en stripe med glimmergneis i veksling med amfibolitt som skjærer gjennom de nordlige delene av kommunen fra øvre deler av Mittetdalen, over Smørbottfjellet, Skarven og Ora til Sauset, Stavvatnet og Øspetinden i Måndalen (Sigmund et.al. 1984). En kan merke seg at det langs denne linja fins overraskende mange fjell med fargene svart eller blå i navnet (Blåtind, Svartevassind, Blåstolen og Blåtindane). I de sørligste fjellområdene rundt Lågtunga og mellom Storvatnet og Torsvatnet fins i tillegg noen områder med kvartsitt og skifer. Mer kalkrike bergarter er derimot sjeldne i Rauma, og forekommer bare i små isolerte lommer og årer her og der, men disse kan til gjengjeld gi grunnlag for et rikt planteliv lokalt. Ute på Ottestad i Rødven ble det på slutten av 1800-tallet brutt kalkstein fra ei åre i fjellet ovenfor gården. Kalksteinen som var 97% rein kalsitt, gikk til et lite kalkbrenneri nede ved stranda (Meringdal 1990, Rødvenboka 1996). Kalsittåra er brutt i en lengde på ca. 700m og går i sørvestlig retning oppover lia fra kalkovnen som ligger nede i strandkanten på Ottestad.

Berggrunnen i kommunen er generelt fattig på malm, men ute på Mjørneset ved Straume ble det en kort periode i 1760-åra skjerpet jernmalm (titanjernstein), og omtrent på samme tid drev Lesjaverket prøvedrift på jernmalm ute i Norviklia (Myskja 1987).

Med gneis som dominerende bergart, blir jordsmonnet i kommunen heller fattig. Løsmassene som domineres av morenejord, er i hovedsak avsatt som bunnmorener under breen. Spesielt i området Ulvådalen-Brøstdalen-Vermedalen er det store bunnmorenedekker. Flere steder fins også randmorener som er avsatt langs brefrontene på slutten av siste istid.

I de bratte dalsidene rundt om i kommunen dekker dyp skredjord store arealer, først og fremst i midtre dalstrøk. De største raskjeglene finner vi i Romsdalen mellom Fiva og Remmem. Verdt å nevne spesielt er de mange og store skredløpa langs nordsida av Ulvådalen. De oppstod etter en rekke store jordskred i juni 1960, og er ansett å være et verdifullt naturdokument av nasjonal interesse.

Jordsmonnet i kommunen er dominert av podsolfjord, med brunjord (moldjord) i de mest produktive områda i lavlandet. I dalbunnene og spesielt ved utløpene av dalføra, fins det mange steder større og mindre grus, sand og leireavsetninger (isrand-, breelvavsetninger og elvesedimenter). Spesielt fram-tredende er de store og mektige elveterrassene og elveslettene i nedre deler av Romsdalen rundt Devoll, Sogge og Soggemoen. I Isfjorden, Innfjorden og Måndalen fins det betydelige breelvavsetninger med store mengder grus og sand. Langs flere fjord- og dalsider kan en se langsgående terrasser. Dette er gamle strandlinjer, som viser at havet i de midtre delene av kommunen, har stått opp til 100-120 m høyere enn i dag. Ute i Hjelvika derimot, har landhevingen vært langt mindre, knapt 60 m. Store deler av den dyrka marka i Rauma ligger derfor på gammel fjordbunn, dvs under den marine grensa. I Romsdalen gjelder dette helt opp til Remmem. Men bortsett fra leireforekomster i områda rundt Rauma-osen, fins det lite med marine avsetninger i Rauma. De store grus, sand og leire-forekomstene i kommunen har for øvrig gjennom lang tid gitt grunnlag for industriell utnyttelse i form av flere store sand- og grustak, og tegelverksdrift på Åndalsnes fra 1812 til 1970 (Austigard 1995). Så når det gjelder avsetninger fra isavsmeltinga, har Rauma i sum noen av de rikeste kvartærgeologiske forekomstene i hele fylket.

1.3 Klima

De ytre, nordlige og vestlige delene av Rauma kommune har et typisk vestlandsk kystklima med middels til høy årsnedbør, forholdsvis milde vintrer og ikke særlig varme somrer. Gjennomsnittlig årsnedbør i de ytre delene av kommunen ligger på >1400 mm, mens den i de indre eller sørligste delene på grensa mot Lesja kommune er på <750 mm. I de sørvestlige fjellstrøka, i Innfjordsfjella og på Stegfjellet, kan årsnedbøren overstige 2000 mm. Det samme gjelder fjellområdene mellom Isfjorden, Langfjorden og Eikesdalen. Tabellen nedenfor viser noen eksempler på gjennomsnittlig årsnedbør i området.

Tabell 1.2: Noen eksempler på gjennomsnittlig årsnedbør i området.

Målestasjon	Høyde over havet	Årsnedbør
Hjelvika (1973-90)	21 m	1470 mm
Måndalen (1915-82)	200 m	1695 mm
Åndalsnes (1961-90)	20 m	1211 mm
Verma (1961-90)	247 m	768 mm
Lesjaskog (1961-90)	621 m	499 mm

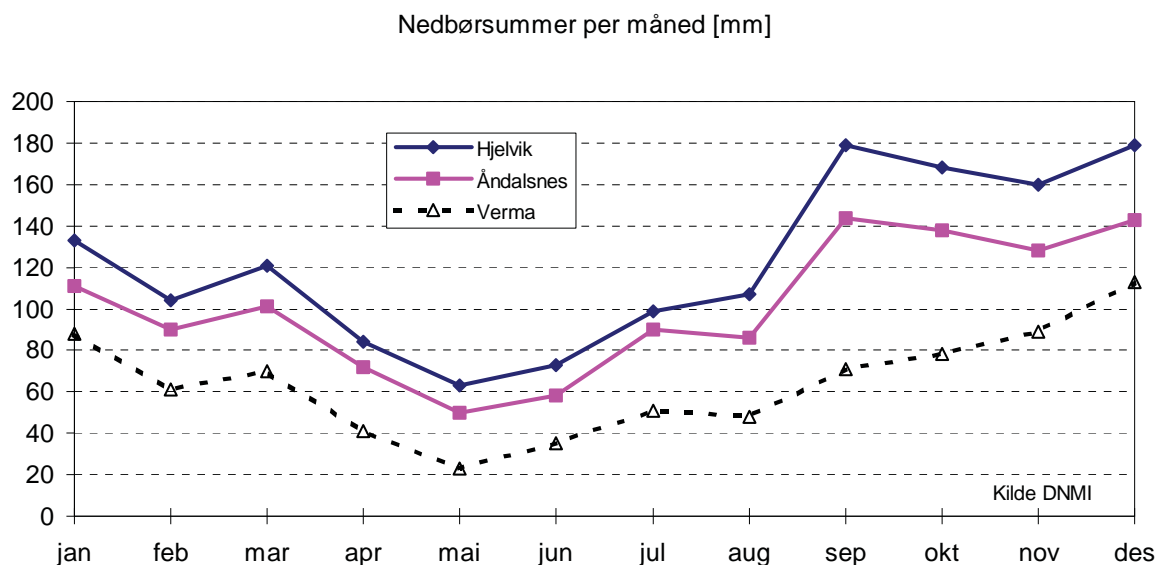

Fig. 1.2: Fordeling av årsnedbør ved tre målestasjoner i Rauma.

I tillegg til total årsnedbør er hyppigheten av nedbøren, dvs. nedbørsfrekvensen, en viktig klimafaktor som forteller mye om hvor fuktig eller tørt klimaet i et område er. På Åndalsnes faller det i gjennomsnitt nedbør i 210 av årets 365 dager og ute i Hjelvika i hele 230 dager; på Verma derimot i bare 167 dager. Mest nedbør kommer det i vinterhalvåret og spesielt mye i månedene september til desember. Flest nedbørsdager er det derimot i august og september. Minst nedbør faller det i månedene april, mai og juni.

I en variert kommune som Rauma, gir de topografiske forholdene opphav til store lokale variasjoner i klima og nedbørsforhold, spesielt i de midtre delene av kommunen. F.eks. faller det betydelig mer snø i løpet av vinteren inne i Grøvdalen enn 1 mil lenger ute i Breivikstranda. De sørlige dalføra samt store deler av selve Romsdalen ligger dessuten i regnskyggen bak høye Romsdals- og Sunnmørsalper, og får som følge av dette et noe tørrere lokalt klima.

Også temperaturen viser store geografiske variasjoner fra de ytre til de indre delene av kommunen. Tabell 1.3 viser variasjoner i månedlig gjennomsnittstemperatur (°C) for tre målestasjoner i området. I lavlandet i fjordstrøka er gjennomsnittlig årstemperatur > 6°C, i indre dalstrøk ligger den på 1-3°C, mens den i høyfjellet er < -4°C. Årsamplituden, som er forskjellen mellom varmeste og kaldeste måned, ligger på 12,7°C i Hjelvika, 15,3°C på Åndalsnes og 20,9°C på Lesjaskog (nærmeste målestasjon til de sørligste delene av Rauma). Det er havets utjevne effekt på temperaturforholdene som er årsaken til at sommertemperaturen i ytre deler av kommunen er noe lavere og vintertemperaturen noe høyere enn i indre fjordstrøk og dalområder.

Tabell 1.3: Månedlige gjennomsnittstemperaturer (°C) for tre målestasjoner i området (kilde: DNMI).

Målestasjon	jan	feb	mar	apr	mai	jun	jul	aug	sep	okt	nov	des	År
Hjelvika (1961-90)	0,5	0,7	2,1	4,5	9,1	11,9	13,1	13,2	9,8	7,4	3,3	1,6	6,4
Åndalsnes (1931-60)	-0,5	-1,0	1,6	4,7	9,0	11,4	14,3	13,9	10,6	6,6	3,4	1,0	6,3
Lesjaskog (1961-90)	-9,6	-8,4	-4,4	-0,2	6,1	10,1	11,3	10,6	6,2	2,2	-4,5	-8,2	0,9

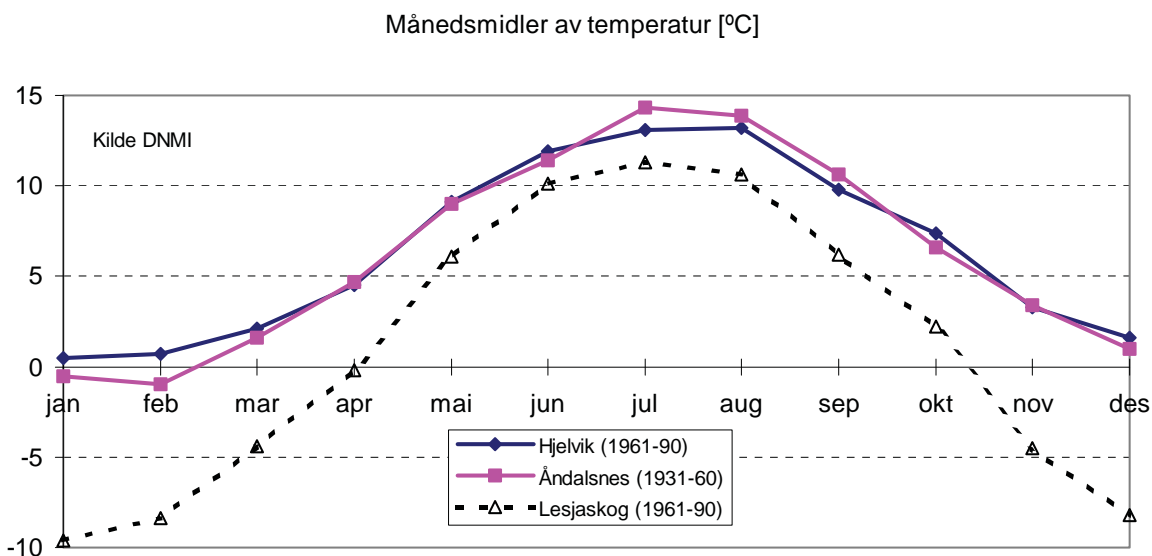

Fig. 1.3: Fordeling av månedlige middeltemperaturer for tre målestasjoner i området (kilde: DNMI).

Variasjonene i temperatur og klima kan imidlertid være ganske store fra år til år, noe figuren nedenfor viser et eksempel på. Avvik fra normal vintertemperatur i tiårsperioden 1986-95, er her vist som gjennomsnittstemperatur for månedene desember, januar og februar for målestasjonene Hjelvika og Lesjaskog. Som vi ser, kan det være betydelige variasjoner i vintertemperaturen fra år til år, og i perioden 1989-93 var det flere svært milde vintrer i kombinasjon med usedvanlig tidlig vår.

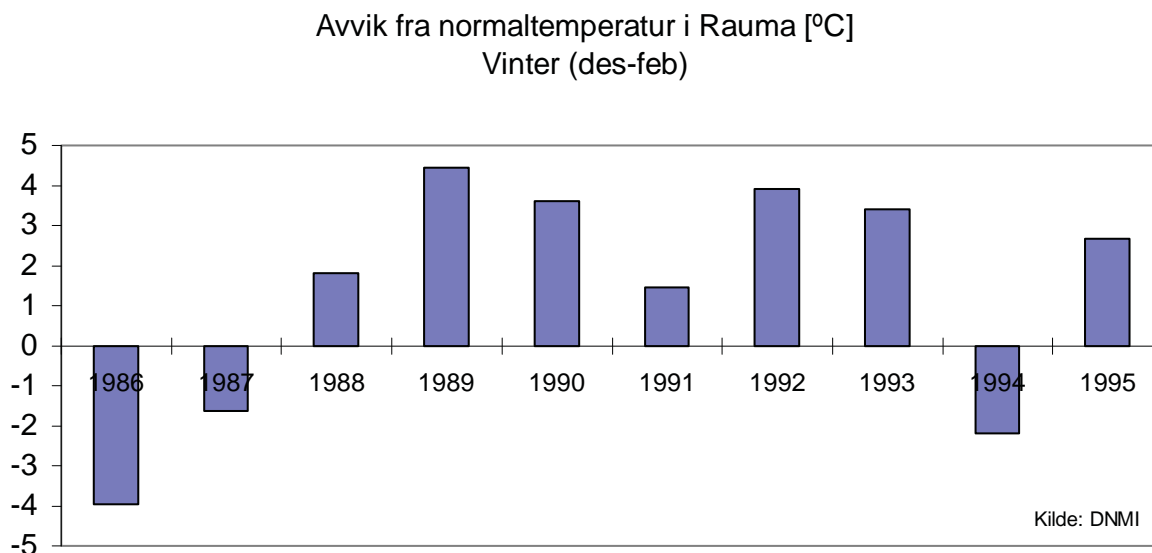

Fig. 1.4: Eksempler på avvik fra normal vintertemperatur i perioden 1986-1995. (gjennomsnitt for Hjelvika og Lesjaskog for månedene desember, januar og februar).

De viktigste klimafaktorene med betydning for plantelivet er:

- Sommervarme (juli-temperatur, temperatursum, vekstsesongens lengde).
- Frost (januar-temperatur, frostsom).
- Nedbørsforhold (nedbørsum, nedbørshyppighet, fuktighet).
- Snødekke (mengde og varighet).

Temperatursummen beregnes ved å summere alle månedstemperaturer høyere enn 5°C i løpet av et år. På de gunstigste stedene i midtre fjord- og dalstrøk ligger den effektive temperatursummen på i overkant

av 35°C, mens den i indre dalstrøk ligger på rundt 20°C og i fjellet enda lavere. Sommervarmen kan også angis som gjennomsnittstemperaturen for de fire varmeste månedene i året, den såkalte tetratermen. Denne ligger på i overkant av 12°C i lavlandet, og faller til under 7°C i alpine soner. I gjennomsnitt avtar sommertemperaturen med 0,6°C per 100 m økende høyde over havet (Dahl 1998). De gunstigste områda på Sørøstlandet har julitemperaturer på >16°C og temperatursommer på godt over 40°C.

Vekstsesonen eller vegetasjonstidens lengde defineres gjerne som antall døgn med en middeltemperatur $\geq 5^\circ\text{C}$ (Moen 1998). I lavlandet i Rauma ligger denne på 170-195 døgn. Vegetasjonstidens lengde forkortes med 8 døgn for hver 100 m vi beveger oss oppover i høyden (Korsmo og Svalastog 1997), og inne i Brøstdalen er lengden redusert til ca. 130 døgn - det samme som på Røros og i Tromsø. På Jæren derimot er vekstsesonen på hele 215 døgn (Moen 1998).

Som et mål for vinterkulde og frostfare, brukes ofte månedstemperaturen for januar. Vintermilde områder der januartemperaturen i gjennomsnitt er $>0^\circ\text{C}$, finner vi bare i lavlandet i de ytre fjordstrøka av Rauma. Frostsum er et annet mål for vinterkulde og frostfare. Frostsummen beregnes ved å summere alle månedstemperaturer som ligger under 0°C i løpet av et år (Moen 1998). De vintremilde områda i ytre fjordstrøk har frostsummer på rundt 0°C , mens den i indre dalstrøk ligger på 30-40°C (Lesjaskog 35°C). I fjellet er frostsummen enda høyere. Mest frost i Norge har de indre fjellstrøka av Østlandet med verdier opp i 80-100°C.

Om vinteren fryser det meste av åpent ferskvatn i kommunen til. Nedre deler av Rauma elv opp til Sogge-Venja derimot, er ofte isfrie gjennom store deler av vinteren, men i særlig kalde vintrer kan også denne strekninga bli islagt helt ned til osen. Da legger det seg ofte is også på Isfjorden helt ut til Åndalsnes. Ved Horgheim blir elva i median islagt 20. desember og isfri igjen 13. april. På fjellvatna ligger isen vanligvis fra november til ut i juni (Samla Plan 1990). I ekstreme år kan det ligge is på enkelte fjellvatn helt ned i 600-700 moh til et stykke ut i juli måned. Snødekkets varighet varierer selvfølgelig mye fra år til år, men i gjennomsnitt er marka i midtre dalstrøk snødekt i 100-150 døgn, med ytterpunkter fra 90-100 døgn i ytre fjordstrøk til over 200 døgn i høyfjellet.

I sum viser dette at de ytre delene av Rauma kommune har et fuktig og nedbørsrikt oseanisk fjordklima med milde vintrer og ikke særlig varme somrer, mens de indre, sørlige områda har et mye tørrere kontinentalt klima likt det vi finner i de indre delene av Østlandet med kalde vintrer og relativt varme somrer. Topografiske forhold gir opphav til store lokale variasjoner i både temperatur og nedbørsforhold. I sum gir dette et spenn i klimaforhold som er svært stort sett innenfor et så begrenset geografisk område som Rauma tross alt er.

2. NATUR OG VEGETASJON

2.1 Hovedtrekk

Av Raumas totale areal på 1500 km² ligger kun 1/3 eller ca. 550 km² under skoggrensa. Av dette er rundt 420 km² skogsareal, hvorav omtrent halvparten er fjellbjørkeskog (subalpin bjørkeskog). 186 km² regnes som produktivt skogsareal. 60 km² av dette er barskog. I de indre, sørlige fjelldalene strekker skoggrensa seg helt opp til 1000-1100 moh, mens den i de ytre fjordstrøka ikke når høyere enn til ca. 600 moh. Her er det selvfølgelig store lokale variasjoner avhengig av klimatiske og topografiske forhold. F.eks. ligger skoggrensa i sørhellingene typisk 50-100 m høyere enn i nordhellingene.

Av arealet under skoggrensa utgjør dyrka mark til sammen 38 km², mens totalt myrareal, hvorav det meste også befinner seg under skoggrensa, er på ca. 35 km². Av arealet over skoggrensa utgjør lavalpin sone ca. halvparten, dvs. 500 km², mellomalpin og høyalpin sone de resterende 450 km². 125 km² av kommunens areal er definert som inngrepsfrie naturområder (kilde: Fylkesmannen i Møre og Romsdal).

Rauma har en kystlinje på 120 km som mange steder består av bratte og utilgjengelige fjordsider, men også med lune vikar og grunne fjordbotner innimellom. Rauma har svært få øyer i saltvatn, og bare fire av disse har et areal større enn 1 hektar (Eidsholmen, Holmemsholmen, Holmsholmen og Hestholmen). I Rauma er det til sammen 1351 små og store ferskvatn. De utgjør til sammen 57 km², dvs. 3,8% av kommunens areal, og de fleste av disse ligger ovenfor skoggrensa. De største vatna er Vermevatnet (6,0 km², 1186 moh.), Grøttavatnet (3,1 km², 973 moh.), Sandgrovvatnet (2,2 km², 1085 moh.), Ulvådalvatnet (2,1 km², 851 moh.) og Herjevattnet (1,9 km², 390 moh.). Sammen med de mange vatna utgjør elver, bekker og fossefall viktige naturelementer i kommunen. Samlet lengde på hovedvassdrag er på mer enn 230 km.

En rundtur gjennom Rauma-naturen kan summeres opp som følger (her benyttes noen begreper som blir nærmere forklart seinere i rapporten).

Vågstranda. De ytre vestlige delene av kommunen ligger i oseanisk seksjon og er preget av et fuktig og nedbørsrikt fjordklima. De mest interessante naturtypene i dette området fins i tilknytning til havstrandsvegetasjon i Vågen og barskogsreservatet i Lunds fjellet. Forekomst av edellauvskog og rikere fjellvegetasjon er sparsom i dette området.

Måndalen. Området ligger i oseanisk seksjon med et klima likt det vi finner lenger vest i kommunen. Viktige naturtyper er knyttet til kulturlandskapet i dalbotnen, edellauvskog, rasmarek og berg i vestsida av Hovdekollen, og interessant og rik fjellvegetasjon spesielt i de indre delene av området. Alpine fjell med spisse tinder og mange rasmarek preger dette området.

Innfjorden. Området ligger i de indre delene av oseanisk seksjon og er stort sett preget av et fuktig og nedbørsrikt fjordklima, men innslaget av mer varmekjær vegetasjon er mer framtrødende her enn i områda lenger vest. Viktige naturtyper er knyttet til varmekjær edellauvskog ute i Grisettlia og til en rik, varmekjær sumpskog oppe i "Mækjå" i Innfjordsdalen. I tillegg fins det flere rike rasmarek spesielt i de vestvendte dalsidene. Her bør området ved foten av Kvithammaren i Vikdalen framheves spesielt. Videre kan framheves interessante naturbeitemarek på setervollene øverst i dalen, fin hagemarek med gamle styvingsalmer i Engelia og et mindre elvedelta ved utløpet av Innfjordselva.

Isterdalen ligger mer i regnskyggen i svakt oseanisk seksjon med et noe mindre fuktig og nedbørsrikt klima enn lenger vest i kommunen. Viktige naturtyper er her knyttet til varmekjær edellauvskog spesielt i de nedre delene av dalføret, flere større flatmyrer inklusiv næringsfattig nedbørsmyr av regional verdi ovenfor Hanekamhaug, samt et stort meanderende elveparti med vann- og sumpvegetasjon knyttet til kroksjøer i de midtre delene av dalen. I Trollstigen og Alnesdalen fins områder med rik fjellvegetasjon.

Romsdalen. Hoveddalføret med Rauma elv ligger i svakt oseanisk seksjon med moderat årsnedbør og relativt varme somrer. Viktige naturtyper er knyttet til havstrandsvegetasjon i nedre deler av Rauma elv, vannvegetasjon langs stilleflytende elvepartier med bakevjer, avstengte elvedammer og kroksjøer spesielt mellom Horgheim og Marstein, mange rike edellauvskogsområder i vest- og sørvendte dalsider, hvorav flere av regional verdi. Nederst i dalføret fins flere områder med svartorskog. Romsdalen har også de mest omfattende rasmarekene i Rauma. Også elvejuv og fossesprutsoner er viktige naturtyper i dalføret. Øverdalen som ligger i overgangssekksjonen, har et mye tørrere, kontinentalt klima mer likt det vi finner i Lesja. De viktigste naturtypene er her knyttet til tørrbakker i kulturlandskapet med innslag av sørøstlige kontinentale planter samt mer kontinentalt pregede lågurtfurskoger. Fjellområdene på begge sider av hoveddalføret kan by på lokaliteter med rik fjellvegetasjon primært knyttet til alpine rasmarek.

Indre fjellstrøk omfatter fjellområdene rundt Vermedalen, Brøstdalen og Ulvådalen på vestsida av Romsdalen, og Sandgrovbotn på østsida. Mens Vermedalen og Sandgrovbotnen i hovedsak ligger i svakt oseanisk seksjon, ligger hoveddelen av Brøstdalen i overgangsekksjonen med et relativt tørt kontinentalt klima. Viktige naturtyper er knyttet til et område med gammel furskog nederst i Vermedalen (naturresevat) og en forekomst med sannsynlig naturlig granskog ved Månasetra like ved. I Brøstdalen fins interessante kontinentale tørrbakker ved Brøstet, middels rike setervoller på Horgheimsetra og Kabben, og tørr lavfurskog på Horgheimsetermoen. I fjellet fins flere områder med rike og regionalt sjeldne vegetasjonstyper bl.a. med lapprose. Også Sandgrovbotn ligger i svakt oseanisk seksjon, men med forholdsvis store snømengder om vinteren der vegetasjonen preges av middels baserike snøleier med enkelte rikere områder innimellom.

Isfjorden. Hoveddelen av området ligger i oseanisk seksjon med mye nedbør i de østlige fjellstrøka, mens de sørlige fjellstrøka ligger i svakt oseanisk seksjon. De viktigste naturtypene er knyttet til havstrandsvegetasjon på Hensøran, rik varmekjær edellauvskog i Grøvdalen (spesielt i Unjemslia), ytterst i Breivikstranda og under Moanebba i Dalsbygda, og rikere natureng og beitemarek bl.a. i Erstaddalen. Isfjordsfjella har dessuten noen av de mest artsrike fjellplantelokalitetene i Rauma, godt representert ved "Gluterbenken" i Gluterholet med over 140 arter, og ei stor artsrik rasmarek ved foten av Juratind øst for nedre Bakkevatnet.

Eid og Rødven. Halvøya på nordsida av fjorden vest for Rv.64 ligger i oseanisk seksjon og er preget av et fuktig fjordklima. Viktige naturtyper er knyttet til havstrandsvegetasjon i Frisvollbukta og Hamrevågen, ferskvannsvegetasjon i Gjerdsetvatnet og Oravatnet, rik og varmekjær edellauvskog i Norviklia og Skredå, samt rikmyr og baserik vegetasjon langs nordsida av Rødvendalen. Framheves bør også varmekjær lauvskog med mye ask og interessante naturbeitemarek langs Torvikeidet.

Nordsida for øvrig omfatter delområdene fra Skorga og Torvika til Åfarnes og Holm, samt Ljøsådalen og Mittet. Området ligger i oseanisk seksjon med et typisk fuktig og nedbørsrikt fjordklima. Viktige naturtyper er knyttet til Raumas største sammenhengende myrområde på Herjemyran og Slemmemyran bl.a. med rikmyrpartier i nordhellinga mot Langfjorden, rikmyrer fins også flere steder i Mittetdalen, og øverst i dalen fins det baserike rasmarker og fjellvegetasjon. Edellauvskog er det mindre av, men ved Lerheim fins et parti alm-hasselskog med flere kjempestore styvingsalmer.

2.2 Naturregioner, vegetasjonssoner og vegetasjonsseksjoner

Raumas natur og vegetasjon er i stor grad preget av den nokså fattige gneisdominerte berggrunnen i området. Dette oppveies imidlertid av en stor spennvidde i naturtyper fra ytre fjordstrøk til indre høyfjellsområder. Rauma ligger dessuten i grenseområdet mellom Vestlandsnatur og Nordmøre/Trøndelagsnatur, noe som tilfører Rauma-naturen ytterligere verdier. Det er knapt noen annen kommune i Møre og Romsdal som omfatter hele tre naturgeografiske regioner (Påhlsson 1984). De sørvestlige fjordstrøka samt selve Romsdalen tilhører Vestlandets lauv- og furuskogsregion (37f Nordfjord og Sunnmøres fjordstrøk), de nordøstlige delene tilhører Møre og Trøndelags kystskogregion (39a Møre- og Sør-Trøndelagstypen), og de midtre og indre fjellstrøka tilhører fjellregionen (35e Møretindene).

Denne spennvidden i naturtyper kommer enda klarere fram når vi ser på mangfoldet av vegetasjonssoner som fins innenfor Raumas grenser (Moen 1998). Vegetasjonssonene er definert ut fra klimatiske krav til plantenes voksested. I fastlands-Norge har vi 9 slike soner, hele 7 av disse er representerte i Rauma.

BN	Boreonemoral sone	nordlig edellauvskogsone	omfatter i hovedsak nedre deler av Romsdalen opp til Marstein, spesielt på østsida av dalen, samt sørhellinga langs Grøvdalen,
SB	sørboreal sone	sørlig barskogsone med fragmenter av edellauvskog	i lavlandet ellers både i fjord og dalstrøk, og opp til Verma i Romsdalen,
MB	mellomboreal sone	midtre barskogsone med bjørk og oreskog	rundt om i skogsliene ellers både i fjord- og dalstrøk,
NB	nordboreal sone	Nordlig bar- og bjørkeskogsone, fjellskogsone	i områda opp mot skoggrensa i hele kommunen,
LA	Lavalpin sone	lavfjellsbeltet	over tregrensa
MA	Mellomalpin sone	mellomfjellsbeltet	over tregrensa
HA	høyalpin sone	høyfjellsbeltet	over tregrensa

De to vegetasjonssonene som ikke er representerte i Rauma, er nemoral sone, som bare fins langs deler av Sørlandskysten, og sørarktisk sone som bare fins på de ytterste delene av Finnmarkskysten.

Definisjonen av disse vegetasjonssonene henger sammen med sommervarmen, og er i hovedsak bestemt av en termisk sør til nord gradient og av høyden over havet. En annen viktig klimagradiant dannes av forskjeller i nedbørsforhold og vintertemperatur mellom kyst og innland. Denne vest til øst nedbørsgradienten gir grunnlag for å inndele plantedekket i ulike vegetasjonsseksjoner (Moen og Odland 1993, Fremstad 1997, Moen 1998). I Norge skilles det mellom fem slike seksjoner, hvorav følgende tre er representerte i Rauma:

O2	Klart oseanisk seksjon	med høy årsnedbør >1200 mm, fra ytre strøk og inn til Innfjorden, Åndalsnes og Isfjorden.
O1	Svakt oseanisk seksjon	med årsnedbør mellom 800 og 1200 mm, i midtre dal- og fjellstrøk (Romsdalen).
OC	Overgangsseksjon	(overgang mot C1 svakt kontinental seksjon lenger sør i Gudbrandsdalen) med årsnedbør mellom 500 og 800 mm, i indre strøk av Rauma (Øverdalen og Brøstdalen).

I tillegg kan trolig noen av de mest nedbørsrike vestlige fjellområdene i kommunen med årsnedbør >1500 mm, klassifiseres som O3 sterkt oseanisk seksjon.

- O3 - Sterkt oseanisk seksjon
- O2 - Oseanisk seksjon
- O1 - Svakt oseanisk seksjon
- OC - Overgangsseksjon
- C1 - Svakt kontinental seksjon

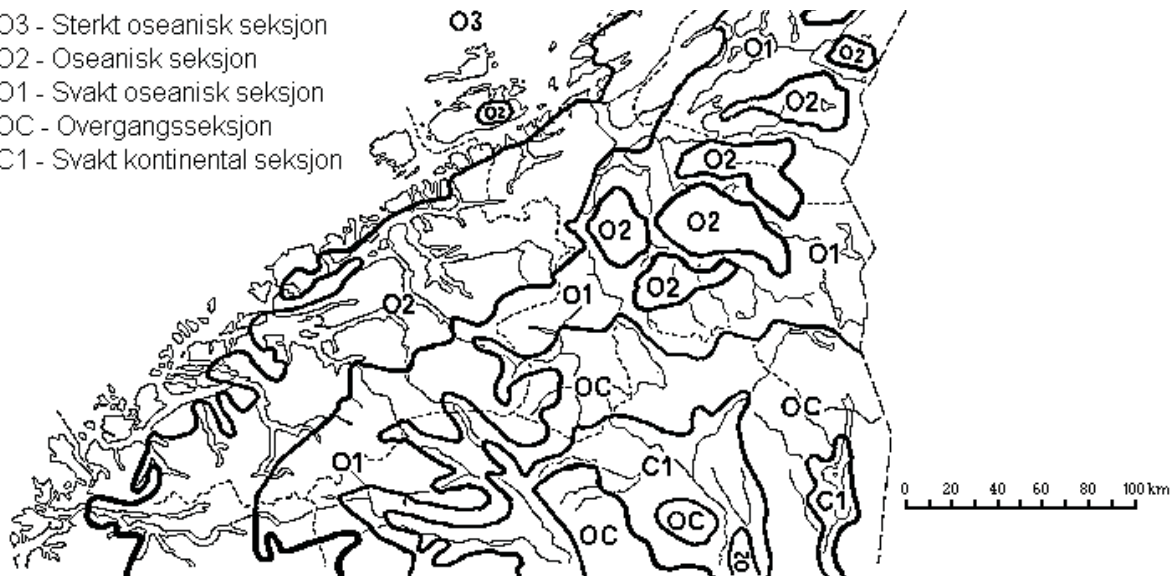

Fig. 2.1: Inndeling av vegetasjonsseksjoner i Midt-Norge. (Moen og Odland 1993).

Kombinasjonen av vegetasjonssoner og vegetasjonsseksjoner danner en mosaikk av vegetasjonsgeografiske regioner (Moen 1998). Når en slår sammen de tre alpine sonene til en, fins det i alt 26 slike regioner i Norge. Rauma har sammen med Sunndal 14 vegetasjonsgeografiske regioner innenfor sine kommunegrenser (20 av 36 hvis en tar med alle de tre alpine sonene). Dette er rekord blant kommunene i Norge. På Vestlandet og Trøndelag har de fleste kommuner 8-12 slike regioner, og på Østlandet 1-8 regioner. Dette gjør de to kommunene i Møre og Romsdal nokså unike i landsmålestokk. Sammen med sterkt varierende topografiske forhold, gjør dette at Rauma kan by på en plantegeografisk mosaikk som det knapt fins maken til i hele Norge.

Det er da også de store gradientene og den store spennvidden i naturtyper som gjør Rauma-naturen interessant botanisk sett, mer enn forekomsten av spesielt artsrike enkeltområder. Dette store mangfoldet understrekes av at det til nå er registrert hele 780 plantearter/underarter i kommunen, og det er mye tatt i betraktning at store deler av Rauma fortsatt er dårlig undersøkt.

2.3 Floraelementer og plantesamfunn

Flora og vegetasjon kan grupperes og deles inn på flere måter. Den klassiske måten er å dele inn artene i grupper med samme eller tilnærmet samme geografiske utbredelse, f.eks. i kystplanter knyttet til de ytre kyststrøka på Vestlandet og kontinentale planter knyttet til de indre delene av Østlandet. Utbredelsen til hver enkelt vegetasjonsgruppe er i stor grad bestemt av artenes klimatiske krav til voksested, men også av jordbunnsforhold (edafiske krav) og historiske spredningsveier. Vår flora deles inn i fem floristiske hovedelementer (Moen 1998):

- Vestlige arter (atlantiske arter)
- Sørlige arter (varmekjære arter)
- Sørøstlige arter (kontinentale arter)
- Østlige arter
- Alpine og nordboreale arter (fjellplanter)

Hver av disse hovedelementene deles videre inn i fire floraelementer avhengig av om de har sterk, klar, svak eller kun en tendens i angitt retning, f.eks. sterkt vestlige, klart vestlige, svakt vestlige, eller arter med vestlig tendens.

De alpine artene i Norge kan deles inn i fire undergrupper:

- ubikvister som forekommer vanlig langs hele fjellkjeden,
- bisentriske arter som forekommer i to geografisk adskilte fjellområder ett i sør og ett i nord,
- sørlig unisentriske arter som bare forekommer i sør-norske fjellstrøk, og
- nordlig unisentriske arter som bare forekommer i nord-norske fjellstrøk.

En alternativ måte å dele inn plantene på, er i vegetasjonstyper eller plantesamfunn slik de fremstår når vi beveger oss oppover gjennom de forskjellige vegetasjonssonene fra fjære til høyfjell. Det er selvfølgelig vanskelig å finne en helt entydig måte å gjøre dette på, men en grovinndeling kan være: havstrandsplanter, kulturmarksplanter, myrplanter, lavlandets lauv- og barskogsplanter, fjellbjørkeskogens planter og alpine planter.

Et plantesamfunn består som regel av mange arter med tilnærmet samme økologiske krav til miljøet, som gjerne vokser på de samme lokalitetene og danner karakteristiske samfunn av bestemte arter. Det fins mye litteratur som beskriver norske vegetasjonstyper, men det er ikke full enighet blant fagbotanikerne om hvordan slike inndelinger skal gjøres, og mange vegetasjonstyper er foreløpig også dårlig kartlagt. For norske vegetasjonstyper er inndelingen gitt i NINA temahefte "Vegetasjonstyper i Norge" (Fremstad 1997) den mest gjennomarbeidede, og beskrivelser av ulike plantesamfunn i Rauma vil derfor baseres på denne. Imidlertid er variasjon og mangfold i naturen oftere regelen enn unntaket, og det er ikke alltid enkelt å dele den inn i slike standardiserte plantesamfunn.

Fordelen med å benytte standardiserte plantesamfunn, ligger i muligheten til å beskrive lokale arts-sammensetninger på en mer generell måte uten å måtte gå helt ned til artsnivået. I tillegg til en rekke karakteristiske plantesamfunn knyttet til hovedtypene havstrand, skog, myr og fjell, kan vi også beskrive vegetasjonstyper knyttet til vatn, eng og beitemark, veg- og jernbanekanter, samt ulike typer skrotemark som tipper, fyllplasser, tomter og industriområder. De siste tilhører for øvrig vegetasjonstyper som sjelden får særlig oppmerksomhet eller omtale fordi de normalt ikke regnes som del av den naturlige og hjemlige vegetasjonen rundt oss. Men de fortjener så absolutt å bli tatt med i en helhetlig beskrivelse av vegetasjonen i Rauma. Det er nettopp i slik vegetasjon vi oftest finner flest nye og fremmede arter.

2.4 Botaniske undersøkelser i Rauma

Rauma kommune tilhører ikke de klassisk sett mest kjente botaniske områda i Norge. Derfor er det gjennom historien ikke gjort særlig mange botaniske undersøkelser i området, men noen av de som er utført, er relativt grundige. De mest omfattende vegetasjonskartleggingene er utført i seinere år i forbindelse med ulike planer om kraftutbygging og kartlegging av biologisk mangfold. I tillegg er det utført flere mindre undersøkelser i tilknytning til forskjellige regionale og nasjonale verneplaner.

De første betydningsfulle botaniske undersøkelsene i området, ble utført av konservator Ove Dahl på begynnelsen av 1890-tallet. Han var nok mest opptatt av fjellfloraen, og besøkte bl.a. Kabbetinden og Skirifjellet i Brøstdalen. Før det hadde biskop Gunnerus, som skrev Norges første flora, gjort botaniske innsamlinger i bl.a. Romsdalen under ei visitasreise i 1768. I 1837 besøkte også den svenske botanikeren A.E. Lindblom Romsdalen. Neste viktige periode kom med botanikerne Johannes Lid og Jon Kaasa som besøkte de indre Romsdalsbygdene tidlig på 1950-tallet (1949, 1951 og 1955), og gjorde undersøkelser blant annet i Voll herred og på Åndalsnes. Professor Rolf Nordhagen besøkte flere ganger på begynnelsen av 1960-tallet de sørlige fjellområdene i Rauma bl.a. på jakt etter nye forekomster av lapprose. Andre fag- og amatørbotanikere har også gjennom årene gjort mindre undersøkelser rundt omkring i kommunen spesielt på 1960- og 70-tallet, og resultatene fra flere av disse er registrert i form av krysslister og herbariebelegg ved universiteta i Oslo, Trondheim og Bergen. De eldste herbariebeleggene fra Rauma befinner seg for øvrig i Oslo-herbariet, og stammer fra 1872 (junkerbreagne, Romsdalen, R. Hartman), 1875 (jordnøtt, Veblungsnes, C.A.E. Lénström), 1878 (pors, Flatmark, Jon Rud), 1891 (lyngaugnetrøst, Kavlifosses, A. Landmark) og 1892 (kastanjesiv, Setnesfjellet, B. Kaalaas?).

Eldar Gaare og Kjell I. Flatberg m.fl. utførte sommeren 1967 botaniske undersøkelser i reguleringsområdet til Grytten kraftverk i forbindelse med Gryttenanleggene og Mardølautbyggingen (Gaare 1970). Sommeren 1975 utførte cand.mag. Mikael Hagen og Jarle Inge Holten botaniske kartlegginger i Brøstdals- og Ulvådals-området på oppdrag fra Møre og Romsdal Kraftselskap i forbindelse med deres planer om kraftutbygging i Raumavassdraget (Hagen og Holten 1976). På samme tid (1974) utførte Harald Korsmo botaniske undersøkelser bl.a. i Rauma kommune i forbindelse med Naturvernrådets landsplan for edellauvskogsreservater i Norge (Korsmo 1975). I 1980 undersøkte Asbjørn Moen flere myrer bl.a. i Isterdalen i forbindelse med den norske myrreservatplanen (Moen 1984), og samme år utførte Bjørn Sæther vegetasjonskartlegginger i Istras nedbørsfelt i forbindelse med plan for 10-års verna vassdrag (Sæther 1982). Somrene 1982 og 1983 ble det utført mer omfattende undersøkelser i hele Raumavassdraget på oppdrag fra Møre og Romsdal Kraftselskap med Jarle Inge Holten fra universitetet i Trondheim som prosjektleder (Holten 1984). Arne Arnfinn Frisvoll utførte sommeren 1984 botaniske undersøkelser på 10 lokaliteter i Rauma i tilknytning til havstrandsundersøkelsene i Møre og Romsdal (Holten, Frisvoll og Aune 1986), og på midten av 1980-tallet undersøkte Aud Målfrid Stølen bekke- og elvekantbestander av svartor i nedre deler av Romsdalen i forbindelse med sin plantesosiologiske hovedfagsoppgave ved universitetet i Trondheim (Stølen 1986). I 1990 gjorde Harald Korsmo og Dag Svalastog registreringer i Vermedalen og Lunds-fjellet ifm. inventering av verneverdig barskog i Møre og Romsdal

(Korsmo og Svalastog 1997), og i 1995 foretok Jarle Inge Holten en kortfattet kartlegging av flora og vegetasjon i de nordlige fjellområda av Rauma mellom Isfjorden og Langfjorden i forbindelse med den planlagte utvidelsen av Dovrefjell nasjonalpark (Holten 1995). På 1990-tallet har John Bjarne Jordal besøkt Rauma flere ganger i forbindelse med vegetasjonskartlegging av kulturlandskap i Møre og Romsdal (forekomst av sopp og karplanter bl.a. på en rekke setervoller i kommunen) og i 2000-2001 på oppdrag fra Rauma kommune i forbindelse med kartlegging av biologisk mangfold i kommunen. I de siste par årene har også Geir Gaarder besøkt flere lokaliteter i kommunen med spesiell fokus på lavforekomster i gammelskog. Også Eli Fremstad har vært innom Rauma flere ganger i seinere år og bl.a. tatt belegg av flere arter til herbariet i Trondheim. Verdt å nevne er også Stein Sæbø sin beskrivelse av plantelivet i Voll, bl.a. basert på feltundersøkelser somrene 1970-1971 (Bygdeboknemda for Voll 1979), og Karl Myskja sin beskrivelse av plantelivet i Eid (Myskja 1987). I årene 1997-2001 har undertegnede selv utført omfattende kartlegginger av plantelivet i kommunen.

Totalt er det nå påvist til sammen 780 arter og underarter (taksoner) av karplanter i Rauma kommune (inkluderer også en del innførte arter). Dette er et relativt høyt antall tatt i betraktning at det i hele Møre og Romsdal er registrert totalt 980 arter og i Molde kommune bare 484 arter (Jordal og Gaarder 1995). I Norge totalt er det registrert 1775 arter (1195 hjemlige og 580 innførte arter) (Jordal og Gaarder 1998) og i Fennoskandia 1455 hjemlige og 283 innførte arter (Dahl 1998).

I det etterfølgende skal jeg med utgangspunkt i dette materialet, forsøke å beskrive Raumas vegetasjon og planteliv så utfyllende som det er mulig for en amatørbotaniker - en som i tillegg erkjenner sine faglige begrensninger, og som vet at store deler av kommunen fortsatt er dårlig undersøkt botanisk sett.

3. PLANTEGEOGRAFISKE FLORAELEMENTER

Nedenfor er de ulike plantegeografiske floraelementene i Rauma beskrevet med sine viktigste kjennetegn og utbredelse innenfor kommunen. Beskrivelsene er basert på definisjoner og begreper gitt av Moen 1998. Bare de vanligste og de mest karakteristiske artene er nevnt. Det fins dessverre ingen offisiell liste over hvilke arter som tilhører hvilket floraelement i Norge. Definisjonene som benyttes i denne rapporten, er derfor basert på eget skjønns med utgangspunkt i publiserte data så langt de er kjent.

3.1 Vestlige arter

Floraelementet vestlige arter omfatter planter som har sin utbredelse i vestlige kyststrøk, oppfattet i vid betydning. Slike kystplanter betegnes også som oseaniske eller atlantiske planter. Merk at atlantisk på samme måte som vestlig, er et geografisk begrep (knyttet til Atlanterhavskysten), mens oseanisk eller kyst er et økologisk begrep (tilpasset en oseanisk klimatype). Kystplante er derfor et noe mer omfattende begrep enn vestlig art. Det er to økologiske faktorer som i hovedsak bestemmer forekomsten av vestlige arter. Den viktigste begrensende faktoren er vinterfrost, eller snarere artenes krav til milde vintrer. Den andre er krav til høy luftfuktighet. De vestlige artene deles inn i fire floraelementer (Moen 1998):

Sterkt vestlige arter (hyperatlantiske arter)	Vst	Fins bare på de aller ytterste delene av Vestlandet mellom Stavanger og Romsdal, hvor januar-temperaturen er høyere enn +1°C, og sommertemperaturen i tillegg er rimelig høy.	Purpurlyng og hinnebregne er eksempler på slike sterkt vestlige arter. Ingen slike arter vokser i Rauma.
Klart vestlige arter (euatlantiske arter)	Vk	Kystplanter som fins i et relativt smalt belte langs kysten fra Sørlandet til Trøndelag. I Rauma fins artene stort sett bare i lavlandet i fjordstrøka (vegetasjonssesksjon O2).	Noen slike arter i Rauma: bergasal, fagerperikum, heiblåfjør, jordnøtt, junkerbregne, revebjølle, skogfredlaus, storfrytle.
Svakt vestlige arter	Vs	Fins i et bredt område langs kysten fra Østfold til Troms. Dette er vanlige arter i Rauma helt inn til de innerste fjordarmene og et godt stykke oppover i dalføra, går noen steder helt opp i nordboreal sone (vegetasjonssesksjon O2 og O1). Myrarter dominerer denne gruppa.	Typiske arter i Rauma: heisiv, klokkeling, kystmyrklegg, loppestorr, rome, smørtelg, storbjønnskjegg, vårmarihand.

Arter med vestlig tendens	Vt	Vokser i et enda bredere belte langs det meste av Norskekysten, og er i tillegg vanlige i de oseaniske delene av Sør-Sverige og spredt i sørvestre Finland. Dette er arter som normalt fins i store deler av Rauma.	Noen vanlige arter i Rauma: bjønnekam, geitsvingel, grønstorr, skrubbær.
----------------------------------	-----------	---	--

I artslista er vestlige arter angitt med koden V under floratype og inndelt i Vk (klart vestlige arter), Vs (svakt vestlige arter) og Vt (arter med vestlig tendens). Av 156 kystplanter som er listet av Fægri (1960), er 56 påvist i Rauma, noe som viser at dette floragelementet er rimelig godt representert i kommunen. Det er også typisk at mange vestlige arter i Rauma har forekomst av kategori spredt til vanlig.

Frostfølsomme vestlige arter som stiller krav til milde vintre, fins normalt bare i lavlandet og da i hovedsak i de ytre fjordstrøka av Rauma, men også noen slike arter, som jordnøtt og revebjølle, kan vokse et stykke oppover i dalføra. Andre vestlige arter har en utbredelse som i hovedsak er betinget av høy luftfuktighet. Preferansen som disse artene har for jevnt høy humiditet, gjør at de ofte har sin optimale utbredelse et stykke oppe i fjordsidene og i fjellskogen hvor det i gjennomsnitt faller mer nedbør enn i lavlandet, og hvor et tykt snødekke i tillegg isolerer godt mot kulda om vinteren. Bjønnekam, rome, skrubbær og smørtelg er eksempler på slike arter. De har sin hovedutbredelse i høydebeltet 200-600 moh i ytre strøk, noe høyere (500-800 moh) i indre dalstrøk. På gunstige steder kan vi også finne slike arter høyt til fjells, f.eks. rome opp til 1200 moh i Alnesdalen, bjønnekam til 1130 moh i Grøttabotn, skrubbær til 1100 moh i Midtbotn og smørtelg til 1000 moh i Alnesdalen. Antall vestlige arter avtar imidlertid raskt når vi beveger oss oppover Romsdalen og inn i de sørlige og mer kontinentale områda av kommunen. Hovedskillet mellom kyst- og innlandsvegetasjon ser ut til å ligge et sted oppe i Øverdalen i overgangen mellom vegetasjonsseksjon O1 og OC.

Karakteristisk for flertallet av de vestlige artene er at de stort sett er nøysomme planter med små krav til jordsmonnet. Dette er en naturlig konsekvens av at hovedutbredelsen ligger i det vestnorske gneisområdet, hvor høy årsnedbør raskt vasker ut næringsemna i jorda. Dette gjør at store deler av kommunen, spesielt de oseaniske delene, får en heller artsfattig surbunnsprega vegetasjon som er typisk for Nordvestlandet ellers. Følgelig er det begrenset hva som fins av mer kravfulle kystplanter i kommunen. Kystplanter slik de er definert av Fægri (1960), omfatter også en del sørvestlige, varmekjære arter etter definisjonen som brukes i denne rapporten (ref. kap. 3.2), bl.a. gjelder dette arter som kjempesvingel, myske, sanikel, skogfaks, skoggrønaks og skogsvingel. Det er gjerne blant disse vi finner noen av de mer kravfulle kystplantene. Flere av de kravfulle vestlige artene har optimalt voksested i tilknytning til edellauvskog.

Vestlige arter med høye krav til jordsmonnet:

Jordnøtt	Loppestorr
Junkerbregne	Vårmarihand

Av mer sjeldne vestlige arter som såvidt er påvist i Rauma, kan nevnes: kristtorn som tidligere skal være funnet viltvoksende i Måndalen av Johannes Lid (Fægri 1960, Gjærevoll 1977, Bygdeboknemda for Voll 1979), for øvrig et av de nordligste voksestedene for denne eviggrønne kystplanta i Norge. Dessverre er det ingenting som tyder på at kristtorn fortsatt vokser vilt i Måndalen, men noen få eksemplarer er planta i ytre strøk, bl.a. på gården Hamre hvor den ser ut til å klare seg bra. Den velkjente vårplanta kusymre vokser muligens vilt ute i Torvika og ved Langfjorden (Hultén 1971, Myskja 1987), men normalt må vi lenger ut i Romsdalsfjorden for å finne denne vakre kystplanta. Nærmeste kjente voksested skal være på Vestnes. Nevnes kan også at den eksklusive slyngplanta vivendel skal vokse i varm ur ute i Rødven (Fægri 1960, Sæbø 1990, Rødvenboka 1996), og at skogfredlaus er funnet ute ved Helgestø på Vågstranda (Korsmo og Svalastog 1997). Disse fire sjeldne artene tilhører alle de klart vestlige artene.

Når vi er inne på kystplanter, må vi ikke glemme havstrandsplantene som bare forekommer i et smalt belte langs selve strandsona i kommunen; mer om disse i kap. 5.1. Det bør imidlertid understrekes at havstrandsplanter ikke nødvendigvis er synonymt med vestlige arter.

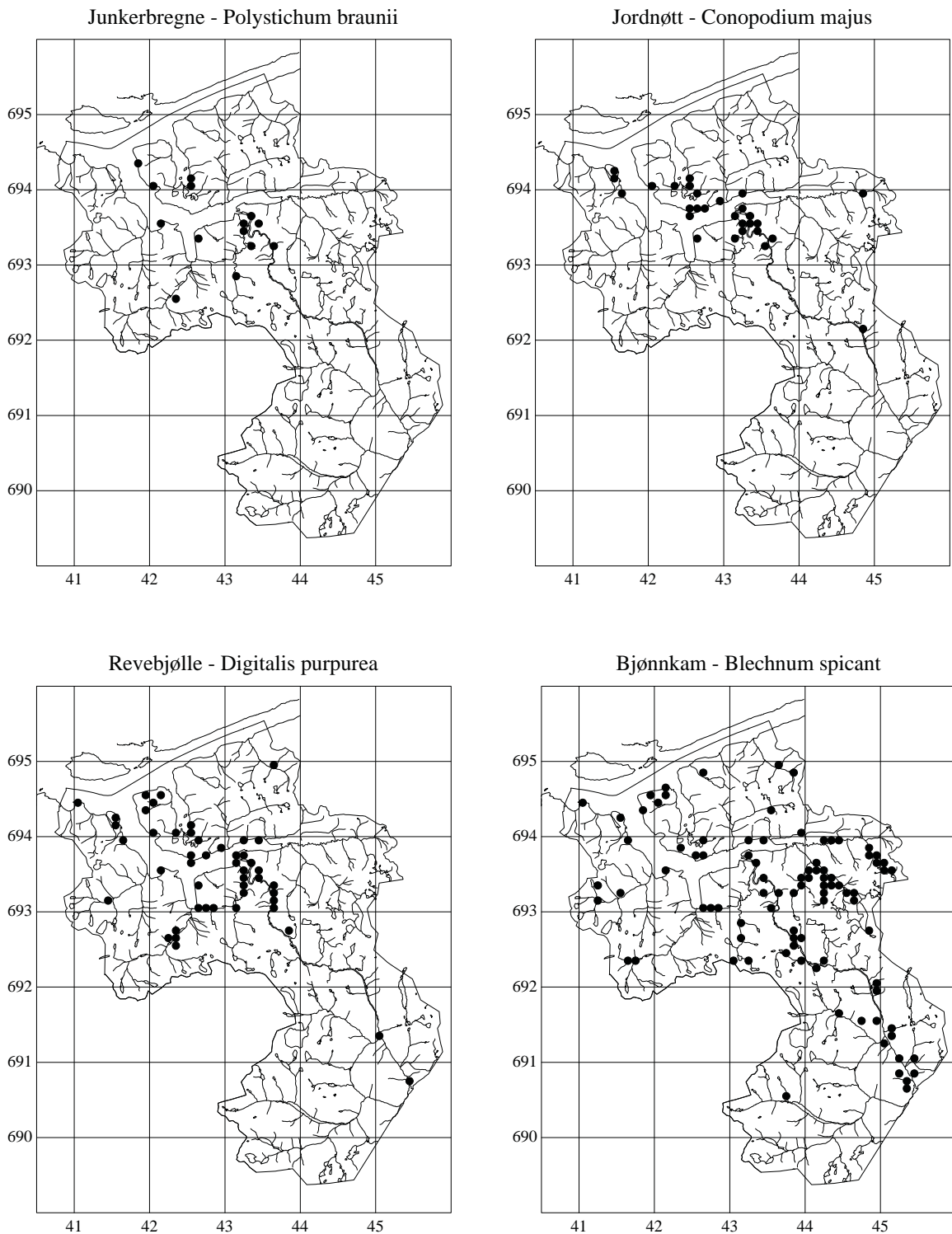

Fig. 3.1: Vestlige arter. Figuren viser utbredelsen til fire vestlige arter i Rauma: junkerbregne (Vk), jordnøtt (Vk), revebjølle (Vk) og bjønnkam (Vt). Bare funn registrert i floradatabasen er vist. Junkerbregne fins spredt til sjelden i fjord- og midtre dalstrøk. Jordnøtt og revebjølle er noe vanligere og fins spredt til vanlig i SB sone; revebjølle opp til 400 moh og med to funn helt oppe i Øverdalen. Bjønnkam er en vidt utbredt vestlig art som fins vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, opp til LA sone noen steder, høyest 1130 moh i Grøttabotn. Arten er påvist helt inne ved Trollstølen i Ulvådalen, og går såvidt inn i Lesja kommune i sør. Bjønnkam er langt vanligere i ytre og midtre strøk enn det som framgår av kartet.

3.2 Sørilige arter

Sørilige arter er planter som har sin hovedutbredelse i Sentral-Europa. Artenes nordgrense i Fennoskandia går ofte omtrent rett øst-vest (Moen 1998). I Norge har disse artene sin hovedutbredelse i lavlandet i Sør-Norge. Begrensende klimafaktor er kravet til betydelig sommervarme. Flere av de varmekjære sørilige artene har en sørvestlig tendens i utbredelsen sin i Norge (arter tilpasset en oseanisk klimatype). Disse omtales gjerne som varmekjære kystplanter. Som nevnt under vestlige arter, kan det være vanskelig å skille mellom noen av disse artene og de mer varmekjære og kravfulle vestlige artene. Dette gjelder f.eks. arter som kjempesvingel, myske, sanikel, skogfaks, skoggrønaks og skogsvingel. Likeledes kan det være vanskelig å skille klart mellom sørilige arter og noen av de mer varmekjære sørøstlige, kontinentale artene. De sørilige artene, og spesielt de varmekjære kystplantene, er i tillegg til sommervarme, også begrenset i sin utbredelse av vinterfrost.

I Rauma fins varmekjære sørilige arter stort sett bare i lavlandet på steder med et gunstig mikro- og lokalklima, ofte i bratte sør- til vestvendte dal- og fjordsider. På noen gunstige steder kan likevel noen slike arter gå helt opp til 500 moh. De viktigste lokalitetene fins i nedre deler av Romsdalen og Isterdalen, samt langs sørhellinga av Grøvdalen, dessuten i Breivikstranda, Grisettlia, Norviklia, Skredå (Rødven) og på vestsida av Hovdekollen (dvs. i boreonemoral og sørboreal sone). De sørilige artene deles også inn i fire floraelementer på samme måte som de vestlige artene.

Sterkt sørilige arter	Sst	Sterkt varmekrevende arter som bare fins som spredte utposter lengst sør i landet.	Ingen slike arter vokser i Rauma.
Klart sørilige arter	Sk	Arter med nordgrense som sammenfaller med utbredelsen av boreonemoral sone, og som i Rauma derfor ligger helt på nordgrensa av utbredelsesområdet sitt. De fleste er sjeldne arter som kun er påvist med spredte lavlandsfunn i ytre og midtre deler av Rauma.	Noen slike arter i Rauma: ask, kjempesvingel, kvit skogfrue, sanikel, skogbjørnebær, skoggrønaks, skogfaks, slakkstorr, solblom, svarterteknapp, søtkirsebær.
Svakt sørilige arter	Ss	Arter med utbredelse som i hovedsak er begrenset av sørboreal sone, og som derfor fins relativt vanlig nordover langs kysten til Trøndelag, i lavlandet på Østlandet og videre østover gjennom Sør-Sverige og Sør-Finland. I Rauma fins flere relativt vanlige arter spredt rundt om i lavlandet og på noen gunstige steder helt opp i mellomboreal sone.	Noen slike arter i Rauma: alm, englodnegras, filt-kongslys, grov nattfiol, haremat, hassel, kransmynte, kratludnegras, lyssiv, myske, mørkkongslys, piggstorr, skogsalat, skogsvingel, svartor, sverdlilje, trollhegg, vårerteknapp.
Arter med sørlig tendens	St	Arter med vid utbredelse på nedre Østlandet og langs kysten til et stykke oppover i Nordland. Flere arter er vanlige opp i mellomboreal sone, enkelte endatil med utposter i nordboreal sone. Dette er arter som stiller noe mindre krav til sommervarme enn de svakt sørlige artene. I Rauma er artene vanligst i indre og midtre dalstrøk. Noen arter går også høyere enn grensa på 500 moh, bl.a. forbi Verma og sørover Lesja.	Noen slike arter i Rauma: breiflangre, brunrot, fingerstorr, gjeldkarve, gulmaure, gullstjerne, kratthumleblom, krossved, lerkespore, maurarve, nattfiol, pors, skogsvinerot, skogvikke, stankstorkenebb, storklokke, svartburkne, trollbær, tårnurt, vårskrinneblom, øyrevier.

I artslista er sørilige arter angitt med koden S under floratype og inndelt i Sk (klart sørilige arter), Ss (svakt sørilige arter) og St (arter med sørlig tendens).

De fleste indikatorene på en varmekjær, sørlig flora i Rauma er knyttet til forekomsten av edellauvtrær, det vil si ask, alm, hassel, svartor og platanlønn. Av varmekjære busker er krossved og trollhegg de vanligste. Dette er stort sett alle svakt sørlige arter med unntak av ask (Sk) og krossved (St). En rekke varmekjære planter er assosiert med forekomsten av alm, og kalles derfor gjerne for almefølget (Holten 1984). De viktigste av disse artene samt noen andre varmekjære planter knyttet til edellauvskog i Rauma, er angitt nedenfor (se også under edellauvskog i kap. 5.5.5).

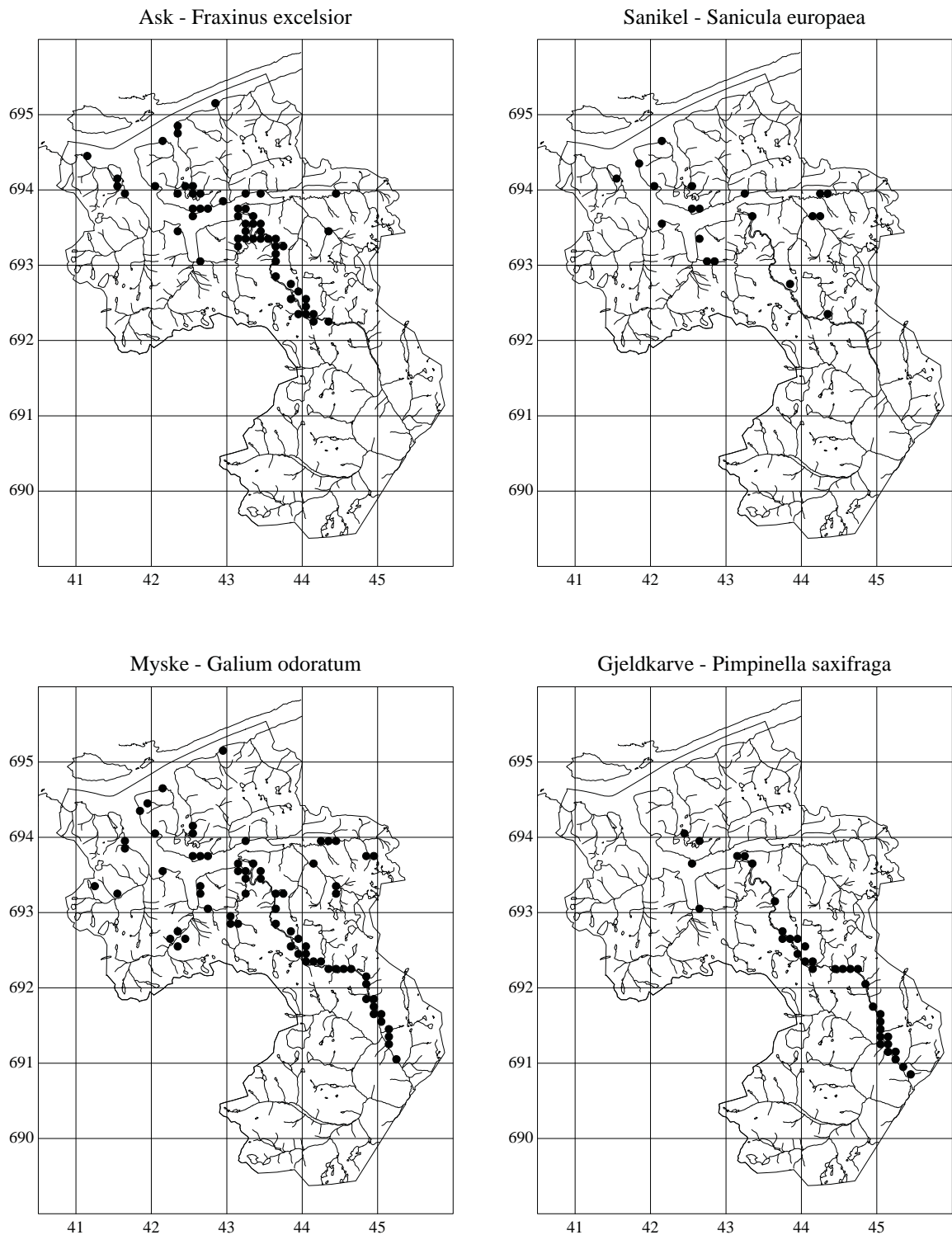

Fig. 3.2: Sørlige arter. Figuren viser utbredelsen til fire sørlige arter i Rauma: ask (Sk), sanikel (SK), myske (Ss) og gjeldkarve (St). Bare funn registrert i floradatabasen er vist. Ask forekommer spredt til vanlig i BN og SB sone med konsentrasjon til nedre deler av Romsdalen. Sanikel er mer sjelden og forekommer bare spredt på gode lokaliteter i fjord- og midtre dalstrøk opp til Skiri i Romsdalen. Myske er langt vanligere og fins vidt utbredt i SB sone opp til Rødstøl i Romsdalen, høyest hele 750 moh i rasmark øst for Stavvatnet i Måndalen (Blåtindane). Gjeldkarve vokser, i motsetning til disse tre kravfulle artene, på tørrere lokaliteter primært i svakt oseanisk seksjon (O1). Arten går opp i MB sone og er vanlig videre sørover i Lesja kommune.

Varmekjære arter assosiert med alm (almefølget):		Andre varmekjære arter knyttet til edellauvskog:	
Kratthumbleblom	Skogvikke	Breiflangre	Skogfaks
Krossved	Storklokke	Kjempesvingel	Skoggrønaks
Lerkespore		Kvit skogfrue	Skogsvingel
Maurarve		Myske	Svarterteknapp
Skogsalat		Sanikel	Vårerteknapp

(Svarterteknapp og vårerteknapp er listet under gruppen sørøstlige kontinentale planter av Fægri og Danielsen 1996).

En annen gruppe varmekrevende sørlige arter er knyttet til åpen rasmark og ur i sørvendte berg. Særlig oppe under bergrota kan vi flere steder finne en rik flora av varmekjære arter. Substratet som her består av den fineste rasjorda, fornyes jevnlig og mottar ofte næringsrikt sigevatn fra berget ovenfor. Lenger nede i den grovere ura blir det atskillig tørrere og ofte vegetasjonsfritt. Soleksponeringen og bergets evne til å holde på varmen om natta, kan i slike "sørberg" gi grunnlag for et stabilt og varmt lokalklima. I sum kan dette gi gode vekstsvilkår for flere varmekjære sørlige arter som f.eks. filtkongsslys, svartburkne, stankstorkenebb og tårnurt. På de samme stedene kan vi også finne enkelte varmekjære kontinentale arter som dvergmispel, engtjæreblom, kantkonvall og kvitbergknapp (kfr. kap. 3.3 nedenfor). Se for øvrig under kap. 5.6.2 for en mer generell omtale av slike plantesamfunn.

Det fins også enkelte varmekrevende sørlige arter i Rauma med voksested knyttet til vannkant, sump- og fuktmark i lavlandet. Eksempler på noen slike arter er botnegras, mannasøtgras, mjuksivaks, skjoldbærer, småpiggnopp, sumpblærerot, sverdlilje og den sjeldne starrarten slakkstorr som vokser et par steder i Innfjorden. Totalt sett er sørlige arter godt representerte med forholdsvis mange arter i Rauma.

De varmekrevende artene ansees generelt som brukbare indikatorer for avgrensning av vegetasjonssoner. Klart sørlige arter avgrensner f.eks. boreonemoral sone, svakt sørlige arter sørboreal sone, mens flere arter med sørlig tendens kan brukes til avgrensning av mellomboreal sone (se for øvrig kap. 4 om vegetasjonssoner).

3.3 Sørøstlige arter

Sørøstlige arter er planter som foretrekker et typisk innlandsklima med tørre og varme somrer, og som godt tåler kalde vintre. Hovedutbredelsen til kontinentale sørøstlige arter har tyngdepunkt lenger øst enn de varmekjære sørlige artene, og med bare svært sparsomme forekomster på Vestlandet (Moen 1998). I Rauma finner vi disse artene primært i de indre dalstrøka (vegetasjonsseksjon OC), med en utbredelse som typisk strekker seg nordvestover fra Lesja og ned til Sæterbø i Romsdalen. Enkelte arter har en videre utbredelse og fins spredt også noen steder lenger utover i fjordstrøka. Krav til høy sommer-temperatur er den viktigste begrensende klimafaktoren. I sum er denne gruppa av sørøstlige arter økologisk sett temmelig heterogen.

Sterkt sørøstlige arter	SØst	Arter med begrenset utbredelse i lavlandet, hovedsakelig i Oslofjordsområdet.	Slike arter fins ikke i Rauma.
Klart sørøstlige arter	SØk	Arter med tyngdepunkt i utbredelsen i lavlandet på Østlandet, noen fins også på gunstige lokaliteter i Trøndelag. Slike arter forekommer normalt ikke i Rauma.	Et par unntak i Rauma: spisslønn (planta og noe forvilla), duskstorr (muligens et gammelt funn i Grytten).
Svakt sørøstlige arter	SØs	Arter med en videre utbredelse som strekker seg fra Sørlandet, over Østlandet til området rundt Bottenvika. Flere arter fins også spredt i fjordstrøka på Vestlandet og i Trøndelag. I Rauma fins slike arter hovedsakelig i midtre og indre strøk.	Noen slike arter i Rauma: bakkemynte, dvergminneblom, dvergmispel, engnellik, engtjæreblom, flekkgrisøyre, langstorr, raudhyll, skogkløver, skogsivaks, snerprøyrkvein, storarve.
Arter med sørøstlig tendens	SØt	Arter med en enda videre utbredelse vestover og nordover, men artene er ikke vanlige på Vestlandet og i Møre og Romsdal. Stort sett bare spredte forekomster i Rauma.	Noen slike arter i Rauma: dunhavre, dunkjempe, engmariland, furuvintergrøn, guldusk, hengjebjørk, kantkonvall, krattfiol, sibirbjønnekjeks, sumpkarse, takhaukeskjegg, åkermynte.

I artslista er sørøstlige arter angitt med koden SØ under floratype og inndelt i SØk (klart sørøstlige arter), SØs (svakt sørøstlige arter) og SØt (arter med sørøstlig tendens). Sterkt sørøstlige arter fins som nevnt ikke i Rauma. Av 179 sørøstlige varmekjære planter som er listet av Fægri og Danielsen (1996), er bare 26 påvist i Rauma, og de fleste av disse har forekomst av kategori sjelden og tilfeldig forekommende art, noe som viser at dette floraelementet bare har marginale forekomster i Rauma. I fylket derimot, er nok Rauma sammen med Sunndal de to kommunene som har flest funn av slike sørøstlige planter.

Kontinentale arter knyttet til tørrbakker og tørrberg i Rauma:

SØs	Bakkemynte	Kyllingkleiva, Lykkjesletta/Verma og Marstein.
SØs	Dvergminneblom	Kleiva/Bjønnakleiva og Brustua.
SØs	Dvergmispel	Brøstdalen, Romsdalen, Moanebba og Hovdekollen.
SØs	Engnellik	Brøstet, Brue og Rødstøl.
SØs	Engtjæreblom	Flere steder i Romsdalen, samt Åndalsnes, Torvika og Hovdekollen.
SØs	Flekkgrisøyre	Brustua
SØs	Kvitbergknapp	Horgheim-Skiri, Moanebba og Hovdekollen.
SØs	Smånøkkel	Verma
SØs	Storarve	Kleiva, Rødstøl og Verma.
SØt	Dunhavre	Flere steder i Øverdalen, spredt videre nedover til Åndalsnes.
SØt	Dunkjempe	Brøstdalen og Øverdalen ned til Foss, ytste Monge.
SØt	Kvit jonsokblom	Brustua
SØt	Pengeurt	Bjønnakleiva, Brustua og Verma.
SØt	Sandløvetann	Kabben og Bjønnakleiva.
SØt	Takhaukeskjegg	Kleiva, Brustua, Brue og Verma.
SØt	Vårpengeurt	Øverdalen, Monge, Vik/Innfjorden, Dalehaug og Breivikstranda.

En interessant undergruppe av de sørøstlige artene er de såkalte xerofile artene som er knyttet til sørvendte tørrbakker og tørrberg. Denne naturtypen er sparsomt representert i Rauma og fins i hovedsak bare i de indre sørlige delene av kommunen - i Øverdalen og Brøstdalen. Gode eksempler på slike kontinentale tørrenger med bl.a. engnellik og dunkjempe fins ved Brue, Kleiva og Brøstet. Andre karakteristiske arter i slike tørrbakker er bakkestjerne, fløyelsmarikåpe, gulmaure, marinøkkel, sølvmore, vårpengeurt og vårskrinneblom. Mer sjeldne sørøstlige arter i Øverdalen er bakkemynte, pengeurt, sandløvetann, smånøkkel og storarve, og ved Kleiva fins tørrberg med bl.a. bakkeveronika, dvergminneblom, sandarve og vårskrinneblom. Også verdt å nevne er at det ved Brustua fins ei lita tørreng med engnellik og flekkgrisøyre. Dette er den eneste kjente forekomsten av flekkgrisøyre i Møre og Romsdal. Også forekomstene av dvergminneblom øverst i Romsdalen, er de eneste kjente i fylket.

Mange av disse tørrbakkeartene er sjeldne i Rauma, noen også i regional sammenheng. Andre xerofile arter som bakkestjerne, bitterbergknapp og småbergknapp, har en videre utbredelse i Norge enn de sørøstlige artene. Typisk for de xerofile artene er at de kan tåle langvarig tørke. De har gjerne smale læraktige eller sukkulente blad, eller hele planten kan være dekt av dun- eller filthår, noe som gir effektiv beskyttelse mot sterk fordampning. En annen undergruppe av sørøstlige, kontinentale arter med mindre ekstreme lyskrav enn tørrbakkeartene, er de såkalte varmekjære skogkantartene. Eksempler på slike arter i Rauma er skogkløver og kantkonvall, samt piggstorr (svakt sørlig art).

Av mer spesielle sørøstlige arter i Rauma, i tillegg til flere av de xerofile artene nevnt ovenfor, må nevnes snerprøyrvkein, en utpreget østlandsart som nederst i Romsdalen har sine eneste kjente forekomster vest for hovedvannskillet. Også langstorr, som vokser flere steder i Isterdalen, i "Mækjå" i Innfjorden og ved Isa i Grøvdalen, har her i Rauma noen av sine ytterst få kjente forekomster i Møre og Romsdal. Det samme gjelder skogsivaks som vokser ved Horgheim, nederst ved Istra, på Veblungsnes og et par steder i Innfjorden (bl.a. i "Mækjå"). Forekomsten av disse svakt sørøstlige artene er for øvrig gode eksempler på at mange kontinentale arter i Rauma nok må ha kommet til området over innvandringsveien gjennom Gudbrandsdalen og ned Romsdalen. Når det gjelder snerprøyrvkein, så ble denne arten første gang oppdaget i Romsdalen av Druce i 1922 (Fægri og Danielsen 1996). Det kan selvfølgelig dreie seg om en naturlig forekomst, men slike lokaliteter på endepunktet av en betydningsfull handelsrute, som den vi i generasjoner har hatt mellom Gudbrandsdalen og Romsdalsbygdene, kan også indikere at arten er kulturspredt (fulgt med hestefôr e.l.). Den største forekomsten av denne arten fins langs fjellfoten på Hole. Her dominerer snerprøyrvkein feltsjiktet over store områder.

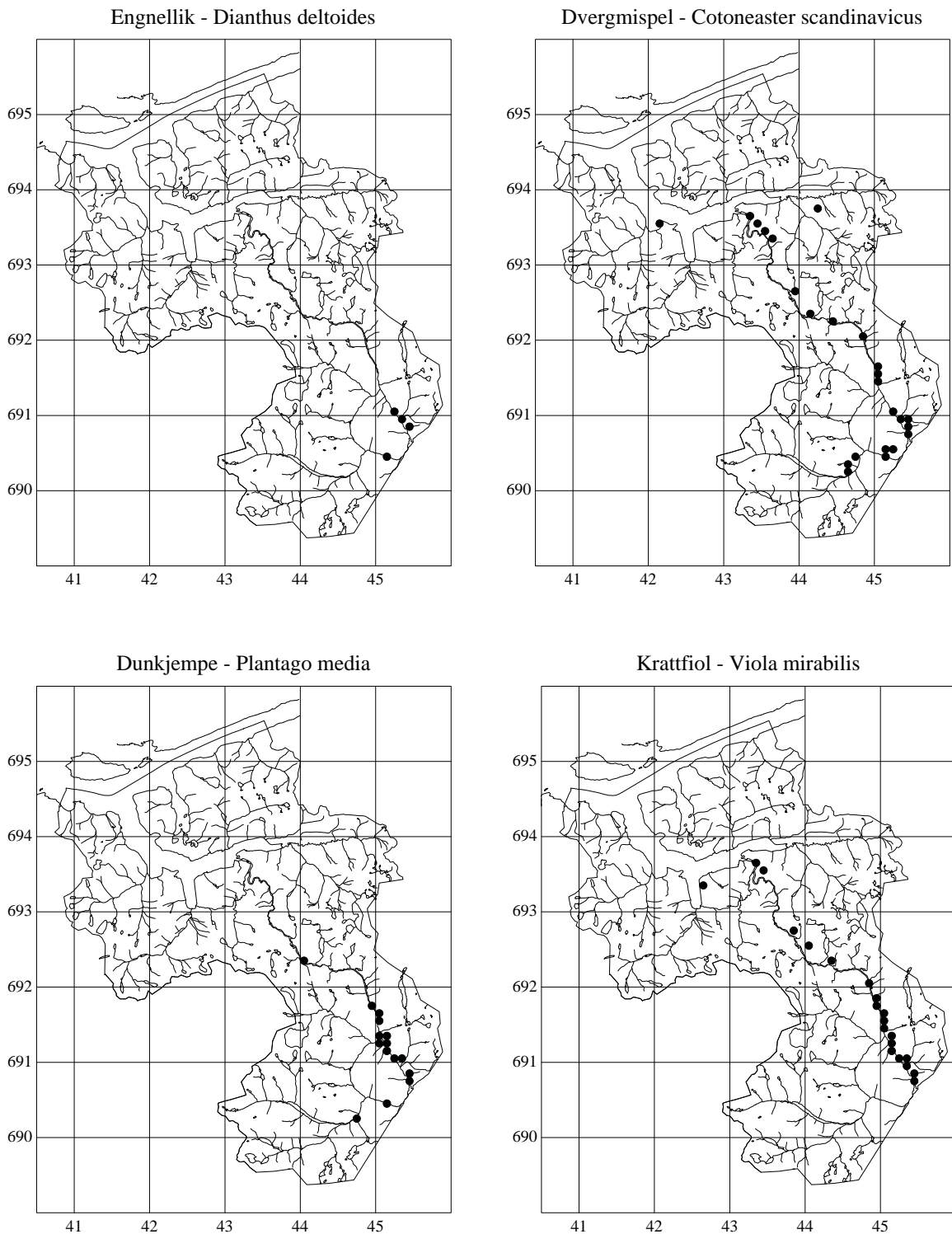

Fig. 3.3: Sørøstlige arter. Figuren viser utbredelsen til fire sørøstlige arter i Rauma: dvergmispel (SØs), engnellik (SØs), dunkjempe (SØt) og krattfiol (SØt). Bare funn registrert i floradatabasen er vist. Dvergmispel fins spredt til sjelden på tørre varme, sørvendte lokaliteter i midtre og indre dalstrøk (tørrbakker og sørberg), vestligste funn i Hovdekollen, høyest 1000 moh i Kabbetind. Engnellik representerer de mer ekstreme kontinentale artene i Rauma, og fins bare på noen få lokaliteter i overgangssekjonen (OC) i Øverdalen og ved Brøstet. Dunkjempe derimot går noe lenger ned i Romsdalen til Monge. Krattfiol er, i motsetning til disse tre tørrbakkeartene, en kravfull lauvskogsart som er relativt vanlig i Øverdalen, mer spredt ned til Åndalsnes.

3.4 Østlige arter

Østlige arter er en annen gruppe av kontinentale planter med hovedutbredelse østover fra Fennoskandia og inn i Russland. Artene mangler i vestlige deler av Skandinavia og som oftest også i Danmark. De østlige artene har således en utbredelse som er motsatt av de vestlige artene. Noen østlige arter har en særlig tendens andre en nordlig, men alltid med en markert grense mot vest. Artene har krav til stabilt vinterklima og tåler godt barfrost og tele, men unngår områder med milde vintrer (Moen 1998). De fleste østlige artene i Norge er barskogs- og myrarter.

Sterkt østlige arter og Klart østlige arter	Øst Øk	Arter som bare forekommer fra indre deler av Finnmark og Troms til de indre østlige deler av Sør-Norge.	Slike arter fins normalt ikke i Rauma, bortsett fra en art svensk skrinneblom (Øk) som er i spredning mot V.
Svakt østlige arter	Øs	Arter med en noe videre utbredelse i Sør-Norge og med enkelte utposter på indre deler av Vestlandet og Møre. I Rauma hovedsakelig arter med kun spredte forekomster i indre strøk.	Noen slike arter i Rauma: haustmarinøkkel, klubbestorr, nykkesiv, nålesivaks, skogjamne, storrap, vassreverumpe.
Arter med østlig tendens	Øt	Arter som ofte har spredte forekomster på Vestlandet og i Møre og Romsdal. De fleste artene vokser på myr og i fuktmark. I Rauma fins slike arter spredt til vanlig i indre og midtre strøk.	Noen slike arter i Rauma: gran, grønvier, knerot, korallrot, olavsstake, rustjerneblom, sennegras, sivblom, smårøyrkvein, strengstorr, sveltull, sylblad, tyrihjel, tysbast.

I artslista er østlige arter angitt med koden Ø under floratype og inndelt i Øk (klart østlige arter), Øs (svakt østlige arter) og Øt (arter med østlig tendens). Sterkt østlige arter fins som nevnt ikke i Rauma.

En del østlige arter har preferanse for tørre fastsmarksskoger. Dette gjelder f.eks. skogjamne, knerot og olavsstake. De to siste fins på egnede lokaliteter flere steder i Rauma, mens skogjamne bare er funnet på Horgheimsætermoen. En annen undergruppe med østlig hovedutbredelse er arter knyttet til den nordlige barskogsregionen i Eurasia. Mange av disse artene er typiske fuktsgogs- og myrarter som f.eks. korallrot, sennegras, sivblom, smårøyrkvein, strengstorr og sveltull, og på Herjemyrane har trolig Rauma en av de viktigste forekomstene av nykkesiv i hele Møre og Romsdal. En annen interessant undergruppe i fylkessammenheng, er forekomsten av en del østlige arter langs stilleflytende partier av Rauma elv i Romsdalen. Sjeldne østlige arter som nålesivaks, sylblad og vassreverumpe vokser her relativt vanlig på evjebotn i flomsone sammen med evjesoleie, krypsiv, veikveronika, vasshårarter og åkermynte. Også andre østlige arter som sennegras og stolpestorr har sine viktigste forekomster i nettopp dette området av kommunen.

Andre viktige kontinentale arter i Rauma omfatter en del østlige og sørøstlige lauvskogsarter med høye krav til jordsmonnet, slike som tyrihjel, tysbast og krattfiol (sørøstlig tendens). Tyrihjel er vanlig utbredt i indre og midtre dalstrøk av Rauma og kan også vokse høyt til fjells, f.eks. opp til 900-1000 moh i Vermedalen. Yttergrensa for denne kontinentale arten ligger trolig ute i Måndalen. Giftplanta tysbast, som blomstrer på bar kvist tidlig om våren, fins flere steder oppover Romsdalen, og med særlig gode bestander i Øverdalen. Arten er også funnet helt ute ved Ottestad i Rødven. Krattfiol har en lignende utbredelse som tysbast.

De østlige artene har som nevnt, en invers utbredelse jamført de vestlige artene. I Rauma møtes disse to floraelementene og overlapper delvis i utbredelse. Et godt eksempel på dette er møtet mellom tyrihjel og revebjølle. Disse to artene har overlappende voksesteder i nedre deler av Romsdalen og i Innfjorden. Ved Vårsetra i Innfjorden vokser de endatil side ved side – en nokså unik forekomst selv i landsmålestokk. Overlapp mellom disse to artene er tidligere bare kjent fra et begrenset område langs Sognefjorden (Dahl 1998) og i Sunndalen (J.B. Jordal pers. medd.).

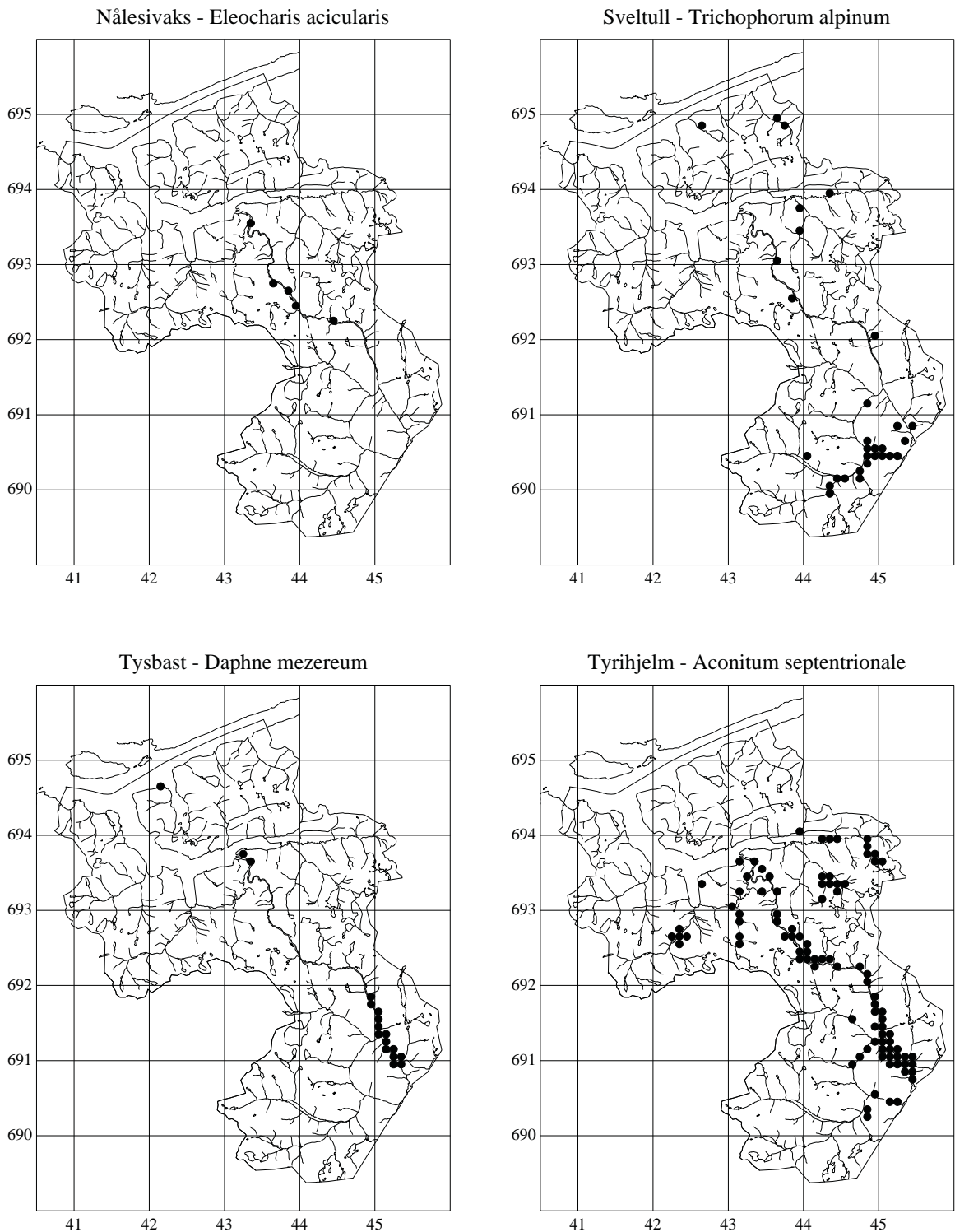

Fig. 3.4: Østlige arter: Figuren viser utbredelsen til fire østlige arter i Rauma: nålesivaks (Øs), sveltull (Øt), tysbast (Øt) og tyrihjem (Øt). Bare funn registrert i floradatabasen er vist. Nålesivaks fins bare langs stilleflytende partier av Rauma elv der den vokser sammen med andre sjeldne østlige arter som sylblad og vassreverumpe. Sveltull som er et eksempel på en østlig myrart, fins spredt opp til NB sone; vestligste funn er gjort ved Bøstølen i Innfjorden (ikke vist på kartet). Tysbast forekommer spredt i Øverdalen mellom Foss og Brue, sjelden ellers. Tyrihjem er en vanlig og vidt utbredt art i indre og midtre dalstrøk, og går flere steder opp i LA sone. Vestligste funn er gjort i Modalen i Måndalen (ikke vist på kartet). Jfr. Utbredelse til revebjølle i Figur 3.1.

3.5 Alpine og nordboreale arter

I Norge er det ca. 250 karplantearter som har hovedtyngden av utbredelsen sin i de alpine og nordboreale områda. Det er disse artene vi normalt kaller fjellplanter. Artene har en motsatt (invers) utbredelse jamført de varmekjære sørlige artene. De er knyttet til områder med kort og kjølig sommer og tåler ikke for høye sommertemperaturer. Noen av artene krever dessuten stabil vinter med et solid snødekke. Fjellplantene regnes generelt til de konkurransesvake artene (Moen 1998).

Sterkt alpine arter	A	Arter med hovedforekomst i mellom- og høyalpin sone. Flere slike arter fins i Rauma.	Noen slike arter i Rauma: buefrytle/vardefrytle, høgfjellskarse, issoleie, mjukrapp, snøgras.
Klart alpine arter	A	Arter med hovedutbredelse i alpine områder, men som også er vanlige i nordboreal sone, og kan gå ned i mellomboreal sone. Går ned til havnivå fra Nordland og nordover. Vanlige fjellarter i Rauma.	Noen slike arter i Rauma: aksfrytle, dvergsoleie, fjellpryd, fjellsmelle, greplyng, gullmyrklegg, moselyng, musøyre, rabbesiv, sotstorr, stivstorr.
Svakt alpine og nordboreale arter	N	Arter med en noe videre utbredelse og nedre grenser i mellomboreal sone. Mange arter går ned til havnivå fra Midt-Norge og nordover. Flere vanlige arter i Rauma.	Noen slike arter i Rauma: bergstorr, fjellarve, fjellmarikåpe, fjellsyre, fjellstistel, rosenrot, rypebær, snøull, søvvier, trefingerurt, turt.
Arter med alpin og nordboreal tendens	Nt	Arter med hovedutbredelse i fjellet og i de boreale sonene, og som er sjeldne eller mangler helt i boreonemoral sone. Flere vanlige arter i Rauma.	Noen slike arter i Rauma: bleikvier, dvergbjørk, dvergjamne, fjellkrekling, lappvier, slirestorr.

I artslista er sterkt og klart alpine arter angitt med kode A under floratype, bisentriske arter er angitt med Ab, sørlig unisentriske arter med As, mens klart vestlig alpine arter er angitt med Av i artslista. Svakt alpine og nordboreale arter er angitt med N og arter med alpin og nordboreal tendens med Nt i artslista. Som nevnt, tilhører mange av våre vanlige fjellplanter det nordlige/nordboreale floraelementet. Av 109 alpine planter listet av Olav Gjærevoll (Gjærevoll 1990), er 33 arter påvist i Rauma, noe som viser at det alpine floraelementet er rimelig godt representert i kommunen. For en nærmere beskrivelse av forskjellige plantesamfunn i lav-, mellom- og høyalpin sone, henvises det til kap. 5.8. I det etterfølgende skal vi kun omtale de mest interessante plantegeografiske trekkene ved fjellfloraen i Rauma.

Ubikvister kalles de fjellplantene som forekommer vanlig langs hele fjellkjeden i Norge. Eksempler på noen slike ubikvister med vanlig forekomst også i Rauma, er:

Rabbeplanter

fjellpryd
greplyng
rabbesiv
rypebær
sauesvingel
stivstorr

Lesideplanter

bleikmyrklegg
blåbær
blålyng
dvergbjørk
fjelleiner
fjellkrekling
fjellmarikåpe
gullris

Snøleieplanter

dverggråurt
moselyng
musøyre
issoleie
rypestorr
stivstorr
trefingerurt

Noen kravfulle ubikvister med forekomst på steder med mer baserik fjellgrunn i Rauma:

bergstorr	Flere steder
fjellfrøstjerne	Flere steder
fjellsmelle	Vanlig mange steder
kvitkurle	Noen steder i midtre fjellstrøk
reinrose	Gluterholet, Saufonnolet, Grøttabotn, Trollstigen, Kjøsa
sotstorr	Noen steder i midtre fjellstrøk
svartstorr	Flere steder
svarttopp	Vanlig mange steder

Bisentriske arter forekommer som tidligere nevnt, i to geografisk adskilte fjellområder - ett i sør og ett i nord, mens sørlig unisentriske arter bare forekommer i sørnorske fjellstrøk. 28 arter i Norge er klassifisert som klart bisentriske (Gjærevoll 1973). Fire av disse er med sikkerhet påvist i Rauma (uthevet skrift i

tabellen nedenfor). I tillegg kommer en del svakt bisentrisk arter (normal skrift). Totalt regnes ca. 40 arter og underarter i Norge som bisentrisk (Moen 1998).

Bisentrisk arter i Rauma:

alperublom	Fossafjellet/Sandgrovbotn
lapprose	Borga-Brøstkampen, heimre Storhøa
snøarve	Finnan, Alnesdalen, Grøttabotn
stivsildre	Fleskehøin, Kjøsa
blåmjelt	Horgheimsæterlia
fjellnøkleblom	Kabben og v/Åndalsnes.
kastanjesiv	Flere steder
snøgras	Borga

Utbredelsen til to av de bisentrisk artene, lapprose og stivsildre, har stor plantegeografisk interesse i forbindelse med overvintringsteorien. Denne tar utgangspunkt i at en del planter kan ha overlevd siste istid på isfrie refugier (nunatakker) i norske kystfjell. Lapprose-lokalitetene i Brøstdalsområdet er i denne sammenheng av stor interesse fordi de ligger i utkanten av artens utbredelsesområde, klart nærmere mulige slike kystrefugier enn øvrige forekomster i Sør-Norge (lapprose er ellers en sjelden art i de nordlige fjellstrøka av Oppland). Det samme forholdet gjelder også for stivsildre som i Sør-Norge bare fins spredt og sjeldent i fjellstrøka fra Nord-Fron i sør til Sunnmørs- og Sunndalsfjella i nord. Overvintringsteorien er imidlertid under diskusjon, og siste ord er nok ennå ikke sagt i denne sammenheng.

9 arter i Norge er klassifisert som særlig unisentrisk (Gjærevoll 1973), bare to av disse er påvist i Rauma.

Særlig unisentrisk arter i Rauma:

aurskrinneblom	Flere steder langs Glutra, samt Kvanndalen, Marstein, Fiva og Stegfjellet?
gullmyrklegg	Flere steder i fjellet

Noen fjellplanter har en mer vestlig hovedutbredelse i Norge, og betegnes derfor gjerne som oseaniske fjellplanter eller kystfjellplanter. Eksempler på slike fjellplanter i Rauma er hestespreng som fins over det meste av kommunen, men vanligst i de vestlige områda, og den langt mer sjeldne arten jøkulstorr som kun er funnet noen få steder i Rauma: Alnesdalen, Borga og Fossafjellet. Andre fjellplanter har en mer østlig hovedutbredelse. Eksempler på slike arter i Rauma er fjellmarinøkkel (Brøstdalen/Ulvådalen og Berillstølen), fjellfiol (Brøstdalen/Ulvådalen, Vermedalen, Øverdalen og Kvanndalen) og rypebunke (Brumyran og Vermedalen).

Som nevnt, tilhører mange av våre vanlige fjellplanter det nordlige/nordboreale floraelementet. I Rauma dreier dette seg i hovedsak om arter med preferanse for fjellbjørkeskogen, men som også kan vokse et stykke oppover i lavalpin sone. Blant de nordboreale plantene fins det også en del høgstauder knyttet til de høyproduktive høgstaudesamfunnene, slike som fjelltistel, kvitsoleie og turt. Disse artene har også mange rike lavlandsforekomster i de indre dalføra av Rauma. F.eks. fins det store bestander av turt i gråorskog i Erstaddalen og rikelig med kvitsoleie oppover Romsdalen. Forekomst av turt regnes for øvrig som et bra skillekriterium for avgrensning av sørboreal sone mot boreonemoral sone (Holten 1984).

Også andre fjellplanter vokser relativt hyppig helt nede i lavlandet og da helst på åpne steder som rasmark, berg, elveøyre og tørrenger, noen også på myr og annen fuktmark. Eksempler på noen slike arter er: aksfrytle, bergfrue, fjellmarikåpe, fjellrapp, fjellsyre, gulsildre, rosenrot og raudsildre. F.eks. fins både bergfrue, rosenrot og raudsildre flere steder i bratte fjordsider helt ned mot strandsona. Fjellmarikåpe vokser bl.a. på Setnesmoa og på flere strandberg og knauser utover i fjordområda. Også fjellsmelle er funnet helt nede i dalbunnen ved fjellfoten på Mjelva og Monge. Det samme er bergstorr på Monge, og i Erstaddalen vokser flere fjellplanter på grusøyre nede langs Glutra (se kap. 5.3). Se for øvrig beskrivelser av rasmarkvegetasjon i kap. 5.6.2.

Også blant havstrandsplantene fins det enkelte nordlige arter som i Rauma befinner seg nær sørgrensa av utbredelsesområdet sitt i Norge. Dette gjelder artene grusstorr, pølstorr og fjørestorr.

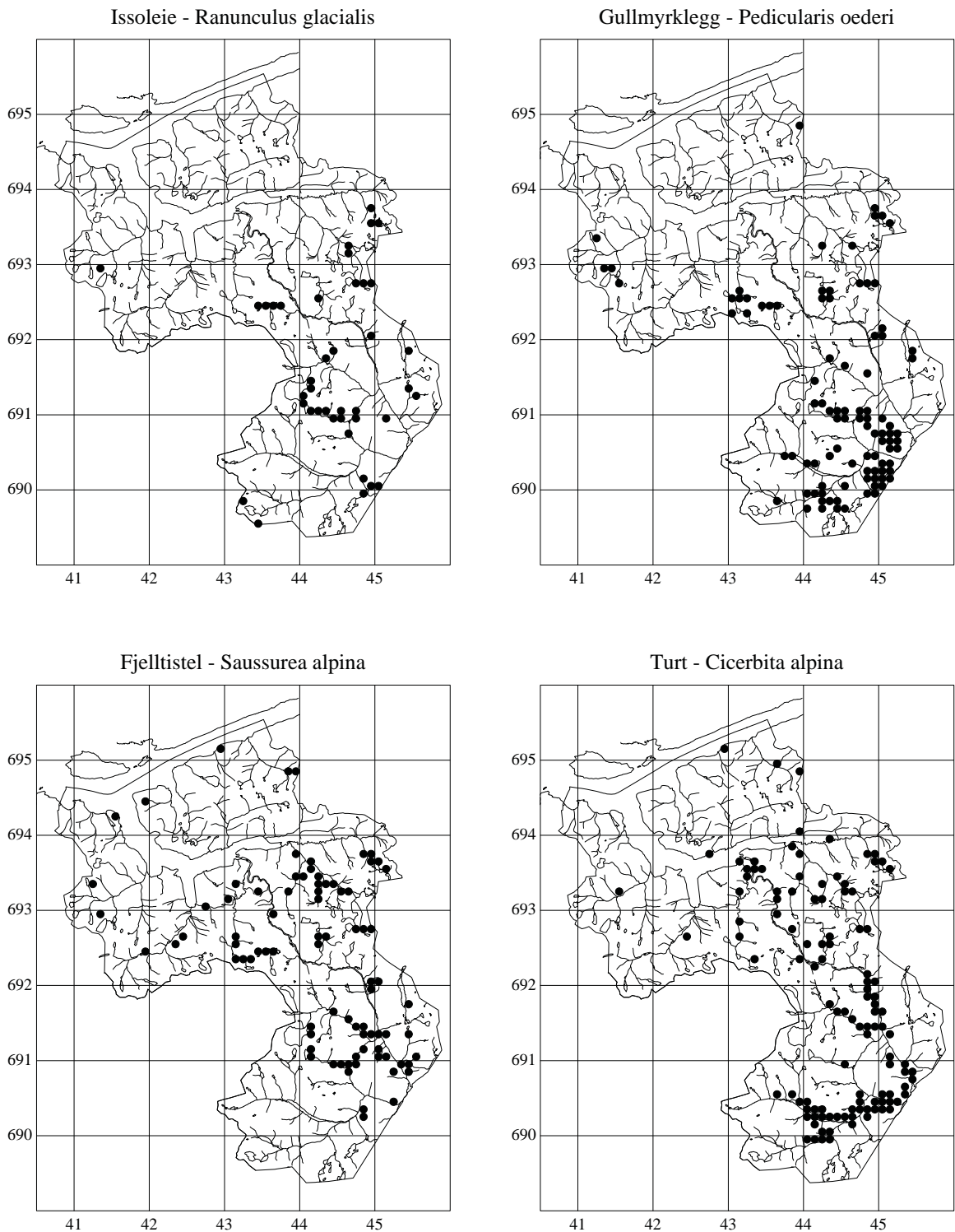

Fig. 3.5: *Alpine og nordboreale arter: Figuren viser utbredelsen til fire alpine og nordboreale arter i Rauma: issoleie (sterkt A), gullmyrklegg (klart A), fjelltistel (N) og turt (N). Bare funn registrert i floradatabasen er vist. Issoleie forekommer spredt til vanlig i høyfjellet, høyest 1995 moh på Pytteggja. Arten er nok mer utbredt enn det kartet viser, bl.a. fins den på Mjelvafjellet, Skarven, Smørbottfjellet og i Mittetfjella, sikkert også lenger vest. Gullmyrklegg fins spredt i indre og midtre fjellstrøk på lokaliteter med noe baserik grunn. Fjelltistel er vanligst i NB og LA sone (registreringer i Ulvådalen og Pyttbudalen mangler), men fins også spredt på baserik grunn i lavlandet. Turt, som representerer høgstaudesamfunnene i fjellet, går flere steder ned i SB sone. Høyeste funn er gjort 1130 moh i Grøttabotn. Arten er noe vanligere i ytre strøk enn det kartet viser.*

3.6 Fordeling av floraelementer i Rauma

Figuren nedenfor viser hvordan artene totalt sett fordeler seg på de ulike floraelementene. Artenes forekomst er her gruppert etter den samme fire-gradige skalaen som er anvendt i artslista: meget vanlig, vanlig, spredt og sjelden. Som vi ser, utgjør sørlige varmekjære planter og alpine og nordboreale planter en betydelig del av artsmengden. Også de vestlige plantene har relativt mange vanlige arter, mens flertallet av de kontinentale sørøstlige og østlige plantene er fåtallige og sjeldne arter. Gruppen andre planter er arter som ikke naturlig kan henføres til et bestemt geografisk floraelement. Figuren illustrerer godt den store spennvidden og artsmangfoldet som Raumas vegetasjon har. Dette ville blitt enda tydeligere dersom vi hadde sammenlignet med fordelingen til to andre kommuner som f.eks. Lesja (kontinental fjellkommune) og Giske (ytre kystkommune). Nederste figur viser totalt antall arter i Rauma gruppert etter forekomstkategori.

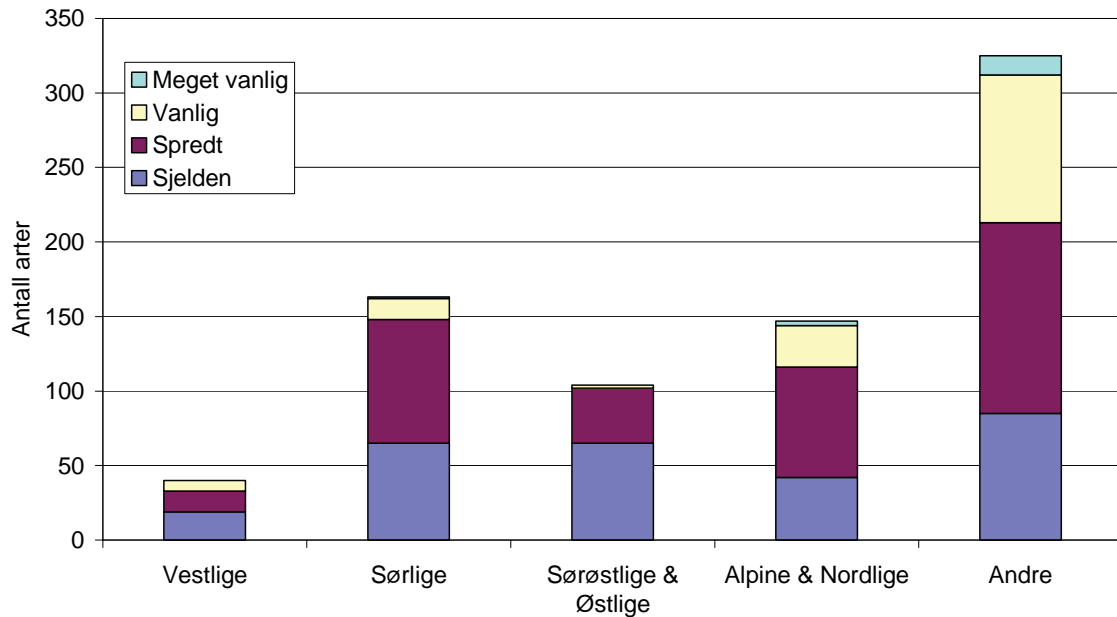

Fig. 3.6: Fordeling av ulike floraelementer i Rauma.

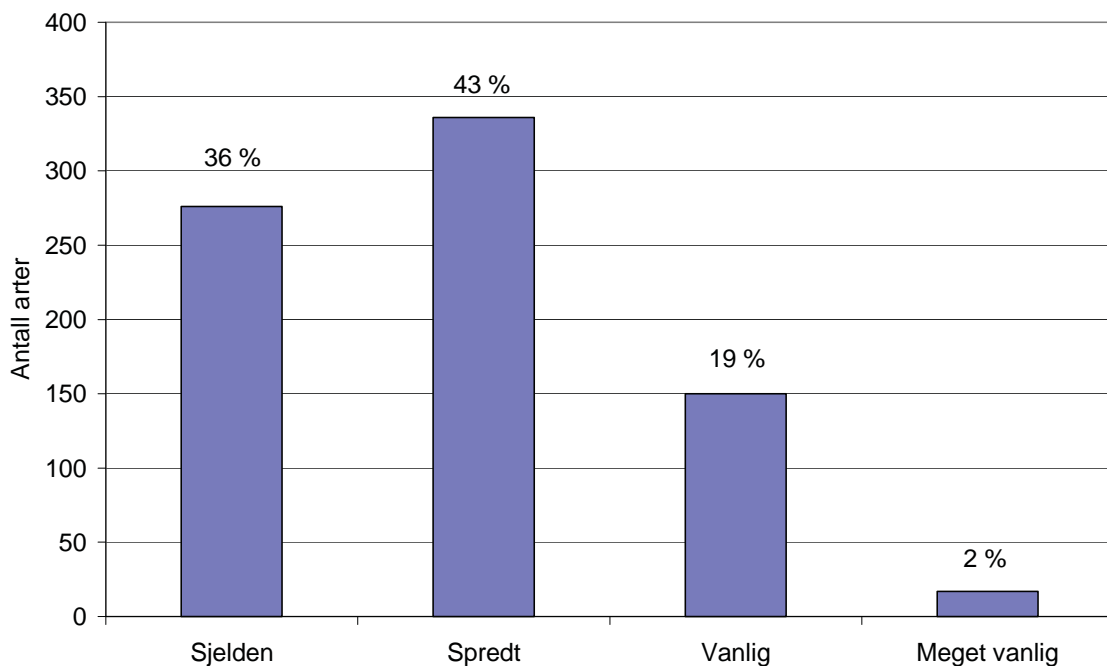

Fig. 3.7: Fordeling av ulike forekomstkategorier av planter i Rauma.

4. VEGETASJONSSONER

Det ble innledningsvis i kap. 2.2 gitt en generell beskrivelse av ulike vegetasjonssoner i Rauma. Her skal vi gi en mer detaljert beskrivelse av utbredelsen til de forskjellige sonene, deres karakteristiske kjennetegn og arter som kan benyttes til å avgrense utbredelsen til sonene i Rauma. For en mer generell beskrivelse av vegetasjonssonene i Norge, henvises det til Moen (1998).

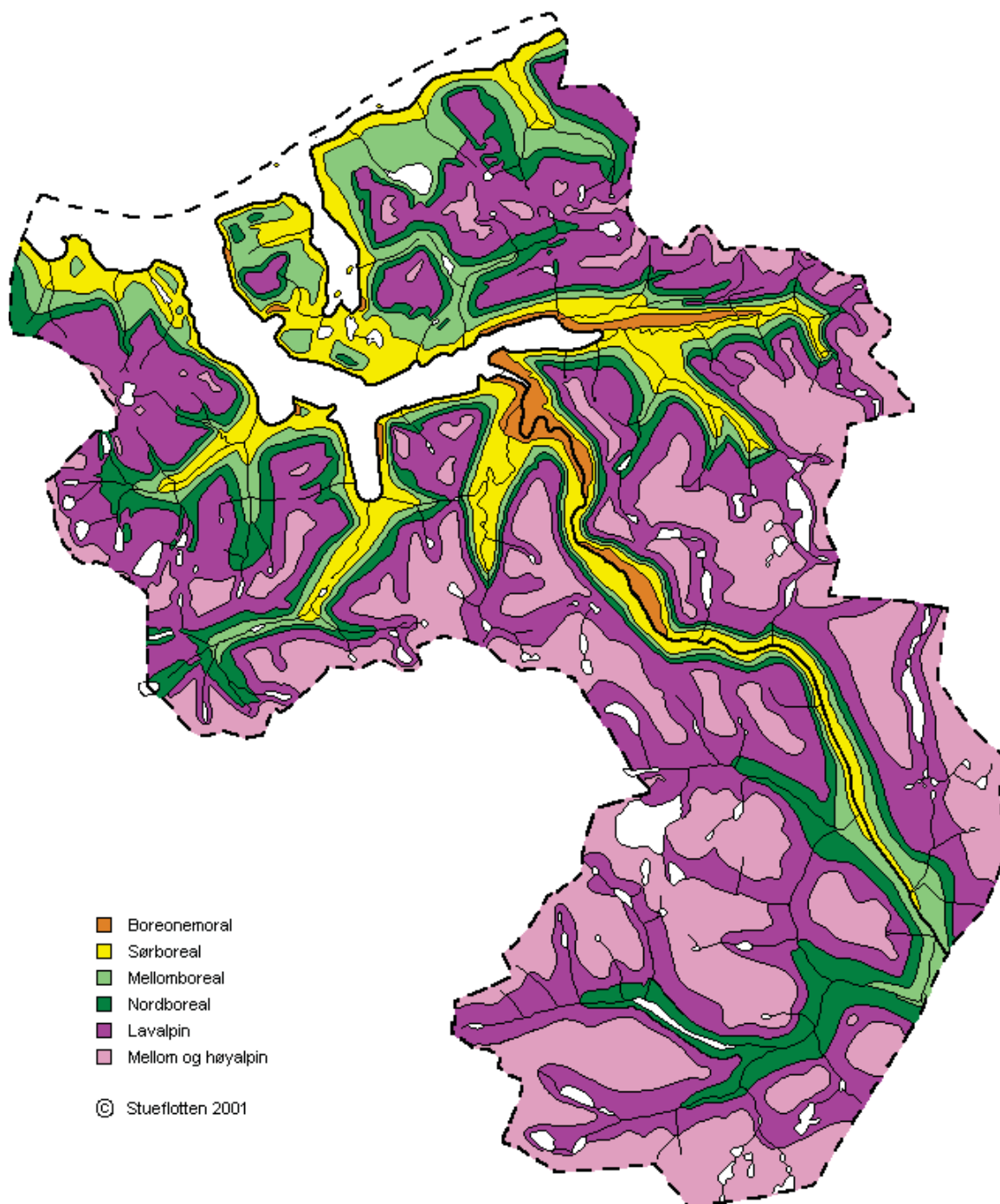

Fig. 4.1: Vegetasjonssoner i Rauma kommune

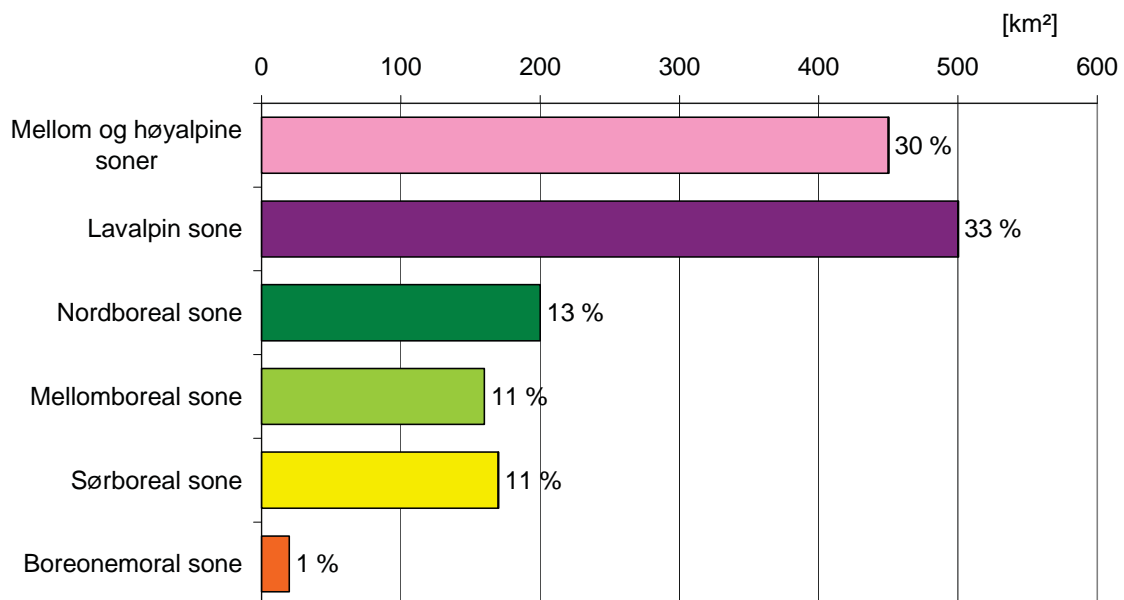

Fig. 4.2: Arealfordeling av vegetasjonssoner i Rauma.

Som vi ser, er Rauma en fjellrik kommune med 2/3 av arealet over skoggrensa, mot bare 1/3 for fylket som helhet. Skoggrensa, slik den framgår av fargekodingen på topografiske kart i M711 serien, kalles den aktuelle skoggrensa. Når vi beveger oss oppover i fjellbjørkeskogen, kommer vi til slutt opp til de siste, høystliggende skogklyngene, som gjerne ligger i sørvendte lier, godt beskyttet mot vær og vind. Den grensa som disse øverste skogklyngene definerer, kalles for den klimatiske skoggrensa i området. Den kan sammenfalle med den aktuelle skoggrensa, men ligger ofte noe høyere. I vegetasjonssammenheng er det den klimatiske skoggrensa det refereres til (Moen 1998). Ovenfor skoggrensa finner vi ofte spredte enkelttrær, og med utgangspunkt i disse kan vi definere en tregrense. I kontinentale strøk ligger denne vanligvis 10-20 m høyere enn selve skoggrensa, i oseaniske strøk ofte mer enn 50 m høyere.

Beskrivelsen nedenfor av de forskjellige vegetasjonssonene i Rauma er basert på Moen (1998).

Boreonemoral sone Varmekjær edelløvskog og jordbruksområder i lavlandet, normalt under 100 moh, men opp til 250-300 moh på noen lune steder med baserik grunn i midtre strøk. Nedre deler av Isterdalen og nordøstsida av Romsdalen opp til Marstein, sørhellinga av Grøvdalen, deler av Breivikstranda, Griselia, Norviklia og Skredå i Rødven. Sona kan flere steder være vanskelig å skille fra sørboreal sone.

Avgrensning mot sørboreal sone: lokalitet med velutviklet edelløvskog og forekomst av minst tre boreonemorale arter (Moen 1998). I Rauma kan vi bruke: ask, falkebregne, fuglereir, kjempesvingel, kvit skogfrue, ramslauk, sanikel, skogbjørnebær, skogfaks, skogfredlaus, skoggrønaks, skogstorr, skogsvingel, slakkstorr, søtkirsebær og tannrot. De fleste av disse er klart sørlige arter. Kjennetegnende arter for boreonemoral sone i Rauma dreier seg derfor stort sett bare om slike klart sørlige arter (til sammen ca. 30 arter).

Sørboreal sone Varmekjær lauv- og furuskog, samt jordbrukslandskap og myr i lavlandet både i fjord- og dalstrøk, typisk opp til 200-250 moh i ytre strøk, 300 moh i midtre og 400 moh i indre strøk. Opp til Verma i Romsdalen. Viktige skogtyper i sørboreal sone er gråor-heggeskog, alm-hasselskog og gråor-almeskog.

Avgrensning mot boreonemoral sone: vanskelig, men dvergbjørk og lappvier har normalt nedre grense i sørboreal sone. Normalt få boreonemorale arter. Avgrensning mot mellomboreal sone: svartorskog og velutviklet alm- og hasselskog med varmekrevende arter, først og fremst svakt sørlige arter. De fleste svakt sørøstlige artene har øvre grense i sørboreal sone. Følgende arter kan benyttes i Rauma: bakkemynte, filtkongsslys, haremat, junkerbregne, kantkonvall, knollerteknapp, kransmynte, krossved, lodneperikum, mørkkongsslys, piggstorr, skogsalat, svarterteknapp og trollhegg. Forekomst av høgmyr (i Isterdalen) er også begrenset til sørboreal sone.

- Mellomboreal sone** Furu- og blandet lauvskog (bjørk, gråor, rogn, selje og osp) samt bakkemyr-områder rundt om i fjord- og dalsider, opp til 400-500 moh i ytre strøk, 500-600 moh i midtre og 700 moh i indre strøk. De fleste setrene i Rauma ligger i overgangen mellom mellomboreal og nordboreal sone. Mellomboreal sone danner et sammenhengende vegetasjonsbelte mellom Østlandet og Midt-Norge over Lesja.
- Avgrensning mot sørboreal sone: velutviklede bakkemyrer (nedre bakkemyrgrense), og forekomst av noen svakt alpine og nordboreale arter (bl.a. søvvier). Avgrensning mot nordboreal sone: øvre grense for gråor-heggeskog med strutseveng, lågurt-furuskog og storbregneskog. Ugrasvegetasjon med bl.a. bringebær og reinfann. Ellers kan følgende arter brukes (disse stopper normalt i MB sone): brunrot, einstape, fingerstorr, furuvintergrøn, grønstorr, gulmaure, hengjebjørk, knappsiv, krattfiol, krattmjølke, lyssiv, maurarve, raudknapp, skoggråurt, skogsvinerot, stankstorkenebb, storklokke, trollbær og trollurt.
- Nordboreal sone** Fjellbjørkeskog og bakkemyrer opp til skoggrensa i hele kommunen, typisk mellom 400-600 moh i ytre strøk, 500-800 moh i midtre og 700-1000 moh i indre strøk. I ytre og midtre strøk utgjør nordboreal sone, på grunn av topografien, kun små arealer i et smalt høydebelte på 100-200 m. I indre strøk dekker sona større arealer og kan der strekke seg over et høydebelte på opptil 200-300 m. Øvre grense for furuskog ligger i nedre deler av sona. Også de høyeste seterbruka i Rauma ligger som oftest i nedre deler av nordboreal sone.
- Avgrensning mot mellomboreal sone: mange fjellplanter er vanlige i nordboreal sone (bl.a. flere klart alpine arter), velutviklet gråvierkratt, høgstaude fjellbjørkeskog og bregnevegetasjon med fjellburkne.
- Avgrensning mot lavalpin sone: klimatisk skoggrense, samt arter som fuglevikke, hundekvein, kløverarter, kranskonvall, lækjeveronika, skogburkne, soldogg og stjernestorr.
- Lavalpin sone** Lynghei og vierkratt over skoggrensa med veksling mellom rabbe-, leside- og snøleie-vegetasjon, også med noe myr; opp til ca. 900-1000 moh i ytre strøk, 1000-1200 moh i midtre og 1300 moh i indre strøk. Sona benyttes mange steder som beitemark for sau.
- Avgrensning mot nordboreal sone: klimatisk skoggrense.
- Avgrensning mot mellomalpin sone: forekomst av blåbær-blålynghei, eierdvergbjørk-hei, vierkratt og torvmyr. Finnskjegghei og høgstaudevegetasjon (bl.a. turt og kvitsoleie) stopper også opp i lavalpin sone. Det samme gjør arter som bleikvier, fjellstjerneblom, fugletelg, furu, hengjeveng, gulstorr, rogn, småbjønnskjegg, trådsiv og de fleste torvmose-artene.
- Mellomalpin sone** Grashei og snøleier ovenfor lavalpin sone uten tydelig differensiering mellom rabb og snøleie. Stort sett usammenhengende og flekkvist vegetasjonsdekke med store områder preget av kun stein og blokkmark. Lav og moser forekommer vanlig. I ytre strøk kun et smalt og diffust belte, i indre strøk typisk i høydebeltet 1200-1400 moh. Dominerende arter i mellomalpin grashei er rabbesiv, saue-svingel og stivstorr.
- Avgrensning mot lavalpin sone: rabber med rabbesiv og buefrytlevarefrytlevare, snøleier med issoleie. Solifluksjons- og polygonmark.
- Avgrensning mot høyalpin sone: øvre grense for sammenhengende vegetasjon med et skikkelig feltsjikt. Øvre grense for lyng- og vierarter, duskull, fjellpyrd, fjellkrekling og gullris.
- Høyalpin sone** Blokkmark med kun sparsom, flekkvis vegetasjon dominert av snøleier; få karplanter, men lav og moser er vanlige, ellers store områder med is og snø. Dominerer >1000 moh i ytre strøk og >1400-1500 moh i indre strøk.
- Avgrensning mot mellomalpin sone: mangel på sammenhengende vegetasjonsdekke, ingen arter er spesifikke for høyalpin sone, og bare ca. 30 norske karplantearter vokser så høyt til fjells; i Rauma neppe mer enn 10-15 arter.

5. VEGETASJONSTYPER OG PLANTESAMFUNN

5.1 Havstrandsplanter

Rauma har en strandlinje på til sammen 120 km med et variert utvalg av strandlokaliteter. Ca. 1/3 av strandlinja utgjøres av bratte og utilgjengelige klippestreder uten vegetasjon av betydning da med unntak av alger og lav. Resten av strandlinja domineres av stein- og blokkstreder med noen mindre strandberg og enkelte partier grus- og leirestrand innimellom. Ved elveutløpene innerst i fjordbunnene fins større og mindre områder med strandeng.

Med strandsona eller fjøresona (den littorale sone) menes normalt området mellom nedre tidevannsgrense og øvre springflogrense (Fremstad 1997). Den kan deles inn i to områder: vannstranda (den hydrolitorale sone) mellom nedre tidevannsgrense og normalflo, der tang og enkelte vannplanter dominerer, og landstranda (den geolitorale sone) mellom normalflo og øvre springflogrense, der landplanter dominerer.

Med havstrandsvegetasjon forstås planter som vokser i eller nær strandsona og som er mer eller mindre påvirket av salt eller brakt vann, og av driftsmateriale fra sjøen. Vegetasjonen i strandsona deles derfor inn i flere vertikale soner etter graden av saltpåvirkning. Spesielt må plantene som vokser ute i hydrolitoralen kunne stå under vann i lengre tid og tåle høye saltkonsentrasjoner. Lenger oppe på stranda, i øvre deler av geolitoralen, blir saltpåvirkningen mindre fordi plantene der kun står under vann i kortere tid. Selv et godt stykke ovenfor selve strandsona, i grenseområdet mot den egentlige landvegetasjonen, kan saltpåvirkningen periodevis være nokså stor når bølgeslag og sjøsprut står langt innover land. Denne delen av strandområdet, ovenfor øvre springflogrense, kalles den epilittorale sone.

Selv vegetasjon som sjelden eller aldri neddykkes, kan være sterkt påvirket av tilført næring i form av driftmateriale fra sjøen utenfor. Bl.a. i øvre kant av de relativt smale stein- og blokkstrendene, som er typiske for store deler av strandsona i Rauma, kan vi ofte finne en variert vegetasjon tilpasset et slikt miljø. Her samler det seg tang, drivved og annet rusk som ligger og råtner mellom steinene, og som kan gi gode vekstvilkår for flere nitrofile planter. Slike habitater kalles gjerne for tangvoller eller driftvoller, og de danner ofte en skarp overgang til landvegetasjonen ovenfor.

Havstrandvegetasjon deles inn i følgende hovedtyper (Fremstad 1997):

- Undervannseng
- Grus/sand-forstrand
- Salteng
- Brakkvannseng
- Strandsump
- Grus/steinstrand
- Drift/tangvoll
- Strandberg

I tillegg kommer sanddyner, men slik vegetasjon fins ikke i Rauma. Hvilke typer og utforminger som fins i Rauma, er nærmere beskrevet i vedlegg Vegetasjonstyper. Her skal vi kun summere opp de viktigste hovedtrekkene.

Tangbelter med brunalger er vanlige i sublitoral sone langs hele strandsona, mens undervannseng med ålegras og tang bare forekommer spredt her og der. På grunt brakkvann i sørenden av Vågen fins en mer sjelden utforming av undervannseng med småhavgras og ålegras. Småhavgras vokser her i store mengder på grunt vatn og sammen med ålegras på litt dypere vatn. Disse to artene er de mest ekstreme havstrandsplantene i Rauma, idet de som eneste karplanter vokser permanent neddykket i salt eller brakt vatn.

Forstrand er åpen, lavvokst vegetasjon på grus-, sand- og leirebunn i hydrolitoral sone, eller i saltpanner og erosjonsflekker inne på landstranda. De vanligste utformingene av forstrand i Rauma er med fjøresaulauk, strandkjempe og strandkryp, mens en annen karakteristisk art som strandstjerne bare forekommer spredt på grus- og steinforstreder i ytre strøk fra Skålhamn og Vågstranda over Norvika til Rødvenfjorden og Hamrevågen. En mer sjelden utforming av grusforstrand med havbende og salturt er bare påvist ytterst i Straumen ved utløpet av Vågen. Denne lokaliteten representerer trolig innergrense for disse to artene i Romsdal (Holten, Frisvoll, og Aune 1986).

Salteng er en mer vanlig vegetasjonstype som fins øverst i vannstranda og opp til øvre landstrand, og består av sluttet, lavvokst vegetasjon dominert av gras, siv og starr med innslag av noen urter. Velutviklede nedre saltenger med fjøresaltgras forekommer heller sjeldent i Rauma, mens øvre saltenger med krypkvein, raudsvingel og saltsiv er vanlige langs det meste av strandsona, og spesielt på strandengene innerst i fjorbunnene.

På ørene i fjordbunnene og andre steder der elver, bekker og ferskvannssig renner ut i fjorden, fins brakkvannsenseng med tett, sluttet vegetasjon av starr- og sivarter. Vanligste utforminger er brakkvannsenseng med fjøresivaks og fjørestorr. Også enger med rustsivaks og småsivaks fins spredt til vanlig flere steder, det sammen gjør blandete starr-utforminger med fjørestorr, saltstorr, pølstorr og/eller grusstorr. Rene pølstorr-utforminger fins primært i forsenkninger på Hensøran og langs Vågen. Bakre brakkvannsensenger med musestorr fins også flere steder, men er best utviklet i Vågen. På noen få steder med sterkt ferskvannssig fra landsida fins små felter med mer høyvokst sumpvegetasjon bestående av renbestander av havstorr eller strandrøyr. I Norvika fins dessuten et lite fragment av strandsump med havstorr, saltstorr og takrøyr. Dette er en sjelden vegetasjonstype også i regional sammenheng. Både fjørestorr, grusstorr og pølstorr har for øvrig en nordlig hovedutbredelse i Norge, og forekomstene i Rauma ligger i den sørlige delen av dette utbredelsesområdet.

På noen strender med mye grus og sand, spesielt ved de største elveutløpene (Raumaosen, Hensøran, Innfjordselva og Volløra), fins strandvegetasjon dominert av fjordskjørbuskurt og strandarve. Mer ustabile sandstrender av typen ettårige melde-tangvoller med tangrester som ligger og råtner øverst i landstranda, fins stort sett bare i enkelte mindre bukter og søkk langs strandsona. Typiske arter på slike tangvoller i Rauma er tangmelde og klengjemaure, også gåsemure, skjørbuskurt og vassarve forekommer vanlig. Mer stabile flerårige tang- og driftvoller med gras og urter er vanlige øverst i strandkanten, spesielt langs de mer eksponerte strandområdene i ytre og midtre fjordstrøk. Vanlige arter i lågurt-flerårsvoller er gåsemure, klengjemaure, kvassdå, vassarve og vrangdå, mens i høgurt-flerårsvoller er det mer høyvokste arter som hundekjeks, krushøymole, mjørdurt, sløkje, strandkjeks og åkerdylle som er de vanligste, strandkvann mer spredt. Flerårsvoller med gras-utforminger med hestehavre, kveke, raudsvingel, strandrug og strandrøyr fins også spredt langs strandsona.

Til havstrandsvegetasjon hører også strandberg som har en mosaikkpreget vegetasjon i sprekker, søkk og på hyller og bergflater. Eksempler på noen typiske strandberg fins ute ved Yttervik og Skålhamn, i Hovdebukta, på Kolmanneset og nord i Hamrevågen. Strandbergene i Rauma ligger på gneis og har stort sett en fattig utforming. Karakteristiske arter er fjørkoll, bitterbergknapp og småbergknapp. I Yttervik, Hovdebukta og Hamrevågen fins også strandberg med kystbergknapp, en art som normalt har tyngdepunktet sitt lenger ute mot kysten.

De vanligste plantene langs strandsona i Rauma kan summeres opp som følger:

Øvre vannstrand Nedre landstrand	Øvre landstrand	Øvre landstrand og vollområder	
fjøresaulauk	fjørkoll	gåsemure	fuglevikke
fjøresivaks	krypkvein	hundekjeks	hestehavre
strandkjempe	raudsvingel	klengjemaure	kveke
strandkryp	saltsiv	strandrug	mjørdurt
	tangmelde	tirltunge	strandkjeks
		vassarve	åkerdylle

Noen andre vanlige arter som forekommer mer spredt langs strandsona i Rauma, er: blåtopp, engsmelle, engsyre, følblom, hanekam, jåblom, myrmaure, skjoldbærer, småengkall, strandsmelle, taresaltgras og vanlig arve. I et typisk strandområde i Rauma kan vi normalt finne mellom 20 og 60 plantearter.

Den mest interessante strandvegetasjonen i Rauma, er nok likevel den vi finner på strandengene innerst i fjordbunnene ved de største elveosene, spesielt på Hensøran i Isfjorden, men også brakkvannspollen Vågen på Vågstranda har mye interessant å by på. Begge lokalitetene har større og mindre områder med både saltenger og brakkvannsensenger. Vegetasjonen her er mer sammenhengende og variert enn den vi finner ellers langs strandsona.

Hensøran er, på tross av den nye riksvei-traséen som ble lagt i ei bue inn over de indre delene av strandenga i 1984, fortsatt det største og best bevarte elvedeltaet i hele Møre og Romsdal, og er som sådan svært verneverdig. Lokaliteten er en mosaikk av lavtliggende brakkvannsensenger med dreneringsløp, saltpanner og avsnørte partier, store øvre saltenger og med store vollområder både framme og i bakkant av området. Her fins bl.a. usedvanlig store forstrender med skjørbuskurt, og ytterst på stein og grov grus også mindre forstrender med strandarve. Videre fins flere karakteristiske plantesamfunn som

saulauk- og strandkjempe-panner, vasshår- og fjørestorr-pøler, havstorr-sump, saltsiv-, fjørekoll-, fjøresivaks-, rustsivaks-, krypkvein- og raudsvingel-enger. Hensøran er en middels artsrik biotop med 57 registrerte arter, deriblant sjeldne arter som pølstorr og grusstorr (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Hensøran har også en liten naturlig forekomst av stradkratt med rukkerose.

Også i Vågen fins middels artsrike brakkvannsenger og saltenger, om enn i mindre utstrekning og med mer stein i strandengene enn på Hensøran. Vanligste plantesamfunn her er rustsivaks-, saltsiv-, fjørestorr-, fjøresivaks-, krypkvein-, småsivaks- og fjøresaltgras-enger. Ved utløpet av Vågen vokser som nevnt, de to sjeldne artene salturt og havbendel. Spesielt rundt vågosen i botnen av Vågen fins mye pølstorr og en god del grusstorr og saltstorr. Her fins også rike undervannsenger med småhavgras og ålegras. Av andre interessante plantesamfunn kan nevnes noen områder av bakre brakkvannsenger med musestorr-dominerte partier, noe som kan tyde på en viss beitepåvirkning (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Vågen som er ca. 10 m dyp, har god næringstilgang og er en av ytterst få slike poller på Nordvestlandet med naturlig reproduksjon av østers. I flere perioder mellom 1906 og 1989 ble det drevet kommersiell østersoppdrett her (Ei bok om Rauma 1990).

Både Hensøran og Vågen er foreslått vernet som naturreservater; Hensøran som typeområde med nasjonal verneverdi (Holten, Frisvoll og Aune 1986, Oterhals 1995). De øvrige elveos og strandengområda i Rauma er, etter at Øran på Åndalsnes ble fylt ut til industriområde på 1970-tallet, heller små i utstrekning og av mindre betydning hva gjelder interessante plantesamfunn. Noen rester av de store fjøre- og strandengområda ved utløpet av Rauma, fins fortsatt ved Grytten kirke på Veblungsnes og i en avsnørt elvekrok på innsida av vegfyllinga ved Hestebakken på Åndalsnes. På Veblungsnes vokser ennå havstorr, mjuksivaks og pølstorr, og det fins en øvre salteng med bl.a. jåblom. I elvekroken ved Hestebakken fins flere interessante plantesamfunn, bl.a. to typer leireforstrender (fjøresaulauk- og vasshårforstrand) som ellers er svært sjeldne i Møre og Romsdal (Holten, Frisvoll og Aune 1986). I tillegg fins det godt med jåblom her. På "Frydenlundholmen" som ligger nederst i Rauma elv i det samme området, er den sjeldne pusleplanta firling påvist (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Nye funn i 2001 har vist at firling vokser på leireforstrender flere steder i elvekanten opp til utløpet av Istra. Nedre deler av Rauma elv er for øvrig påvirket av tidevatnet helt opp til Devoll nesten 3 km ovenfor osen. Dette er årsaken til at vi kan finne typiske havstrandsplanter som fjørekoll, fjøresaulauk, fjøresivaks, gåsemure, rustsivaks, saltsiv, strandarve og strandkjempe flere steder oppover langs de nedre delene av elva helt til samløpet med Istra. Strandrug fins i tillegg langs elvekanten helt opp til Sogge, og vokser fortsatt i et sandtak oppe i en av de gamle flygesandshaugene på Brønnsletta.

Der stranda ikke er for bratt og blokkrik, kan vi flere steder finne en smal stripe med kantskog. Det er interessant å merke seg at denne kantskogen mange steder domineres av svartor og ask, to treslag som trives godt på noe fuktig jordsmonn, her ofte forårsaket av sigevatn fra land. Gode eksempler på slik kantskog fins bl.a. i Breivika og langs Holmemstranda og Langfjordsstranda (jfr. kap. 5.5.5). Se for øvrig kap. 5.11.8 for omtale av viktige havstrandslokaliteter i Rauma.

5.2 Ferskvannsvegetasjon

Ferskvatn i form av elver, bekker, tjern og vatn utgjør sentrale og viktige elementer i Rauma-naturen, men særlig spennende botanisk sett er de ikke - til det er de for næringsfattige (oligotrofe vatn). Dessuten er det kun få vatn som ligger under skoggrensa, og de fleste av disse har lite ferskvanns-vegetasjon å by på. På den annen side har Rauma noen av de mest velutviklede lokalitetene i Møre og Romsdal med meanderende elver, kroksjøer, mudderbanker og elvesumper langs Rauma, Istra og Isa.

Ferskvannsvegetasjon deles inn i følgende hovedtyper: vannkantvegetasjon med strand- og sumpplanter, vannvegetasjon i åpent vatn, og elveøyr- og flommarksvegetasjon. Sistnevnte omtales nærmere i kap. 5.3.

Ferskvannsplantene kan deles inn i følgende grupper:

- Helofytter gras og urter som vokser i vannkanten
- Isoetider kortskuddsplanter
- Elodeider langskuddsplanter
- Nymphaeider flytebladplanter
- Lemnider rotfrie planter (andemat)
- Bryider moser

På gytje, silt og leirebotn i flomsonen til flere kroksjøer, bakevjer og stilleflytende elvepartier, spesielt langs Rauma og Istra, fins kortskuddsstrand med lavvokste planter. Vanligste arter er evjesoleie, krypsiv og vasshår (dikevasshår og klovasshår). Den vesle pusleplanta syblad vokser i store, tette bestander

mellom Horgheim og Marstein og ellers spredt ned til Sogge og Istra. Nålesivaks som er en noe sjeldnere østlig art, fins også i til dels gode bestander fra Istra utløpet opp til Skiri i Romsdalen. Firling som er en kontinental pusleplanteart, vokser som nevnt, flere steder nederst i Rauma, og er også funnet på evjebotn oppe ved Horgheim (Nordhagen, O1948). Flere funn av vassreverumpe understreker det østlige, kontinentale preget til strandvegetasjonen langs de stilleflytende partiene av Rauma. Denne arten er knapt påvist andre steder i fylket. Andre karakteristiske arter for denne vegetasjonstypen er skogsiv, veikveronika og åkermynte. Godt utviklet kortskuddsvegetasjon på bunnen av vatn er heller sjeldent, og forekommer stort sett bare i Gjerdsetvatnet og Oravatnet. Dominerende arter her er botnegras og tjønngras, mens brasmegras synes å forekomme mer sjeldent.

På grunt vatn i tjønner, kroksjøer og større vatn, og i enkelte stilleflytende elvepartier, fins artsfattig sumpvegetasjon av typen elvesnelle-starr-sump (Fremstad 1997). Sumpvegetasjon av denne typen er ofte dominert av noen få enkeltarter. Vanligste utforminger er med elvesnelle og flaskestorr. Trådstorr forekommer mer spredt i tjønnkanter og myrdammer. Rikere utforminger med sennegras er mer sjeldne og fins kun spredt i noen bakevjer, avsnørte elvedammer og skogsumper, spesielt i Romsdalen. Verdt å nevne er også flere fine bestander av stolpestorr i flomdammene ved Alnes. Utforminger med mjuksivaks, sjøsisivaks og takrøyr fins kun fragmentarisk i kommunen. Godt utviklede grassumper med skogrøyrkvein og strandrøyr forekommer stort sett bare spredt i flomsone noen steder langs Rauma elv. Rikere sumpvegetasjon er derimot sjeldent i Rauma, men inne på dyrka mark på Sogge fins en eutrof sump med flere sjeldne arter (se nedenfor).

Vannvegetasjon som er permanent neddykket eller flyter på overflata, har begrenset forekomst i Rauma. Kun et fåtall tjern, kroksjøer og vatn har slik vegetasjon. Av typisk langskuddsvegetasjon fins kun noen få artsfattige utforminger med klovasshår og tusenblad (bl.a. Hanekamhaug, Horgheim og Flatmark). I en kroksjø ved Sogge bru (MQ3434) fins litt hesterumpe og rikelig med vasshår (sprikjevasshår, klovasshår og dikevasshår). Store bestander med vassforma til krypsiv fins bl.a. i kroksjøene på Hanekamhaug og i Demmedalsvatnet. Sumpblærerot fins spredt i Romsdalen og Isterdalen, mens småblærerot har en videre utbredelse og fins spredt på myr flere steder i kommunen.

Mens småpiggnopp er en typisk lavlandsart med hovedutbredelse i SB sone i kroksjøer og bakevjer oppover langs Rauma, har fjellpiggnopp (nordlig art) sin hovedutbredelse på lausbotn og i myrbekker i MB og NB sone. Av rene flytebladplanter fins flotgras relativt vanlig, mens vanlig tjønnaks forekommer mer spredt. Kysttjønaks er bare funnet et par steder i grøfter på myr og veikanter i området Klungnes-Ora. Kantnykkerose, som er vår fineste flytebladplante, er bare påvist i Gjerdsetvatnet og Oravatnet.

Sumpkratt og krattvegetasjon rundt vatn, tjern og langs elvekanter, omtales i kap. 5.5.4.2 Sumpskog og sumpkratt.

Av større vatn er det som allerede indikert, bare Gjerdsetvatnet og Oravatnet som har interessant ferskvannsvegetasjon av betydning. I Gjerdsetvatnet vokser bl.a. kantnykkerose, mjukt brasmegras og sjøsisivaks. I tillegg fins en del andre typiske ferskvannsplanter som botnegras, elvesnelle, evjesoleie, flotgras, tjønngras og vanlig tjønnaks. På grus- og steinbunn langs kanten av Oravatnet vokser store bestander av botnegras og tjønngras. Her fins også litt flotgras, kantnykkerose og tusenblad. Utenom Gjerdsetvatnet og Oravatnet er det bare Berillvatnet, Selsetervatnet, Gravdevatnet og de innerste delene av Ulvådalsvatnet som har elvesnelle-høgstarr vegetasjon av betydning.

I de avstengte kroksjøene ved Istra på Hanekamhaug (MQ3232) fins helofyttbelter dominert av bukkeblad, elvesnelle og flaskestorr, flytebladvegetasjon dominert av vanlig tjønnaks med noe flotgras og småpiggnopp, og langskuddsvegetasjon dominert av krypsiv. Ellers fins det litt sumpblærerot, gytjeblårerot?, rusttjønaks og småtjønaks i noen av dammene. Av kortskuddsplanter fins botnegras, evjesoleie, stivt brasmegras og sylblad (Sæther 1982, SS). Kroksjøene er omkranset av tette kratt med gråor, trollhegg og øyrevier. Verdt å nevne er også at det rundt kanten av den midtre kroksjøen, spesielt i sørenden, fins en rik forekomst av den regionalt sjeldne starrarten langstorr. Se for øvrig mer om denne spesielle starrarten i kap. 5.5.4.2 og 5.5.5.2.

I en kroksjø på Horgheim (MQ3826) fins kortskuddsstrand med evjesoleie, krypsiv, nålesivaks, sylblad og vassreverumpe, langskuddsvegetasjon med flotgras, klovasshår, rusttjønaks og tusenblad, elvesnelle-sump og kantvegetasjon med bl.a. mjuksivaks, sennegras, skogrøyrkvein, strandrøyr og åkermynte. Også firling er tidligere påvist på evjebotn i dette området (Nordhagen O1948). Ved Myrabø litt sør for kroksjøen fins store bakevjer med lignende vegetasjon. Det samme gjelder bakevjer og avsnørte elvedammer mellom Lyngheim og Alnes på den andre sida av elva. Også på Skiri fins en bakevje med evjesoleie, flotgras, nålesivaks, småpiggnopp, vassreverumpe, veikveronika og åkermynte.

I en avsnørt elvedam nedenfor Marstein stasjon (MQ3924) vokser evjesoleie, klovasshår, krypsiv, nåle-sivaks, sylblad, vassreverumpe og veikveronika. I sørenden av dammen fins en elvesnellesump med bl.a. amerikamjølke, bogeminneblom og åkermynte langs kanten.

I en godt gjødslet elvesnelle-starr-sump inne på dyrka mark ved Rauma elv på Sogge (MQ338339), fins foruten de to dominerende artene elvesnelle og flaskestorr, en rik kantvegetasjon med bl.a. amerika-mjølke, bogeminneblom, gulldusk, kjeldegras, kjeldeurt, mannasøtgras, mjødukt, myrhatt, myrklegg, myrmaure, soleihov, strandrøyr og stolpestorr. Her er funn av kjeldegras spesielt interessant. I den ene enden av sumpen, hvor det er litt åpent vann, fins dessuten andemat rikelig. Langs Rauma elv i samme området vokser bl.a. sverdlilje og vasshår. Også småvasssoleie er tidligere påvist i dette området, men forekomsten kan ha forsvunnet sfa. elveforbygging på Åk-sida.

Som et eksempel på høgstarrsump i myr, kan vi trekke fram en liten myrdam ved jernbanelinja vest på Marsteinsmyra (MQ3926). Her dominerer bukkeblad, flaskestorr og trådstorr helofyttbeltet og vanlig tjønnaks selve vannflata. Ellers fins noe flotgras, krypsiv, småblærerot og småpiggnopp. På Stormyra ved Klungnes (MQ2537) fins en myrdam med litt takrøyr i kanten, litt vanlig tjønnaks i selve dammen og kysttjønnaks i en dreneringsgrøft ut fra dammen.

Ferskvannsvegetasjon på dypere vann er dårlig undersøkt i Rauma, så her kan det fortsatt skjule seg en del spennende ting. Heller ikke kransalge-forekomster er blitt undersøkt til nå, men vanlig mattglattkrans *Nitella opaca* er i alle fall funnet i Demmedalsvatnet (SS). Kransalger skal visstnok også finnes i Alnesvatnet 744 moh (Killingbergtrø 1966). Se for øvrig kap. 5.11.6 for omtale av viktige ferskvannslokaliteter i Rauma.

5.3 Elveøyr- og flommarksvegetasjon

Elveøyr-pionervegetasjon er en vegetasjonstype med begrenset utbredelse i Rauma. Typen fins spredt på elvestrender, langs flomløp og på stein-, grus- og sandøyrer ute i selve elveløpet langs noen av de største elvene i kommunen. Dette er ofte åpne, ustabile vegetasjonstyper som gjerne oversvømmes flere ganger i vekstperioden og som da ofte er utsatt for sterk strøm. Vegetasjonen preges av en del spesielle urter, gras og vierkratt alt etter hvor stabilt substratet er. Ungplanter av gråor, hegg, bjørk og vier er ofte vanlige i lavlandet på øyr med mer stabilt substrat. Flommarksskog blir omtalt i kap. 5.5.4 og 5.5.5.

Vegetasjonstypen er ikke blitt undersøkt i særlig detalj, men både moseøyr, urte- og grasøyr og elveøyrkratt (Fremstad 1997) fins flere steder i kommunen. I fjellet er elveøyrkratt med gråvier vanlig flere steder. Til denne vegetasjonstypen regnes også fosse-eng som er en naturlig treløs vegetasjonstype i sprutsonen fra fosser. Høy fuktighet, lave temperaturer og vind gir en lav og tett vegetasjon av moser, gras og urter, og hindrer tilgroing av kratt og skog. Gode eksempler på slike fosse-enger fins bl.a. i Romsdalen, f.eks. ved foten av Døntefossen og Vermefossen, og ved Stigfossen i Isterdalen.

Også en del fjellplanter kan vokse på elveøyr langt nede i lavlandet. Særlig forekommer dette langs vassdrag med kort avstand til fjellet - for øvrig et typisk trekk ved naturen i Rauma. Som et eksempel kan vi nevne at det på en del mindre grusøyrer langs øvre deler av Glutra i Erstaddalen (MQ44-4533), vokser følgende fjellplanter: aurskrinneblom, brearve, fjellkvein, fjellskrinneblom, fjellsyre, fjellveronika, gulsildre, raudsildre og stjernesildre. Også fjellbunke er funnet i et steinete bekkefar i det samme området. Aurskrinneblom vokser for øvrig spredt langs hele Glutra ned til Hensengan, og er også funnet på grusøyrer i Rauma elv ved Fiva i Romsdalen. Snøull er funnet på grus i en elvekant ved Horgheim.

Av nyere dato er nok spredningen av hagelupin på sand- og grusstrendene langs nedre deler av Rauma elv ved Sogge og Devoll. Det skal bli interessant å følge med i utviklingen av elvekantvegetasjonen i dette området i årene som kommer. Av mer spesielle ting kan nevnes at det er blitt antydnet at også den særegne østlige elveøyrplanta klåved muligens har vokst langs Rauma i Romsdalen (S.Somf. herb./ Blytt 1876, Gjærevoll 1977), men dette er ikke blitt bekreftet med nyere funn.

5.4 Myr- og kildevegetasjon

5.4.1 Myr

Myrene i Rauma utgjør relativt små arealer, til sammen ca. 35 km² eller 2,4% av totalt landareal, mot 6,3% for Norge totalt. De største sammenhengende myrarealene (8-10 km²) finner vi nord i kommunen på Herje- og Stemmemyrane, 300-500 moh. I sør er det Vermedalen som har høyest myrfrekvens i beltet mellom 650-900 moh. I lavlandet derimot er det relativt få større myrer. De største og mest interessante finner vi i bunnen av Isterdalen. Dette på tross av at store arealer her allerede er drenert og oppdyrka. Det samme gjelder myrene på Marstein, hvor det nå bare er rester igjen av det opprinnelige myrarealet.

De fleste myrene i Rauma er av typen jordvassmyr (minerotrof myr) da primært i form av bakkemyrer (myr med en helling på $>3^\circ$), men fins også som større flatmyrer noen steder, bl.a. i Isterdalen, Torvika og Rødven, og på Herjemyrane, Marsteinsmyra og Brumyran. Minerotrof myr er myr som opprettholdes av høy grunnvannstand eller sigevatn. Et karakteristisk trekk for oseaniske områder med høy årsnedbør, slik vi har det i store deler av Rauma, er at det fins bakkemyrer med en helling på $>15^\circ$, noe som sjelden forekommer i mer kontinentale strøk. Forekomsten av nedbørmyr (ombrotrof myr), som får tilført all fuktighet fra nedbøren, er svært begrenset, men i Isterdalen fins det noen gode eksempler også på slik myr bl.a. i form av noen mindre platåhøgmyrer. Dette er en type hvelvet nedbørmyr med myroverflate som ligger høyere enn omgivelsene. Et 100 daa stort myrområde nordøst for Isterdalssetra (MQ3131), som består av ombrotrof platåhøgmyr i veksling med minerotrof flatmyr, er foreslått vernet i forbindelse med den norske myrreservatplanen (Moen 1984). På de ombrotrofe tuedomererte partiene er røme, røsslyng, småbjønnskjegg og torvull dominerende arter, videre fins flekkmarhand, greplyng, skrubbær og sveltstorr vanlig. På mjukmattene i de minerotrofe partiene fins bl.a. kvitmyrak og sivblom. Myrkomplekset Herjemyrane-Slemmemyrane har pga. den høye humiditeten i området, et preg av ombrotrof terrengdekkende myr (Holten 1995) med molte, røsslyng, småfuru og rusttorvmose i tuevegetasjonen på de konvekse partiene av myra. Et større område ved Lomtjønna kan trolig karakteriseres som intakt høgmyr.

Myrvegetasjonen kan deles inn i forskjellige artsgrupper etter tre hovedgradienter: fattig-rik-gradienten, tue-lausbøtn-gradienten eller myrkant-myrflate-gradienten. Myrvegetasjon skilles for øvrig fra annen fuktmarksvegetasjon ved at den er torvdannende med et dominerende innslag av moser, men i praksis kan det ofte være vanskelig å skille spesielt kratt- og skogbevakst myr fra tilsvarende sumpvegetasjon.

Inndeling av myrene etter fattig-rik-gradienten definerer følgende hovedtyper (Fremstad 1997): ombrotrof myr, fattigmyr, intermediærmyr og rikmyr. Rikmyr deles gjerne i to typer: middelsrik og ekstremrik myr. Ombrotrof myr får tilført svært lite næring fra nedbøren og de er derfor alltid sure og næringsfattige. Rikere myrtyper er følgelig alltid minerotrofe. De fleste myrene i Rauma er fattig- og intermediærmyrer. Rikmyr av betydning fins bare i begrenset omfang. Det er stor forskjell på hvilke arter som vokser på fattigmyr og rikmyr. Tabellen nedenfor viser noen gode indikatorarter som kan brukes til å skille mellom fattigmyr og rik/ekstremrikmyr i Rauma:

Fattigmyr		Rik/ekstremrikmyr	
Skrubbær	Torvull	Fjellfrøstjerne	Bjønbrodd
Molte	Kvitmyrak	Gulsildre	Breiull
Sivblom	Sveltstorr	Jåblom	Loppestorr
Blokkebær	Stjernestorr	Svarttopp	Gulstorr
Stormarimjelle	Frynsestorr	Myrsaulauk	Engstorr

Andre arter som ofte indikerer rik/intermediærmyr er: blåknapp, dvergjamne, engmarhand, fjellaugne-trøst, grønstorr, myrsnelle, småsivaks, skogsiv, sveltull og særbustorr. I de indre fjellstrøka av Rauma indikerer dominans av blankstorr og bjønbrodd ofte rikmyr. Svarttopp og bjønbrodd er for øvrig gode indikatorarter for å lete etter andre rikmyrarter i et område.

Eksempler på noen rikmyrer i Rauma:

1. Ekstremrike myrer av oseanisk type ved Selen (MQ3825-26; 65 moh), men bl.a. breiull, engstorr, blærerøtter, loppestorr og sveltull. Gulsildre på ei av myrene. Også takrør vokser sparsomt et sted, noe som tyder på tilførsel av kildevatn.
2. Ekstremrik bakkemyr nedenfor Breidli i Liabygda (MQ396378; 40 moh) med breiull, fjellfrøstjerne, skogsiv og sveltull som dominerende arter; gulsildre, gulstorr, loppestorr og myrsaulauk mer spredt.
3. Ekstremrik myr øst for Landresetra i Rødvendalen (MQ203447; 260 moh) med breiull, engstorr, loppestorr og myrsaulauk.
4. Ekstremrik myr vest for Ellingsetra i Mittetdalen (MQ362492; 220 moh) med bl.a. breiull, engstorr, fjellfrøstjerne, jåblom, småsivaks og sveltull.
5. Rikmyr NV for Skrokkensetra i Mittetdalen (MQ3848; 360 moh), med mye engmarhand i tillegg til bjønbrodd, dvergjamne, myrsaulauk, svarttopp og særbustorr.
6. Rikmyrfelter i intermediærmyr langs nordhellinga av Herjemyrane (MQ26-2748; 360 moh) med bl.a. bjønbrodd, breiull, jåblom, myrsaulauk, svarttopp og en sjelden art som nykkesiv på lausbøtn enkelte steder.

På nedbørmyr og fattigmyr er det sjelden å finne særlig mer enn 20-30 karplantearter, mens rikmyr i Rauma ofte kan by på over 50 arter (andre steder i landet kanskje opp til 100 arter). Vanlige arter på nedbørmyr er lyngarter som røsslyng og blokkebær, videre forekommer bjønnskjegg, furu, molte, soldogg, sveltstorr og torvull vanlig. Disse artene er også vanlige på fattig jordvassmyr, men her vil arter

som blåtopp, bukkeblad, duskull, flaskestorr, frynsestorr, kornstorr, stjernestorr, slåttestorr, tepperot og trådsiv indikere minerotrofe forhold. Ellers er kvitlyng en vanlig art på de fleste myrtypene i kommunen. Fattig porsmyr med øyrevier fins spredt til vanlig flere steder i lavlandet i ytre og midtre strøk, og opp til Marstein i Romsdalen, høyest 320 moh i Rødven.

Intermediærmyr danner ofte mosaikker med fattigmyr. På intermediærmyr i indre strøk danner ofte sølvvier og lappvier et busksjikt, mens bjønnbrodd, sveltull og tranestorr ofte er vanlige om enn ikke dominerende arter i feltsjiktet. Surjordsorkidéen flekkmariland forekommer vanlig på myr i det meste av kommunen, mens engmariland bare vokser på noen få rikmyrer. Andre orkidéarter som forekommer sjelden på myr i Rauma, er brudespore, korallrot og myggblom. Eksempler på et par sjeldne østlige myrplanter i Rauma er: klubbstorr og strengstorr som begge er påvist lengst sør i kommunen, henholdsvis i Øverdalen og nederst i Pyttbudalen.

Myrtypene kan også deles inn i struktur etter tue-lausbøtn-gradienten: tuemyr, fastmattemyr, mjukmattemyr og lausbotnmyr. Den absolutt mest utbredte myrtypen i Rauma er fattig, fastmatte bakkemyr. I fjellstrøka er dvergbjørk ofte vanlig på tuene og de tørreste partiene i fattigmyr, duskull, småbjønnskjegg og torvull på fastmatte og mjukmatte, mens dystorr er relativt vanlig på mjukmatte og lausbøtn. På fattig fastmattemyr i ytre strøk er duskull, klokkeling, rome, småbjønnskjegg, stjernestorr, sveltstorr og torvull vanlige arter. På tuene vokser blokkebær, krekling, molte, røsslyng og tyttebær. På mjukmatte og lausbøtn fins ofte bukkeblad og flaskestorr vanlig. Sivblom og kvitmyrak er andre karakteristiske arter for mjukmatte og lausbøtn i fattigmyr noen steder i kommunen. Mer sjeldne arter på lausbøtn er brunmyrak, fjellpiggnopp, myrkråkefot, nykkesiv og småblærerot. Nykkesiv forekommer imidlertid i store mengder på rik lausbøtn ved Herjevatnet (MQ268478), trolig en av de største forekomstene av arten i fylket.

Selv om de fleste myrene i Rauma er fattige, fastmatte bakkemyrer, fins det også eksempler på noen mindre vanlig myrtyper i tillegg til rikmyr-eksemplene nevnt ovenfor:

- Fattig fastmattemyr, delvis furubevokst flatmyr, på restene av Marsteinmyra (MQ3926; 70 moh) med blåtopp, rome og pors som dominerende arter og med klokkeling, røsslyng og småbjønnskjegg mer spredt.
- Fattig flatmyr med intermediære partier på Stormyra, Klungnes (MQ2537; 90 moh) dominert av blåtopp, klokkeling, rome, pors og storbjønnskjegg, og med sjeldne arter som brunmyrak og myrkråkefot, dessuten en myrdam med takrør og grøfter med kysttjønnaks.
- Fattig høgstarr bakkemyr nederst i Isterdalen (MQ324343; 20 moh) med bukkeblad, elvesnelle, flaskestorr og stjernestorr som dominerende arter sammen med torvmoser.
- Intermediær fastmattemyr med mjukmatte nord for Horgheimseia (MQ3630; 20 moh) med bukkeblad, kornstorr, myrsnelle, småbjønnskjegg, stjernestorr og torvmoser som dominerende arter, og med flere basekrevende arter som bjønnbrodd, dvergjamne, grønnstorr, myrklegg, myrsauløk, småblærerot, sveltull og særbustorr. Myra har Raumas eneste kjente forekomst av myggblom. Også fettmose (*Aneura pinguis*) og er påvist her.

Se for øvrig kap. 5.11.2 for omtale av viktige myrlokalteter i Rauma.

5.4.2 Kilde- og sigvegetasjon

Grunnvatn som siger nedover fjellsidene, kommer ofte fram som kilder i overkant av myrene. I skogsområder finner vi derfor gjerne kildeframspring øverst i overgangen mellom skog og myrkant. Også på hyller og avsatter i berg og ved fjellfoten øverst i rasmarker, kan grunnen enkelte steder være mer eller mindre varig overrislet eller gjennomtrukket av sigevatn fra ovenforliggende berg eller løsmasser. Dette grunnvatnet kan mange steder være rikt på plantenæring. Derfor kan vi ved slike kilder og sig finne flere kravfulle planter som bjønnbrodd, dvergjamne, fjellfrøstjerne, fjelltistel og gulsildre. På myra eller rasmarka nedenfor fins derimot stort sett bare mer nøysomme arter. Kilde- og sigsamfunnene dekker naturlig nok bare små arealer i kommunen.

Det skiller mellom fattigkilder og rikkilder. For fattigkilder, spesielt i fjellet, er karakterarten vanlig kjeldemose ofte helt dominerende (*Philonotis*-kilde), men kjeldemjølke, setermjølke, stjernesildre og en del levermoser er også ganske vanlige. Rikkilder er mer sjeldne i Rauma. Foruten mer kravfulle moser som makkemose og tuffmoser, er blankstorr en god indikator for slike rikkilder i indre strøk (Hagen og Holten 1976). Andre karakteristiske arter er fjellfrøstjerne, fjelltistel, gulsildre og kjeldemarikåpe.

Baserik sigvegetasjon forekommer spredt i det meste av Rauma, men er vanligst øverst i rasmarker særlig i ytre og midtre strøk. Slik sigvegetasjon kan vise stor variasjon med flere basekrevende arter som bjønnbrodd, dvergjamne, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom og raudsildre; i lavlandet også loppestorr. Som eksempler på et par rike sig i lavlandet, kan nevnes:

1. Sig over grunnlent mark ved kalkovnen nederst i kalsittåra på Ottestad (MQ217465) med bl.a. dvergjamne, gulsildre, hårstorr og stortviblad.
2. Sig ned kalkkritt berg i Landredalen, Rødven (MQ196449) med bl.a. brudespore, gulsildre, gulstorr, loppestorr og jåblom.

Det fins også noen tilfeller der sigevatnet er metallforgiftet, noe som kan resultere i tilnærmet vegetasjonsfrie felter ved kildene. Et eksempel på et slikt kildesig med aluminiumsforgiftning er registrert under fjellet Såta i Ljøsådalen, ca. 650 moh. Her var det bare rome som så ut til å tåle de høye Al-konsentrasjonene (Holten 1995). I Horheimsæterlia i Brøstdalen er vegetasjon og bekkefar flere steder helt rødfarget av kraftige rustsig.

5.5 Skogvegetasjon

Vel 420 km² av Raumas areal er dekt av skog. Av dette utgjør lavlandets lauv- og barskoger ca. halvparten, resten er fjellbjørkeskog. Produktivt skogsareal utgjør 186 km², av dette er 70 km² barskog - mest furuskog, men også plantet granskog utgjør nå betydelige arealer. Hvert år hogges det mellom 5.000 og 15.000 m³ barskogvirke i Rauma. Det meste av produktivt skogsareal befinner seg under 500 moh. De vanligste skogtypene i lavlandet er nok likevel bjørkeskog og gråorskog. Blandingsskog med bjørk og furu er vanlig over det meste av kommunen, og i lavlandet i boreonemoral og sørboreal sone fins flere områder med rik edellauvskog.

Begrepet skog brukes først når vegetasjonen består av en samling på minst 10 trær med en høyde på >2m som har en kronedekning på >10% (Moen 1998). En annen definisjon på skog er at trærne må være minst 3 m høye og avstanden mellom nabotrær må ikke overskride 30 m (Gjærevoll 1984). Skog kan deles inn i følgende hovedtyper: barskog, lauvskog, lauvblandingsskog og lauv-barblandingsskog. Rene, homogene skogtyper er egentlig ganske sjeldne i Rauma, det er blandingstypene som er de vanligste. Et treslag sies å være dominerende først når det utgjør mer enn 60-70% av kronedekningen i en skog.

Andre inndelinger av skogtyper som ofte benyttes, er: heiskog, engskog og myrskog. Skogtypene kan også deles inn etter hvilket plantedekke som dominerer i skogbunnen, dvs. i lav-, lyng-, gras- eller urteskog, eller i hogstklasser slik skogbruket gjerne foretrekker å betrakte denne vegetasjonstypen. Når det gjelder sjiktinndelingen av skogvegetasjon, så består den av fire ulike sjikt: tresjiktet (med forveda planter >2 m), busksjiktet (med forveda planter 0,3-2 m), feltsjiktet (med urter og gras) og bunnsjiktet (med moser og lav). I tillegg kommer epifytter, planter som vokser på trærne uten å snylte på disse (moser, lav og noen karplanter), og saprophytter som er snylteplanter på trær (i hovedsak sopp og kjuker).

5.5.1 Barskog

Barskogen i Rauma dekker et samlet areal på ca. 70 km². Det meste av dette er furuskog, men planta granskog øker stadig i omfang, spesielt utover i fjorbygdene, og utgjør nå til sammen ca. 30 km². Slik granskog plantes ofte svært tett, noe som gir liten mulighet for en undervegetasjon. Bunn- og feltsjiktet er ofte sterkt strøddominert og forekomsten av gras og urter er sparsom, men smyle og gaukesyre klarer seg så vidt sammen med en del mosearter. Blåbær og tepperot fins i mer storvokst og litt mer åpen granskog.

Av mulig naturlig viltvoksende granskog fins i dag bare et mindre bestand på ca. 200 daa oppe ved Månasetra i Vermedalen (MQ5012; 500-550 moh). Her fins skogtypene blåbærgranskog øverst og småbregnegranskog lenger nede i lia. Det antas at flere av de høytvoksende og naturlig forekommende granskogene som vi finner enkelte steder innerst i dalførene på Vestlandet, kan ha kommet dit med granfrø som har blåst over fjellet på snøen om vinteren (Hafsten 1972), men det kan heller ikke utelukkes at de er blitt spredt dit med mennesker. Ei stor gran oppe ved Månasetra er blitt aldersbestemt til ca. 150 år. Dette er eldre enn kjent tidspunkt for oppstart av granplanting på Nordvestlandet på 1870-tallet (Korsmo og Svalastog 1997). En annen kilde (Åndalsnes Avis 20.08.98) hevder derimot at denne granskogen ble planta alt på 1600-tallet i forbindelse med etableringa av det første sagbruket på Verma i 1632. Uansett er denne granskogforekomsten plantegeografisk svært interessant og den ble derfor foreslått vernet som spesialområde (Korsmo og Svalastog 1997), men kom ikke med i verneplanen for barskogsreservater i Møre og Romsdal.

Det meste av furuskogen i Rauma fins i ytre fjordstrøk, spesielt på nordsida av fjorden. Dette er furuskog av noe oseanisk type som gjerne betegnes kystfurusog. Øverst i Romsdalen fins det områder med furuskog av mer kontinentale typer. Furusog fins helst på grunnlendt mark med oppstikkende (konveks) topografi, dvs. på åsrygger, knauser og koller, samt i fjord- og dalsider, og noen steder i tilknytning til myr (furumyrskog). Vanligste type i fjordstrøka er blåbærfurusog og røsslyng-blokkebær-furusog. I de indre, sørlige delene av kommunen (i vegetasjonsseksjon OC) fins områder med andre, tørrere og mer

kontinentale furuskogtyper som bærlyngfuruskog og lavfuruskog. Dette er næringsfattige skogtyper tilsvarende de vi finner videre sørover på Lesja og i Nord-Gudbrandsdalen ellers.

Av kontinentale furuskogtyper i Rauma, må spesielt fremheves et mindre bestand av lavfuruskog (ca. 0,5 km²) ute på den flate Horgheimsætermoen i Brøstdalen (720 moh). Dette er trolig den eneste forekomsten av slik tørr, kontinental furuskog i indre Romsdal og en av få i hele fylket (typen er også kjent fra øvre deler av Sunndal). Lavfuruskog er en svært artsfattig og lavproduktiv skogtype som i Brøstdalen vokser på tørr og grov grusjord av utvasket bunnmorene og gamle elveleier. Denne skogtypen er mer vanlig sørover på Lesja. Karakteristiske arter i slik lavfuruskog foruten furu og noe bjørk, er einer og dvergbjørk i busksjiktet, fjellkrekling, mjølbær, røsslyng og tyttebær i feltsjiktet, og mye reinlav, saltlav og furumose i bunnsjiktet. Lokalt er den eneste i Rauma hvor skogjamne er påvist - en østlig art som ellers er meget sjelden i Møre og Romsdal.

Bærlyngfuruskog er en annen lavproduktiv og artsfattig skogtype som vokser på tørr sand og grusjord. Den ligner noe på lavfuruskog, men har et mer dekkende feltsjikt og mindre innslag av lavarter og mer moser i bunnsjiktet. Feltsjiktet domineres av lyngarter, mest røsslyng og fjellkrekling, men også blåbær og tyttebær forekommer vanlig. En karakteristisk men mer sjelden art i slik furuskog er furuvintergrøn. Bærlyngfuruskog fins i Rauma særlig i bunnen av Øverdalen ovenfor Verma, i Vermedalen og i Brøstdalen, hvor typen bl.a. grenser opp til lavfuruskogen på Horgheimsætermoen. Mindre bestander fins også spredt på tørre og soleksponerte steder i midtre og ytre dal- og fjordstrøk, bl.a. i Lunds fjellet på Vågstranda (Korsmo og Svalastog 1997). De typiske tyttebærfuruskogene, som er så vanlige i mer kontinentale områder bl.a. nedover i Gudbrandsdalen, fins det derimot svært lite av i Rauma.

Røsslyng-blokkebærfuruskog er en meget vanlig skogtype i Rauma som ellers i Møre og Romsdal. Skogtypen er karakteristisk for kyststrøk med et kjølig og humid klima. Røsslyng-blokkebærfuruskog finner vi oftest på åsrygger, koller og andre konvekse terrengformer og ellers i veksling med fattigmyr. Skogtypen vokser på næringsfattig og fuktig til våt mark med jern- eller humuspodsol, ofte med et tykt råhumuslag pga. trege omsetningsforhold. I bunnsjiktet inngår ofte torvmosearter (Fremstad 1997, Korsmo og Svalastog 1997). Krekling forekommer vanlig i feltsjiktet sammen med de to dominerende artene røsslyng og blokkebær, og einer er relativt hyppig i busksjiktet. Normalt er dette en åpen skogtype med småvokst og krokett furu, men noen steder fins også utforminger med storvokst og rettstammet furu og et noe tettere tresjikt. Bl.a. på Rausmoen i Isfjorden fins fukt-utforminger i veksling med fattigmyr hvor blåtopp, kvitlyng, pors og torvull opptrer relativt hyppig.

Blåbærfuruskog, som er den vanligste furuskogtypen i Rauma, vokser på veldrenert til frisk grunn av morenejord med jernpodsolprofil, og regnes generelt som en middels artsrik og middels produktiv skogtype. Skogtypen er relativt glissen med til dels høyvokst furu og litt bjørk, rogn og einer i tre- og busksjiktet. Feltsjiktet domineres av blåbær, mens andre vanlige arter er skrubbær (blåbær-skrubbær-furuskog i oseaniske områder), krekling og tyttebær (blåbær-kekling-furuskog, spesielt i kontinentale områder), og smalblada gras og nøysomme urter som smyle, stormarimjelle, maiblom og tepperot. Einstape kan være lokalt dominerende som f.eks. i Orungen (MQ2338). På Moa i Isfjorden fins en utforming hvor einstape og røsslyng dominerer sammen med blåbær. Linnea har også sitt tyngdepunkt i denne skogtypen. Andre karakteristiske arter i de oseaniske delene av kommunen er bjønnekam og storfrytle. Bunnsjiktet i blåbærfuruskog er mosedominert med etasjemose og furumose som vanligste arter.

Blant mindre vanlige fattigskogtyper i Rauma må også nevnes småbregnefuruskog som fins spredt lokalt på friskere og litt mer næringsrik mark enn blåbærfuruskogene, gjerne i baklier, nordhellinger og langs fuktige og sigevatnpåvirkede dråg, spesielt i ytre fjordstrøk. I tillegg til fugletelg og hengjeveng, kan også bjønnekam, skogburkne og smørtelg inngå i slik furuskog. Også fattig grasdominert furuskog fins spredt på små arealer i kommunen, bl.a. i områder med beitet furuskog. I kanten av Marsteinsmyra fins en utforming med mye blåtopp i feltsjiktet. Mellom Skiri og Flatmark fins områder med gammel, glissen og næringsfattig furuskog på grov blokkur med mose og lav, som godt kan betegnes som knausskog (Fremstad 1997). Et par slike områder ved Skiri (MQ4322 og MQ4422) har bl.a. forekomst av flere kravfulle lav, sopp og moser knyttet til gammelskog og bergvegger (G. Gaarder pers. medd.).

Lågurtfuruskog eller engfuruskog er en mer produktiv og artsrik furuskogtype. Dette er en skogtype med tett tresetting av høyvokst furu på et brunjordaktig jordsmonn. Feltsjiktet er som regel strøddominert med spredt forekomst av urter som blåklokke, kvitmaure, lækjeversonika, markjordbær, skogfiol, skogsvæve og tågebær, samt en del smalblada gras. Også fingerstorr, furuvintergrøn, olavsstake og osp inngår ofte. Skogtypen fins i bratte og varme lier på veldrenert og ofte steinet grunn flere steder i Romsdalen (Åk, Skiri, Flatmark og i Øverdalen), ved Åsen i Dalsbygda og spredt i ytre fjordstrøk (bl.a. i Lunds fjellet, Skredå og Hausdalen). Av spesielle artsforekomster i slik skog må nevnes vaniljerot (Iodden vaniljerot) som er påvist både på Skiri, Flatmark og Verma. En mer sjelden variant av slik lågurtfuruskog kalles gjerne kalkfuruskog. Slik kalkfuruskog er påvist bl.a. på et par små arealer sør for Larsslett i Øverdalen

(MQ5111) (Holten 1984). Dette er en gras og urterik furuskogtype som vokser på noe mer baserik grunn enn lågurtskog generelt. Karakteristiske arter i skogen ved Larsslett er tysbast (relativt hyppig), fingerstorr og gjeldkarve. Også en rekke mer nøysomme urter og grasarter fins i denne skogen, hyppigst er smyle. Andre vanlige arter er engkvein, gaukesyre, lækjeversonika og rogn. I Rauma er det vanlig å finne over 60 plantearter i lågurtfuruskog. Det er dobbelt så mange arter som i de mer fattige furuskogtypene.

Begrepet gammelskog er som regel knyttet til barskog som er eldre enn hogstmoden skog. Egentlig urskog uten synlig kulturpåvirkning fins vel knapt i Rauma i dag, men i noen av de høyereliggende furuskogene kan vi enkelte steder fortsatt finne flere svært gamle trær. Her bør området nederst i Vermedalen (550-750 moh) fremheves spesielt. Her veksler bærlyngfuruskog på morenerygger og grunnlendt mark med myr og blandingsskog av bjørk og furu. Dominerende arter i feltsjiktet er blåbær, fjellkrekling og røsslyng, med noe blokkebær og tyttebær innimellom. Her fins det flere store, gamle furutrær og furugadder med brysthøydediameter på vel 1 m. Noen av disse trærne er blitt målt til å være opptil 300-500 år gamle (Korsmo og Svalastog 1997). På en stor furugadd i dette området ble det i 1990 funnet rikelig med ulvelav (*Letharia vulpina*, hensynskrevende rødlisteart). Ikke minst p.g.a. forekomsten av ulvelav og de gamle furutrærne i området, er lokaliteten mellom inntaksdammen og Holmevadet/Gråtarmyra nå vernet som naturreservat. Nye undersøkelser i 2000 viste imidlertid at området langs skogbandet nord for reservatet (MQ4914-15), trolig er det mest urskogsneare furuskogsområdet som til nå er påvist i Rauma (G.Gaarder pers. medd.). Furuskogen her har et tydelig kontinuitetspreg med mange læger, gadder og høgstubber, og med forekomst av flere sjeldne rødlistearter som svartsonekjuke (*Phellinus nigrolimitatus*, hensynskrevende, bare kjent fra en annen lokalitet i Møre og Romsdal), brun hvitkjuke (*Antrodia albobrunnea*, hensynskrevende, østlig art, ny for Møre og Romsdal), ulvelav (på 2 levende og 2 døde furuer) og gråsoetbeger (skorpelav, aktuell rødlistekandidat).

Disse funnene av ulvelav nederst i Vermedalen, er blant de vestligste som er gjort av denne østlige, kontinentale lavarten i Norge. Ulvelav er også funnet ved Evensætra et par kilometer lenger sør i Vermedalen, og et par steder i Brøstdalen (sør for Brøstet, sør for Furuholen (Holten 1984) og sør og sørøst for Kabben (Gaarder og Jordal 2001)).

Øvre grense for furuskog i indre deler av Rauma ligger på ca. 800 moh (skoggrense ca. 1000 moh), i ytre fjordstrøk ca. 500 moh. Enkeltrær/busker kan derimot vokse betydelig høyere enn dette, således er høyeste funn av furu gjort 1340 moh i Ulvådalsområdet (Hagen og Holten 1976). Gran er planta opp til ca. 800 moh i Furuholslia, Brøstdalen.

Av bartrær er det bare vanlig furu og gran som danner skog i Rauma. Andre bartrær som europalerk, fins kun mer spredt i form av planta enkeltrær og mindre skogholt, spesielt utover i fjordbygdene. Dessuten er det i forbindelse med skogbruksvirksomheten i Rauma gjennom årene blitt planta en del fremmede bartrearter i kommunen. Eksempler på noen slike treslag er nevnt i kap. 5.7.2.3.

5.5.2 Bjørkeskog

Det meste av lauvskogen i Rauma er dominert av bjørk med innslag av gråor, osp, rogn, selje og furu. I fjellbjørkeskogen er bjørka helt dominerende, mens rogn og furu kun inngår mer spredt her og der. Det fins flere typer bjørkeskog, og i lavlandet såvel som i fjellbjørkeskogen, skilles det mellom to hovedtyper: heibjørkeskog og engbjørkeskog. Engbjørkeskog som er den mest produktive, vokser normalt på næringsrik og litt fuktig jord av brunjordstypen. Heibjørkeskog vokser på et tørrere og mer næringsfattig jordsmonn av podsoltypen. Heibjørkeskog er dominerende skogtype i fjellbjørkeskogen, mens engbjørkeskog er vanligst rundt om i bratte sør- og vestvendte fjord- og dalsider.

5.5.2.1 Heibjørkeskog

Fjellbjørkeskog dekker store arealer i nordboreal (subalpin) sone i Rauma (vel 200 km²), og fjellbjørka er også skoggrensedannende treslag i hele kommunen. Fjellbjørkeskogen representerer noen av de fattigste og mest lavproduktive skogtypene i kommunen. I de indre og mer kontinentale delene er det gjerne kekling-bjørkeskog som dominerer på grovt substrat (blokkrik og grov morene) spesielt i områda opp mot skoggrensa. Typisk for denne lavproduktive skogtypen er at den vokser i vindeksponerte områder med tynt snødekke om vinteren. Derfor finner vi sjelden kekling-bjørkeskog i le-skråninger og i de ytre delene av kommunen. Bjørka er her gjerne lavvokst og buskformet, ofte ikke mer enn 4-6 m høy, og skogtypen er nokså glissen. Karakteristiske arter foruten bjørk og fjellkekling er tyttebær, blåbær, smyle, gullris og andre nøysomme urter som skogstjerne og stormarimjelle. I mer fuktige oseaniske fjellstrøk av kommunen forekommer utformingen kekling-blokkebær-bjørkeskog.

Noe mer produktiv heibjørkeskog av typen blåbær- og småbregne-bjørkeskog, fins vanlig i de mer snørike delene av fjellbjørkeskogen, først og fremst i ytre strøk og i nordvendte skråninger i indre strøk.

Blåbær-bjørkeskog er da også totalt sett den vanligste skogtypen i Rauma, med vid utbredelse over det meste av kommunen. Skogtypen dekker trolig så mye som 1/3 av totalt skogsareal. I indre strøk er blåbær-krekling-bjørkeskog vanlig på fattig grus- og morenegrunn i dalsider som har et tykt og mer stabilt snødekke om vinteren. Dominerende arter i feltsjiktet er blåbær, krekling og tyttebær. Andre vanlige arter er bleikmyrklegg, blålyng og stormarimjelle, og skogtypen danner ofte en naturlig overgang til blåbær-blålyngheia i lavalpin sone ovenfor. I de mer humide midtre og ytre strøka av kommunen inngår skrubbebær vanlig, og er ofte spredt dominant i blåbær-skrubbær-bjørkeskog. Andre vanlige arter her er blokkebær, krekling, smyle og tyttebær, i bunnsjiktet etasjemose og en del oseaniske mosearter.

Blåbær-bjørkeskog opptrer ofte i mosaikk med småbregne-bjørkeskog - med blåbærskog på godt drenert og tørrere mark og småbregneskog i noe mer fuktige partier. Småbregne-bjørkeskog har derfor størst utbredelse i de ytre delene av kommunen. I de indre og mer kontinentale delene av Rauma, fins småbregne-fjellbjørkeskog stort sett bare i nordvendte skrånninger og på andre lokalfuktige områder. Småbregne-bjørkeskog skilles fra blåbær-bjørkeskog ved forekomst og dominans av småbregnene fugletelg og hengjeveng. I de ytre oseaniske delene av kommunen inngår i tillegg bjønnekam, smørtelg og skogburkne relativt vanlige i slik skog, sammen med arter som blåbær, gaukesyre, skrubbebær, storfrytle, smyle og engkvein. Nederst i Kavliheian (MQ4041) fins en utforming hvor bjønnekam, blåbær og einstape er helt dominerende i feltsjiktet, mens smørtelg og skrubbebær bare forekommer spredt. Høyere oppe går skogtypen over i ren smørtelg-bjørkeskog (se kap. 5.5.2.2).

Blant lavproduktive og næringsfattige bjørkeskogtyper bør også nevnes grasdominerte utforminger av type finnskjeegg-bjørkeskog som bl.a. forekommer på et par mindre arealer ved Ulvåa nord for Horgheim-sætermoen. Dette er trolig en sekundær skogtype utviklet av tråkk og husdyrbeiting, men kan også skyldes at disse lokalitetene er utsatt for is- og smeltevannspåvirkning spesielt om våren. Skogtypen har et glissent tresjikt av bjørk og med finnskjeegg som dominerende art i feltsjiktet (Hagen og Holten 1976).

Både i lavlandet og i nedre deler av fjellbjørkeskogen når trehøyden i heibjørkeskog normalt ikke opp i mer enn 6-8 m. Karakteristisk for fjellbjørka ellers er at den ofte har krokete og vridde stammer, noe som i stor grad er et resultat av stort snøtrykk om vinteren. År om annet, typisk hvert tiende til tolvte år, kan også lauvskogen, spesielt fjellbjørkeskogen, bli utsatt for store angrep av målerlarver (frostmåler og fjellbjørkemåler). Dersom angrepet bare varer i ett år, så klarer bjørka seg bra, men gjentar angrepene seg 2-3 år på rad, kan skogen ta skade og delvis dø ut. Slike kraftige angrep resulterer ofte i at fjellbjørka blir buskformet og flerstammet ved at nye skudd vokser fram nederst på stammen. I Rauma hadde vi svært kraftige målerangrep på fjellbjørkeskogen på slutten av 1970-tallet. Også i 1967-69 og 1990-91 hadde vi omfattende angrep, men da var det først og fremst lauvskogen i lavlandet som ble utsatt for målerlarvenes grådige appetitt.

Både skogtypen og feltsjiktet i fjellbjørkeskogen avhenger i sterk grad av snøforholdene. I områder med relativt stabilt snødekke fra år til år, kan vi observere et velkjent fenomen forårsaket av den mørkebrune snømållaven (*Parmelia olivacea*) som ikke tåler å bli langvarig tildekt av snø, og som derfor danner en skarp grense på bjørkestammene i en høyde over bakken som tilsvarer gjennomsnittlig snødybde på stedet. Et forhold det kan være nyttig å kjenne til for både veg- og hyttebyggere. Gode og tydelige eksempler på dette kan sees bl.a. i Vermedalen og Brøstdalen.

5.5.2.2 Engbjørkeskog

Det skilles mellom tre hovedtyper engbjørkeskog: lågurt-bjørkeskog, storbregne-bjørkeskog og høgstaude-bjørkeskog. Lågurt-bjørkeskog er en artsrik og høyproduktiv skogtype som er best utviklet på varme og tørre lokaliteter i solvendte lier og rasmarker. Feltsjiktet domineres av lavvokste urter og gras. Eksempler på noen vanlige arter i lågurt-bjørkeskog er: blåbær, engkvein, engsoleie, gaukesyre, gulaks, gullris, hårfrytle, lækjeversonika, skogfiol, smyle, stormarimjelle, tepperot og tågebær. I tresjiktet vokser ofte osp, gråor og furu. Selje og hegg forekommer også. I busksjiktet fins einer spredt. Skogtypen er ofte beitepåvirket og får da en mer grasrik utforming, ofte med smyle som dominerende art. Lågurtbjørkeskog har vid vertikal utbredelse i Rauma, og det skilles derfor mellom en lavlandsutforming (typisk < 600 moh i midtre og indre strøk) og en subalpin utforming (600-900 moh i indre strøk) (Holten 1984). Lavlandsutformingen skilles fra den subalpine utformingen på forekomst av typiske lavlandsarter som fingerstorr, hengjeaks, kransmynte og markjordbær. Maksimal trehøyde i slik skog kan være 10-11 m. Lavlandsutformingen er relativt vanlig flere steder i sør- og vestvendte lier bl.a. oppover Romsdalen. Betydelige forekomster av subalpin lågurt-bjørkeskog med storvokst bjørk fins bl.a. i Furuholslia i Brøstdalen og ovenfor Brue i Romsdalen. Feltsjiktet domineres her av fugletelg, gullris, skogstorkenebb og smyle, med engkvein der beitetrykket er størst. Skogtypen skilles fra lavlandsutformingen ved forekomst av spredte høgstauder og nordlige arter som fjellkrekling, fjelltimotei og harerug.

I dalbunnen og i de sør- og vestvendte dalsidene i Romsdalen utgjør hengjebjørk opptil 50-70% av bjørketrærne. Hengjebjørk er et kontinentalt treslag med sørøstlig tendens som foretrekker varme somrer, men som godt tåler kalde vintrer slik vi finner det nedover i Gudbrandsdalen, der arten er vanlig. I Rauma finner vi derfor hengjebjørk på tørre og varme steder i lavlandet, typisk i områder med lågurt-bjørkeskog, slik tilfellet er oppover Romsdalen.

Hagemarkskoger er ofte kulturmodifiserte lågurtskoger, og mye av den eldre kulturmarka i Norge antas å ha vært lågurtskoger (Fremstad 1997). I dag fins det få slike hagemarkskoger i Rauma, men ute på Hundnes i Rødven kan vi fortsatt se et eksempel på en fin, åpen kulturskog som tydeligvis fortsatt blir brukt som beitemark. Også på Devoll fins en lignende skog. Se mer om hagemark i kap. 5.7.1. De fleste skogsbeitene i Rauma tilhører nok likevel mer grasdominerte fattigskogtyper og gråorskog.

Skogtypene storbregne- og høgstaude-bjørkeskog er mindre utbredt, men fins likevel vanlig over det meste av Rauma. Dette er relativt artsrike, næringsrike og høyproduktive bjørkeskogtyper som vokser på djuplendt mark ofte med stort blokkinnhold, gjerne i bratte lier med friskt, næringsrikt sigevatn. Ren storbregne-bjørkeskog vokser på noe mer fattig og middels næringsrik grunn særlig i fjordstrøka. Dette er skog med et åpent tresjikt av bjørk. Feltsjiktet domineres av store bregner, først og fremst skogburkne, men sauetelg, småbregner og storfrytle kan også opptre vanlig. Skogtypen fins i flere utforminger alt avhengig av lokalitet og høyde over havet. I fuktige fjord- og dalsider i ytre strøk (vegetasjonsseksjon O2), ofte i høydebeltet 300-400 moh, fins flere steder en utforming med smørtelg som dominerende art, s.k. smørtelg-bjørkeskog. Her inngår ofte også gråor i tresjiktet. Et godt eksempel på en slik skog fins bl.a. i sidedalen opp mot Loftskarsetra i Isfjorden. Enda lenger oppe - i fjellbjørkeskogen - oftest i bratte nord- og østvendte dalsider med tykt snødekke om vinteren, gjerne rundt 500 moh i ytre strøk, fins en utforming med fjellburkne som dominerende art, s.k. fjellburkne-bjørkeskog. Gode eksempler på slik skog fins bl.a. i Ljøsdalen og Mittetdalen.

Høgstaude-bjørkeskog er mer artsrik enn storbregne-bjørkeskog, ofte med dominans av høye urter som kvitsoleie, turt og tyrihjelms. Dette er arter som har sitt utbredelsestygdepunkt i nordboreal sone. Ellers inngår flere store gras og bregner som myskegras, skogrøykvein, sølvbunke og skogburkne. Lundmoser og fagermoser er vanlige i bunnsjiktet. I tresjiktet er gråor vanligste treslag foruten bjørk. Trehøyden kan komme opp i 12 m. I lavlandet er det ofte en glidende overgang mellom høgstaude-bjørkeskog og gråor-heggeskog. I subalpine områder representerer høgstaude-fjellbjørkeskog den mest produktive skogtypen, om enn ikke alltid den mest artsrike. Høgstaude-fjellbjørkeskog har som regel et velutviklet busksjikt av bleikvier, svartvier og sølvvier, mens kvitsoleie, skogstorkenebb, turt og tyrihjelms dominerer feltsjiktet ofte sammen med skogburkne. Myskegras er vanlig grasart. Skogtypen er relativt sjelden i fjellskogen i Rauma og er bare funnet noen få steder i indre dalstrøk, bl.a. i ei østvendt li under Tungesnyta i Pyttbudalen (MQ4300; 950 moh), et par steder ved Ulvådalsvatnet (nord for Tungegrova, MQ3903, og nord for Langodden, MQ4103; 860-900 moh), ved Brøstet (MQ5105-5204; 700-800 moh), og Kleiva (MQ54-5507; 450-700 moh). Storbregne- og høgstaude-bjørkeskog utgjør til sammen mindre enn 5% av totalt skogareal i Rauma.

5.5.3 Ospeskog

Osp fins spredt i bjørke- og furuskog over det meste av Rauma til et godt stykke opp i fjellbjørkeskogen. Mindre ospesholt er vanlig, mens større bestander der osp er dominerende treslag (> 70%), er heller sjeldne og er foreløpig ikke skilt ut som egen skogtype (Fremstad 1997). Ute i Torvika står imidlertid et større bestand i sørøst-hellinga ned mot Korsvikneset. I ospeskog er ofte blåbær og lave urter vanlige i feltsjiktet (blåbærospekog).

5.5.4 Gråorskog

5.5.4.1 Gråor-heggeskog

Gråor-heggeskog er en høyproduktiv skogtype som forekommer både i renbestand med gråor og i blandingskog med gråor, bjørk, hegg, rogn og selje. Gråor foretrekker fuktig, næringsrik grunn med brunjord, og fins vanlig opp til ca. 300-500 moh. Høyeste kjente voksested for gråor i Rauma er i Brøstdalen og Ulvådalen, hvor arten flere steder er funnet helt opp til 900-1000 moh. Også hegg vokser helt opp til 1000 moh her. Store sammenhengende gråorskoger fins flere steder oppover Romsdalen, i Isterdalen og Innfjorden. Totalt utgjør gråorskogene nærmere 15% av skogarealet i Rauma. Gråor-heggeskog er dokumentert å ha svært høy produksjonsverdi både hva gjelder skogbruk og viltproduksjon.

Gråor dominerer elvekantene langs de fleste vassdraga i lavlandet, men er også vidt utbredt som li-gråorskog på rasmak i fjord- og dalsider. Elvekant-gråorskogene er ofte mer kulturpåvirket av beite og vedhogst enn liskogene, og de er normalt heller ikke så høgstaudedominerte som disse. Mens tyrihjelms

ofte dominerer i li-gråorskogene, i alle fall i indre og midtre strøk av kommunen, er det som regel skogstjerneblom som dominerer i elvekant-gråorskogene. I ubeita områder kan imidlertid feltsjiktet være høyt og frodig med bringebær, mjørdurt, skogburkne, stornesle, strutseveng og vendelrot; i midtre og indre dalstrøk er også tyrihjeml og til dels kvitsoleie vanlige. I sterkt beita områder dominerer ofte sølvbunke feltsjiktet (et typisk trekk ved elvekant-gråorskogene i f.eks. Isterdalen). Andre vanlige arter i slik skog er engsoleie, firblad, fugletelg, gaukesyre, ormetelg og sauetelg. Om våren kan skogbunnen i gråor-heggeskogene være helt dekt av et sammenhengende teppe med kvitsymre.

I Erstaddalen fins en utforming av gråorskog der turt er helt dominerende i feltsjiktet, og andre der myske, skogstjerneblom og strutseveng er dominerende arter. Ved foten av Styggfonngrova i Romsdalen (MQ4821) fins en representativ høgstaude-ligråorskog med bl.a. tyrihjeml som dominerende art, og med et varmekjært preg der arter som myske, kratthumbleblom og skogsalat inngår. Gråor inngår også som viktig treslag i edellauvskogtypene gråor-almeskog og or-askeskog (se kap. 5.5.5).

5.5.4.2 Sumpskog og sumpkratt

Gråor trives generelt godt på svært fuktig mark med sumpkarakter, slik vi gjerne finner det på flommark i elvedalene, på kildepreget mark, og ellers der grunnvatnet står høyt fordi sigevatn presses ut i overflata, f.eks. ved fjellfoten eller nederst i elvebrinker. Det kan mange ganger være vanskelig å skille sumpskog fra skogbevokst myr på plantene som vokser der, men jordsmonnet i sumpskog vil alltid bestå av humusholdig mineraljord - ikke torvjord. Eksempler på noen vanlige fuktarter som vi ofte finner i slik sumpskog i lavlandet, er: elvesnelle, mannasøtgras, mjørdurt, myrmaure, skogsnelle og soleihov. Ulike utforminger av sumpskog med svartor er nærmere omtalt under edellauvskog i kap. 5.5.5.2.

Den mest eksklusive forma for rik gråor-sumpskog i Rauma fins i "Mækjå" ved Vårsætra i Innfjordsdalen (MQ2327). Her dominerer den store og vakre sverdlilja feltsjiktet i et område på ca. 2 daa, og en regionalt sjelden art som skogsivaks er relativt vanlig, både i selve sumpskogen og i en grøft/vekkant like ved. Andre sjeldne arter som er funnet i "Mækjå", er nystepiggknopp (Stein Sæbø i Bygdeboknemda for Voll 1979) og langstorr. Vanlige arter ellers i "Mækjå" er: lyssiv, mjørdurt, myrmaure, myrtistel, skogmarihand, skogrøyrkvein, soleihov, stornesle, strandrøyr, tyrihjeml og åkersnelle. For øvrig kan en merke seg at svartor ikke vokser her. Ved et bekkefar et par hundre meter lenger mot sørvest, i en mer åpen varmekjær gråor-sump/kildeskog, vokser enda en regionalt sjelden art slakkstorr. Som vi forstår, utgjør "Mækjå" i Innfjorden et helt unikt botanisk område - ikke bare i Rauma, men i hele Møre og Romsdal. Grunnlaget for denne meget spesielle og regionalt ytterst sjeldne utformingen av rik oresumpskog, er store mengder baserikt grunnvatn som presses ut i overflata ved foten av ei bratt dalside med tykk skredjord. I seinere år er det anlagt en traktorveg like i overkant av sumpskogen, og grøfting i forbindelse med denne kommer til å påvirke vegetasjonen i området i årene framover. Dette er et område som absolutt burde vernes som naturreservat.

Et annet område som også bør framheves, er en gammel og gjengrodd kroksjø ved Istra SV for Soggetra (MQ3130). Kroksjøen er omgitt av sumpkratt med gråor, lappvier, svartvier og øyrevier, og med en av Raumas og Møre og Romsdals største bestander av langstorr rundt kanten. Flere hundre tuer av denne regionalt sjeldne kontinentale starrarten vokser på lokaliteten. Også den midtre kroksjøen ved Hanekamhaug har mye langstorr rundt kanten (kfr. kap. 5.2).

I en liten gråor-sumpskog nederst i Isterdalen (MQ324341) vokser skogsivaks sammen med engsoleie, mjørdurt, myrfiol, myrmaure, skogkarse, skogsnelle og soleihov. Se for øvrig kap. 3.3 og artslista bak i rapporten når det gjelder andre funn av skogsivaks i Rauma.

Lavlands-viersump er i Rauma stort sett begrenset til smale belter med sumpkratt rundt enkelte tjøenner, avsnørte kroksjøer og blautmyrer. De vanligste artene i slike sumpkratt er øyrevier og trollhegg, foruten gråor, svartor og svartvier. Ellers i lavlandet fins viersumpkratt langs stilleflytende partier av de største elvene, særlig langs Rauma i Romsdalen. Av spesielle artsforekomster knyttet til slike elvesumpkratt, kan nevnes at en for fylket sjelden art som istervier, er funnet i en elvekant på Sogge. I nordboreal sone fins gråvier-sumpkratt med sølvvier, lappvier og grønvier spredt til vanlig på tilsvarende steder. Se for øvrig også vier-elvørkratt i kap. 5.3.

5.5.5 **Edellauvskog**

5.5.5.1 Alm-, hassel- og askeskog

Edellauvskog i Rauma er skog hvor en eller flere av treslagene alm, hassel, ask, platanlønn eller svartor dominerer tresjiktet. Dette er artsrike, varmekrevende og ofte produktive plantesamfunn som vokser på næringsrik jord av brunjords- eller skredjordstypen (svartor oftest på sumpjord, se kap. 5.5.5.2). Fordi det

meste av slik skog i dag stort sett vokser på skredjord i brattlendt terreng, ofte med noe ustabil grunn, har de normalt og heldigvis, oftest liten verdi for jord- og skogbruksformål.

Partier med varmekrevende edellauvskog fins flere steder i lavlandet i Rauma, spesielt i lune og varme sørvendte lier i boreonemoral sone. Vanligste skogtyper er alm-hasselskog, hasselkratt og gråor-almeskog. Slik skog fins flere steder både i dal- og fjordsider opp til ca. 300 moh. I Romsdalen fins det gode bestander av hasselkratt og alm-hasselskog helt opp til Verma. Spesielt bør fremheves de store bestandene av almeskog ved Marstein (MQ4025) og i Slettsvaet ved Sæterbø. Også i Grøvdalen og Dalsbygda fins gode bestander av alm-hasselskog i de sørvendte liene. Gode eksempler på gråor-almeskog fins bl.a. øverst i Isterdalen. Høyeste funn av alm er gjort ca. 500 moh i sørhellinga av Blåtindane nordvest for Venåsetra i Måndalen. Utbredelsen til alm synes for øvrig å være begrenset av en tetraterm på 11,2°C, mens annen varmekjær edellauvskog stort sett er begrenset av en tetraterm på 12,5°C (Moen 1998). Alm-hasselskogene i Rauma tilhører vegetasjonstypen alm-lindeskog (Fremstad 1997), men er uten lind og har fellestrekk med både en vestlig og en nordlig utforming av vegetasjonstypen.

Askeskog, som er en enda mer varmekjær og eksklusiv edellauvskogtype, fins i gode bestander flere steder på frisk, næringsrik og sigevannspåvirket bratt mark nær dalbunnen i de nedre delene av Romsdalen og Isterdalen. Spesielt bør fremheves askeskogene ved Mjelva, Hole og Horgheim. Bestandet i Mjelvabotn (MQ3435), som er blant de største i Møre og Romsdal, er foreslått vernet som naturreservat (Korsmo 1975). Askeskog fins også spredt noen steder i fjordstrøka, bl.a. langs Torvikeidet (MQ26-2737). Ask er sammen med svartor også et vanlig treslag i smale belter langs strandkanten flere steder utover i fjordbygdene, bl.a. i Holmemstranda. Forekomstene av askeskog i Rauma er viktige fordi ask sjelden danner skog av betydning så langt nord på Vestlandet. Se for øvrig Figur 3.2.

Også blant edellauvskog er blandingskogtyper vanlige. Dette ser vi tydelig nederst i Isterdalen hvor alm, ask og platanlønn vokser om hverandre i blandete bestander. Platanlønn bør nevnes spesielt fordi nedre deler av Romsdalen og Isterdalen er blant de distriktene i Norge som har særlig store og homogene bestander av dette fremmede treslaget. Platanlønn tilhører ikke den opprinnelige skogvegetasjonen i Norge. Det er et innført mellom/sør-europeisk treslag som kom til Norge for 100-120 år siden, og som i seinere år har spredt seg mye, slik at arten nå har en vid suboseanisk utbredelse her i landet (Fremstad og Elven 1996). Treslaget er fortsatt i kraftig spredning i Rauma, og oppfattes derfor av stadig flere som en mulig trussel mot annen naturlig forekommende skog. En kan f.eks. se dette tydelig i hasselskogen som vokser langs fjellfoten på Hole i Romsdalen. Her er platanlønn nå i ferd med å dominere i busksjiktet, og vil trolig om noen år ha utkonkurrert den opprinnelige edellauvskogen i området, slik den alt har gjort mange andre steder. De største rene platanlønnbestandene i Rauma fins i dag på Devoll og ved foten av Setnesaksla. Spisslønn derimot fins stort sett bare som planta trær, men er delvis naturalisert et par steder, bl.a. på Åndalsnes og ute i Rødven, hvor arten vokser spredt i naturlig skog i kulturlandskapet. Når det gjelder karakteristiske planter knyttet til edellauvskog, viser vi til kap. 3.2 og 5.11.7.

I tillegg til de nevnte edellauvtrea, er det bare søtkirsebær som har naturlig forekomst i Rauma. Arten fins spredt som enkelttrær i lavlandet, ofte nær sjøen ute i fjordbygdene; i Romsdalen opp til Hole.

5.5.5.2 Svartorskog

Svartorskog er en annen type edellauvskog med et voksested som er helt forskjellig fra de andre typene edellauvskog nevnt ovenfor. Mindre bestander med svartorskog fins flere steder på sumpet, næringsrik flommark langs Rauma mellom Åndalsnes og Marstein inn til ytste Monge. De største bestandene vokser ved Selen, Horgheim og Marstein. Svært få større svartorbestander er kjent fra Midt-Norge ellers (Holten 1984). Derfor er forekomstene i nedre deler av Romsdalen av både regional og nasjonal viktighet, og representerer som sådan en naturtype av høy naturvitenskapelig verdi. Forekomsten ved Selen er på denne bakgrunn også foreslått vernet som naturreservat (Korsmo 1975).

Typisk for svartorskogene i Romsdalen er at de har en dominans av svartor på 60-80%, og med gråor og dunbjørk som vanligste arter ellers i tresjiktet. Trollhegg, krossved, hegg og rogn er vanlige i busksjiktet flere steder, mens blåtopp og stjernestorr kan være spredt dominante i feltsjiktet. Ellers fins flere fuktighetskrevende urter i slik skog, bl.a. bukkeblad, mjødukt, myrfiol, myrhatt, myrmaure, sløkje, soleihov og vendelrot. Mens flere andre arter som er typiske for svartorskog i SØ-Norge, mangler i Romsdalen. Dette gjelder f.eks. arter som fredlaus, mjølkerot og vassrøyrkvein. Aud Målfrid Stølen har studert svartorskogene nederst i Romsdalen (Stølen 1986). Ti lokaliteter ble undersøkt i årene 1983-84, og 7 ulike plantesamfunn skilt ut: 1) svartorskog med langstarr, 2) med bukkeblad, 3) med pors, 4) med ask, 5) med turt, 6) bregnerik svartorskog og 7) svartorskog med blåbær. Askeskog med svartor fins noen få steder nederst i Romsdalen (bl.a. ved Soggebrua og på Marstein).

Av svartorskogene i Rauma bør to områder fremheves spesielt: Selen ved Horgheim (MQ3825) og et område ved utløpet av Istra (MQ331356). På sistnevnte sted fins en rik ore-sumpskog, hvor det foruten svartor og gråor i tresjiktet, bl.a. vokser elvesnelle, lyssiv, mannasøtgras, mjøddurt, skogkarse, soleihov og den regionalt sjeldne arten langstorr. Ved Selen fins et relativt stort bestand av svartorskog med ekstremrikmyr som kontaktsamfunn (Holten 1984). Trollhegg og krossved er vanlige i busksjiktet, mens feltsjiktet stort sett består av relativt vanlige og middels kravfulle arter knyttet til slik skog med blåtopp, stjernestorr og sløkje som spredt dominerende.

Mer fattig svartorskog forekommer også spredt på annen fuktig mark i lavlandet, bl.a. i fuktige, sigevatn-påvirkede fjordsider (i Breivikstranda opp til ca. 120 moh), som kantskog rundt ferskvatn (bl.a. vanlig rundt Oravatnet, 70 moh), og flere steder langs strandkanten med ferskvannstilsig fra landsida. Gode eksempler på slik strandkantskog med svartor og ask fins i Breivika, Holmemstranda (spesielt utover mot Åfarnes) og langs Langfjordsstranda (spesielt ved Herje). Egentlig svartor-strandskog kan vel dette knapt kalles, men ute på Herje (MQ2550) står fortsatt et relativt stort svartorbestand mellom stranda og veien (området nærmest campingplassen er hogd ut i seinere år), og innerst i Frisvollbukta fins et mindre, relativt ungt bestand ved bekkeutløpet i vest. Her vokser for øvrig fredlaus som det eneste kjente stedet i Rauma, og sverdlilje er også tidligere påvist i dette området (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Ute i Norvika er ei beitemark ned mot sjøen i ferd med å gro delvis til med svartor.

Se for øvrig kap. 5.11.7 for omtale av viktige skoglokaliteter i Rauma.

5.6 Åpen, ikke tresatt vegetasjon under skoggrensa

Denne vegetasjonstypen omfatter et stort spekter av naturlig forekommende fastmarkvegetasjon i lavlandet. Den deles inn i tre undergrupper: kantkratt/skogkantvegetasjon, rasmark/bergveggvegetasjon og heivegetasjon. Kulturbetinget og kulturpåvirket vegetasjon som eng, beitemark og skrotemark, omtales nærmere i kap. 5.7, rasmarker i fjellet i kap. 5.8.

5.6.1 Kantkratt og annen kantvegetasjon

Kantvegetasjon representerer ofte artsrike plantesamfunn langs smale belter i overgangen mellom ulike vegetasjonstyper, vanligvis med et stort innslag av varme- og lyskrevende arter. Noen slike samfunn er forholdsvis stabile, f.eks. gjelder det kantsoner på grunnlendt mark mot strand og åpent berg, mens andre er mer ustabile som de vi finner i overgangen mellom skog på den ene siden og eng, beitemark eller vegkant på den andre. Skogkantarter kan på slike steder vise sterk vekst og framgang i tidlige gjengroingsfaser etter avsluttet bruk eller ferdigstilt veganlegg.

Det skilles mellom urterik kantvegetasjon og kantkratt. Noen karakteristiske arter i urterik kantvegetasjon oppe i Romsdalen er mørkkongsløys, piggstorr, skogkløver og skogvikke, mens dvergmispel, filtkongsløys og kantkonvall fins mer spredt. Typiske busker i kantkratt ellers er einer, krossved, nyperoser, skogbjørnebær og trollhegg. Vanligste type kantkratt i Rauma, foruten einer og buskvegetasjon av ulike lauvtrær, er tornekratt av nyperoser ("klunger"), og det dreier seg i hovedsak om to arter - kjøtttype (vanligst) og busttype. Slike rosekratt er vanlige flere steder i lavlandet, særlig utover i fjordbygdene hvor rosekratt av kjøtttype ofte vokser i strandkanter som grenser opp mot veg og kulturmark. Bl.a. står et større rosekratt (> 2 daa) på grunnlendt mark mellom veien og fjorden ute i Slemmå (MQ2851). Foruten kjøtttype, som her fins i store mengder, domineres den tydelig beitepåvirkede vegetasjonen av engkvein, engsoleie, engsyre, hundekjeks, ryllik, smyle, stornesle, sølvbunke og tepperot. Også flere andre arter viser at området tidligere har vært brukt til beite. Også ved E136 i Vågsbukta fins et stort rosekratt i beitemark som fortsatt er i hevd. Av mer sjeldne rosekratt kan vi nevne et strandkratt av rukkerose i Breivika, samt et par mindre på Hensøran og i stranda på Klungnes. Rukkerose er en fremmed art i Norge som har spredt seg mye etter krigen, hovedsakelig som strandkratt langs kysten helt nord til Lofoten (Fremstad 1997b).

På soleksponte steder i lavlandet i ytre og midtre strøk fins noen steder også mindre kratt av skogbjørnebær. Slike bjørnebærkratt ser ut til å vinne fram på grunnlendt kulturmark i lavlandet som er gått ut av bruk, og som er i ferd med å gro igjen. Einer er for øvrig en vanlig skogkantart på næringsfattig grunn over det meste av Rauma. Når det gjelder mer varmekjære kantkratt, er krossved vanlig særlig i tilknytning til edellauvskog. Trollhegg regnes også til kantkrattartene fordi arten ofte danner kratt i tilknytning til sumpskog, myr, bekker, elver og dammer i boreonemoral sone (jfr. kap. 5.2 og 5.5.4.2).

5.6.2 Rasmark og bergvegger

Med sine mange bratte dal- og fjordsider, er rasmark og vegetasjon knyttet til rasmark og berg godt representert i Rauma. Slik vegetasjon kan oppvise stor variasjon, fra tresatt til helt åpen vegetasjon. Særlig viktige er sørvendte lokaliteter med et varmere lokalklima enn omkringliggende områder.

I rasmark blir det fineste materialet liggende igjen øverst oppe under bergrota, det groveste nederst i skråninga. I store rasmarker, som vi har mange steder i Rauma, kan flere vegetasjonstyper være representerte, f.eks. gras- og urterike utforminger øverst, åpen rasmark uten sluttet vegetasjon i de midtre og ustabile partiene, og skog eller åpen mosedominert vegetasjon i de grove, blokkrike og mer stabile partiene nederst. Andre mer stabile rasmarker kan ha sluttet vegetasjon fra øverst til nederst, med gras og urter øverst, busker og kratt i midten, og skog nederst. Hyppige snøskred bidrar til å holde busker og trær borte fra mange rasmarker, bl.a. gjelder det flere av de store raskjeglene vi har oppover i Romsdalen og Isterdalen. Mer stabile rasmarker av blokkrik ur, ofte med skog både øverst og nederst, fins noen steder under bratte bergvegger i enkelte dal- og fjordsider bl.a. i Innfjorden og Grøvdalen.

I sør- og vestvendte rasmarker med et gunstig lokalklima, kan vi finne flere varmekrevende, sørlige arter et godt stykke oppover i rasmarka. De fleste plantene som vokser i slike rasmarker og sørberg, er tilpasset et tørt voksested, og mange regnes derfor til de xerofile artene (se kap. 3.3). I noen rasmarker kan sigevatn fra fjellet ovenfor og bekker nedetter rasløpene gi grunnlag for mer fuktighetskrevende arter, spesielt øverst i rasmarka. Også i fjellet er åpne rasmarker vanlig flere steder, og noen av de mest interessante og artsrike plantesamfunnene i fjellet er nettopp knyttet til slike rasmarker. Se mer om dette i kap. 5.8.

Mange åpne rasmarker på grus og finere substrat kan være nokså artsrike, særlig der grunnen er litt mer baserik, og det er ikke uvanlig å finne rundt 100 forskjellige arter på slike steder. På steder der jevnlig snøskred holder rasløp og raskjeglere åpne langt ned i lavlandet, kan vi finne både varmekjære lavlandsarter og en rekke fjellplanter side ved side. I Engelia i Innfjorden f.eks. vokser bl.a. kransmynte og revebjølle sammen med fjellmarikåpe, fjellsyre, musøyre og trefingerurt. I Høgfonna på Marstein vokser dvergmispel, engtjæreblom, gjeldkarve, kransmynte, lintorskemunn, markjordbær og skogvikke sammen med aksfrytle, aurskrinneblom, hestespreng, rabbesiv og svartstorr. Omvendt kan flere typiske lavlandsarter ha høyderecord i sør- og vestvendte rasmarker. Som eksempel kan vi nevne at myske, skogsvinerot og skogvikke vokser helt opp til 700-750 moh i rasmarka under Blåtindane (MQ1233) i Måndalen. I tørre gras- og urterike rasmarker er artssammensetningen ofte svært lik den vi finner i vanlige tørre naturenger ellers, med f.eks. blåklokke, engfiol, engfrytle, engkvein, engsoleie, engsyre, firkantperikum, gulaks, harerug, kvitmaure, småengkall, tepperot, tiriltunge og tviskjeggveronika.

På steder som jevnlig overrisles av sigevatn fra bergveggen ovenfor, kan vi selv helt oppe under bergrota finne fuktarter som blåtopp og strandrøyr. Eksempler på dette fins bl.a. i Erstadalen. På slike steder kan også vegetasjonen flere steder ha preg av høgstaudeeng med arter som mjødur, kvitbladtistel, skogstorkenebb og turt. Hestehov forekommer også relativt hyppig på slike lokaliteter. Fuktarter som f.eks. stjernesildre, fins også langs bekkeløp nedetter grover og rasløp. I flere av de store rasmarkene i midtre dalstrøk kan rester av snøfonner bli liggende til langt ut på sommeren og gi grunnlag for mer sesongfuktig og snøleiepreget vegetasjon selv langt nede i lavlandet. Her kan vi også finne nyutsprungne vårblomster som fioler, kvitsymre og spirende engsyre selv langt ut på seinsommeren.

En mer spesifikk beskrivelse av rasmarkvegetasjon kan være vanskelig å gi fordi variasjonene er så store, men noen kjennetegnende arter ut over det som allerede er nevnt, kan nevnes. I blokkrik ur ved fjellfoten kan vi flere steder finne arter som bergfrue, geitsvingel, kattedot, lodnebregne, rosenrot, sisselrot, småsmelle og svartburkne. Andre spesielle arter i rasmark i lavlandet er filtkongslus, stankstorkenebb og tårnurt. Nederst i storsteinet, blokkrik og stabil rasmark kan vi noen steder finne helt åpen vegetasjon kun dominert av moser. Spesielt i fjordområdene kan heigråmose dekke store arealer i slik rasmark, eksempelvis i Hovdekollen, Innfjorden og Unjemslia.

I rasmarker på mer baserik grunn, særlig i nordboreal og lavalpin sone, kan vi finne artsrike plantesamfunn med mer krevende arter som bergveronika, bleikvier, blåknapp, fjellarve, fjellaugnetrøst, fjellfrøstjerne, flekkmure, gulsildre, gulstorr, jåblom, raudsildre, svartstorr og taggbregne. Av orkidéer forekommer brudespore, grønkurle, kvitkurle og skogmarihand i slike baserike rasmarker. Også en relativt sjelden kontinental art som dvergmispel vokser på baserik grunn i solvarme bakker og rasmarker enkelte steder i Romsdalen og Brøstdalen, samt i Moanebba og Hovdekollen. Verdt å nevne er også fjellrundskolm som er påvist i flere rasmarker i midtre dalstrøk, og engtjæreblom og aurskrinneblom som vokser i Høgfonna på Marstein.

Vegetasjonen i bergvegger og bergsprekker er stort sett sparsom og artsfattig. Arter som typisk fins over det meste av Rauma, er bergfrue, bitterbergknapp, lodnebregne, olavsskjegg, rosenrot, sisselrot, skjørlok

og svartburkne, mens grønburkne og kvitbergknapp bare forekommer spredt og sjeldent på mer baserikt berg. På bergknauser med tynt jorddekke er småbergknapp relativt vanlig i lavlandet og fins også spredt i rasmark opp til 600-750 moh. Av mer sjelden bergknausvegetasjon i Rauma, må nevnes en del knauser i slåttemark og langs vegskjæringer øverst i Romsdalen i området Brue-Kleiva. Her vokser bl.a. dvergminneblom - en kontinental tørrbakkeart som bare fins her i hele Møre og Romsdal - sammen med bl.a. vårskrinneblom og sølvmore. Også sandarve er funnet i dette området.

I de ytre delene av kommunen domineres berghylle- og bergsprekk-vegetasjonen i fuktige nordhellinger i nordboreal sone av bergfrue, fjellsyre, rosenrot og stjernesildre. På hyller og framspring i mer baserikt berg kan vi derimot finne mer artsrike plantesamfunn, spesielt i områder med sigevatn, bl.a. flere sildrearter som grannsildre, gulsildre og raudsildre, og arter som bergveronika og flekkmore. I lavlandet er det spesielt to områder med baserik bergvegetasjon som bør fremheves, nemlig Hovdekollen og Kvithammaren. Hovdekollen er et typisk vestvendt "sørberg" hvor det i berget over rasmarka ca. 100 moh, er påvist flere varmekjære arter sammen med en del typiske fjellplanter. Spesielt kan nevnes: bergskrinneblom, berggrøykvein, dvergmispel, engtjæreblom, kantkonvall, kvitbergknapp, taggbregne og tårnurt i tillegg til typiske fjellplanter som fjellarve, fjellmarikåpe og rosenrot. I sigpregede partier vokser arter som brudespore, gulsildre, gulstorr, hårstorr, loppestorr og svarttopp. Ved foten av Kvithammaren i Vikdalen (MQ2730) fins Raumas fineste bestand av bergasal, bl.a. to 5 m høye eksemplarer. Mer uvanlig er kanskje at det ved foten av disse bergasalene vokser bra med klengjemaure, hele 300 moh! Også villlauk vokser ved bergfoten her, og i kalkrike sig fins basekrevende arter som fjelltistel, gulsildre, hårstorr og jåblom. Et annet område som også bør nevnes, er en berghyllevegetasjon ca. 380 moh i Moanebba ovenfor Åsen, hvor det bl.a. vokser dvergmispel, fjellarve, flekkmore, kvitbergknapp og småbergknapp, i tillegg til brudespore og kantkonvall. Baserik bergvegetasjon i fjellet er nærmere omtalt i kap. 5.8.

Se for øvrig kap. 5.11.3 for omtale av viktige lokaliteter med rasmark, berg og kantkratt i Rauma.

5.6.3 Heisamfunn under skoggrensa

Heisamfunnene i Rauma tilhører først og fremst de alpine sonene. Under skoggrensa fins det få naturlige områder med karakter av hei, bl.a. mangler de karakteristiske røsslyngheiene som vi finner lenger ut mot kysten. Men i de ytre oseaniske delene av kommunen, som regel i områder høyere enn 300 moh der terrenget er preget av slake sigevatnpåvirkede skråninger, fins fukthei med bl.a. bjønnskjegg, blokkebær, blåtopp, klokkelyg, molte, pors, rome og røsslyng. Også heisiv har sin viktigste utbredelse i nettopp disse områda (seterregionen). Trolig opprettholdes i dag slik fukthei mange steder av sauebeiting (Reistad-Hjelvika og Myrsetsætra/Herjevatnet). Også noen steder i indre strøk, fins mindre områder med fukthei. Bl.a. langs nordsida av Ulvådalsvatnet fins det flere områder med blåbær-moltefukthei i overgangssonen mellom einer-dvergbjørkhei og myr. Typen har mosaikkpreget busksjikt av dvergbjørk, lappvier og sølvvier, og et feltsjikt dominert av blåbær og fjellkrekling, mens molte, skogsnelle, tettegras og trådsiv er de vanligste fuktartene (Hagen og Holten 1976). Det som i hovedsak skiller fuktheiene fra myrene er mangel på eller lite torvmoser i bunnsjiktet og forekomst av bl.a. smyle.

En floristisk sett meget interessant heitvegetasjon er rik fukthei som bl.a. fins på et begrenset område sør på Horgheimsætermoen i ei langstrakt forsenkning i den skogkledde lavheia, sannsynligvis et gammelt elveleie. Typen er artsrik med flere regionalt mindre vanlige arter. Busksjiktet domineres av dvergbjørk, mens røsslyng er vanligste lyngart. I feltsjiktet fins arter som bergstorr, gulstorr, hårstorr, tranestorr og gullmyrklegg, foruten andre basekrevende arter som bjønnbrodd, dvergjamne, fjellfrøstjerne, fjelltistel, flekkmore og snøbakkestjerne (Hagen og Holten 1976; SS).

På Horgheimsætermoen (720 moh) fins også et større område med greplyng-lavhei. Dette området viser et godt eksempel på en såkalt nedre skoggrensa. Under denne finner vi igjen vegetasjonstyper som er vanlige over den øvre skoggrensa. Området beites hardt av rein om våren, og er dessuten sterkt vindeksponert. Disse forholdene vanskeliggjør nok etablering av skog i området, noe som trolig forklarer det spesielle, åpne heisamfunnet nede i dalbotnen.

Når det gjelder kulturpåvirkede heisamfunn, viser vi til kap. 5.7 nedenfor.

5.7 Kulturbetinget vegetasjon

Store deler av det vi i dag oppfatter som naturlig vegetasjon, er i virkeligheten kulturpåvirket. Mennesket har gjennom århundrene påvirket vegetasjonen rundt seg ved hogst, beite, slått, lauing, torvtaking, grøfting, rydding, oppdyrking og planting, og har gjennom sin virksomhet vært med på å spre mange planter til nye områder (antropokore planter). Utbredelsen til en rekke planter er da også direkte eller indirekte bestemt av slike kulturbetingede forhold. En total beskrivelse av kommunens vegetasjon må

derfor innebære at vi også tar med slik kulturbetinget og kulturpåvirket vegetasjon, selv om dette av mange ikke oppfattes som en del av området naturlige og opprinnelige flora.

Med kulturbetinget vegetasjon forstås vegetasjon som er menneskeskapt eller som opprettholdes av kulturbetinget virksomhet. Eksempler på slik vegetasjon er ulike typer natureng som beitemark og slåttemark, samt fulldyrka kultureng, plener, hagemarkskog og parkområder. Andre typer omfatter vegetasjon på sterkt kulturpåvirkete og kulturskapt voksesteder som vei- og jernbanekanter, bolig- og industriområder, tipper, fyllinger og avfallsplasser. Dette er områder hvor opprinnelig vegetasjon er blitt sterkt forstyrret og hvor ugras og andre konkurransesvake og kulturspredte planter lett kan etablere seg. Slik forstyrret mark betegnes gjerne som skrotemark (Lid & Lid 1994). En annen type kulturpåvirket vegetasjon er hogstfelt, mens plantefelt nok må betegnes som kulturbetinget vegetasjon. Hvorvidt brannfelt representerer kulturpåvirket eller naturlig vegetasjon, kan i mange tilfeller diskuteres. Gamle brannfelt av betydning fins imidlertid ikke i Rauma, selv om spor etter mindre branner fins flere steder. Høsten 2000 brant et større område i den bratte fjordsida av Oksen i Rødven som følge av øvelses-skyting fra sjøheimevernet.

Mange planter er spredt ubevisst gjennom menneskelig virksomhet, andre er blitt bevisst plantet ut. Noen planter innvandret til Norge langt tilbake i tida (arkofytter før år 1500), andre er kommet inn seinere (neofytter og immigranter) (Dahl 1998). Seinere kan slike planter ha forvilla seg og i noen tilfeller også blitt naturalisert. Av arter som bevisst er spredt av mennesker i Rauma, må selvfølgelig nevnes betydelige utplantinger av gran, planting og seinere omfattende spredning av platanlønn, planting og seinere forvilling av europalerk og raudhyll og i noe mindre grad spisslønn, alpegullregn og edelgran. Til denne gruppa hører også lupiner og enkelte fremmede blomsterplanter og gras som bevisst er sådd ut i frøblandinger langs vegkanter o.l. En del treslag er plantet i utmark eller i park- og allé-lignende anlegg, men uten å vise tegn til forvilling eller naturlig spredning. Eksempler på slike arter er bøk, hestekanstanje, kjempetuja, lawsonsypress, lind, poppel, sommareik og storlind. Noen arter er tidligere plantet i tilknytning til bosetning og seinere etterlatt, dette gjelder f.eks. hagerabarbra, humle og svarthyll. Flere kulturplanter er spredt fra jordbruket og fins delvis naturalisert i kulturlandskapet. Eksempler på dette er forskjellige fôrgras som bladfaks, engreverumpe og timotei.

Innførte arter som bare fins plantet i vedlikeholdte hager, er ikke tatt med i denne rapporten. Derimot har vi tatt med forekomster av en rekke arter som er forvilla lokalt fra hager, både tilfeldige forekomster på avfallstipper o.l. og noen gamle hageplanter som nå ser ut til å være naturalisert. Eksempler på den første gruppa er pryd- og hageplanter som fagerfredlaus, hagenøkkeblom, hagesmørbukk og skogskjegg. Eksempler på den siste gruppa er akeleie, dagfiol, gravbergknapp og toppklokke. Parkslirekne og kjempeslirekne hører også med her. Også en del andre fremmede planter (ruderat- eller adventivplanter) kan forekomme tilfeldig på kulturpåvirket mark i Rauma, dette gjelder f.eks. arter som kjempespringfrø, krokhals, kvitsteinkløver, stripetorskemunn og svartsøtvier. Noen av disse plantene er kortlevete. De bare kommer et år og forsvinner igjen (efemerale). En sommer er de der, neste sommer er de borte. Andre kan holde stand i noen år inntil biotopen ødelegges eller arten går ut av andre grunner. Kjempespringfrø og kvitsteinkløver ser nå ut til å være i ferd med å etablere mer permanente bestander i kommunen.

For å illustrere hvordan slike innvandrede arter har kommet til Rauma, kan vi bruke stripetorskemunn. Arten ble oppdaget i en veg/hagekant på Åndalsnes sommeren 1997, der den vokste i et lag med dekkbark. Neste sommer hadde den formert seg mye, og grunneieren som så på den som et plagsomt ugras, luket den bort. Det må antas at arten med stor sannsynlighet hadde kommet dit som frø i dekkbarken. Sommeren 1999 ble det oppdaget en forekomst av kjempespringfrø i Troa på Åndalsnes. Den bestod av flere hundre planter samlet i en tett klynge på ca. 10 m² ute på en jord- og grustipp i en skogkant. Den tette renbestanden og lokaliteten tyder på at arten var kommet dit med frø som sannsynligvis ble kastet der et tidligere år. Stedet befinner seg i kanten av en martna- og sirkusplass og det forklarer kanskje kilden til frøspredningen. Høsten 1999 ble skrotemarka og jordtippene i Troa planert ut og forekomsten av kjempespringfrø ble redusert, men videre spredning ut i en fuktig grøft i skogkanten like ved, kan nok forventes. Sommeren 2000 ble det også oppdaget flere bestander med kjempespringfrø på skrotemark, hagetipper og i et flomløp nederst ved Måna i Måndalen. Dette er et eksempel på en ny art som vi kan forvente vil spre seg mer i årene som kommer. Et annet eksempel på hvordan en art ufrivillig kan bli spredt av menneskelig virksomhet, er byhøymole. Hvordan denne arten først kom til Rauma er ikke kjent, men fra Innfjorden blir det opplyst at byhøymolen kom til bygda med et lass innført jord, og spredde seg raskt derfra. I dag er den et plagsomt og utbredt ugras i hele bygda.

5.7.1 Eng, beite- og slåttemark

De aller fleste naturengsamfunnene i Rauma er oppstått gjennom beiting og slått. Unntaket er strandengene som representerer naturlige ikke kulturbetingete engsamfunn. Beiting favoriserer en rekke tråkk- og beitetolerante gras og urter, hvilke planter avhenger noe av beitedyrarten (hest, storfe, sau eller geit)

og graden av beiting. Sau og geit beiter for eksempel mer selektivt enn storfe, og påvirker derfor enkeltarter sterkere enn storfe. Arter som tåler stort beitetrykk, kan etter hvert bli helt dominerende i sterkt beitede områder. Andre arter som f.eks. myskegras, skogburkne og turt påvirkes derimot negativt av beiting (Fremstad 1997).

Eksempler på noen gode beiteindikatorer i Rauma:

Beiteindikatorer

aurikkelsvæve	engkvein	firkantperikum	lækjeveronika
blåklokke	engsoleie	følblom	ryllik
bråtestorr	engsyre	harerug	sølvbunke
engfiol	finnskjegg	kvitkløver	tepperot

De fleste av disse beiteindikatorerne er også typiske arter i tørr natureng generelt. Det største tørrengområdet i Rauma har vi på Setnesmoa ved Veblungnes. Setnesmoa har lange tradisjoner som militær ekserserplass (over 200 år). Den ligger på ei stor og flat glasifluvial sandterrasse, og består av store, åpne områder med frisk fattigeng og noe krattskog her og der. Dominerende og vanlige arter på moa er: blåklokke, engfrytle, engkvein, fjellmarikåpe, følblom, geitsvingel, gulaks, harerug, kvitkløver, raudsvingel, skjermsvæve, smyle, småengkall, sølvbunke, tepperot og tiriltunge. En golfbane har i seinere år introdusert en ny type kulturbetinget vegetasjon i dette området. Mindre områder med frisk fattigeng fins spredt flere steder i kommunen. I fjordstrøka kan vi finne utforminger med englodnegras, harestorr og smalkjempe, og bl.a. på Helgestøa ved Vågstranda fins en mer sjelden kysteng-utforming med jordnøtt som dominerende art. I seterregionen er fattigeng med finnskjegg relativt vanlig.

Fuktig fattigeng fins spredt på mindre arealer i fuktige søkk og sig i eng og beitemark, og på oversvømt flat mark noen steder i lavlandet. Vanligst er en utforming med tuer av høyvokst lyssiv. Gode eksempler på slik eng fins bl.a. i Breivika og langs E136 forbi Vågen på Vågstranda. Av spesielle og mer sjeldne artsforekomster knyttet til fattigeng og beitemark i Rauma, må nevnes solblom som vokser i ei litt fuktig beitemark nede ved Måna ved Venås i Måndalen. Forekomsten, som ble oppdaget av Johannes Lid i 1951, var fortsatt intakt i 1999/2000 med solblom på to tuer. Enga beites fortsatt av storfe og hest.

De hyppigst forekommende og mest utbredte naturengplantene i Rauma er blåklokke, engfrytle, engkvein, engsoleie, engsyre, følblom, gulaks, kvitkløver, lækjeveronika, ryllik, sølvbunke og tepperot.

Rikere naturenger og tørrbakker forekommer mer sparsomt i Rauma, men i Øverdalen og Brøstdalen fins flere middels baserike tørrbakker i sørboreal og mellomboreal sone og på noen av setervollene i nordboreal sone. I tørrengene ved Brøstet og Sjugurgarden fins flere varmekjære sørlige og sørøstlige arter som bråtestorr, dunkjempe, engnellik, gulmaure, raudknapp, sølvure og vill-lauk, samt basekrevende arter som marinøkkel, fjellmarinøkkel, flekkmure og snøsøte. Også ved Brue fins lignende tørrbakker. I en liten artsrik tørrbakke ved Brustua, er det f.eks. registrert hele 77 arter, deriblant dunkjempe, engnellik, gjeldkarve, marinøkkel, rundskolm, sølvure og vårpengurt. Andre karakteristiske arter i tørrbakkene i Øverdalen er bakkestjerne, dunhavre, fløyelsmarikåpe, hårsvæve og lintorskemunn. Av mer sjeldne arter, kan nevnes flekkgrisyre som vokser i en liten tørrbakke nedenfor E136 ved Brustua, den eneste forekomsten av denne sørøstlige tørrbakkearten i hele Møre og Romsdal (arten er mer vanlig lenger sør på Lesja). På oversida av veien samme sted er kvit jonsokblom påvist. Også smalfrøstjerne er tidligere påvist i Øverdalen (Lid & Lid 1994, Hultén 1971).

Middels baserike tørrenger med innslag av fjellarter fins på enkelte av setervollene i Øverdalen og Brøstdalen. De mest interessante her er trolig Horgheimsetra og Kabben. På Horgheimsetra er det registrert over 50 arter deriblant hele fire marinøkkelarter (marinøkkel, fjellmarinøkkel, handmarinøkkel og haustmarinøkkel), foruten bakkesøte, dvergjamne, fjellrapp, flekkmure, seterrapp og trefingerurt. På Kabben er det registrert over 60 arter, deriblant tre marinøkkelarter (marinøkkel, handmarinøkkel og haustmarinøkkel) i tillegg til dunkjempe, fjellarve, fjellfiol, fjellnøkleblom, fjellrapp og snøsøte. De to marinøkkelartene handmarinøkkel (hensynskrevende rødlisteart) og haustmarinøkkel (nylig fredet art) er sjeldne arter i Møre og Romsdal som i landet for øvrig. Av andre sjeldne artsfunn i dette området kan nevnes sandfiol på Åmillomsetra (MQ536099), og noen sjeldne og rødlistede hårsvæver på Vermedalssetrene (gaffelsvæve og svenskesvæve) og Rødstølsetrene (setersvæve).

Naturenger og naturbeitemarker representerer gamle kulturmarkstyper med få inngrep ut over tradisjonell slått og beiting. Dette i motsetning til kulturreng og kulturbeite som blir gjødsla og jordbearbeidd som en del av drifta. Tidligere var det sannsynligvis et skille mellom artssammensetningen i slåttemark og beitemark, men dagens bruksformer gir ikke lenger grunnlag for å skille mellom slått og beitet mark (Fremstad 1997). Skillet går i dag mellom gjødsla og ugjødsla eller lite gjødsla mark. Naturenger og naturbeitemarker har som følge av dette en rekke spesielle arter av karplanter og sopp, og de representerer ofte

verdifulle lokaliteter i kulturlandskapet. Verdisetting av slike lokaliteter baseres bl.a. på antall forekommende naturengplanter, seterplanter og beitemarksopp. Jordal og Gaarder (1997) har listet 79 naturengplanter og 40 seterplanter som kan brukes til verdsetting av slike lokaliteter i Møre og Romsdal. Naturengplanter er engplanter som tåler lite gjødsling og gjengroing, og seterplanter er fjellplanter som tåler lite gjødsling og gjengroing, og som synes å ha fordel av beiting eller slått i seterområda. Jo flere naturengplanter en finner på en lokalitet, jo sterkere er indikasjonen på at lokaliteten har preg av et tradisjonelt kulturlandskap med god hevd og lite jordbearbeiding og gjødsling (Jordal og Gaarder 1997). På fattige naturenger er 16-20 naturengplanter et godt resultat, mens baserike lokaliteter kan ha helt opp mot 30 arter. En lokalitet med 20-25 naturengplanter vurderes av Jordal og Gaarder å ha nasjonal verdi. I Rauma er det til nå undersøkt 69 lokaliteter med natureng. De fleste av de disse (32) har <12 naturengplanter, bare 21 har 15 eller flere og bare 9 har ≥ 20 natureng + seterplanter. Tabell 5.1 gir en oversikt over disse.

Tabell 5.1: Naturenglokaliteter i Rauma med minst 15 naturengplanter (npl), seterplanter (spl), ref. Jordal og Gaarder (1997).

Lokalitet	UTM	Høyde (moh)	Antall arter	npl	spl	npl+spl
Brustua	MQ540083	380	77	21	2	23
Gjerdshaug	MQ519118	330	57	21	1	22
Erstad	MQ445339	200	50	20	3	23
Rødstølsetrene	MQ534105	600	84	20	3	23
Kleiva	MQ546073	450	72	19	2	21
Sjugurgarden	MQ514047	720	53	18	5	23
Gjerde	MQ503157	130	64	17	0	17
Klungnes	MQ258368	30	40	17	0	17
Vika	MQ295383	50	58	17	0	17
Horgheimsetra	MQ4803	710	51	16	7	23
Brue Sf	MQ5408	540	31	16	4	20
ytste Monge	MQ407235	70	53	16	1	17
Dalehaug	MQ435349	210	56	16	0	16
Kabben	MQ4702	760	61	15	11	26
Stavemstølen	MQ481143	770	54	15	4	19
Bjønnakleiva	MQ547072	480	63	15	3	18
Månasetra	MQ503125	520	61	15	2	17
Kyllingsetra	MQ533108	670	64	15	2	17
Stølen	MQ485388	165	49	15	1	16
Mongehjellen	MQ4223	80	46	15	0	15
Lykkjesletta	MQ5113	320	39	15	0	15

Det er viktig å merke seg at 14 av disse 21 lokalitetene ligger i Øverdalen-Brøstdalen. Bare to lokaliteter (Mongehjellen og ytste Monge) ligger nede i Romsdalen, tre (Erstad, Dalehaug og Stølen) ligger i Isfjorden og kun to lokaliteter (Vika og Klungnes) ligger ute i fjordstrøka. Ut fra dette kan vi slutte at de fleste naturengene i Rauma er fattige til i beste fall middels rike på naturengplanter, og at de mest interessante lokalitetene fins i indre dalstrøk i overgangsseksjonen OC. Bildet forandres noe hvis vi også tar hensyn til forekomsten av beitemarksopp og rødlistearter, bl.a. peker da Remmem (MQ 4222) og Berillstølen (MQ 196 242) seg ut som viktige lokaliteter (Jordal og Stueflotten 2002).

I seterregionen varierer antall seterplanter mellom 0 og 11 arter, men det er få lokaliteter som har over 5 seterarter. Dette viser at også de fleste setervollene i Rauma er av fattig type, og ingen kommer opp mot de rike lokalitetene vi finner bl.a. i Grøvdalen i Sunndal kommune, hvor flere lokaliteter har >20 seterplanter (Jordal og Gaarder 1997).

I Rauma fins det over 100 setrer (103), men bare tre av disse er fortsatt i hevd med kyr på beite (Bøstølen i Innfjorden, Nysetra ved Åfarnes (fellesbeite) og Kabben i Brøstdalen). Mange av de andre setrene blir fortsatt beita av sau og noen også av ungkyr og hest, mens resten er i ferd med å gro igjen. Noen setervoller er blitt gjerdet inn eller stengt for beitende dyr på andre måter, noe som fører til rask gjengroing hvis ikke vollene blir slått regelmessig. Eksempler på slik gjengroing kan sees på bl.a. Tunga.

Figuren og tabellen nedenfor viser en oversikt over lokaliseringen til setrer i ytre, midtre og indre strøk av Rauma. Vi ser at de fleste setrene ligger i overgangen mellom mellomboreal og nordboreal sone. I midtre strøk befinner de fleste setrene seg i mellomboreal sone. Her fins det også noen setrer nede i sørboreal sone, f.eks. Vårsetra i Innfjorden, og flere setrer i Isterdalen, Erstaddalen og Grøvdalen. Den høyest beliggende setra er Trollstølen i Ulvådalen (885 moh), i ytre strøk Høgsetra i Måndalen (585 moh).

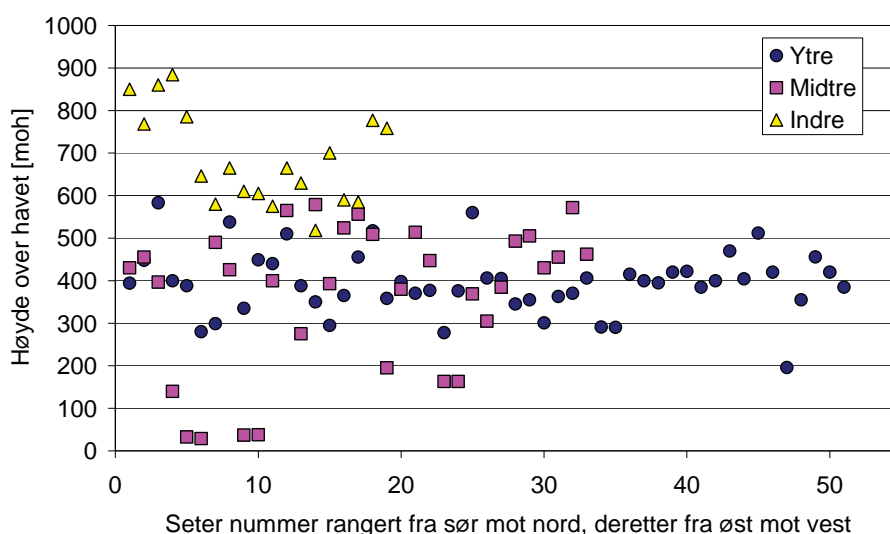

Fig. 5.1: Lokalisering av setrer i Rauma.

Tabell 5.2: Lokalisering av setrer i Rauma.

Område i Rauma	Antall setrer	Lavest [moh]	Høyest [moh]	Median høyde [moh]	NB sone [moh]
Ytre	51	195	585	400	400-600
Midtre	33	30	580	425	500-800
Indre	19	520	885	665	700-1000

Det meste av kulturmarka og de fleste gårdsbrukene i Rauma ligger i sørboreal sone lavere enn 200 moh. Høyest er Brøste-gårdene som ligger ca. 700 moh.

Beiting i lavlandet er nå i hovedsak konsentrert til gjødslede kulturbeiter, men tradisjonelt utmarksbeite og skogsbeite foregår fortsatt noen steder, bl.a. i Måndalen og Sørredalen. Etter at det kom krav om at alt storfe skal ut på beite om sommeren, har beitingen igjen tiltatt i lavlandet. Dette har gjort at gjødsel-favoriserte arter som engrapp, raigras, kvitkløver og hundegras nå er i framgang på kulturmark. Gjødsling av kulturbeite fremmer dessuten arter som engsoleie og sølvbunke. Det er først og fremst gjødslingen og jordbearbeidingen som skiller kulturbeitene fra naturbeitemarkene.

Noen arter fremmes av regelmessig slått. Eksempler på slike arter er engkvein, engsoleie, gulaks, hare-rug, prestekrage, raudsvingel og ryllik. Høgstauder som mjødurt, skogstorkenebb, tyrihjelms og turt tåler slått dårlig, og forsvinner snart fra slåttemark som holdes i hevd. Slåttemark er en type natureng som slås regelmessig, normalt en gang i året, og som har flere naturengplanter. Sein slått (august) bidrar til å utvikle artsrike slåttemark. I dag fins det få tradisjonelle slåttemark igjen i Rauma. En av de aller siste slåtteteigene "Tortekjeilå" (tort = turt) ved Demmedalsvatnet i Innfjorden gikk ut av bruk i 1997 (Åndalsnes Avis), men blir fortsatt slått hver sommer på dugnad i forbindelse med et kulturdagsarrangement i regi av bygdelaget i Innfjorden. Andre eksempler på tradisjonelle slåttemark som fortsatt holdes i hevd, fins på Venås i Måndalen og Lykkjeslett i Øverdalen. Verdt å nevne spesielt er ei lita, frisk slåtteng på Gravdehaug (MQ4819) hvor det vokser store mengder brudespore, prestekrage og skogmarihand, samt noe kvitkurle. Orkidéene og prestekragene gjør dette til Raumas fineste blomstereng. Enga blir fortsatt maskin slått hver sommer. Også på Dalehaug i Isfjorden fins ei av Raumas fineste blomsterenger både ut fra estetiske og botaniske kriterier (velutviklet, tradisjonell slåtteeng). Tradisjonelt ble slik mark slått med ljà en gang utpå seinsommeren. I dag blir fulldyrka kulturreng maskin slått et par ganger hver sommer. Derfor er det arter som tåler hyppig maskin slått og gjødsling som nå har størst suksess, mens naturengplantene går sterkt tilbake på kulturmark. Fra våre egne hjemlige plener kjenner vi godt til flere slike arter som følblom, groblad, kvitkløver, krypsoleie og ugrasløvetann.

Selv om en del tidligere slåttemarker er tatt i bruk til kulturbeite, så har mye av den tradisjonelle slåtte- og beitemarka i kommunen gått ut av bruk de siste tiåra, og befinner seg nå i ulike stadier av gjengroing. Spesielt kan vi se tendenser til dette i brattlendt terreng hvor selv tidligere produktive slåtteenger på næringsrik jord nå er i ferd med å gro til. Eksempler på slik "gammeleng" kan sees bl.a. i Øverdalen, Breivikstranda, Langfjordsstranda og Vågstranda. Vanlige arter i slik gammeleng er gjerne bringebær, geitrams, hundekjeks, høymole, mjødukt og stornesle. Andre typiske arter som en finner på frisk eng i gjengroing, er firkantperikum, kvitbladtistel, skogstorkenebb, sløkje og strandrøyr.

Noen steder kan vi fortsatt finne åpen engskog eller "hagemarkskog" med et grasdominert feltsjikt av engkvein, gulaks, smyle og sølvbunke. Dette er skog som har vært benyttet til beite og slått i tidligere tider og som fortsatt blir beitet av sau og storfe noen steder. Eksempler på tidligere slåtte- og beitemark i åpen skog fins bl.a. i Erstaddalen (Hovde 1995), og ute på Hundnes i Rødvæn kan vi fortsatt se et fint eksempel på en tradisjonell hagemarkskog. Det samme har vi i Engelia ved Vårsetra i Innfjorden.

Samtidig som tradisjonell slåtte- og beitemark går ut av bruk og gror igjen, pågår det også en del nydyrking rundt om i kommunen. Bl.a. er store myrområder ved Hanekamhaug i Isterdalen og på Nysætra ved Åfarnes blitt grøftet, ryddet og opparbeidet til fellesbeiter på 1970- og 80-tallet. I løpet av de siste tiåra har det også skjedd store forandringer i bruken av kulturmark som følge av overgang fra tradisjonell høyslått med hesjing til siloslått og rundballeslått. Dette har ført til sterkere gjødsling, tidligere slått og større mekanisk belastning på plantedekket, og dermed endrede konkurransebetingelser for kulturengartene (Anders Hovde pers. medd.). Timoteien tåler tidlig og hyppig slått dårlig, mens markrapp og engsvingel greier seg noe bedre. Tunrapp på sin side, greier seg svært godt under de nye betingelsene og har gått sterk fram de seinere åra. Arten er så lav at den som regel unngår forhøsteren, og greier derfor normalt å få fram modent frø. Frøet overlever dessuten en runde gjennom gjødselkjelleren, og spres på den måten til nye felter. Hundegras tåler også den harde behandlinga godt, men går lett ut om vinteren pga. soppskade og isbrann. Engkvein, engrapp og raudsvingel etablerer seg mer langsomt og liker seg best i de mer varige engene. Engsvingel er sammen med timotei det vanligste gras på kultureng i Rauma (Anders Hovde pers. medd.). En annen viktig forandring i seinere år, er at også selve åkerarealet har gått tilbake, samtidig som åkerreiner og kanter ikke lenger blir slått, noe som etter hvert fører til at de gror til med høgstauder, bringebær og lauvkratt.

Utvikling av jordbruket kan også føre til at nye eng- og beitearter introduseres. Her kan bl.a. nevnes at bladfaks på 1980-90-tallet har spredt seg fra kultureng og nå vokser vilt flere steder i jordbrukslandskapet. Også et tilfeldig funn av åkerfaks på Sogge i 1971 (TRH) kan nevnes i denne forbindelsen. "Raisvingel", som er en krysning mellom raigras og svingel, er i seinere år prøvd ut på kultureng i Isfjorden (Anders Hovde pers. medd.). Ser vi lenger tilbake så er det mange gras og fôrplanter som er spredt og forvilla fra dyrka mark, for seinere i mange tilfeller å bli naturalisert i andre vegetasjonstyper. Eksempler på slike arter i Rauma i tillegg til bladfaks, er: alsikekløver, engrapp, engreverumpe, engsvingel, hundegras, raigras, raudkløver og timotei. Til denne gruppa hører også åkerkål (ryps).

Rensing og kontroll av såkorn og frøblandinger reduserer i dag sjansene for at mer fremmede kulturplanter skal dukke opp i åker og kultureng, men det hender fortsatt at en kan støte på noen overraskelser. Sommeren 2000 ble det f.eks. funnet rikelig med honningurt i ei kultureng på Sæterbø. Trolig har arten inngått i frøblandinga som var benyttet. Når det gjelder åkerugras, henvises det til kap. 5.7.2.2.

Av andre større kulturpåvirkede endringer i Raumas vegetasjon, må også nevnes økt sauebeiting i Ulvådalsområdet, der opptil 2000 sauer og lam har beitet hver sommer de siste 20 åra, noe som etter hvert har satt sitt preg også på vegetasjonen i dette fjellområdet. For øvrig vises det til kap. 5.11.5 for omtale av viktige kulturmarkslokaliteter i Rauma.

5.7.2 Annen kulturmarksvegetasjon

Floraen vår er i kontinuerlig forandring, og de største og raskeste forandringene skjer nettopp i tilknytning til kulturbetinget vegetasjon. Nå for tida er det granplantinger, planter som tåler hyppig maskinklipping, og planter knyttet til gjengroing og utbygging som er på frammarsj, mens planter som fremmes av låslått, beite og urørt natur, går tilbake (Mossberg, Stenberg og Ericsson 1995). Nedenfor skal vi omtale nærmere vegetasjon og planter knyttet til veg- og jernbanekanter, skrotemark og ugrasvegetasjon, samt gi en oversikt over en del fremmede trær og busker som er planta eller forvilla i Rauma.

5.7.2.1 Veg- og jernbanekanter

Veg- og jernbanekanter representerer ofte artsrike lokaliteter med stor variasjon da de kan inneholde arter fra mange vegetasjonstyper som f.eks. eng, skog og myr. I en kartlegging av vegkantvegetasjon i Sogn og Fjordane ble det funnet hele 355 plantearter langs de undersøkte vegstrekningene (Auestad

m.fl. 2000). Vegkantene er også i mange tilfeller vakre, fargerike og av stor estetisk verdi. Nye vegskråninger blir nå tilsådd, ofte iblandet en del fremmede planter. Gamle vegkanter blir maskinslått en til to ganger hver sommer, noe som fører til begunstiging og spredning av flere arter. Både veg og jernbane har generelt sett vist seg å være effektive spredningsveier for mange planter, noe som resulterer i flere kulturspredte arter langs kantene. Rauma er for øvrig den eneste kommunen i Møre og Romsdal med jernbaneforbindelse og tilhørende jernbanekanter.

Veg- og jernbanekanter representerer som oftest lysåpne og nokså tørre voksesteder, og siden de ikke blir gjødslet, er det ikke overraskende at vi her finner igjen mange av de samme artene som vokser i tørr natureng. Vegkanter i skogsområder er mer skyggefulle og har derfor en annen artssammensetning enn de åpne, engpregete vegkantene. Andre vegkanter igjen kan være nokså fuktige i alle fall i deler av sesongen, og kan domineres av enkelte fuktarter. Tabellen nedenfor viser eksempler på noen vanlige vegkantarter i Rauma.

Tabell 5.3: Eksempler på noen vanlige vegkantarter i Rauma.

blåklokke	geitrams	kvitkløver	rundskolm	småengkall
bringebær	grasstjerneblom	lintorskemunn	ryllik	småsyre
engkvein	gulaks	løvetann	skogburkne	stemorsblomst
engsoleie	gulskolm	marikåper	skogstorkenebb	stormaure
engsyre	hestehov	prestekrage	skjermsvæver	sølvbunke
firkantperikum	hundegras	raudkløver	sløkje	tepperot
fuglevikke	hundekjeks	raudsvingel	smalkjempe	tiriltunge
følblom	høymole	reinfann	smyle	vendelrot

Noen av disse artene kan være helt dominerende langs enkelte vegstrekninger, f.eks. gjelder det engsoleie, hundekjeks, prestekrage, raudkløver og skogstorkenebb.

Auestad m.fl. (2000) deler vegkantvegetasjonen inn i fire soner: en asfaltkantsonen, en midtsone, en grøftesone og en bakkantsonen. Asfaltkantsonen er ei smal stripe innerst mot vegbana med et fåtall tørketålende og slitastjærte arter som f.eks. engkvein, følblom, kvitkløver, raudsvingel og småsyre. Midtsonen ligger ute på selve vegskuldra og er derfor ofte godt drenert. Her finner vi som regel et variert utvalg av engplanter. Veggrøftene er normalt bare sesongfuktige, men de fins også i mer permanent fuktige utforminger med fuktarter som mjørdurt, myrtistel, sløkje og vendelrot, noen steder også med amerikamjølke, mannasøtgras og soleihov. Til og med rome, soldogg og tettegras fins i veggrøfter noen steder. Det er imidlertid ikke alle vegkanter som har en slik grøftesone. Det største vegkantarealet finner vi normalt i bakkantsonen. Denne kan typisk være fra 1 til 6 meter brei. Denne ytterste delen av vegkanten har ofte et stort mangfold av gras, urter og busker og med innslag av flere arter fra vegetasjonen utenfor vegkanten. F.eks. kan vi i vegkanter gjennom edellauvskogsområder, finne arter som brunrot og storklokke, ja endatil breiflangre er funnet i en vegkant i Breivikstranda.

Det er klare forskjeller mellom vegkantene i ytre og indre strøk av Rauma. Oppover Romsdalen er f.eks. forekomsten av tørreng- og kontinentale arter klart mer framtrædende enn i ytre strøk. Dette gjelder f.eks. arter som berggull, gulmaure, karve, lintorskemunn, sibirbjønnekjeks og vårskrinneblom, samt mer sjeldne vegkantarter som bakkestjerne, engtjæreblom, stakekarse, takhaukeskjegg og vårpenggeurt. En jernbaneskråning nedenfor Brue har fine utforminger av tørrengplanter med bl.a. engnellik, gjeldkarve, hårsvæve, prestekrage, sauesvingel, sølvmore og vårpenggeurt; til sammen 14 naturengplanter. I en vegskjæring ved Brustua i samme området vokser også sjeldne arter som engnellik og dvergminneblom. Vårpenggeurt fins også rikelig langs vegkanten i Breivikstranda, og vårskrinneblom både i Breivikstranda og Holmemstranda. Smalkjempe og storfrytle er derimot arter som vi først og fremst finner i vegkantene i fjordstrøka. Av mer sjeldne kystplanter kan nevnes kystgrisøyre som ble funnet i en vegkant i Nesstranda øst for Åndalsnes sommeren 2000 og flere steder i Breivikstranda 2001. Kystgrisøyre er for øvrig en vanlig art i vegkanter lenger ute på Romsdalskysten. En vegkant i fjordstrøka som kan framheves spesielt p.g.a. stor variasjon og mangfoldighet, er den 4 km lange strekningen langs riksveg 64 i Breivikstranda. Den har en bred og artsrik bakkantsonen på oversida av vegen. På denne strekningen ble det i juli 2001 registrert hele 137 plantearter.

Som nevnt, kan vegkantene også by på en del fremmede og kulturspredte planter. I 1995 gjorde f.eks. Statens vegvesen forsøk med blomsterfrøblandinger i vegkanter flere steder i Møre og Romsdal. En av vegstrekningene som ble sådd, var en ca. 2,5 km lang strekning langs Rv 9 (E136) på Flatmark i Romsdalen (Ingunn L. Simonhjell pers. medd.). I årene etterpå ble det funnet flere fremmede arter i vegkantene her. Både engknoppurt, fagerklokke, gul gåseblom, hagesvæve og storveronika inngikk i frøblandingen sammen med flere mer hjemlige arter. Alle disse artene vokste fortsatt der sommeren 2001. Spesielt synes gul gåseblom og engknoppurt å spre seg i området. Gul gåseblom ble i 2000 også funnet i en jernbanekant på Åndalsnes og i en vegkant på Mittet. Oppblomstring av engtjæreblom et par

steder i vegkanter på Flatmark kan muligens også stamme fra disse frøblandingene, selv om arten fins naturlig i området. Fagerknoppurt, marianøkleblom og harekløver inngikk også i en av frøblandingene, men disse er ikke gjenfunnet i området. Av grasfrø ble det bl.a. sådd ut stivsvingel.

Andre kulturspredte arter som er funnet i vegkanter i seinere år, er ugrasklokke (spredt flere steder, bl.a. rikelig i Breivikstranda), nesleklokke (Hamresvingen), stivdylle (Halsa og øst for Torvika), hestehamp (ved Hensøran) og fôrrundskolm (Åk og Flatmark). Både ugrasklokke og fôrrundskolm ser nå ut til å ha etablert stabile forekomster i vegkantene, mens de tre andre artene trolig representerer mer ustabile forekomster. Den kanskje mest eksklusive vegkantplanta i Rauma er nok likevel grisnesvineblom som sommeren 1999 ble funnet i vegkanten rett ved Trollveggen rasteplass i Romsdalen (MQ3629). Arten danner her en tett klynge i vegkanten, og er nå i ferd med å spre seg noe i området. Mest sannsynlig har arten kommet dit med en bukett e.l. som er blitt kastet ut i vegkanten av en campingturist.

Akeleie er et eksempel på en gammel hageplante som nå er naturalisert, og som bl.a. fins spredt her og der i vegkanter i lavlandet. Toppklokke er et annet slikt eksempel. Sibirbjønnkjeks fins vanlig langs veg- og jernbanekantene i Romsdalen, spesielt mellom Skiri og Rødstøl, mens kystbjønnskjegg kun fins i noe omfang langs jernbanekanten i Troa på Åndalsnes, mer sjeldent i vegkanter i fjordstrøka ellers.

Også enkelte fjellarter kan vokse spredt langs vegkanter i lavlandet. Eksempler på dette er setermjelt som fins i vegkanter ved Kleiva, Flatmark, Myrabø og på Åndalsnes. Også fjellrapp er funnet flere steder i Romsdalen helt ned til Åndalsnes, og fjelltiriltunge i en vegkant ved Soggebrua (herb. O1992). Også noen orkidéarter som brudespore, skogmarihand og grov nattfiol kan påtreffes i vegkanter enkelte steder i Rauma, og i juli 2001 ble breiflangre funnet ett sted i vegkanten i Breivikstranda.

To arter fortjener spesiell omtale, nemlig hagelupin og sandlupin. Dette er to nord-amerikanske arter som kom til Norge på 1800-tallet, hagelupin allerede i 1831, sandlupin trolig noe seinere. Spesielt har hage-lupin spredt seg mye i landet etter siste verdenskrig (Elven og Fremstad 2000). Også i Rauma har disse artene spredt seg voldsomt de siste tiåra, i hovedsak langs veg- og jernbanekanter. Hagelupin har trolig vokst i Rauma minst siden siste verdenskrig, mens sandlupin ser ut til å ha kommet inn noe seinere. De store grusflatene på industriområdet Øran Vest på Åndalsnes har på slutten av 1990-tallet vært nesten helt tilgrodd av sandlupin og hagelupin. Hagelupin ser imidlertid ut til å trives aller best i mer grønt bakker og skråninger spesielt rundt om på Åndalsnes, men fins også her og der utover i de fleste fjord-bygdene og oppover langs vegkantene i Romsdalen til Bjorli. I tillegg til Øran Vest vokser sandlupin vanlig langs Isfjordsvegen fra Åndalsnes til Stein, og spredt oppover langs veg- og jernbanekanter til Marstein i Romsdalen. Arten ser foreløpig ikke ut til å være påvist andre steder i fylket (Elven og Fremstad 2000). I nabokommunene på Sunnmøre, særlig på strekninga mellom Sylte og Liabygda, er hagelupin bevisst sådd ut for å pynte opp langs vegkantene.

Mange er opptatt av floraen i vegkantene, kanskje fordi dette er en av de vegetasjonstypene som flest mennesker daglig ser på nært hold. Midtsommers kan mange vegkanter oppvise en vakker blomsterprakt - til stor glede for svært mange vegfarende folk. Vegetasjonen i vegkantene bør derfor bevisst skjøttes med dette for øye, og slått er her et viktig tiltak for å opprettholde en rik og variert vegkantvegetasjon. Skjøtselen bør dessuten være differensiert for å ta vare på det biologiske mangfoldet, såvel som estetiske og vegtekniske behov. Vegvesenet har derfor endret skjøtselpraksisen sin med dette for øye i løpet av de siste tiåra (Auestad m.fl. 2000).

På andre steder med stor ferdsel og langvarig mekanisk slitasje, slik vi finner det langs stier, tråkk og traktorveger, og på tun og gårdsplasser, utvikles det spesielle utforminger av tråkkvegetasjon. Eksempler på noen arter som er vanlige på slike steder over det meste av Rauma, er: engkvein, følblom, groblad, kvitkløver, ryllik, tunbalderbrå, tungras, tunrapp og ugrasløvetann. På mer fuktige steder: krypsiv, krypsoleie, paddesiv, ryllsiv og slåttestorr.

5.7.2.2 Skrotemark og ugrasvegetasjon

Lid & Lid (1994) definerer skrotemark som steder der den naturlige vegetasjonen er sterkt forstyrret eller ødelagt ved ulike inngrep, f.eks. tomter, industriområder, brakkmark, fyllinger og avfallsplasser, foruten veg- og jernbanekanter som nevnt ovenfor. På slike steder kan ugras og andre konkurransesvake planter etablere seg, og den opprinnelige vegetasjonen kan være helt eller delvis erstattet av forskjellige kulturspredte planter (Fremstad 1997).

En rekke plantearter er knyttet til slik forstyrret mark og de går gjerne under fellesbetegnelsen ugras. Ugras er for øvrig et nokså uklart begrep. Det kan være så mangt, det kommer an på øynene som ser. Normalt menes med ugras planter som vokser på skrotemark eller på steder der de ikke skulle ha vært, og som nedsetter produksjonen og reduserer verdien til dyrka mark og hager (Lid & Lid 1994). Noen

ugras er ett- og toårige, andre er flerårige. Noen ugras er stabile, andre opptrer mer tilfeldig. Noen arter er nytteplanter i visse sammenhenger, ugras i andre (f.eks. hundegras og kvitkløver). Nedenfor er det listet opp noen eksempler på vanlige og stort sett stabile ugras, samt noen mer tilfeldige ugras i Rauma.

Tabell 5.4: Eksempler på noen stabile og mer tilfeldige ugrasplanter i Rauma.

Vanlige og stort sett stabile ugras		Mer tilfeldige ugras	
geitrams	skvallerkål	guldå	meldestokk
gjetertaske	tunarve	hønsegras	vindeslirekne
groblad	tungras	jordrøyk	åkergråurt
hestehov	tunrapp	kvassdå	åkerkål
hundegras	ugrasløvetann		
kveke	vanlig høymole		
kvitkløver	vassarve		
nyseryllik	åkersnelle		

På jord- og grustipper og større fyllinger kan vi typisk finne arter som guldå, hønsegras, klustersvineblom, kvassdå, linbendel, meldestokk og åkersvineblom, andre steder mer langvarig og høyvokst vegetasjon av burrot, geitrams, lupiner, reinfann og tistler. En del fremmede, kulturspredte arter, såkalte ruderatplanter, forekommer også på slik skrotemark, særlig på mer næringsrik mark der det også dumpes annet avfall. Et område som kan fremheves spesielt i denne sammenhengen, er industriområdet Øran Vest på Åndalsnes. Her er følgende ruderatplanter påvist i seinere år: hirse, kanarigras, kvitsteinkløver, lin, lækjesteinkløver og tomat. Av disse er kvitsteinkløver nå naturalisert og i spredning i området. Dumping av hageavfall og fôrrester fra sirkus, er mulige kilder til noen av disse artene. På området vokser også noen busker med alpegullregn, men disse er nok naturlig spredt til området. Av andre fremmede planter som er funnet på lignende skrotemark andre steder i Rauma, kan nevnes kjempepringfrø på en massetipp i Troa på Åndalsnes og på et par avfallstipper på Volløra i Måndalen (se kap. 5.7 ovenfor).

På mindre hagetipper rundt om i lavlandet i kommunen, er typiske hageplanter som fagerfredlaus, hagesmørbutikk, kjempekonvall, prakthjelm, skogskjegg, storhjel, strandvindel m.fl., funnet. Dette er arter som stort sett bare dukker opp og så forsvinner igjen. Unntaket er strandvindel som synes å bite seg fast på de tippene der den forekommer, og fagerfredlaus som i alle fall på noen gunstige steder ser ut til å spre seg i kantvegetasjon, bl.a. gjelder det i en privat vegskråning og skogkant på Mjelva. Men det fins én slik art som har spredt seg mye i seinere år, nemlig parkslirekne. Parkslirekne er en fremmed plante i Norge som opprinnelig kommer fra Øst-Asia. Den ble innført til Norge som hageplante rundt århundreskiftet, og har etter 1940 spredt seg mer og mer i kulturpåvirkede biotoper som skrotemark, veg- og skogkanter. Spesielt stor har spredningen vært de siste 10 åra (Fremstad og Elven 1997). I Norge sprer parkslirekne seg bare vegetativt gjennom jordstengler og fragmenter fra jord- og vanlige stengler. Frøspredning er ikke kjent fra Norge. Funnstedene i Rauma tyder på at den vanligste spredningsformen er avfall fra hager som dumpes i vegkanter og på avfallstipper. Når arten første gang kom til Rauma, er noe uklart, men den ble registrert på Åndalsnes og i Voll av Johannes Lid allerede i 1951. I dag vokser parkslirekne på minst 30 forskjellige lokaliteter i kommunen. Også kjempepirekne er nylig funnet i en vegkant nord for Åsen i Isfjorden og i en skogkant sør for Vågen på Vågstranda.

Rauma er den eneste kommunen i Møre og Romsdal som har jernbanestasjoner. Dette gir opphav til en spesiell type skrotemark i kommunen som kan være verdt en nærmere omtale. Stasjonsområdene er som regel tråkkpåvirkede, tørre grus- og engpregede lokaliteter. De fleste er i dag i tidlige gjengroingsstadier fordi alle stasjonene på Raumabana i Romsdalen nå er nedlagt med unntak av endestasjonen på Åndalsnes. To stasjonsområder kan fremheves spesielt: Marstein og Verma stasjon. På Marstein stasjon som ligger 70 moh, er det påvist 68 arter, deriblant aksfrytle, bleikvier, brudepore, gjeldkarve, hagelupin, kvitmaure, lintorskemunn, marinøkkel, sandlupin, sibirbjønnekjeks, skogkløver, svensk skrinneblom og vegtistel. Svensk skrinneblom er for øvrig en østlig art som er funnet flere steder langs jernbana i Romsdalen. Dette er tydeligvis en art som nå er i spredning på slike lokaliteter.

På Verma stasjon som ligger 280 moh, er det påvist hele 83 arter, deriblant akeleie, bakkemynte, bakkestjerne, berggull, fjelltimotei, krusetistel, kvastsvæve, lintorskemunn, marinøkkel, sandarve, sølvmore og takhaukeskjegg, m.a.o. flere kontinentale tørrbakkearter. Store deler av stasjonsområdet på Verma ble sommeren 2000 rasert i forbindelse med anleggsarbeid i vendetunnelen, men opprinnelig vegetasjon vil trolig gjenetableres i løpet av noen år. Dette understreker for øvrig godt hva skrotemark egentlig er, nemlig vegetasjon på sterkt forstyrret mark.

Også ugrasvegetasjon på dyrka mark er tilpasset voksesteder med ustabil jord pga. jordbearbeiding som pløying, harving osv., og drar i tillegg fordel av jevnlig gjødsling og jordforbedring. Det er mange av de samme artene som er nevnt i tabell 5.4 ovenfor, som også forekommer som ugras på dyrka mark.

Åkerugras er normalt ettårige arter fordi marka på aktuelle lokaliteter blir utsatt for hyppig bearbeiding,

noe som effektivt hindrer etablering av flerårige arter. Eksempler på noen slike ettårige åkerugras er gjetertaske, guldå, jordrøyk, kvassdå, linbendel, meldestokk og vassarve. To- og flerårige arter finner vi som regel i åkerkanter og i frukt- og bærhager. Eksempler på noen slike flerårige ugrasarter er bringebær, geitrams, hundekjeks, kveke, skvallerkål, stornesle, vanlig høymole og åkersnelle. Rensing av såkorn og bruk av ugrasmidler (herbisider) har ført til effektiv fjerning av mange ugrasarter fra selve kulturmarka. Et eksempel på et gammelt åkerugras som nå er forsvunnet, er vill bokkveite som tidligere er blitt påvist flere steder i Rauma, siste gang på Horgheim i 1948 (herb. O).

Til slutt kan nevnes ugrasvegetasjon på sterkt gjødslet mark, slik som gjødselsig fra fjøs, ved kloakktuløp og i avrenningsområder fra sterkt gjødslet kulturmark. Her kan vi få tett vegetasjon av en del nitrofile arter. Eksempler på arter som vi gjerne finner på slike steder, er gjetertaske, krypsoleie, mjørdurt, stornesle, vanlig høymole og vassarve.

De største forandringene i plantelivet nå for tida, er som nevnt, knyttet til kulturbetinget vegetasjon, og de fleste nye artene som i dag oppdages i Rauma, er nettopp slike kulturspredte arter. Av 29 nye arter som ble påvist i Rauma i 2000, var hele 18 kulturspredte arter; i 2001 var det 6 av 9 nye arter. Av større forandringer som nå setter sitt preg på vegetasjonen i kommunen, har vi allerede nevnt utbredelse og spredning av platanlønn og lupiner. Av nye arter som er kommet inn i seinere år, kan bl.a. gul gåseblom og vårpengueurt forventes å spre seg mer i årene som kommer. Vårpengueurt er på samme måte som parkslirekne, en fremmed plante i Norge. Den kom til landet på begynnelsen av 1800-tallet, og har spredt seg voldsomt i løpet av de siste 100 åra (Elven og Fremstad 1996). I Rauma ble arten første gang påvist i Øverdalen i 1982, hvor den nå fins spredt til vanlig i tørrbakker og vegkanter. I 1997 ble arten funnet i en vegkant ved Monge og i betydelige mengder langs vegkanter ute i Breivikstranda. Seinere er arten også påvist flere andre steder i kommunen. Vårpengueurt har sterk spredningsevne og må forventes å spre seg raskt langs vegkanter, i tørrbakker, på tun og plener i årene som kommer.

De fleste av de kulturspredte plantene er imidlertid mer kortlivete arter som dukker opp ett år og forsvinner igjen det neste (efemeraler). Gjennom årene er enkelte mer sjeldne kulturspredte, sørlige, varmekjære planter (ruderatplanter) blitt funnet i tilknytning til hager og skrotemark. I tillegg til noen av de artene som allerede er nevnt ovenfor, kan vi nevne funn av krokhals, svarsøtvier og stripetorskemunn i bed og hagekanter på Åndalsnes (se for øvrig mer om stripetorskemunn i kap. 5.7 ovenfor).

5.7.2.3 Planta og forvilla trær og busker

Planta skog av gran er omtalt i kap. 5.5.1. Også en rekke andre fremmede treslag er gjennom årene blitt plantet i utmark og i park- og alléanlegg rundt om i Rauma. Bl.a. er sitkagran plantet flere steder. I Torvika står flere gamle edelgraner som har spredt seg noe til ei vegskråning like ved, og på Soggemoen fins et par mindre plantefelt med edelgran. Ellers ser det ut til at nyplantinger med edelgran ofte blir beitet så kraftig ned av hjort at de aldri rekker å vokse til. Andre plantede bartrær i Rauma er vrifuru og sembrafuru på Setnesmoa, og andre fremmede grantrær på Høljenes og Setnesmoa, og kjempetuja og lawsonsyppress i Måndalen. Her er flere trær av kjempetuja plantet i utmarka ovenfor Moen, og lawsonsyppress fins spredt flere steder i kulturlandskapet i Måndalen. Størst utbredelse har nok likevel europalerk som er plantet og delvis forvilla flere steder utover i fjordstrøka, særlig i området Torvika – Holmemstranda. I elvebrinken på Devoll står flere meget store, gamle og imponerende lerketrær. De mange små gruppene med europalerk trer for øvrig tydelig fram seinhøstes når lauvtrærne har felt bladene og de gule lerketrærne lyser opp i fjord- og dalsidene.

Også av lauvtre er det blitt plantet forskjellige fremmede arter. Platanlønn er allerede omtalt. Lind vokser ikke vilt i Rauma, men er plantet i parker og alléer på Åndalsnes, storlind det samme både på Åfarnes, Rødven, Hen og Åndalsnes, og ser ut til å klare seg bra (mange gamle trær), men ingen forvillinger er påvist så langt. Spisslønn er også plantet som allé på Åndalsnes (bl.a. flere gamle trær langs Isfjordsvegen), og har i seinere år spredt seg som buskvegetasjon i en jernbaneskråning, men denne ryddes jevnlig, noe som hindrer videre spredning. I Troa like ved vokser derimot spisslønn fritt sammen med platanlønn. Også ute i Rødven ser det nå ut til at spisslønn er naturalisert og vokser der spredt sammen med platanlønn i kantskog rundt om i kulturlandskapet. Hestekastanje er plantet bl.a. på Åndalsnes, Rødven og Otterholm, og flere store gamle eiketrær (sommareik) står som tuntre bl.a. ute i Hjelvika, på gården øvre Hundnes i Rødven og på gården Skeie i Måndalen, og de ser ut til å klare seg bra. Ved Skeie står det også tre store, gamle bøketrær. Bøk er også plantet som tuntre på Bø i Innfjorden og flere steder i skogen ved foten av Nebba på Risen, Åndalsnes. Her fins til sammen minst 15 trær som etter alderen å dømme kan være plantet på 1960-70-tallet. Sommeren 2000 ble det funnet modne bokenøtter på ett av disse trærne. Balsampoppel er plantet bl.a. på Hen og Åndalsnes, og har forvilla seg noe med rotskudd i ei jernbaneskråning. Også andre poppel-arter er plantet andre steder, bl.a. pyramidepoppel på gravplassen på Åndalsnes. Alpegullregn er planta flere steder i fjordbygdene, og på Åndalsnes vokser arten forvilla flere steder. Det står også ei alpegullregn oppe ved Kors kirke i Romsdalen. I seinere år er

svensk asal blitt planta som prydtre flere steder på Åndalsnes, og fins også forvilla et par steder. Flere av disse forekomstene av varmekjære lauvtre viser at fjordstrøka i Rauma må ha et relativt gunstig klima. Ut fra dette kan vi også lettere forstå at kristtorn tidligere skal ha vokset i Måndalen.

Parker av betydning fins det lite av i Rauma. Den eneste som bør framheves, er parken innenfor militærleiren på Setnesmoa. Dette er en gammel og fint vedlikeholdt park med store gamle trær av platanlønn, europalerk, vrifuru, edelgran, gran, hengjebjørk, alm, rogn, osp og tre store sølvasaler. Det er ikke utenkelig at noe av den platanlønna som nå vokser rikelig nederst i Romsdalen og Isterdalen, kan ha spredt seg fra trærne i denne parken.

Av kulturspredte busker fins det også flere arter. Raudhyll f.eks. vokser spredt flere steder i lavlandet, bl.a. med store kratt i Troa på Åndalsnes og i en kraftgate på Devoll. Svarthyll, som er en eldgammel kulturplante, synes derimot ikke å spre seg vilt i Rauma, men er plantet mange steder i fjordbygdene samt noen få steder i midtre dalstrøk. Av bærbusker er stikkelsbær og rips forvilla og naturalisert flere steder i næringsrik lauvskog i lavlandet, mens solbær bare er funnet forvilla et par steder (Flatmark, Veblungsnes og Eidsbygda). Også noen prydbusker fra hager fins forvilla i Rauma, f.eks. ble to busker av leddved funnet i den bratte vestvendte lønneskogen i Troa på Åndalsnes sommeren 1999, og i en vegkant nedenfor Vollstad i Isfjorden ble det samme året funnet en liten busk snøbær. Voksestedet kan her tyde på at busken er forvilla med bær. Japanberberiss er påvist i edellauvskog i Beivikstranda. Både snøbær, leddved og hyllartene tilhører for øvrig kaprifolfamilien. En forekomst av eplerose på Sæterbø, må også antas å være kulturbetinget.

5.8 Fjellvegetasjon

Med fjellplante menes en plante som har sin hovedutbredelse over skoggrensa. Siden 2/3 av Raumas areal ligger over skoggrensa, vil fjellplantene naturlig nok utgjøre en viktig del av kommunens flora. Den gneisdominerte berggrunnen og det jevnt over tynne og næringsfattige jordlaget, gir derimot generelt dårlige vekstvilkår. Rauma har derfor stort sett en heller fattig fjellflora sammenlignet med den vi finner lenger østover i Sunndals- og Dovrefjells-området, men på noen mer baserike lokaliteter kan vi også i Rauma finne artsrike og regionalt interessante plantesamfunn. Det mest spennende ved Raumas fjellvegetasjon er nok likevel den store spennvidden vi har i topografi og klima fra ytre, alpine fjellstrøk med over 2000 mm nedbør i året til indre, kontinentale fjellstrøk med helt ned i 500 mm nedbør i året.

Snødekkets tykkelse og varighet er en av de viktigste faktorene som bestemmer vegetasjonstypene i fjellet. Disse deles inn i følgende hovedtyper: rabbe-, leside- og snøleivevegetasjon. Snødekkets varighet bestemmer vekstperiodens lengde og skiller derfor klart mellom en rekke arter. Også temperaturen i vekstsesongen har stor betydning. Sommertemperaturen synker med stigende høyde over havet (typisk 0,6°C per 100 m (Dahl 1998)), det samme gjør varmemengden som plantene trenger for å vokse og formere seg. Planter med forvæda stamme trenger generelt mye varme. Når denne blir for liten, har ikke lenger slike planter vekstvilkår. I de lavere delene av fjellet, i lavalpin sone, fins en rekke vierarter, lyngarter og andre dvergbusker med forvæda stamme. Etter hvert som vi kommer høyere opp tynnes disse ut og forsvinner. Blåbær er en av lyngartene som markerer denne overgangen godt, og forekomsten av blåbærlyng benyttes derfor ofte til å definere øvre grense for lavalpin sone (lavfjellsbeltet). Høyere opp, i mellomalpin sone (mellomfjellsbeltet), er det gras og halvgras som dominerer vegetasjonen. Vi skiller derfor mellom lyng- og rishei med vierkratt i lavalpin sone og grashei i mellomalpin sone.

Antall arter avtar også med høyden over havet, og når vi kommer opp i høyalpin sone (høyfjellsbeltet), fins det bare noen få arter, og vegetasjonen er ikke lenger sammenhengende som i mellomalpin sone. Her fins kun flekker av plantesamfunn og spredte enkeltplanter inne i store områder med nakent berg, jord og grus, blokkmark, snøfonner og snøbreer. Overgangen fra mellomalpin til høyalpin sone kan imidlertid være nokså diffus. I de indre fjellstrøka av Rauma finner vi lavalpin vegetasjon typisk i høydebeltet 900-1200 moh, i ytre strøk typisk mellom 600-900 moh. Mellomalpin sone strekker seg i sør fra ca. 1200 til 1400 moh. I ytre strøk derimot er mellomalpin sone nokså smal og diffus, og vanskelig å skille klart fra høyalpin sone som dominerer >1000 moh. Oppe i høyalpin sone er det som nevnt, bare spredte planteforekomster, men på klimatisk gunstige steder kan vi finne mange planter temmelig høyt til fjells. I indre strøk er større isolerte vegetasjonsflekker funnet helt opp til 1450 moh (Hagen og Holten 1976).

De lave temperaturene i fjellet medfører at jordsmonnet lett kan bli ustabil og føre til jordbevegelser. Dette kan skje ved at det øvre jordlaget under opptiningen om våren og forsommeren begynner å flyte eller gli nedover på det utinte teleglaget under (solifluskjon). Andre bevegelser kan oppstå gjennom frostsprenging (kryoturbasjon). Slike bevegelser i jordsmonnet påvirker sterkt plantedekket i fjellet og dermed også vegetasjonen lokalt.

Vekstsesongen i fjellet er kort. Alle livsprosesser må gjøres unna på kort tid - spiring, blomstring, frøsetting og frøspredning. Fjellplantene må derfor, på samme måte som vårplantene i lavlandet, forberede seg på neste vekstsesong ved å sette knopp om høsten. Derfor er de aller fleste fjellplantene flerårige, og noen arter kan bli meget gamle, spesielt gjelder det noen av de forvede plantene. Bare dvergssyre og halvparasitten fjellaugnetrøst er 1-årige fjellplanter.

5.8.1 Rabber

Snøen spiller som nevnt, en vesentlig rolle for plantesamfunnenes utforming i fjellet. Vinden blåser vekk snøen fra rygger og rabber og legger den igjen i forsenkningene på lesida. Dette mønsteret er ganske stabilt fra år til år, selv om snømengdene kan variere mye. De store lokale forskjellene i snødekket gir seg også utslag i tilsvarende store variasjoner i vegetasjonen lokalt. På rabbene og ryggene der snødekket er tynt eller mangler helt gjennom store deler av vinteren, utsettes plantene for svært lave temperaturer. I tillegg kommer den mekaniske slitassen fra snødrift, en rask uttørking av voksestedet om våren, og tidvis en sterk oppvarming om sommeren. På den annen side får plantene som vokser på rabbene, en lang vekstperiode. Rabbeplantene har derfor som regel et godt utviklet rotsystem og ofte læraktige blad med innrullet bladkant som beskytter mot uttørking. På de mest værharde rabbene og toppene er imidlertid forholdene ofte så harde at det bare er noen få skorpelav som finner livsvilkår.

Det vanligste og dominerende rabbesamfunnet i lavalpin sone, spesielt i indre strøk av Rauma, er greplyng-lav/moserabb (greplynghei). Sammen med karakterarten greplyng vokser ofte fjellkrekling, mjølbær, rabbesiv, rypebær, sauesvingel og stivstorr, noen steder også grissen og lavvokst dvergbjørk og blokkebær, men sjelden eller aldri blåbær. I indre strøk er også lav vanlig, spesielt rabbeskjegg, gulskinn, gulskjerpe, islandslav og reinlav. I ytre strøk er ofte rabbene mer mosedominerte. Avhengig av hvilke arter som dominerer sammen med greplyng, skilles det mellom ulike utforminger som greplyng-rypebærhei, greplyng-rabbesivhei og greplyng-lavhei. På særlig vindhare og eksponerte rabber (vindblotter) kan vi mange steder over det meste av Rauma, finne greplyng-fjellprydrabber. Forekomstene i Rauma av den vesle puteplanta fjellpryd, er interessante fordi arten, som har en nordlig utbredelse i Norge, knapt fins i fjellområdene lenger mot sørvest i Møre og Romsdal. Noen steder spesielt i indre strøk, kan vi finne dvergbjørk-kreklingrabber med grissen og lavvokst dvergbjørk og enkelte krypende sølvvier innimellom, ellers stort sett bare fjellkrekling, moser og lav.

Rabber som domineres av rabbesiv, stivstorr eller sauesvingel, betegnes gjerne som grasrabber. Rabbesiv-rabber er vanlige over det meste av Rauma, mens sauesvingel-rabber i hovedsak er knyttet til de indre og mer kontinentale fjellstrøka. Stivstarr-rabber derimot er hyppigst i midtre og ytre oseaniske fjellstrøk. Generelt kan en si at rabbesamfunnene er mer typiske for de indre kontinentale fjellstrøka av kommunen enn de ytre oseaniske fjellstrøka. I oseaniske fjell forsvinner gjerne noen av forskjellene mellom rabber og snøleier fordi fjellene her har et jevnere snødekke og mindre frost. Dette gjør at vi i ytre fjellstrøk også kan finne en typisk snøleieart som musøyre i rabbevegetasjon. Blant rabbesamfunnene må også nevnes mjukrapp-frytle-lavrabber som fins spredt flere steder på rygger og fjelltopper med tynt snødekke helt oppe i høyalpin sone, særlig i indre fjellstrøk.

Alle rabbesamfunnene nevnt ovenfor, er artsfattige vegetasjonstyper karakteristisk for basefattig grunn slik vi finner over det meste av Rauma. Mer artsrike rabber på mer baserik grunn er heller sjeldne, men enkelte steder kan vi finne flekker med noe rikere reinrose-rabber, bl.a. noen steder i Isfjordsfjella, samt i Trollstigen og Kjøsa (se eksempler i kap. 5.8.4.1 og 5.11.4).

5.8.2 Lesidevegetasjon

Når vi kommer over på lesida av rabbene, finner vi ofte et markert belte med dvergbjørk og einer, såkalt einer-dvergbjørkhei. I feltsjiktet er fjellkrekling og blåbær de vanligste lyngartene. Gras og urter er det mer sparsomt med, men bleikmyrklekk, gullris, sauesvingel, skogstjerne og smyle forekommer relativt vanlig. Dvergbjørka må ha et relativt tykt og beskyttende snødekke gjennom hele vinteren, men et som smelter rimelig tidlig ut om våren. Einer-dvergbjørkhei er vanligst å finne i indre fjellstrøk av Rauma.

I hellinger med tykkere og mer stabilt snødekke, avtar hyppigheten av dvergbjørk. Vi kommer over i blåbær-blålynghei hvor blåbær ofte danner dominerende bestand sammen med blålyng og fjellkrekling. Andre vanlige urter og gras i slik hei er bleikmyrklekk, fjellsvæve, gullris og smyle. I de mer humide midtre og ytre fjellstrøka av Rauma, i oseanisk seksjon (O2), kan det i tillegg til fjellkrekling mange steder være et sterkt innslag av både blokkebær og skrubbær. Utforminger av slik lesidevegetasjon der innslaget av krekling er dominerende, betegnes gjerne også som kreklinghei. I oseanisk seksjon fins også lesidevegetasjon av typen alpin røsslynghei der røsslyng er dominerende art og hvor flere av de andre artene som er nevnt ovenfor, forekommer vanlig.

Snøsmeltinga sikrer lesidevegetasjonen god markfuktighet gjennom deler av vekstsesongen, jorda er normalt stabil og lesidene har i sum de gunstigste forholdene for plantevekst i fjellet. Det er først og fremst i lavalpin sone at vi finner lesidevegetasjon, og det er her vi også finner noen av fjellets frodigste vegetasjonstyper i form av rik engvegetasjon i rasmark og andre områder med tidlig utsmelting.

5.8.2.1 Engvegetasjon i lavalpin sone

Langs bekkefar og i hellende terreng med sigevatn der snødekket er stabilt, men med relativt tidlig utsmelting, fins flere steder i lavalpin sone høgstaudeeng med vierkratt. Vierkratt ved bekkefar er ofte oversvømte og med et slam- og sandholdig jordsmonn som kan gi gunstige vilkår for plantevekst. Dominerende vierarter i Rauma er sølvvier og lappvier, mens ullvier og bleikvier normalt forekommer på steder med mer baserik grunn. Høgstaudeeng med vierkratt er for øvrig best utviklet i indre og midtre fjellstrøk av Rauma. På lokaliteter under fuktige sørvendte berg og øverst i sør- og vestvendte rasmarker, spesielt i midtre og indre strøk, kan vi finne tilsvarende høgstaude engsamfunn uten buskskjikt av vierarter.

Feltskjiktet i de rikeste alpine høgstaude engområdene kan være dominert av arter som kvitbladtistel, kvitsoleie, tyrihjelmsrot og turt. Vanlige urter ellers er engsoleie, fjellkvann, fjelltistel, geitrams, gullris, rosenrot, raud jonsokblom, setersyre, skogstorknebb og marikåpe-arter som fjellmarikåpe og glattmarikåpe. Vanligste grasarter er fjelltimotei, myskegras, skogrørkrave og smyle. Fine eksempler på noen artsrike utforminger av slik lavalpin eng fins bl.a. i rasmarka i østhellinga av Kvanndalen, i sørhellinga av Grøttabotn, på Gluterbenken og øst for nedre Bakkevatnet i Isfjordsfjella, i sørhellinga av Mongejura og i den sørvendte rasmarka under Blåtindane i Måndalen. Dette er noen av de mest artsrike lokalitetene vi har i fjellet i Rauma, alle med over 100 registrerte arter (inkl. rabbe- og snøleievegetasjon). Noen slike høgstaudeenger med rikelig forekomst av fjellkvann har endatil noen steder fått eget navn - "jølgrø". Se for øvrig mer om alpine enger under engsnøleier nedenfor.

I midtre og ytre fjellstrøk kan vi på lignende voksesteder som høgstaudeengene, oftest i bratte liewe og rasmarker med relativt tidlig utsmelting, finne alpine bregne-enger. Disse er som regel dominert av fjellburkne. Slike fjellburkne-enger er karakteristiske for bratte, snørike og rasmarkprega nordskråninger i nordboreal og lavalpin sone. Foruten fjellburkne fins som regel også en del urter, gras og lyng; på næringsrik grunn ofte med flere av høgstaudeene nevnt ovenfor. På mer steinet mark i områder med noe seinere utsmelting enn bregne-engene, fins flere steder også rene bregnesnøleier (se kap. 5.8.3 nedenfor). Jordbunnen i slike bregne-enger og bregne-snøleier kan være helt brunfarget av bregnestrø som her dannes i store mengder. Gode eksempler på slike alpine bregne-enger fins bl.a. øverst i Mittetdalen, bl.a. i form av en fjellburkne-høgstaude-eng i den bratte vestvendte rasmarka under Skrokkenfjellet. I tillegg til den dominerende arten fjellburkne, er det her påvist 33 plantearter deriblant blåbær, fugletelg, gaukesyre, hengjeveng, mjørdurt, myrfiol, raud jonsokblom, setersyre, skogstjerneblom, skogstorknebb, sølvbunke og turt.

Det er gradvise overganger mellom lesidevegetasjon og snøleier på den ene siden og rabber på den andre, og det er ikke alltid like lett å skille de ulike vegetasjonstypene fra hverandre. Spesielt i de ytre, oseaniske fjellstrøka glir de ulike vegetasjonstypene over i hverandre. Leside- og snøleievegetasjon er her mer framtrepende enn i indre fjellstrøk pga. store snømengder og et mer stabilt snødekke. Rene rabbesamfunn spiller her en underordnet rolle.

5.8.3 Snøleier

I overgangen fra leside til rene snøleiesamfunn, i skråninger og på flater med langvarig snødekke som først smelter ut i månedskiftet juni/juli, fins relativt vanlig i lavalpin og mellomalpin sone, sesongfuktige grassnøleier (grashei), bl.a. av typen finnskjeegg- og stivstarrhei. Finnskjeegg dominerer i senkninger med stagnerende vatn og der det er smeltevanntilførsel gjennom hele vekstsesongen, for øvrig et typisk trekk ved oseaniske fjell slik vi har det i store deler av Rauma. På tørrere og ikke så sesongfuktig mark, spesielt i indre strøk, kan smyle og fjellgulaks dominere og danne såkalt smyle-fjellgulakshei. Her fins ingen lyngarter, men flere gras og halvgras som fjelltimotei, rabbesiv, stivstorr og slirestorr. Også fjellmarikåpe og fjelljamne kan forekomme spredt til vanlig i slik hei. I de mer oseaniske fjellstrøka er også typiske snøleiearter som dverggråurt, musøyre, setergråurt og trefingerurt relativt vanlige i grashei.

Ren snøleievegetasjon finner vi i senkninger og lesider med langvarig og stabilt snødekke som normalt blir liggende til langt ut på sommeren. Ved sein utsmelting, gjerne ikke før i august, blir vekstsesongen for kort for karplantene og det utvikles rene mose-snøleier. Enkelte somrer kan det hende at slike mose-snøleier ikke smelter fram i det hele tatt. I ytre fjellstrøk kan en på grunn av høy humiditet, med langvarig snødekke og snøfonner i bratte nordskråninger, finne høyalpine forhold helt ned i 600-800 moh (Holten

1995). I disse fjellområda, som gjerne preges av store arealer med blokkmark og seint utsmelta snøleier, kan det være vanskelig å skille mellom mellomalpin og høyalpin sone.

Musøyre-snøleie er nok den vanligste typen av sesongfuktig snøleie på næringsfattig berggrunn i Rauma. Med sesongfuktig menes snøleier som bare er fuktige i begynnelsen av sesongen før seinere å tørke ut. Typen er svært artsfattig med musøyre som dominerende art, og den kan på enkelte steder danne helt homogene matter. Andre arter som f.eks. fjellveronika, rypestorr, stivstorr og trefingerurt står mer spredt, mens moselyng og dverggråurt flekkvis kan opptre mer rikelig. Slike musøyre-snøleier er ofte preget av solifluksjon. På noen få steder med baserik grunn fins også mindre forekomster av lignende sesongfuktige snøleier med polarvier og rukkevier. Gruppen av fattige snøleier omfatter også vegetasjon på mark med tynt snødekke hvor veksts sesongen blir svært kort pga. høyden over havet, streng kulde og langvarig frost. På steinet jord som er utsatt for frostsprenging, fins i høyalpin og mellomalpin sone over det meste av Rauma, sesongfuktige snøleier hvor issøleie forekommer i betydelige mengder.

Til snøleiesamfunnene hører også en del mer frodige plantesamfunn. Disse kan vi finne på lokaliteter som etter utsmeltinga i kortere eller lengre tid gjennom veksts sesongen blir overrislet av smeltevann fra snøfonner ovenfor, eller som ligger langs bekker o.l. hvor det er jevnt høy markfuktighet. Her kan vi finne relativt artsrike plantesamfunn preget av fuktighetskrevende urter og gras. Denne typen vegetasjon kalles for engsnøleier. De fins både i fattig og rik utforming, avhengig av berggrunnen. På lokaliteter som tilsvarende grassnøleiene, får vi som regel fattige engsnøleier, stedvis artsrike med fjellsoleie, fjellgulaks og smyle, samt en rekke urter som gullris, harerug, rosenrot og setersyre. Noen steder på djup og fuktig jord kan kjeldemarikåpe danne små, frodige bestander. På mer baserik grunn kan rikere utforminger med bl.a. dvergjamne, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjelltistel og svartopp forekomme, men slike rike engsnøleier er sjeldne i Rauma (typen fins bl.a. noen steder i Sandgrovbøtn).

Ved enda seinere utsmelting dvs. i slutten av juli eller endatil i august, forsvinner fjellsoleie og de større urtene og vi får overrislete fattige våtsnøleier med fjellsyre og stjernesildre, eller fjellbunke og rypestorr utforminger. På permanent våte steder kan vi enkelte steder også finne snøull i tilnærmet renbestander. Blant de mer ekstreme våtsnøleiene i Rauma bør fremheves de som domineres av den beskjedne starrarten jøkulstorr. I Rauma er slike jøkulstorr-snøleier påvist på Borga, Fossafjellet og i Alnesdalen. Rike våtsnøleier med bl.a. sildrearter, er sjeldne i Rauma. På permanent overrislete hyller ved bergfoten øverst i seint utsmeltet rasmark i Fleskehøin ved Grøttavatnet (1050-1100 moh), er det derimot funnet hele 8 sildrearter (bekkesildre, grannsildre, gulsildre, knoppsildre, raudsildre, stivsildre, stjernesildre og tuvesildre) i tillegg til karakteristiske arter som dvergsoleie, fjellrapp, fjellskrinneblom, fjellsyre, rukkevier, snøarve og snøbakkstjerne (kan trolig betegnes som sildre-snøarve-snøleie).

I midtre og ytre fjellstrøk kan vi flere steder på stein- og blokkrik mark i raviner, bekkedaler og rasmark med middels til langvarig snødekke, finne sesongfuktige bregnesnøleier både av type fjellburkne-snøleie og hestespreng-snøleie. Hestespreng-snøleiene har mindre vegetasjonsdekning og artsantall enn fjellburkne-snøleiene. I tillegg til hestespreng fins som regel bare litt fjellburkne, fjellmarikåpe, musøyre og setersyre. Se også under alpine bregne-enger i kap. 5.8.2 ovenfor.

5.8.4 Rike fjellplantesamfunn og andre spesielle artsforekomster i fjellet.

5.8.4.1 Rike fjellokaliteter

De fleste plantesamfunnene som er beskrevet ovenfor, er karakteristiske for fjellområder på fattig gneisdominert berggrunn slik vi stort sett har det i Rauma. Noen steder derimot, på mer baserik grunn og øverst i rasmark hvor mineralnæringa stadig fornyes, kan vi finne mer artsrike fjellplantesamfunn med basekrevende arter. Dette gjelder vegetasjonstyper som reinrose-rabber, rike høgstaude-enger, engsnøleier og rike våtsnøleier. Selv om flere av typene kan finnes spredt over det meste av Rauma, peker følgende fjellområder seg ut som de mest interessante: Måndalsfjella, Trollstigen, Isfjordsfjella Sør og fjellområdene øverst i Mittetdalen. Noen av de beste av disse lokalitetene er faktisk blant de mest artsrike enkeltlokaliteter vi har i hele Rauma. Bare de rikeste edelauvskogslokalitetene kommer opp i lignende artsantall. Nedenfor har vi listet opp eksempler på noen slike rike fjellokaliteter (se også kap. 5.11.4 for omtale av viktige fjellokaliteter i Rauma):

1. Vesthellinga av Blåtindane i Måndalen. Rik rasmark og sigvegetasjon (MQ1233) 600-750 moh. 125 arter, deriblant flere basekrevende arter som bergveronika, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, dvergjamne, fjellarve, fjellbakkstjerne, fjellfrøstjerne, fjellrundskolm, fjellsmelle, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom, kastanjesiv, raudsildre, sotstorr, svartstorr, svartopp, taggbregne og trillingsiv. Lokaliteten har høyderecord i Rauma for flere lavlandsarter som myske, skogvikke, skogsvinerot, krattmjølke og hestehov.

2. Kjøsa i Måndalen. På vestsida av fjellet Kjøsa i Måndalen (MQ1329) vel 1000 moh, fins et lite område med løst og kalkrikt berg hvor det på rabben øverst vokser reinrose og bergstorr, og videre nedenfor i det bratte rasløpet flere kravfulle og noen regionalt sjeldne arter som: bergveronika, bjønnbrodd, dvergjamne, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellkvitkurle, fjellskrinneblom, fjellsmelle, flekkmure, gransildre, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, rukkevier, raudsildre, snøbakkestjerne, stivsildre, tuvesildre og ullvier (Bygdeboka for Voll 1979; ss99). Totalt 73 arter.
3. Bispesvingen i Trollstigen. Liten reinrosrab (MQ311263) 630 moh, ca. 0,3 daa i utstrekning, med et lite, fuktig sig i midten. Totalt 71 arter, deriblant flere kravfulle og regionalt sjeldne arter. Foruten reinrose fins bl.a: bergstorr, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, raudsildre, sotstorr, svartstorr, svarttopp og trillingsiv.
4. S-vendt rasmark oppe i Mongejura. Rik engvegetasjon i overkanten av en bratt rasmark under et 100 m høyt fjellstup oppe i sørsida av Mongejura (MQ4224) ca. 900 moh. 118 arter, deriblant: berggrubloom, bjønnbrodd, brudespore, hybrid grønstorr x engstorr!, fjellarve, fjellbakkestjerne, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, grønburkne, grønkurle, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom, kvitkurle, nattfiol, raudsildre, snøbakkestjerne, svartstorr, svarttopp, taggbregne og tranestorr. Høyderecord i Rauma for arter som bringebær, firkantperikum, jåblom, markjordbær, nattfiol, svartburkne og vendelrot (X15, Gaare 1970).
5. NØ-skrenten av Fleskehøin ved Grøttavatnet (MQ4727) ca. 1080 moh, rasmark, fuktig engsnøleie og rik sigvegetasjon. Her er det funnet til sammen 82 arter inkl. 8 sildrearter, deriblant: bekkesildre, bergstorr, bjønnbrodd, dvergjamne, dvergsoleie, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjellskrinneblom, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, gransildre, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, høg fjellkarse, hårstorr, knoppsildre, polarvier, rukkevier, raudsildre, snøarve, snøbakkestjerne, sotstorr, stivsildre, svartstorr, taggbregne, tuvesildre og ullvier (X14, Gaare 1970; SS00).
6. Sørvendt li i Grøttabotn (MQ48-4927) 1050-1200 moh, rasmark med rik eng- og sigvegetasjon. 119 arter, bl.a. basekrevende arter som bergstorr, bergveronika, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, dvergjamne, dvergsoleie, fjellarve, fjell/snøbakkestjerne, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjellskrinneblom, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, kvitkurle, marinøkkel, raudsildre, reinrose, rukkevier, snøarve, svartstorr, svarttopp, taggbregne, trillingsiv og tuvesildre. Høyderecord for flere arter i Rauma bl.a. bjønnekam, blåtopp, brudespore, fugletelg, hengjeveng, kvitsymre, lifiol, marinøkkel, skogstjerne, tepperot og vanleg arve (X12, Gaare 1970; ss00).
7. Gluterbenken i Isfjorden (MQ4632), ca. 600 moh, reinrosrab, rik eng- og sigvegetasjon. På ei langstrakt berghylle kalt "Gluterbenken" (ca. 100m lang og 2-10m brei) som stien passerer på oppe i Gluterholet, er det funnet hele 146 karplantearter, blant disse sjeldne arter som bakkesøte, bergstorr, gransildre, grønkurle, kvitkurle, reinrose, sotstorr og trillingsiv, og ei lang rekke andre basekrevende arter som bjønnbrodd, brudespore, dvergjamne, fjellarve, fjellfrøstjerne, flekkmure, gullmyrklegg, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom, rukkevier og raudsildre (X50; ss99). Det fins for øvrig flere rike plantesamfunn i fjellområdet rundt Tverrberget, bl.a. noen mindre reinrosrabber øverst i Saufonnolet (MQ4531).
8. Kvanndalen (MQ4231-32), 500-600 moh. Langs rasmarka i den bratte SØ-hellinga i Kvanndalen fins artsrike engsamfunn i lavalpin sone. 135 arter er påvist i dette området, deriblant sjeldne arter som aurskrinneblom, bakkesøte, fjellskrinneblom, kastanjesiv, snø/fjellbakkestjerne og trillingsiv, og flere basekrevende arter som bleikvier, brudespore, dvergjamne, fjellfrøstjerne, gulstorr, hårstorr, jåblom, taggbregne og svartstorr (ss99).
9. Rasmark i Juratind Øf nedre Bakkevatnet (MQ5036), 740-900 moh. Stor vestvendt raskjogle med artsrike alpine engsamfunn og vierkratt. Totalt 108 arter, deriblant basekrevende arter som bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulstorr, kvitkurle, nattfiol, norsk vintergrøn, svartstorr, svarttopp, taggbregne og ullvier. Høyderecord i Rauma for flekkmarihand og kvitmaure.
10. NV-hellinga under store Blåtind i Mittetdalen (MQ38-3946), 600-800 moh. Fuktige berghyller og rasmarker på berggrunn med noe amfibolitt. Her vokser bl.a. bergstorr, bleikvier, fjellbakkestjerne, fjellstorr, fjelltistel, flekkmure, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, myrtevier, rukkevier, raudsildre, sotstorr, svartstorr, taggbregne og trillingsiv (Holten 1995; X27).

Kalkrike områder i fjellet anses som viktige når det gjelder kartlegging av biologisk mangfold i kommunene (DN-håndbok 13 – 1999). Lokalitetene ovenfor er i så måte blant Raumas viktigste, men grundigere undersøkelser vil trolig avdekke flere. Potensielt interessante områder i tillegg til de som er nevnt ovenfor, er Fossafjellet og fjellområda rundt Pyttbudalen lengst sør i kommunen.

Reinrose er en av de viktigste indikatorartene for slike baskerike lokaliteter i Rauma. Foruten Kjøsa, Bispesvingen, Grøttabotn og Gluterbenken, er reinrose funnet på et par rabber i Saufonnolet, og visstnok også flere andre steder i midtre fjellstrøk (ubekreftede opplysninger). Av øvrige sjeldne basekrevende fjellplanter i Rauma, kan nevnes alperubloom (Fossafjellet), berggrubloom (Mongejura), blåmjelt (Horgheimsæterlia S) og stivsildre (Kjøsa og Fleskehøin). Forekomstene av stivsildre i Rauma er plante-

geografisk interessante (se kap. 3.5). Arten synes å foretrekke jevnt fuktige, baserike lokaliteter i nordvendte berg, 900-1200 moh (Jordal og Gaarder 2001). Slike lokaliteter er ofte vanskelig tilgjengelige og arten kan derfor være oversett flere steder. Det er derfor gode muligheter for at vi kan finne stivsildre på flere nye lokaliteter både i Måndalsfjella og i de østlige fjellområda i kommunen.

Av andre verdifulle fjellokaliteter i Rauma må også framheves fire funn av lapprose i Brøstdalsfjellet (Borga-Brøstkampen og heimre Storhøa), og funn av jøkulstorr og snøgras på Borga. Av andre spesielle fjellplanter bør også nevnes fjelltjæreblom som gjerne vokser på steder med tungmetaller i grunnen. I Rauma er fjelltjæreblom kun funnet på noen få steder i indre og midtre fjellstrøk.

5.8.4.2 Høyderekorder

I tabellen nedenfor er det listet opp høyeste kjente funn for en del planter i Rauma. Her må bemerkes at registreringer høyere enn 1500 moh er svært mangelfulle. Høyeste plantefunn er fra toppen av Pytteggja ca. 1995 moh (issoleie og mjukrapp, Grønningsæter 1944). Funn som regnes som høye også i regional eller nasjonal sammenheng, er uthevet.

Tabell 5.5: Høyderekorder for Rauma.

Art	Høyde [moh]	Sted	Art	Høyde [moh]	Sted
Stivt brasmegras	1100	Bispen MQ3026 [BG69]	Raudkløver	850	Tunga MQ4401
Åkersnelle	920	v/Mongevatn	Setermjelt	1320	Trollkyrkjeflya MP4597
Elvesnelle	900	Langvatnet MQ4216	Skogvikke	700	Blåtindane MQ1233
Marinøkkel	1200	Grøttabotn MQ4927	Vårerteknapp	1000	Voll [Lid 94], 900 Brøstet
Hestespreng	1400	Skirifjell	Gaukesyre	760	Kabben MQ4702
Svartburkne	900	Mongejura	Skogstorkenebb	1445	Brøstdals/Ulvådalsfjellet
Grønburkne	1000	Fleskehøin MQ4727	Trollhegg	260	Unjemslia MQ4339
Skogburkne	1100	Grøttabotn MQ4927	Firkantperikum	900	Mongejura
Skjørlok	1170	Grøttabotn MQ4927	Skogfiol	800	Såta MQ35-3644
Taggbregne	1350	Lågtunga MP3899	Lifiol	1170	Grøttabotn MQ4927
Hengjeveng	1200	Grøttabotn MQ4927	Geitrams	1400	Hånådalen/Høgtunga
Smørtelg	1000	Alnesdalen	Krattmjølke	700	Blåtindane MQ1233
Bjønnkam	1130	Grøttabotn MQ4827	Dvergmjølke	1520	Nonstind
Furu	1340	Brøstdals/Ulvådalsfjellet	Skrubbær	1100	Midtbotn
Polarvier	1480	Benkehøsnyta MP4197	Fjellkvann	1400	Lågtunga MP3899
Myrtevier	1350	Benkehøsnyta MP4298	Laprose	1300	Storhøa/Borga
Ullvier	1400	Borga MQ4907	Kvitlyng	1250	Horgheimsflya
Bleikvier	1400	Hånådalen/Høgtunga	Røsslyng	1200	Grøttabotn MQ4927
Osp	970	v/Mongevatn	Fjellpyrd	1450	Benkehøsnyta MP4397
Pors	350	Herjemyran	Skogstjerne	1150	Grøttabotn/Pyttbua
Fjellbjørk	1440	Brøstdals/Ulvådalsfjellet	Myske	750	Blåtindane MQ1233
Gråor	1000	Brøstdals/Ulvådalsfjellet	Kvitmaure	800	n.Bakkevatnet MQ5036
Hassel	600	Brue	Gulmaure	760	Stavemsstølen
Alm	500	Vf Venåsetra MQ1232	Jonsokkoll	950	v/Mongevatn MQ4326
Kjeldeurt	700	Brøstet MQ5104	Skogsvinerot	700	Blåtindane MQ1233
Grasstjerneblom	1150	Pyttbua	Brunrot	800	Såta MQ3544
Vanlig arve	1170	Grøttabotn MQ4927	Bergveronika	1450	Benkehøsnyta MP4397
Fjelltjæreblom	1350	Borga MQ5007	Stormarimjelle	1100	Sandgrovbotn MQ5418
Engnellik	740	Brøstet	Gullmyrklegg	1600	Trollryggen MQ3428?
Issoleie	1995	Pytteggja	Tettegras	1250	Horgheimsflya
Kvitsoleie	1100	Pyttbu/Ulvådalen	Småblærerot	730	Brøstdalen
Dvergssoleie	1450	Benkehøsnyta MP4197	Blåknapp	950	Mongevatnet MQ4326
Kvitsymre	1100	Grøttabotn/Sandgrovbotn	Blåklokke	1445	Brøstdals/Ulvådalsfjellet
Fjellfrøstjerne	1300	Storhøa og Grønhøa	Setergårurt	1400	Hånådalen/Høgtunga
Stakekarse	600	Brøstvegen MQ5304	Fjellkattfot	1420	Borga MQ5007
Bergfrue	1320	Lågtunga MP3999	Prestekrage	720	Syvergarden MQ5104
Raudsildre	1500	Benkehøsnyta MP4197	Hestehov	750	Blåtindane V MQ1233
Snøsildre	1500	Benkehøsnyta MP4197	Kvitblattistel	1170	Grøttabotn MQ4927
Bekkesildre	1500	Borga MQ4908	Turt	1130	Grøttabotn MQ4927
Tuvesildre	1440	Lågtunga MQ4000	Aurikkelsvæve	850	Tunga MQ4401
Sølvzure	720	Brøstet	Skogsvæve	1445	Brøstdals/Ulvådalsfjellet
Flekkzure	1450	Borga/Lågtunga+	Sivblom	700	Vermedalen MQ4913
Tepperot	1100	Grøttabotn MQ4927	Vanlig tjønnaks	710	Horgheimsætermoen
Markjordbær	900	Mongejura	Firblad	800	Brøstdalen
Molte	1150	Pyttbua	Rome	1200	Breitind MQ3625
Tågebær	1160	Grøttabotn MQ4927	Vill-lauk	860	Tunga MQ4401
Bringebær	900	Mongejura	Kranskonvall	1050	Pyttbudalen
Skogbjørnebær	240	Åsen MQ4136	Liljekonvall	1100	Brøstdalen/Ulvådalen
Rogn	1430	Kyrkjetaket MQ4442	Grønkurle	1250	Horgheimsflya
Dvergmispel	950	Kabbetind MQ4603	Flekkmariland	900	Ø.Bakkevatnet MQ5135
Hegg	1000	Brøstdals/Ulvådalsfjellet	Nattfiol	900	Mongejura
Kvitkløver	880	Trollstølen MQ3805	Brudespore	1170	Grøttabotn MQ4927

Art	Høyde [moh]	Sted
Småtviblad	1150	Sandgrovbotn MQ5417
Korallrot	860	v/Pyttåa MQ4401
Trådsiv	1090	Sandgrovbotn
Tvillingsiv	1500	Borga
Myrfrytle	1150	Sandgrovbotn MQ5417
Småbjønnskjegg	1200	Pyttbudalen
Sveltull	900	Pyttbudalen MP4399
Bergstorr	1500	Borga
Jøkulstorr	1480	Borga MQ4908
Slåttestorr	1200	Pyttbudalen
Tranestorr	1260	Trollkyrkjeflya
Svartstorr	1430	Lågtunga MQ4000
Fingerstorr	1000	Ulvådalen MQ3605
Gulstorr	1000	Brøstkampen
Bråtestorr	880	Trollstølen MQ3805
Slirestorr	1250	Horgheimsflya

Art	Høyde [moh]	Sted
Kornstorr	1090	Sandgrovbotn
Frynsestorr	1150	Pyttbudalen
Hårstorr	1200	Grøttabotn MQ4927
Flaskestorr	920	v/Mongevatn
Blankstorr	1400	Lågtunga MQ4000
Blåtopp	1150	Grøttabotn MQ4827
Myskegras	1100	Ulvådalen
Skogrøyrkvein	950	v/Mongevatn
Sølvbunke	1120	Grøttabotn/Sandgrovbotn
Fjellbunke	1540	Middagstind, Måndalen
Svartaks	1500	Borga/Benkehø
Hengjeaks	1000	Ulvådalen
Mjukrapp	1995	Pytteggja
Blårapp	1420	Lågtunga/Skirifjell
Snøgras	1500	Borga MQ4908
Hundekveke	840	Brøstdalen

5.9 Basekrevende arter

Baserik grunn (kalkrik grunn) fins kun spredt noen få steder i Rauma. En del spesielt kravfulle arter er karakteristiske for slike voksesteder, og kan brukes som gode indikatorer på forekomst av slik berggrunn. I Rauma gir følgende arter en god indikasjon på baserik grunn:

Tabell 5.6: Basekrevende arter i Rauma.

Basekrevende arter			Andre arter som gjerne foretrekker baserik grunn
dvergamne	reinrose	kvit skogfrue	marinøkkel
fjellmarinøkkel	flekkmure	breifangre	fjellarve
handmarinøkkel	dvergmispel	raudflangre	engnellik
grønburkne	fjellrundskolm	stortviblad	trollbær
taggbregne	blåmjelt	kastanjesiv	snøsildre
junkerbregne	lodneperikum	trillingsiv	tuvesildre
polarvier	krattfiol	breiull	fløyelsmarikåpe
rukkevier	sandfiol	sveltull	setermjelt
myrtevier	norsk vintergrøn	småsivaks	prikkperikum
ullvier	lapprose	loppestorr	kvitmjølke
bleikvier	fjellnøkleblom	bergstorr	gjeldkarve
tuvearve	snøsøte	særbustorr	gulmaure
snøarve	bergveronika	klubbstorr	fjellaugnetrøst
fjellsmelle	gullmyrklegg	fjellstorr	dunkjempe
fjellfrøstjerne	svartopp	svartstorr	bakkestjerne
alperublom	fjellbakkestjerne	sotstorr	fjelltistel
bergublom	snøbakkestjerne	gulstorr	vill-lauk
kvitbergknapp	bjønbrodd	engstorr	skogmarihand
raudsildre	vårmarihand	hårstorr	tvillingsiv
stivsildre	engmarihand	blankstorr	piggstorr
grannsildre	grønkurle	dunhavre	tranestorr
gulsildre	kvitkurle	svartaks	grønstorr
knoppsildre	brudespore	fjellrapp	skogfaks

Lista inneholder typisk nok en rekke fjellarter og rikmyrarter. Flere av de kravfulle artene viser for øvrig konsentrasjon til selve Romsdalsfjøret. Det er et vanlig fenomen at kravfulle arter kan vokse selv på basefattig grunn (gneis) nederst i lange, bratte lier og ved bergfoten i rasmare som følge av utvasking og anrikning av næringsstoffer fra liene og berget ovenfor. Noter også bidrag til fornyelse av mineraljord fra skitten vårsnø i snørasområda. Funn av 10 eller flere slike arter på et sted er en god indikasjon på en baserik lokalitet. Baserike lokaliteter kommer som regel høyt på lista over viktige naturtyper i kommunen.

5.10 Rødlisterarter i Rauma

Av 1195 opprinnelig hjemmehørende karplantearter i Norge, er 255 eller 21,3% definert som rødlisterarter (DN-rapport 3, 1999). Dette er arter som er truet på landsbasis pga. arealinngrep, forurensning, eller fordi de er sjeldne og i tilbakegang av andre grunner. Rødlisterartene er inndelt i følgende statuskategorier: Ex (utryddet), E (direkte truet), V (sårbar), R (sjelden), DC (hensynskrevende) og DM (bør overvåkes). I forbindelse med kartlegging og forvaltning av biologisk mangfold i kommunene er nettopp forekomst av rødlisterarter ett viktig kriterium for verdisetning av naturtyper, og lokaliteter med slike rødlisterarter bør derfor vies spesiell oppmerksomhet. I Rauma er følgende rødlisterarter påvist:

Tabell 5.7: Funn av rødlisterarter i Rauma.

Navn	Rødlisterart	Kategori	Funn i Rauma
Kvit skogfrue	<i>Cephalanthera longifolia</i>	R	Sjelden, bare i Unjemslia. Fredet art
Handmarinøkkel	<i>Botrychium lanceolatum</i>	DC	Sjelden, Horgheimsetra og Kabben [SS01].
Kvitkurle	<i>Leucorchis albida</i> <i>ssp. albida</i>	DC	Sjelden til spredt i midtre deler av Rauma, Månvassætra [BG44], Trollstigen [jbj00], Gravdehaug [SS01], Mongegjura [TRH67], Mongevatn [TRH67], muligens også Fossafjellet og Øverdalen [X48, X49], Grøttabotn [SS00], Erstaddalen [BG61], Sørredalen [jbj00], Loftdalen og Bakkevatna [SS01].
Solblom	<i>Arnica montana</i>	DC	Sjelden, bare i beitemark Venås [O51, SS99].
Bruntelg	<i>Dryopteris expansa</i> <i>var. willeana</i>	DM*	Sjelden til spredt. Funn Grisettlia, Sogge, Marstein, Flatmark, Kleiva og Lerheim.
Svensk asal	<i>Sorbus intermedia</i>	V*	Sjelden forvilla og planta bl.a. ved Åndalsnes.
Eplerose	<i>Rosa rubiginosa</i>	DC*	Sjelden, noen gamle busker på Sæterbø.
Gaffelsvæve	<i>Hieracium peteranum</i>	V	Sjelden, et funn i Vermedalen [Hultén 1971, Lid & Lid 1994] og ved Bakken i Rødven [SS01].
Setersvæve	<i>Hieracium scandinavicum</i>	V	Sjelden, Sæterbø (MQ4917) [SS97] og Rødstølsetrene (MQ5310) [O97].
Svenskesvæve	<i>Hieracium suecicum</i> <i>Pilosella floribunda</i>	DC	Sjelden, Kors (MQ4023), Vermedalssætran (MQ4714) [Jordal og Gaarder 1998], Stavemstølen (MQ4814) [O97] og Kleiva [jbj00].

* *utilstrekkelig kjent*

I tillegg kommer storlind (V), men denne rødlisterarten fins bare som planta trær i Rauma. Av de aktuelle rødlisterartene er spesielt forekomstene av kvit skogfrue, handmarinøkkel og solblom viktige for Rauma kommune med hensyn til verneiltak. Bare lokaliteten med kvit skogfrue ligger i dag innenfor et område som er foreslått vernet som naturreservat.

I tillegg til rødlisterartene bør vi også nevne arter som Norge har spesielt ansvar for (DN-rapport 3, 1999). I Rauma gjelder dette følgende arter:

- Endemismer (arter som bare er utbredt i Norge): fjellrundskolm, fjordskjørbuskurt, bruntelg, fjellnøkleblom og bergasal.
- Arter med europeisk hovedforekomst i Norge: aurskrinneblom, norsk vintergrøn og lapprose.
- Internasjonalt listede arter: haustmarinøkkel og kvitkurle.

I desember 2001 ble haustmarinøkkel og kvit skogfrue fredet sammen med 41 andre plantarter i Norge (ref. Pressemelding fra Miljødepartementet 21.12.01).

5.11 Lokalteter med verdifulle naturtyper og sjeldne artsforekomster

5.11.1 Regionalt verdifulle naturtyper

Det som først og fremst særtegrer Rauma kommune i både fylkes- og nasjonal sammenheng, er det store mangfoldet av naturtyper som fins samlet innenfor kommunens grenser (antall vegetasjons-geografiske regioner i henhold til Moen (1998)). Bare Sunndal kommune kan oppvise et tilsvarende mangfold (jfr. kap. 2.2). I Rauma møtes en rekke kyst- og kontinentale planter. Unikt i så måte er møtet mellom revebjølle og tyrihjel, som nederst i Romsdalen og i Innfjorden har overlappende voksesteder der artene på noen lokaliteter endatil vokser side ved side (se forsidebildet) – et fenomen som bare er kjent fra et par steder til i Norge (Sunndal og Lærdal).

Viktig å framheve ellers er at Rauma har de mest velutviklede og intakte lokalitetene med meandrerende elvepartier i Møre og Romsdal (Rauma, Istra og Isa). Dette er en naturtype som er mer typisk for de flate distriktene på Østlandet og i Trøndelag, men ikke så vanlig i Møre og Romsdal. I tilknytning til disse lokalitetene fins forekomster av flere regionalt sjeldne sørøstlige og østlige planter som langstorr, skog-sivaks, vassreverumpe og pusleplantene firling, nålesivaks og sylblad.

Når det gjelder edellauvskog, har Rauma noen av de største forekomstene av askeskog og svartorskog i fylket, og de nedre delene av Romsdalen og Isterdalen er dessuten blant de distriktene i Norge som har særlig store bestander av platanlønn.

I fylkessammenheng må også fremheves innslaget av sørøstlig, kontinentale, tørre naturtyper øverst i Romsdalen med middels baserike tørrbakker og lavfuruskog. Her er det påvist flere regionalt sjeldne arter som dunkjeppe, dvergminneblom, engnellik, flekkgrisøyre, sandarve, storarve og takhaukeskjegg, samt skogjamne. Når det gjelder dvergminneblom og flekkgrisøyre, så er dette de eneste kjente forekomstene i Møre og Romsdal. At vi også finner den vestlige arten kystgrisøyre i kommunen, understreker spennvidden i Rauma-naturen. Når det gjelder fjellplanter, bør lokalitetene med lapprose i indre fjellstrøk av kommunen fremheves spesielt.

I det etterfølgende skal vi gi en oversikt over lokaliteter med noen av de mest verdifulle naturtypene som fins i Rauma, inkludert lokaliteter med sjeldne og verdifulle artsforekomster. Dette vil omfatte forekomster av regionalt sjeldne arter og plantesamfunn, områder som er foreslått vernet som naturreservater, og andre områder eller planteforekomster som fortjener spesiell omtale eller oppmerksomhet.

Mange fine og verdifulle områder kan lett bli ødelagt i ren uvitenhet. I mange tilfeller er dette områder som lett kunne spares uten store omkostninger dersom reguleringsmyndighet og/eller utbygger var kjent med deres lokalisering og verdi på forhånd. Dette er også bakgrunnen for St.meld. 58 (1996-97) "Miljøvernpolitikk for en bærekraftig utvikling", der det heter at: "Alle landets kommuner skal ha gjennomført kartlegging og verdiklassifisering av det biologiske mangfoldet på kommunens areal i løpet av år 2003" (DN-håndbok 13 – 1999). Slike kartlegginger er en grunnleggende forutsetning for å kunne ivareta norsk natur i framtida. Lokaltetene som er nevnt nedenfor, vil derfor naturlig inngå som verdifulle lokaliteter i Rauma kommune sin kartlegging av eget biologisk mangfold.

De største truslene mot slike verdifulle områder kommer fra endringer i arealbruk og ulike inngrep som hogst, skogplanting, grøfting av myr, nydyrking, utfylling av elvedelta, elveforbygging, veibygging og annen byggevirksomhet. Ved å kartfeste verdifulle botaniske lokaliteter, vil det bli lettere for kommunale myndigheter å ta hensyn til disse i sitt planleggings- og forvaltningsarbeid. Dette er tillagt større vekt enn trusselen som mulig plantesamling representerer ved bekjentgjøring av slike verdifulle lokaliteter.

Lokaltetene presenteres i henhold til naturtypeinndelingen definert i DN-håndbok 13 – 1999, og listes opp under hver naturtype i rekkefølge fra ytre vestlige, via indre sørlige, østlige og ut til ytre nordlige strøk. Utvalget er basert på kunnskap og status per 2001. Framtidige undersøkelser vil kunne føye nye områder til lista. Siden utvalget av lokaliteter kun er basert på forekomsten av karplanter, vil det kunne avvike noe fra det som til slutt blir resultatet av kommunens eget kartleggingsprosjekt, og som publiseres i en egen rapport (Jordal og Stueflotten 2002).

5.11.2 Myr

Verdifulle lokaliteter omfatter her større intakte lavlandsmyrer i boreonemoral og sørboreal sone, terrengdekkende myr, rikmyr og myr med regionalt sjeldne arter.

Myr NØ for Isterdalssetra, Isterdalen

UTM, høyde: MQ312310, 30 moh

Naturtype: Intakt lavlandsmyr, platåhøgmyr

Beskrivelse: Flatmyr og ombrotrof myr i veksling. De ombrotrofe partiene klassifiseres som platåhøgmyr (overgangstype mot planmyr). I sør fins mjukmatter med bl.a. sivblom, i nordenden ombrotrofe, tue-dominerte partier. 38 arter (Moen 1984, X28). 100 daa er foreslått vernet i forbindelse med den norske myrreservatplanen. Moen (1984): "Hovedmyra har høyest verneverdi av myrene i Isterdalen, og denne myra bør vernes som siste eksempel på en litt større, intakt myr i denne del av fylket."

Mulige trusler: grøfting, oppdyrking.

Vadstadbakkmyra N for Bøsetra, Isterdalen

UTM, høyde: MQ310300, 30 moh

Naturtype: Intakt lavlandsmyr

Beskrivelse: Stort sett intakt fattig flatmyr med flere små myrdammer. Strengblandingsmyr med flatmyr og et parti planmyr i sør. Noe grøfting i nordenden (Moen 1984, X29). Ca. 200 daa. 49 arter, bl.a. sivblom, kvitmyrak og dystorr på mjukmatte og lausbotn. Rikere myrkant med jåblom i øst.

Mulige trusler: grøfting.

Marsteinsmyra, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3926, 65 moh

Naturtype: Intakt lavlandsmyr

Beskrivelse: Fattig fastmattemyr, delvis furubevokst flatmyr, på restene av Marsteinmyra mellom E136 og jernbana. Ca. 100 daa. Totalt 17 arter, med pors, blåtopp og rome som dominerende arter. Myrdam med flytebladvegetasjon ved jernbana i vest.

Mulige trusler: grøfting, oppdyrking.

Myr N for Horgheimseia, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3630, 20 moh.

Naturtype: Myr med sjelden artsforekomst

Beskrivelse: Lita intermediærmyr ved foten av stort grusplatå. ca.5 daa. 44 arter, bl.a. bjønnbrodd, dvergjamne, myrsaulauk, myrsnelle, sveltull og særbustorr. Eneste kjente forekomst av myggblom i Rauma.

Mulige trusler: grøfting

Selen, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3825-26, 65 moh.

Naturtype: Ekstremrikmyr

Beskrivelse: Tre ekstremrike myrer av oseanisk type, med bl.a. bjønnbrodd, breiull, dvergjamne, engstorr, gulsildre, gulstorr, jåblom, loppestorr, myrsaulauk, myrsnelle, skogsiv, småblærerot, sumpblærerot, sveltull og særbustorr. Totalt: 70 arter. Myrene som ligger i blandingskog inn mot fjellfoten ved Selen, er trolig skapt/påvirket av grunnvannsframspring ved basis av rasmerkene i den østvendte dalsida, bl.a. fins flere rike sig i overkant av myrene. Også en mindre rikmyr Sf Rønningen (MQ377265) tilhører det samme myrkomplekset.

Mulige trusler: grøfting.

Myr nedenfor Breidli, Liabygda

UTM, høyde: MQ396378, 40 moh.

Naturtype: Rikmyr

Beskrivelse: Rik bakkemyr i skogkledd li. Ca. 1 daa. 29 arter. Dominerende arter er breiull, fjellfrøstjerne, skogsiv og sveltull. Andre rikmyrarter: dvergjamne, gulsildre, gulstorr, loppestorr, myrsaulauk, svarttopp og særbustorr.

Mulige trusler: grøfting.

Myr innerst i Erstaddalen, Isfjorden

UTM, høyde: MQ448334, 210 moh.

Naturtype: Rikmyr

Beskrivelse: Intermediær flatmyr med rikmyrpartier. Ca. 2 daa. 32 arter, deriblant bjønnbrodd, breiull, dvergjamne, gulstorr, myraugnetrøst, myrsnelle, svarttopp og særbustorr.

Mulige trusler: grøfting.

Stormyra ved Klungnes, Torvika

UTM, høyde: MQ2537, 90 moh.

Naturtype: Intakt lavlandsmyr

Beskrivelse: Fattig til intermedier flatmyr med lausbotn og noen myrdammer. Ca. 200 daa, de østlige delene er grøftet og delvis oppdyrket. Dominerende arter på myra er blåtopp, klokkeling, pors, rome og storbjønnskjegg. Totalt 43 arter, deriblant brunmyrak, dvergjamne, fjellaugnetrøst, myrkråkefot og særbusorr. I noen dreneringsgrøfter vokser kysttjønnaks rikelig, og i en myrdam vanlig tjønnaks og litt takrøyr.
Mulige trusler: grøfting og videre oppdyrking.

Myr Ø for Landresetra, Rødven

UTM, høyde: MQ20384476, 260 moh.

Naturtype: Ekstremrikmyr

Beskrivelse: Lita ekstremrik bakkemyr ovenfor setervegen, rydda beitemark (tråkkpåvirket). 1 daa. 30 arter, deriblant breiull, engstorr, fjellfrøstjerne, loppestorr og myrsaulauk.

Mulige trusler: grøfting.

Herjemyrane og Slemmemyrane, Herje/Holm

UTM, høyde: MQ26-3048+, 350-500 moh

Naturtype: Rikmyr, platåmyr og sjelden artsforekomst

Beskrivelse: Området har store arealer med flatmyr og bakkemyr med karakter av terrengdekkende myr. Rikmyrpartier fins primært i nordhellina av Herjemyrane. Her fins bl.a. bra med breiull flere steder. Andre rikmyrarter: bjønbrodd, dvergjamne, fjellaugnetrøst, jåblom, myrsaulauk, nykkesiv, svarttopp og særbusorr. Totalt 59 arter. På lausbotn N for Litlevatnet (MQ268478) fins en stor forekomst av nykkesiv, trolig en av de største i hele Møre og Romsdal; også et funn av engmarihand N for Herjesetra. Et stykke inne på platået SV på Slemmemyrane mot Lomtjønna, finnes et større ombrotroft parti som trolig kan karakteriseres som intakt, hvelvet høgmyr. Totalt er dette det desidert største myrområdet i Rauma med til sammen 8-10 km² myr.

Mulige trusler: grøfting (traktorveier er allerede ulovlig lagt innover myrene ved Daurmålshaugen).

Myr V for Ellingsetra, Mittet

UTM, høyde: MQ362492, 220 moh.

Naturtype: Ekstremrikmyr

Beskrivelse: Lita ekstremrik fastmatte bakkemyr nedenfor seterveien. 1 daa. 47 arter deriblant bjønbrodd, breiull, dvergjamne, engstorr, fjellfrøstjerne, gulstorr, jåblom, marigras, myrsaulauk, småsivaks, svarttopp og svelttull.

Mulige trusler: grøfting.

Myr NV for Skrokkensetra, Mittet

UTM, høyde: MQ3848, 360-450 moh.

Naturtype: Rikmyr

Beskrivelse: Middels stor intermedier bakkemyr med rikmyrpartier ovenfor seterveien. Ca. 100 daa. 39 arter deriblant bjønbrodd, dvergjamne, engmarihand (80 eks), fjellaugnetrøst, svarttopp og særbusorr.

Mulige trusler: grøfting.

5.11.3 Rasmark, berg og kantkratt

Verdifulle lokaliteter her omfatter sørvendte, berg og rasmarker på baserik grunn primært i lavlandet, og rikere kantkratt med varmekjære arter (fins knapt i Rauma). Rasmarker i alpine soner er ført opp under fjell-lokaliteter i kap. 5.11.4.

Hovdekollens vestsida, Måndalen

UTM, høyde: MQ2135, 0-200 moh.

Naturtype: Sørvendt berg og rasmark med edellauvskog.

Beskrivelse: Bratt vestvendt berg med fjellhyller, ur og rasmark, sigvegetasjon ved bergfoten, noe blandet lauvskog samt alm-hasselskog øverst i rasmarka. Artsrik basekrevende vegetasjon, både tørrbakker i ur og berg og fuktig sigvegetasjon. 133 arter, deriblant flere sjeldne arter for Rauma som bergasal, lodneperikum, krattslirekne, kvitbergknapp, murburkne og tofrøvikke, og mange basekrevende arter bl.a. brudespore, gulsildre, gulstorr, hårstorr, kantkonvall, loppestorr, svarterteknapp, svarttopp og taggbregne. Flere varmekjære arter som bergskrinneblom, breiflangre, brunrot, fingerstorr, filtkongslis, junkerbregne, kransmynte, maurarve, myske, sanikel og tårnurt. Ytterste funn av engtjæreblom og dvergmispel i Rauma. Også noen fjellplanter som fjellarve, fjellmarikåpe og rosenrot er funnet i berget.

Mulige trusler: ingen direkte i berget og rasmarka, skogplanting ellers (mye gran er allerede plantet i området).

Kvithammaren, Vikdalen, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2730, 280-350 moh.

Naturtype: Rasmark og berg

Beskrivelse: SV-vendt rasmark under stort baserikt berg. Artsrik, varmekjær vegetasjon, 105 arter, bl.a. bakkesøte, bergasal, berggull, blå rapp, breiflangre, brudespore, brunrot, filtkongsslys, fjellbakkestjerne, fjellsmelle, fjelltistel, gulsildre, hårstorr, jåblom, klengjemaure, kransmynte, kratthumleblom, krossved, myske, olavsskjegg, sanikel, skogsalat, skogsvinerot, skogvikke, småborre, stankstorkenebb, storblåfjør, svartburkne, svarttopp, vegtistel, vill-lauk og vårskrinneblom; langs bergfoten et smalt belte med alm. *Mulige trusler*: ingen spesielle, men gran er plantet høyt opp i rasmarka i sør.

Daurskarfonna, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2426, 100-400 moh.

Naturtype: Rasmark

Beskrivelse: NV-vendt snørasmark, stort sett på fint substrat, noe baserikt, nokså artsrikt. 80 arter, deriblant bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, firblad, (fjell)kvitkurle, fjellsmelle, fjelltistel, gulsildre, kvitmaure og svarttopp.

Mulige trusler: ingen spesielle.

Gråfonna, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2325, 250-500 moh.

Naturtype: Rasmark

Beskrivelse: NV-vendt raskjogle med rasløp, grovt og finere substrat, noe baserikt, nokså urterikt. 91 arter, deriblant bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, dvergjamne, fjellrundskolm, fjellsmelle, fjellveronika, fjellaugnetrøst, jåblom (mye), kvitmaure, rustjerneblom og svarttopp.

Mulige trusler: ingen spesielle.

Høgfonna, Marstein, Romsdalen

UTM, høyde: MQ39-4026, 140-200 moh.

Naturtype: Rasmark

Beskrivelse: SV-vendt snørasmark/raskjogle, mest på grovt substrat, nokså urterik. 112 arter, deriblant aurskrinneblom, bergveronika, brudespore, dvergmispel, engtjæreblom, fjellaugnetrøst, gjeldkarve (mye), gulsildre, kransmynte, kvitmaure, rundskolm, skogvikke, storblåfjør, svartstorr, taggbregne, trollhegg og mange svævearter.

Mulige trusler: ingen spesielle.

Mongehamrane, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4123, 100-300 moh.

Naturtype: Baserikt berg og rasmark

Beskrivelse: Utstikkende berg i Romsdalen med hovedsakelig vestlig og sørøstlig eksponering. I SØ baserikt berg over blokkrik, delvis skogkledd rasmark med bl.a. bergstorr, breiflangre, fjellsmelle, kantkonvall og myske. I den V-vendte rasmarka på andre sida av hammeren, er bl.a. tårnurt tidligere påvist.

Mulige trusler: tunnelbygging.

Moanebba, Isfjorden

UTM, høyde: MQ421370, 350-400 moh.

Naturtype: Rasmark og berg

Beskrivelse: SV-vendt bratt berg ved fjellfoten over bratt, alm-hasselli i rasmark. Varmekjær og baserik vegetasjon, 26 arter i berget, bl.a. bergfrue, brudespore, dvergmispel, fjellarve, flekkmure, kantkonvall, kransmynte, kvitbergknapp og svartburkne. I den skogkledd rasmarka nedenfor bl.a. breiflangre, grov nattfiol, sanikel, skogfaks, svarterteknapp og taggbregne.

Mulige trusler: ingen spesielle.

Randsetfjellet SV, Rødven

UTM, høyde: MQ196449, 340 moh.

Naturtype: Baserikt berg

Beskrivelse: Bergknaus på kalkrikt fjell med fuktig sig i skogkledd dalside. 27 arter i berget, bl.a. brudespore, fjelltistel, gulsildre, gulstorr, jåblom, loppestorr, myske, taggbregne og vårerteknapp.

Mulige trusler: skogplanting.

5.11.4 Fjell

Verdifulle lokaliteter i fjellet omfatter spesielt kalkrike områ der med artsrike vegetasjonstyper og områder med regionalt sjeldne arter. Den gneisdominerte berggrunnen i Rauma gir opphav til en generelt artsfattig fjellflora sammenlignet med den vi finner lenger østover i Sundals- og Dovrefjells-området, men på noen

mer baserike lokaliteter kan vi også i Rauma finne artsrike og regionalt interessante plantesamfunn. Flest baserike lokaliteter finner vi i Måndalsfjella, Stegfjellet (Trollstigen), Isfjordsfjella sør og Mittetfjella.

Blåtindane vest, Måndalen

UTM, høyde: MQ1233, 600-750 moh.

Naturtype: Baserik rasmark og sigvegetasjon i fjellet

Beskrivelse: V-vendt rasmark Øf Stavvatnet med 125 arter, deriblant flere basekrevende arter som bergveronika, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, dvergjamne, fjellarve, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, fjellrundskolm, fjellsmelle, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom, kastanjesiv, raudsildre, sotstorr, svartstorr, svarttopp, taggbregne og trillingsiv. Lokaliteten har høyde-rekord for flere lavlandsarter i Rauma som myske, skogvikke, skogsvinerot, krattmjølke og hestehov. *Mulige trusler:* ingen spesielle.

Kjøsa, Måndalen

UTM, høyde: MQ1329, ca. 1000 moh.

Naturtype: Baserikt rasløp og rabber i fjellet

Beskrivelse: På vestsida av Kjøsa fins et lite område med løst og kalkrikt berg hvor det på rabben øverst vokser reinrose og bergstorr, og videre nedenfor i rasløpet flere kravfulle og noen regionalt sjeldne arter, bl.a. bergveronika, bjønnbrodd, dvergjamne, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellkvitkurle, fjellskrinneblom, fjellsmelle, flekkmure, grannsildre, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, rukkevier, raudsildre, snøbakkestjerne, stivsildre, tuvesildre og ullvier (Bygdeboka for Voll 1979; ss99). Totalt 73 arter. *Mulige trusler:* ingen spesielle.

Bispesvingen, Trollstigen

UTM, høyde: MQ311263, 630 moh.

Naturtype: Rik reinroserabb

Beskrivelse: Liten reinroserabb, ca. 0,3 daa, med et fuktig sig i midten. Totalt 76 arter, deriblant flere kravfulle og regionalt sjeldne arter. Foruten reinrose fins bl.a. bergstorr, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, jåblom, raudsildre, sotstorr, svartstorr, svarttopp og trillingsiv. *Mulige trusler:* utvidet veganlegg.

Borga og Brøstkampen, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ40-MQ50, 1000-1570 moh.

Naturtype: Rik fjellvegetasjon med sjeldne arter

Beskrivelse: I dette fjellområdet er det påvist flere lokaliteter med for Rauma sjeldne arter som lapprose (3 lok), snøgras (3 lok) og jøkulstorr (1 lok), andre arter i området: fjellkattefot, bergstorr (flere steder), tvillingsiv (flere steder), gullmyrklegg (vanlig), mjukrapp, flekkmure, ullvier, snøildre, raudsildre, bekkesildre, fjellfrøstjerne, svartaks og fjellkjærebloom (Hagen og Holten 1976). Forekomstene av lapprose i dette området (Svartknarten ca. 1300 moh, Brøstkampen 1240 moh og 1060 moh) er plantegeografisk svært interessant fordi funnene ligger helt i utkanten av artens kjente utbredelsesområde i Sør-Norge. De første funnene ble gjort av R.Nordhagen og S.Løkken i august 1964 (herb. O). *Mulige trusler:* ingen spesielle.

Heimre Storhøa SØ, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ483997 ED50, 1290 moh.

Naturtype: Bergabb med lapprose

Beskrivelse: Tidlig utsmeltet sørvendt rabbe med lapprose og andre basekrevende arter som fjellarve, fjellfrøstjerne, gullmyrklegg og raudsildre, over høgstaudeeng ved foten av bergknaus. *Mulige trusler:* ingen spesielle.

Horghheimseterlia sør/Grønhøas nordside, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ486021, 1100 moh.

Naturtype: Kalkrabb

Beskrivelse: Kalkrabb med fuktig sig like ovenfor tregrensa. Totalt 65 arter deriblant flere basekrevende arter som bekkesildre, bergstorr, bjønnbrodd, blankstorr, blåmjelt, dvergsoleie, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellkvann, fjellstorr, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, myrtevier, raudsildre, setermjelt, svartstorr, svarttopp, tvillingsiv og ullvier (Hagen og Holten 1976; ss01). *Mulige trusler:* ingen spesielle.

Fleskehøin NØ, Isfjordsfjella

UTM, høyde: MQ4727, 1050-1100 moh.

Naturtype: Fuktig rasmark med rik eng- og sigvegetasjon

Beskrivelse: Fuktig, baserik fjellvegetasjon med totalt 82 arter, deriblant hele 8 sildrearter: bekkesildre, grannsildre, gulsildre, knoppsildre, raudsildre, stivsildre, stjernesildre og tuvesildre. Basekrevende arter ellers: bergstorr, bjønnbrodd, dvergjamne, dvergsoleie, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjellskrinneblom, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, høgfjellkarse, hårstorr, polarvier, rukkevier, snøarve, snøbakkestjerne, sotstorr, svartstorr, taggbregne og ullvier (Gaare 1970; ss00).

Mulige trusler: ingen spesielle.

Grøttabotn, Isfjordsfjella

UTM, høyde: MQ48-4927, 1050-1200 moh.

Naturtype: Rasmark med rik eng- og sigvegetasjon

Beskrivelse: Artsrik fjellvegetasjon, totalt 119 arter, bl.a. basekrevende arter som bergstorr, bergveronika, bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, dvergjamne, dvergsoleie, fjellarve, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjellskrinneblom, fjellsmelle, fjell/snøbakkestjerne, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, kvitkurle, kvitmjelke, marinøkkel, raudsildre, reinrose, rukkevier, snøarve, svartstorr, svarttopp, taggbregne, trillingsiv og tuvesildre. Høyderecord for flere arter i Rauma, bl.a. bjønnekam, blåtopp, brudespore, fugletelg, hengjeveng, kvitsymre, lifiol, marinøkkel, tepperot, skogstjerne og vanleg arve (Gaare 1970; ss00).

Mulige trusler: ingen spesielle.

Gluterbenken i Gluterholet, Isfjorden

UTM, høyde: MQ4632, ca. 600 moh.

Naturtype: Reinroserabb, rik eng- og sigvegetasjon

Beskrivelse: På ei langstrakt berghylle kalt "Gluterbenken" (ca. 100m lang og 2-10m brei) som stien passerer på oppe i Gluterholet, er det funnet hele 146 karplantearter, blant disse sjeldne arter som bakkesøte, bergstorr, (fjell)kvitkurle, grannsildre, grønkurle, reinrose, sotstorr og trillingsiv, og ei lang rekke andre basekrevende arter som bjønnbrodd, brudespore, dvergjamne, fjellarve, fjellfrøstjerne, flekkmure, gullmyrklegg, gulsildre, gulstorr, hårstorr, jåblom, rukkevier og raudsildre (X50; ss99).

Mulige trusler: ingen spesielle.

Saufonrholet, Isfjorden

UTM, høyde: MQ44-4531

Naturtype: Reinroserabber og baserik rasmark

Beskrivelse: Øverst i det nordvendte skaret i Saufonrholet fins et par mindre reinroserabber og artsrike rasmarker med basekrevende arter som bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, fjellarve, fjellfrøstjerne, (fjell)kvitkurle, fjellskrinneblom, fjellsmelle, fjelltistel, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, raudsildre, reinrose, rukkevier, sotstorr, svartstorr, svarttopp, taggbregne og tvillingsiv.

Mulige trusler: ingen spesielle.

Kvanndalen nord, Isfjorden

UTM, høyde: MQ4231-32, 500-600 moh.

Naturtype: Baserik rasmark med høgstaudeeng og sigvegetasjon

Beskrivelse: Langs rasmarka i den bratte SØ-hellinga i Kvanndalen fins artsrike engsamfunn i lavalpin sone. 135 arter er påvist i området, deriblant sjeldne arter som aurskrinneblom, bakkesøte, fjellskrinneblom, kastanjesiv, snø/fjellbakkestjerne og trillingsiv, og flere andre basekrevende arter som bleikvier, brudespore, dvergjamne, fjellfrøstjerne, gulstorr, hårstorr, jåblom, svartstorr og taggbregne (ss99).

Mulige trusler: ingen spesielle.

N for Haudukvatnet, Isfjorden

UTM, høyde: MQ5135, 900-960 moh.

Naturtype: Baserik rasmark/li med rik eng- og sigvegetasjon

Beskrivelse: Vestvendt rasmark/li ved foten av Hauduken. Totalt 81 arter, deriblant flere baserike arter som bjønnbrodd, dvergjamne, fjellfrøstjerne, fjelltistel, fjellaugnetrøst, grønkurle, gullmyrklegg, høgfjellkarse, kvitkurle, svartstorr, svarttopp og taggbregne (ss01).

Mulige trusler: ingen spesielle.

Juratind, Ø for nedre Bakkevatnet, Isfjorden

UTM, høyde: MQ5036, 740-900 moh.

Naturtype: Baserik rasmark med rik høgstaudeeng og vierkratt

Beskrivelse: Stor vestvendt raskjegle Øf nedre Bakkevatnet ved foten av Juratind. Totalt 108 arter, bl.a. bjønnbrodd, bleikvier, brudespore, fjellarve, fjellengkall, fjellfrøstjerne, fjellrapp, fjelltistel, fjellaugnetrøst, flekkmure, grønkurle, gullmyrklegg, gulstorr, kvitkurle, nattfiol, norsk vintergrøn, svartstorr, svarttopp, taggbregne og ullvier. Høyderecord i Rauma for flekkmarhand og kvitmaure (ss01).

Mulige trusler: ingen spesielle.

NV-hellinga av store Blåtind, Mittet

UTM, høyde: MQ38-3946, 600-800 moh.

Naturtype: Fuktige og baserike rasmarker og sigvegetasjon

Beskrivelse: Fuktige berghyller og rasmarker på berggrunn med noe amfibolitt. Her vokser bl.a. bleikvier, bergstorr, fjellbakkestjerne, fjellstorr, fjelltistel, flekkmure, gullmyrklegg, gulsildre, hårstorr, myrtevier, rukkevier, raudsildre, sotstorr, svartstorr, taggbregne og trillingsiv (Holten 1995; X27).

Mulige trusler: ingen spesielle.

Skrokkenfjellet vest, Mittet

UTM, høyde: MQ3948, ca. 750 moh.

Naturtype: Fuktige og baserike rasmarker og sigvegetasjon

Beskrivelse: Vestvendt berg øverst i rasmark med baserikt sig. Skoggrensa i området ligger på ca. 700 moh. 51 arter, bl.a. bleikvier, dvergjamne, fjelltistel, grannsildre, gullmyrklegg, gulsildre, gulstorr, hårstorr, kastanjesiv, svartstorr, svarttopp og tranestorr (ss00).

Mulige trusler: ingen spesielle.

5.11.5 Kulturlandskap

Verdifulle lokaliteter i kulturlandskapet omfatter artsrike, ugjødslete beite- og slåttmarker, artsrike fuktenger, hagemark med styvingstrær, og ulike småbiotoper med artsrike eller sjeldne planteforekomster. Verdisetting av slåtte- og beitemark bør i tillegg til karplanter også omfatte registrering av beitemarksopp, men dette er bare i begrenset grad gjort her.

Helgestø, Vågstranda

UTM, høyde: MQ 158 428, 10 moh.

Naturtype: Slåtteeng

Beskrivelse: Tradisjonell slåttemark ved fjorden som er holdt i hevd opp til seinere år. Sjelden utforming av frisk fattigeng med jordnøtt som en dominerende art, ellers typisk sølvbunke-eng. Beites av sau.

Mulige trusler: opphør av slått/beite, gjengroing.

Nygjerdet, Venås, Måndalen

UTM, høyde: MQ 152 322, 110 moh.

Naturtype: Slåtteeng

Beskrivelse: Tradisjonell slåtteeng i god hevd ovenfor gården Nygjerdet på øvre Venås. Middels rik, 57 arter, bl.a. brudespore, grov nattfiol, harerug, kvitmaure, skogmarihand, småengkall; 13 naturengplanter.

Mulige trusler: gjødsling, opphør av slått.

Venås vest, Måndalen

UTM, høyde: MQ 149 318, 200 moh.

Naturtype: Naturbeitemark

Beskrivelse: Tradisjonell beitemark (storfe 1999, hest 2000), fuktige partier, 40 arter, 8 naturengplanter, to tuer med solblom (rødlistearter, eneste kjente lokalitet i Rauma). Oppdaget av J.Lid 1951, gjenfunnet i 1999.

Mulige trusler: gjødsling, pløying, opphør av beite.

Engelia, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2327, 40-100 moh.

Naturtype: Hagemark med styvingsalmer

Beskrivelse: Åpen beitemark i SØ-vendt dalside med flere svært store og gamle styvingsalmer, bl.a. med almelav. I god hevd og beites fortsatt av sau og kyr.

Mulige trusler: opphør av beiting, gjengroing, hogst.

Berillstølen, Innfjorden

UTM, høyde: MQ 196 242, 370-380 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, setervoll

Beskrivelse: Setervoll ved Berillvatnet, seterdrift med kyr. Litt gjødsling. Totalt 54 arter, derav 14 naturengplanter og 4 seterplanter, bl.a. marinøkkel og fjellmarinøkkel. 13 grasmarkssopp, derav 7 beitemarkssopp, bl.a. fiolett greinkøllesopp (rødlistearter) (Jordal og Gaarder 1999; jbj01). Regional verdi.

Mulige trusler: Opphør av beiting.

Bøstølen, Innfjorden

UTM, høyde: MQ 172 236, 425 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, setervoll

Beskrivelse: Setervoll med flere setrer i god hevd. Her blir det fortsatt drevet setring med kyr, og området beites også av sau. Finnskjegghei, gulaks- og engkveineng, noe sølvbunke, fukteng/fattigmyr og litt lyngmark. Totalt 67 arter, derav 12 naturengplanter (bl.a. heisiv) og 4 seterplanter. 27 grasmarkssopp, derav 10 beitemarkssopp (Jordal og Gaarder 1999). Regional verdi.

Mulige trusler: Opphør av beiting.

Marstein jernbanestasjon, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 398 244, 70 moh.

Naturtype: Skrotemark

Beskrivelse: Nedlagt jernbanestasjon. Stasjonsområde med tørr grusflate og tørrengområder, flere interessante arter som aksfrytle, brudespore, fjellmarikåpe, gjeldkarve, fjellaugnetrøst, hagelupin, klistersvineblom, lintorskemunn, marinøkkel, sandlupin, sibirbjønnekjeks, skogkløver og svensk skrinneblom, totalt 68 arter. Dette er en artsrik representant for "jernbanefloraen" i Romsdalen, og som sådann kan Marstein stasjon tjene som både type- og referanseområde.

Mulige trusler: gjengroing, bebyggelse.

Remmem, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 413 229, 70 moh.

Naturtype: Naturbeitemark

Beskrivelse: Beitemark på kupert mark med mange digre steinblokker. Lokaliteten ble ryddet rundt 2. Verdenskrig. Det er funnet 12 naturengplanter, deriblant gjeldkarve, gulmaure, kjertelaugnetrøst, kvitmaure, marinøkkel og småengkall. Videre er det funnet hele 30 arter beitemarkssopp deriblant 5 rødlistearter (tuva køllesopp, skjeljordtunge, brunsvart jordtunge, liten vokssopp og raudskivevokssopp). Lokalitet av regional verdi (Jordal og Gaarder 1999, jbj00).

Mulige trusler: sterk gjødsling, opphør av beite, gjengroing.

Flatmark, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4821, 130-150 moh.

Naturtype: Hagemark med styvingsalmer

Beskrivelse: Gammel hagemark i gjengroing med gamle styvingsalmer med sjeldne lavararter som bleikdoggnål, blådoggnål og en sjelden sopp: tobakkbroddsopp (bjj/gg00).

Mulige trusler: gjengroing med skog, hogst av styvingsalmer.

Gravdehaug, Romsdalen

UTM, høyde: MQ487195, 130 moh.

Naturtype: Slåtteeeng

Beskrivelse: Rik blomstereng som fortsatt blir maskinslått årlig, mellom veien og jernbana nord for gården. Store mengder brudespore, skogmarihand og prestekrage i enga, også rødlistearten kvitkurle er påvist, totalt 52 arter, derav 14 naturengplanter. Orkidéene og prestekragen gjør dette til en av Raumas vakreste blomsterenger, og til en av de fineste slåtteeengene i kommunen botanisk sett. Det er påvist 4 beitemarkssopp, bl.a. funn av den sårbare rødne luttvokssopp (*Hygrocybe ingrata*) (pers. medd. J.B.Jordal). Sjelden naturtype av regional verdi.

Mulige trusler: opphør av slått, gjengroing.

Gjerde, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 503 157, 130 moh.

Naturtype: Natureng, tørrbakke, styvingsalmer

Beskrivelse: Frisk tørreng ved nedlagt bruk ovenfor vegen, tidligere slåtteeeng nå naturbeitemark. 64 arter, bl.a. dunhavre, dunkjempe, fløyelsmarikåpe, gjeldkarve (mye), gulmaure (mye), marinøkkel og sølvmore, 17 naturengplanter. 10 arter beitemarkssopp deriblant melrøds-kivesopp (*Entoloma prunuloides*) en hensynskrevende rødlistearter (pers. medd. J.B.Jordal). Styvingsalmer med blådoggnål i skogen ovenfor enga. Også trådapp er funnet i dette området (sjelden underart i Møre og Romsdal av engrapp).

Mulige trusler: gjengroing.

Lykkjeslett, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 514 129, 320 moh.

Naturtype: Slåtteeeng

Beskrivelse: To større slåtteeenger med fin struktur i en bratt bakke ovenfor gården, lite gjødslet, fortsatt i god hevd, sist pløyd under krigen. 39 plantearter bl.a. aurikkelsvæve, fløyelsmarikåpe, gjeldkarve (mye), harerug, marinøkkel, prestekrage, raudknapp, skogkløver og småengkall (mye). 15 naturengplanter og 17 beitemarkssopp, deriblant flere rødlistearter.

Mulige trusler: opphør av slått, gjødsling.

Gjerdshaug, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 519 118, 330 moh.

Naturtype: Slåtteeeng

Beskrivelse: en velutviklet, intakt og tradisjonelt drevet slåtteeeng av tørr, kontinental type med flere regionalt sjeldne arter. Artsrikt med 57 plantearter, bl.a. bråtestorr, dunkjempe, flekkmure, gjeldkarve, gulmaure, kvastsvæve, marinøkkel, nyresoleie, skogkløver, sølvmore og vårpengeurt. Hele 21 naturengplanter og 1 seterplante, i tillegg 13 beitemarkssopp hvorav tre rødlistearter. Av disse må spesielt nevnes den direkte truete *Entoloma politoflavipes* (2. funn i Norge), videre hensynskrevende lillabrun rødskivesopp (*Entoloma porphyrophaeum*) og melrødskivesopp (*Entoloma prunuloides*) (J.B.Jordal).
Mulige trusler: opphør av slått, gjødsling.

Rødstølsetrene, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 534 105, 570-610 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, tørrbakke, setervoll

Beskrivelse: Stor setervoll i SV-vendt dalside. En av de mest artsrike naturengene i Rauma med hele 84 arter bl.a. bakkesøte, bråtestorr, dunkjempe, fjellrapp, marinøkkel, *Hieracium vacillans*, setersvæve og sølvmore. 20 naturengplanter og 3 seterplanter.
Mulige trusler: opphør av beiting, hyttebygging.

Brustua, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 540 083, 380 moh.

Naturtype: Tørrbakke, natureng

Beskrivelse: Artsrik, noe baserik tørrbakke på oversida av veien med en bergknaus ut mot veiskjæringa. 77 arter, bl.a. berggull, blårapp, dunkjempe, dvergminneblom, engnellik, flekkmure, gjeldkarve, kvit jonsokblom, marinøkkel, pengeurt, sølvmore og vårpengeurt, 21 naturengplanter og 2 seterplanter. Lokaliteten blir ikke lenger slått da den krever ljåslått, og gror derfor langsomt igjen. På nedsida av rasteplassen ved E136 samme sted fins i tillegg en liten tørrbakke med engnellik og flekkgrisøyre (eneste kjente lokalitet i Møre og Romsdal). Lokalitet av regional verdi.
Mulige trusler: gjengroing, gjødsling, utvidet veganlegg.

Brue, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 542 084, 460 moh.

Naturtype: Tørrbakke, jernbaneskråning

Beskrivelse: Tørr SV-vendt jernbaneskråning på begge sider av undergangen nedenfor Brue. 52 plantearter bl.a. bakkestjerne, engnellik (mye), fjellrapp, gjeldkarve (mye), lintorskemunn, sølvmore og vårpengeurt. En av de mest artsrike og interessante jernbaneområdene i Rauma, med gode forekomster av engnellik som er en regionalt sjelden art.
Mulige trusler: sprøyting.

Kleiva, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 546 073, 450 moh.

Naturtype: Slåtteeeng, tørrbakker

Beskrivelse: Innmarka på gården Kleiva ligger nedenfor E136, og består av fulldyrka mark, og kantområder med friske, middels baserike enger, tørrbakker og tørrberg. Gården har velutvikla gamle slåtteeenger som fortsatt er i hevd, med et variert artsmangfold med dels sjeldne og rødlistete arter. 72 plantearter bl.a. bakkeveronika, dvergminneblom, dunkjempe, fjellrapp, flekkmure, marinøkkel, prestekrage, sølvmore, vårpengeurt, vårskrinneblom og chilehumleblom (forvilla), dessuten mulig svenskesvæve (rødlistearter). 19 naturengplanter og 2 seterplanter. Ellers 13 grasmarkssopp, av disse 6 beitemarkssopp, bl.a. den hensynskrevende lillabrun rødskivesopp (*Entoloma porphyrophaeum*) (jbj00).
Mulige trusler: opphør av slått, gjengroing.

Sjugurgarden, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ 514 047, 720 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, tørrbakker

Beskrivelse: En meget velutviklet naturbeitemark av tørrengtype med frisk, tørr middels baserik eng i god hevd som fortsatt beites av sau og kyr. En del av området er inngjerdet (hyttetomt). Tørrbakker med en regionalt sjelden utforming og mange sjeldne kontinentale tørrbakkearter, bl.a. bakkestjerne, dunkjempe, engnellik og vil-lauk. Andre interessante arter er bakkesøte, fjellbakkestjerne, fjellmarinøkkel, flekkmure, gulmaure, marinøkkel, snøsøte og sølvmore, høyeste funn i Rauma av prestekrage og raudknapp. Totalt 53 arter, derav 18 naturengplanter og 5 seterplanter. Lokalitet av regional verdi.
Mulige trusler: gjødsling, opphør av beiting, hyttebygging.

Horgheimsetra, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ 484 037, 710 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, setervoll

Beskrivelse: Stor, åpen setervoll som fortsatt beites av både sau, storfe og hest. En velutviklet naturbeitemark med frisk, tørr noe baserik eng. 51 plantearter bl.a. bakkesøte, dvergjamne, marinøkkel, fjellmarinøkkel, handmarinøkkel (rødlsteart), haustmarinøkkel (fredet), fjellrapp, fjelltimotei, flekkmure, seterrapp og seterstor, 16 naturengplanter og 7 seterplanter (X55, ss00-01). Forekomster av rødlstearten handmarinøkkel er i dag regionalt svært sjeldne og verdifulle. I tillegg er det gode bestander av både marinøkkel og fjellmarinøkkel på setervollen. Det er også funnet 16 arter av beitemarkssopp, noe som er relativt bra i fjellskogregionen, deriblant to rødlstearter: *Entoloma pratulense* og *E. xanthochroum* (jbj).
Mulige trusler: gjødsling, opphør av beiting, hyttebygging.

Kabben, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ 472 027, 740-780 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, setervoll

Beskrivelse: Setervoll i god hevd som fortsatt beites av storfe, sau og hest. Noe baserikt område spesielt i vegsvingen nedenfor setra. 61 plantearter bl.a. dunkjempe, dvergjamne, fjellarve, fjellfiol, fjellnøkleblom, fjellrapp, grønkurle, handmarinøkkel (rødlsteart), haustmarinøkkel (fredet), marinøkkel, jonsokkoll, seterstor, snøsøte og soleihov, 15 naturengplanter og 11 seterplanter, 6 arter beitemarkssopp bl.a. den sjeldne trolljordtunge (rødlsteart) (X56, Jordal & Gaarder 1995, ss00-01).
Mulige trusler: gjødsling, opphør av beiting, hyttebygging.

Dalehaug, Dalsbygda, Isfjorden

UTM, høyde: MQ 435 349, 210 moh.

Naturtype: Slåtteeng

Beskrivelse: Velutviklet, gammel, lite gjødselpåvirket slåtteeng med et intakt artsmangfold tilknyttet slått i kombinasjon med lite gjødsling og jordarbeiding (sjelden naturtype i dag). Fin, relativt artsrik blomstereng ved gården, 56 plantearter, derav 16 naturengplanter, bl.a. aurikkelsvæve, harerug, hårsvæve, marinøkkel, prestekrage, smalkjempe og småengkall. Dette er trolig en av Raumas finere blomsterenger både ut fra estetiske og botaniske kriterier.
Mulige trusler: opphør av slått, gjengroing, gjødsling.

Erstad, Erstaddalen, Isfjorden

UTM, høyde: MQ 445 339, 200 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, slåtteeng

Beskrivelse: En velutviklet naturbeitemark med et variert artsmangfold grensende opp til større arealer med gjødslet kultureng i samme område. Trolig tidligere slåtteeng som nå streifbeites av sau. Frisk fattigeng med 50 plantearter deriblant bråtestorr, dvergjamne og storblåfjør, 20 naturengplanter og 3 seterplanter. Tidligere er det funnet kvitkurle i dette området.
Mulige trusler: gjødsling, beiteopphør, gjengroing.

Midtre Grøvdal, Isfjorden

UTM, høyde: MQ 447 397, 60-100 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, hagemark med styvingsalmer

Beskrivelse: Åpen naturbeitemark ovenfor vegen i midtre Grøvdalen. I kantområdene rundt beitemarka og oppover i hasselskogen finnes flere gamle styvingsalmer med interessant lav- og soppflora. 53 plantearter, deriblant 13 naturengplanter. Følgende arter kan nevnes: aurikkelsvæve, glattmarikåpe, grov nattfiol, kjertelaugnetrøst, markjordbær, prestekrage, skogmarihand og smalkjempe. Av sopp i beitemarka bør nevnes funn av rødlstearten limvokssopp (*Hygrocybe glutinipes*). Lav- og soppfloraen er undersøkt på 11 styvingsalmer med stammediameter 40-80 cm i brysthøyde. På de gamle styvingsalmene vokser lav- og sopparter som er typiske og spesielle for slike trær. Funn av blådoggnål (1 tre), bleikdoggnål (6 trær), almelav (1 tre) og soppen *Dendrothele acer* bør nevnes spesielt (J.B.Jordal). Særlig blådoggnål er en sjelden og kravfull knappenåslav som bare er funnet på to steder til i Rauma (Flatmark og Gjerde).
Mulige trusler: opphør av beiting, gjengroing.

Klungnes, Torvika

UTM, høyde: MQ 258 368, 30 moh.

Naturtype: Naturbeitemark, tørrbakker

Beskrivelse: Naturbeitemark med tørrbakker og bergknauser i sørvendt fjordside lengst ute i Torvikeidet. En av få velutviklede naturbeitemarker i fjordstrøka med interessant artsinventar. Dominerende arter er bl.a. geitsvingel, grannmarikåpe, gulaks, knegras, prestekrage og smalkjempe. 17 naturengplanter bl.a. bråtestorr, gjeldkarve og gulmaure.
Mulige trusler: opphør av beiting, gjengroing.

5.11.6 Ferskvann og våtmark

Verdifulle naturtyper omfatter større innlandsdeltaer, kroksjøer og meanderende elvepartier med flommark, større elveøyre, dammer og næringsrike innsjøer, samt godt utviklede fossesprøytoner.

Demmedalsvatnet, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2225, 80 moh.

Naturtype: Næringsfattig vatn

Beskrivelse: Vatn med langskuddsvegetasjon, gjennomstrømmet av Innfjordselva. Stor bestand av krypsiv, noe klovasshår og flotgras. Et av få vatn i Rauma med kransalge (mattglattkrans *Nitella opaca*). Mulige trusler: forurensning, utfylling/veganlegg.

Hanekamhaug, Isterdalen

UTM, høyde: MQ3232, 20 moh.

Naturtype: Kroksjøer

Beskrivelse: I de avstengte kroksjøene ved Istra på Hanekamhaug fins helofyttbelter dominert av elvesnelle, flaskestorr og bukkeblad, flyteblad-vegetasjon dominert av vanleg tjønnaks med noe småpiggnopp og flotgras, langskuddsvegetasjon dominert av krypsiv, ellers fins noe sumpblærerot, gytjeblerot?, småtjønnaks og rusttjønnaks i noen av dammene. Av kortskuddsplanter fins stivt brasmegras, evjesoleie, botnegras og sylblad (Sæther 1982; ss). Kroksjøene er omkranset av tette kratt med øyrevier, gråor og trollhegg. Rundt kanten av den midtre kroksjøen, spesielt i sørenden, fins en av Raumas rikeste forekomster av den regionalt sjeldne starrarten langstorr. Totalt 41 plantearter er registrert i disse kroksjøene, som er blant de rikeste ferskvasslokalitetene i Rauma. Mulige trusler: gjenfylling (en traktorvei er lagt over midtre dam), skogplanting (gran/sitkagran er allerede plantet helt inn til dammene).

Istra, Isterdalen

UTM, høyde: MQ33, 1-20 moh.

Naturtype: Meanderende elveparti

Beskrivelse: Det meste av Istra fra utløpet i Rauma opp til Bøsetra preges av meanderende elvepartier med gråor-heggskog langs elvekantene flere steder. Det meste av fallet skjer i et stryk ved Hanekamhaug (Kvernhusbrua). SV for Soggesetra (MQ312302-311305) fins rester av en gammel kroksjø i gjengroingsfase. Her fins Raumas største forekomst av langstorr (flere hundre tuer). Totalt er det registrert 31 plantearter i tilknytning til denne kroksjøen, bl.a. fjellpiggnopp og vanleg tjønnaks. Mulige trusler: elveforbygging, gjenfylling, skogplanting (granplantinger og traktorveger ved kroksjøer).

Sogge, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 338 339, 10 moh.

Naturtype: Åkerdam, høgstarrsump

Beskrivelse: Høgstarrsump på dyrka mark nær Rauma elv, gjødselpåvirket, med elvesnelle, flaskestorr, mjøddurt, soleihov, myrmaure som dominerende arter, og andre fuktarter som amerikamjølke, byhøymole, gulldusk, kjeldeurt, lyssiv, mannasøtgras, myrhatt, myrklegg, stolpestorr og mer sjeldne arter som andemat, bogeminneblom og kjeldegras. Totalt 29 arter. Mulige trusler: gjenfylling.

Rauma elv, Sogge, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3333-MQ3434, 10 moh.

Naturtype: Elvekant med flommark og kroksjø

Beskrivelse: Elvebredde på sørsida av Rauma fra Soggebrua ned til elveforbygging ved Soggeberget. Kroksjø ved Sogge camping med 17 plantearter bl.a. hesterumpe, sylblad og flere vasshårarter. Elvebredde med flere flomløp, og sand- og grusbanker i innersving. Rik elvekantvegetasjon med bl.a. sverdlilje og istervier (eneste funn i Rauma). Elvekanten langs Sogge er en viktig raste og beiteplass for andefugl særlig på vårtrekket. Mulige trusler: elveforbygging, utfylling.

Rauma elv, Horgheim – Alnes, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3826-MQ3924, 65 moh.

Naturtype: Avsnørte elvedammer, kroksjøer og bakevjer med mudderbanker.

Beskrivelse: Stilleflytende elvestrekning med flere grunne bukter, bakevjer og avsnørte dammer på begge sider av elva, samt en kroksjø ved Horgheim. Interessant vannvegetasjon også i regional sammenheng med pusleplantesamfunn (kortskuddstrand) på silt og leirebotn i flomsonen med innslag av flere østlige arter. Vanlige arter på flere av lokalitetene er evjesoleie, klovasshår, krypsiv, nålesivaks, skogsiv, sylblad, veikveronika og åkermynte; flere steder med fine soneringer. Også vassreverumpe fins

spredt til vanlig flere steder. Både vassreverumpe, sylblad og nålesivaks er østlige arter som er sjeldne ellers i fylket. Også sennegrass forekommer relativt hyppig i området, og i dammene spesielt ved Alnes, fins det fine bestander med stolpestorr. Ute i noen av dammene vokser flotgras og småpiggnopp spredt. I kroksjøen ved Horgheim (MQ382269) er det funnet 33 plantearter, deriblant tusenblad, rusttjønnaks og mjuksivaks. I dette området (Horgheim-Myrabø) er det tidligere på evjebotn også påvist stivt brasmegrass og firling i tillegg til nålesivaks (R.Nordhagen, herb. O1948).

Mulige trusler: elveforbygging, utfylling.

Marsteinsmyra, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 391 258, 65 moh.

Naturtype: Myrdam, naturlig fisketomme innsjøer og tjern

Beskrivelse: Myrdam ved jernbana i vestkanten av myra. 20 plantearter, bl.a. kvitmyrak, småblærerot, småpiggnopp, trådstorr og vanleg tjønnaks.

Mulige trusler: grøfting, gjenfylling.

Døntefossen, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4819, 150-200 moh.

Naturtype: Fossesprøytsone

Beskrivelse: Markert, velutviklet fosseeng ved foten av fossen. Ikke undersøkt botanisk ennå.

Mulige trusler: Ingen spesielle.

Vermefossen, Romsdalen

UTM, høyde: MQ5013, 160 moh.

Naturtype: Bekkekløft, fossesprøytsone

Beskrivelse: Raumas elvekløfter i Øverdalen danner flere steder miljøer med et kontinentalt, men samtidig stabilt fuktig lokalklima som ligner på det vi finner i bekkekløfter i Gudbrandsdalen, og har også en del arter felles med disse. Nederst ved Vermefossen er det funnet flere sjeldne og kravfulle lavarter tilknyttet slike kontinentale bekkekløfter. I tillegg danner Vermefossen et lokalt meget fuktig, fosserøykbetinget miljø på begge sider av Rauma med en rekke spesielle plante-, mose- og lavsamfunn, bl.a. fosserøykbetingete lavsamfunn på furu som er svært sjeldne (pers.medd. J.B.Jordal).

Mulige trusler: Kraftutbygging.

Isa, Isfjorden

UTM, høyde: MQ42-4339, 50 moh.

Naturtype: Kroksjøer og flommark langs meanderende elveparti

Beskrivelse: Meanderende parti langs Isa mellom Svartli og Ekra med flommarksskog og en gjen-groende kroksjø (Purkøyna). Totalt 86 plantearter bl.a. grov nattfiol, mannasøtgrass, vanleg tjønnaks, og ikke minst en liten forekomst med langstorr i flommarksskog.

Mulige trusler: elveforbygging, oppdyrking.

Gjerdsetvatnet, Eid

UTM, høyde: MQ25-2639, 35 moh.

Naturtype: Middels rik kulturlandskapssjø

Beskrivelse: Mesotroft vatn i kulturlandskap med for Rauma interessante ferskvannsplanter. Totalt 15 vannplantearter deriblant botnegras, elvesnelle, evjesoleie, flotgras, kantnykkerose, mjukt brasmegrass, sjøsisivaks, takrøyr, tjønngras og vanleg tjønnaks.

Mulige trusler: forurensning.

Oravatnet, Eid

UTM, høyde: MQ2339, 68 moh.

Naturtype: Kulturlandskapssjø

Beskrivelse: Oligotroft vatn i kulturlandskap, tidligere isdam med grus og steinbotn, drikkevannskilde. Stor bestand av botnegras og tjønngras langs kanten, andre vannplanter: flotgras, kantnykkerose og tusenblad, totalt 10 vannplantearter. Bra med svartor langs kanten av vatnet.

Mulige trusler: forurensning.

5.11.7 Skog

Verdifulle naturtyper av skog omfatter rik edellauvskog, svartorskog og annen rik sumpskog, gråor-heggskog, artsrik høgstaueskog, gammelskog, kalkfuruskog og andre regionalt sjeldne skogtyper.

Lundsfjellet, Vågstranda

UTM, høyde: MQ1443-MQ1542, 0-260 moh.

Naturtype: Kystfuruskog

Beskrivelse: Et område med varierte furuskogtyper der alle eksposisjons-retninger er representerte med hovedvekt på sørvestlige og nordøstlige. For det meste relativt fattig og triviell vegetasjon. Deler av lokaliteten er lite påvirket av hogst. Sjeldne arter som fagerperikum og skogfredlaus er påvist i området. Lokaliteten på 1487 daa er vernet som barskogreservat. 119 plantearter. (Korsmo og Svalastog 1997).
Mulige trusler: hogst, men dette er mindre sannsynlig etter vernevedtaket.

Grisetlia, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2632, 30-200 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Stor, velutviklet, boreonemoral edellauvskog (alm-hasselskog) i bratt vestvendt fjordside med stort arts mangfold og mange varmekjære arter. Nederst med nedlagt riksveg og gjengrodd traktorveg parallelt. Totalt 111 plantearter (derav 4 boreonemorale arter), bl.a. alm og hassel, breiflangre, brunrot, bruntelg (rødlisterart), haremat, jordnøtt, junkerbregne, kratthumbleblom, krossved, lodneperikum, maurarve, myske, sanikel, skogfaks, skogsalat, skogsvingel, skogvikke, slakkstorr (i fuktig sig over traktorveg), storklokke, svarterteknapp og vårerteknapp.

Mulige trusler: hogst, treslagskifte/skogplantning (noe gran er pantet allerede), skogsbilveg.

"Mækjå" ved Vårsetra, Innfjorden

UTM, høyde: MQ238274, 30 moh.

Naturtype: Rik sumpskog

Beskrivelse: Gråor-sumpskogen Mækjå ved Vårsætra er Raumas mest eksklusive, en meget spesiell og regionalt ytterst sjelden utforming av rik sumpskog med flere regionalt sjeldne arter. Sverdliije dominerer feltsjiktet i et område på ca. 2 daa, og en regionalt sjelden art som skogsivaks er relativt vanlig både i selve sumpskogen og i en grøft/vegkant like ved. Andre sjeldne arter er nystepiggknopp (Sæbø, S. i Bygdeboka for Voll 1979) og langstorr. Vanlige arter: lyssiv, mjørdurt, myrmaure, myrtistel, skogmarihand, skogrørkvein, soleihov, stornesle, strandrøyr, tyrihjelms og åkersnelle. For øvrig kan en merke seg at svartor ikke er påvist her. Grunnlaget for denne unike oresumpskogen er store mengder baserikt grunnvatn som presset ut i overflata ved foten av ei bratt dalside med tykk skredjord. I seinere år er det anlagt en traktorveg like i overkant av sumpskogen, og grøfting i forbindelse med denne kan komme til å påvirke vegetasjonen i området i tida framover. Totalt 30 plantearter. Navnet "mækje" kommer for øvrig av gammelnorsk "mækir" som betyr sverd (Sæbø 1990).

Mulige trusler: grøfting, hogst. En ny traktorvei er i seinere år anlagt i overkant av området.

Vest for Vårsetra, Innfjorden

UTM, høyde: MQ234271, 30 moh.

Naturtype: Rik sumpskog

Beskrivelse: Mellom traktorvegen og et bekkefar ligger en åpen, sumpet kildegråorskog hvor det vokser bra med slakkstorr, en sørlig art som er sjelden i Møre og Romsdal. Andre karakteristiske arter: bekkestjerneblom, enghumbleblom og skogkarse. Skogbunnen ellers har mye mannasøtgras, krypsoleie, skogsnelle, soleihov, strutseveng og sumphaukeskjegg.

Mulige trusler: hogst, grøfting.

Nedre Isterdalen

UTM, høyde: MQ3234-MQ3132, 50-300 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Stor sørøstvendt dalside under Setnesfjellet mellom Setnesaksla og Hanekamhaug. Blandet edellauvskog med gråor-alm, alm-hassel, gråor-ask og platanlønn (renbestand). Totalt 92 arter. Stor forekomst av junkerbregne i gråor-almeskog (MQ3234). Store gamle almetrær med bleikdoggnål og kystdoggnål. Dessuten kjempesvingel og vårmarihand i rasmark under et sørvendt berg. Varmekjære arter ellers: brunrot, jordnøtt, kratthumbleblom, maurarve, myske, skogvikke, storklokke og vårerteknapp.

Mulige trusler: hogst, skogplantning.

N for Istrautiløpet, Romsdalen

UTM, høyde: MQ331336, 5 moh.

Naturtype: Rik sumpskog

Beskrivelse: Liten oresumpskog mellom vegen og elva med svartor og langstorr. Dominante arter i feltsjiktet ellers er mjørdurt og elvesnelle, andre arter: lyssiv, myrhatt, myrmaure, skogkarse, skogmarihand og soleihov. Totalt 28 plantearter. Nevnes bør også funn av den sjeldne bladmosen oremose (*Bryhnia novae-angliae*) hvis forekomst er av stor plantegeografisk interesse (Holten 1984). Gråorskogene ellers i området er også av rik type, trolig p.g.a. de tykke marine sedimentene i Setnesmoa-området.

Mulige trusler: veganlegg, grøfting, elfeforbygging, hogst.

Troa, Åndalsnes

UTM, høyde: MQ 322 379, 10 moh.

Naturtype: Edellauvskog med fremmede planter

Beskrivelse: Bratt vest- til nordvendt brink rundt martnaplass (tidligere oresumpskog). Skog dominert av platanlønn med noe spisslønn i nordenden. I skogen fins fremmede trær og busker som alpegullregn, leddved og raudhyll, dessuten ask, hagerips, stikkelsbær og søtkirsebær. Urter: dagfiol, gullstjerne, haremat, jordnøtt, kjempebjønnekjeks, kratthumleblom (mye), kystbjønnekjeks, lerkespore, skogskjegg, vårkål, samt kjempespringfrø, amerikamjølke og andemat ved foten av brinken. Totalt 49 arter.

Mulige trusler: hogst, utbygging, fysiske inngrep.

Bjørmosen, Åndalsnes

UTM, høyde: MQ 336 368, 50-200 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Boreonemoral, vestvendt fjellside/botn med rasmark. Areal ca. 50 daa. Ask-gråorskog med sørberg øverst. Ca. 190 plantearter (derav 5 boreonemorale arter), bl.a. ask, breiflangre, hassel, jordnøtt, junkerbregne, kantkonvall, myske, sanikel, skogfaks, skoggrønaks, skogsvingel, snerprøyrkvein og vårmarihand. Dvergmispel vokser i berget øverst. En av få klassiske lokaliteter i Rauma som er blitt besøkt av flere botanikere etter krigen.

Mulige trusler: hogst, skogplanting.

Mjelvabotn, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 347 356, 50-350 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog, askeskog

Beskrivelse: Stor boreonemoral edellauvskog i Mjelvabotnen dominert av ask, oppblanda med gråor, bjørk, selje og alm. Busksjiktet er dominert av ask med innslag av platanlønn, ca. 60 daa, trolig en av de største askeskogene i fylket. Totalt 88 plantearter (derav 4 boreonemorale arter), bl.a. ask, alm, hassel, gullstjerne, jordnøtt, kratfiol, lerkespore, myske, skoggrønaks, skogsvingel, snerprøyrkvein, søtkirsebær og vårerteknapp. 128 daa. er foreslått vernet som naturreservat, (Korsmo 1975, Holten 1984, ss).

Mulige trusler: hogst, treslagskifte/skogplanting (noe gran fins nederst i området).

Hole, Romsdalen

UTM, høyde: MQ36-3732, 50-100 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog, askeskog

Beskrivelse: Stor askeskog i ravinelandskap bak gården og i den vestvendte bratte dalsida under Hols-tind. I den skogkledde rasmarka her er snerprøyrkvein en vanlig art, i deler av området helt dominerende i feltsjiktet. Dette er den klart største forekomsten av denne sørøstlige arten i Rauma og i Møre og Romsdal. Nord i området fins en stor hasselskog. I sum en verdifull lokalitet ut fra sjeldenhet og referanseverdi.

Mulige trusler: hogst, skogplanting.

Horgheim, Romsdalen

UTM, høyde: MQ385272, 70 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog, askeskog

Beskrivelse: Stor, boreonemoral askeskog (ca. 70 daa) mellom dyrka mark og rikt hasselkratt i ur/ras-mark ved fjellfoten. 75 plantearter, bl.a. 4 boreonemorale arter: ask, skogbjørnebær, skogfaks og skog-svingel. I tillegg er det gjort funn av skogsivaks i en grøft i askeskogen (herb. TRH83), (Holten 1984, ss).

Mulige trusler: hogst, treslagskifte.

Horgheim, Romsdalen

UTM, høyde: MQ 386 267, 65 moh.

Naturtype: Rik sumpskog

Beskrivelse: Svartor sumpskog mellom vegen og elva. Ca. 20 daa. (også en liten bestand på andre sida av E136). Skogen oversvømmes årlig i flomperioder (Stølen 1986). Lokaliteten er en av de to viktigste svartorlokalitetene i Romsdalen. Artsmangfold og referanseverdi som for Selen. Rødlisterarten morkne-mose (*Calli cladium haldanianum*) er funnet her (Stølen 1986).

Mulige trusler: hogst, grøfting, veganlegg.

Selen, Romsdalen

UTM, høyde: MQ3825, 70 moh.

Naturtype: Rik sumpskog

Beskrivelse: Stor bestand av svartor med mye trollhegg og krossved i busksjiktet. Gråor, bjørk, hegg og rogn vokser spredt. Sølvbunke er en viktig vegetasjonsdanner, noe som understreker beitepreget. Blå-topp, sløkje og stjernestorr er spredt dominerende. Typiske sump- og myrarter ellers er bukkeblad, elve-

snelle, mannasøtgras, myrfiol, myrhatt, myrsnelle, myrtistel, soleihov og torvull. Skogen grenser opp mot rikmyr med engstorr og breiull. Interessant område pga. av sjeldenhet og referanseverdi (Holten 1984).
Mulige trusler: hogst, grøfting, skogplanting.

Marstein, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4024-25, 80-360 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Stor og velutviklet alm-hasselskog med ask øst for Marsteins-gårdene; en av de største i sitt slag i Rauma. Totalt 119 plantearter, bl.a. gullstjerne, kransmynte, kratffiol, krossved, lerkespore, lodneperikum, myske, piggstorr, skogfaks, skogvikke, storklokke og vårerteknapp (Holten 1984). Spesielt interessant pga. mangfold og størrelse.

Mulige trusler: Hogst, treslagskifte/skogplanting (noe gran er plantet i området allerede).

SØ for Flatmark, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4821, 140-350 moh.

Naturtype: Rik lågurtskog

Beskrivelse: Rik sørvestvendt lågurtskog under stupbratt berg, med lågurtfurskog nederst og hengjebjørk/dunbjørk øverst, bra med hassel. Totalt 89 arter, deriblant fingerstorr, firblad, furuvintergrøn, hundekveke, kratthumleblom, loden vaniljerot, maurarve, myske, olavsstake, piggstorr, rustjerneblom, skogsalat, skogsvinerot, skogvikke, stankstorkenebb, taggbregne, trollbær, trollurt og vårerteknapp. Ved en saueheller i skogen vokser gåsefot, og i samme området er rødlistearten bruntelg påvist. Nederst i lia er det en gammel hagemark med flere store styvingsalmer med bl.a. bleikdoggnål (4 trær) og blådoggnål (1 tre, sjelden art med bare et par funn til i Rauma).

Mulige trusler: Hogst, treslagskifte/skogplanting.

Ved foten av Styggfonngrova, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4820-21, 130 moh.

Naturtype: Gråor-heggskog

Beskrivelse: Nederst ved utløpet av Styggfonngrova, Ø for veien og jernbana fins en representativ høgstaude gråor-heggskog med bl.a. tyrihjelmskjerm og skogstjerneblom som dominerende arter, strutseveng er vanlig. Ellers har skogen et varmekjært preg med arter som myske, kratthumleblom, skogsalat og skogvikke. Totalt ca. 80 plantearter.

Mulige trusler: hogst.

Skiri, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4422, 120-300 moh.

Naturtype: Rik lågurtskog

Beskrivelse: Rik sørvendt lågurtskog med hassel og hengjebjørk i raskjegla ovenfor gården. Mye myske, skogfiol, skogsvingel og skogvikke, andre varmekjære arter: brunrot, fingerstorr, firblad, kratthumleblom, maurarve, piggstorr, skogfaks, skogsalat, skogsvinerot, taggbregne, trollbær og vårerteknapp. Dessuten brudespore og dunhavre nederst ved gården. Sjelden stor forekomst av skogsvingel (varmekjær kystplante) så langt oppe i dalen. Også bra med skogsvingel videre nedover dalsida mot Monge.

Mulige trusler: hogst, treslagskifte/skogplanting.

Slettsvaet, Romsdalen

UTM, høyde: MQ4918-MQ5016, 150-350 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Alm-hasselskog i vestvendt dalside, totalt 136 plantearter. Myske og tyrihjelmskjerm er spredt dominerende, andre arter: dvergmisspel, eplerose, jordnøtt, kantkonvall, korsknapp, kransmynte, kratffiol, kratthumleblom, maurarve, piggstorr, storklokke, skogkløver, skogvikke, trollbær, tysbast og vårerteknapp. Ved Sæterbø (MQ5016) fins en marginalforekomst med skogfaks. 1235 daa (130-625 moh) er foreslått vernet som naturreservat. Viktig referanseområde.

Mulige trusler: hogst, kraftlinjebygging, treslagskifte/skogplanting, veganlegg.

S for Larsslett, Romsdalen

UTM, høyde: MQ5111, ca. 350 moh.

Naturtype: Kalkfurskog

Beskrivelse: Sør for Larsslett i Øverdalen fins et par små lokaliteter med kalkfurskog, en sjelden variant av lågurtfurskog (Holten 1984). Dette er en gras og urterik furskogtype som vokser på noe mer baserik grunn enn lågurtskog for øvrig. Karakteristiske arter ved Larsslett er tysbast (relativt hyppig), fingerstorr og gjeldkarve. Også en rekke mer nøysomme urter og gras fins i denne skogen, hyppigst er smyle. Andre vanlige arter er engkvein, gaukesyre, lækjeveronika og rogn.

Mulige trusler: hogst.

Nedre Vermedalen

UTM, høyde: MQ4913, 650-700 moh.

Naturtype: Urskog/gammelskog

Beskrivelse: Bærlyngfuruskog og blandingskog av bjørk og furu i mosaikk med myr. Mange store, gamle furutrær og gadder, noen opptil 300-500 år gamle. Flere funn av ulvelav (*Letharia vulpina*) representerer en av de vestligste lokaliteter i landet av denne kontinentale rødlistearten. Et område på 1052 daa på nordsida av elva mellom inntaksdammen og Holmevadet/Gråtarmyra er vernet som barskogreservat. Totalt 71 arter (Korsmo og Svalastog 1997). Nye undersøkelser i 2000, viser at området langs skogbandet nord for reservatet (MQ4914-15), trolig er det mest urskogsneare furuskogsområdet som til nå er påvist i Rauma (pers. medd. G.Gaarder). Furuskogen her har et tydelig kontinuitetspreg med mange læger, gadder og høgstubber, med forekomst av flere sjeldne rødlistearter som svartsonekjuka (*Phellinus nigrolimitatus*), brun hvitkjuka (*Antrodia albobrunnea*, ny for Møre og Romsdal), ulvelav og gråstobeger. Mulige trusler: hogst, vedsanking, grøfting, hyttebygging, opprusting av kraftverk med nye damanlegg.

Månasetra, Vermedalen

UTM, høyde: MQ5012, 540-580 moh.

Naturtype: Mulig naturlig granskog

Beskrivelse: Ved Månasetra fins en liten, muligens spontan forekomst av naturlig granskog på ca. 200 daa. Forekomsten er kanskje ikke mer enn 200 år, og det er ikke klarlagt hvordan grana har kommet hit (naturlig eller planta). Grantrærne er opptil 150 år gamle og med en stammediameter på inntil 1 meter (Moe et al. 1992). Totalt 82 plantearter. Plantegeografisk et interessant spesialområde som tidligere ble vurdert som verneverdig i plan for norske barskogreservater (Korsmo og Svalastog 1997), men lokaliteten ble ikke vernet.

Mulige trusler: hogst.

Horgheimsætermoen, Brøstdalen

UTM, høyde: MQ40, 720 moh.

Naturtype: Lavfuruskog

Beskrivelse: Eneste større forekomsten av lavrik furuskog i Rauma og en av få slike i hele Møre og Romsdal. En tørr, kontinental vegetasjonstype med artsfattige og lavproduktive plantesamfunn. Karakteristiske arter foruten furu og bjørk, er einer og dvergbjørk i busksjiktet, fjellkrekling, mjølbær, røsslyng og tyttebær i feltsjiktet, og mye reinlav og saltlav i bunnsjiktet. Raumas eneste funn av skogjamne er gjort i dette området. Skogjamne er en østlig art som ellers er meget sjelden i Møre og Romsdal. I et gammelt elveleie ute på moa (MQ4804) fins et område med rik fukthei hvor det vokser flere basekrevende arter som bergstorr, bjønnbrodd, dvergjamne, flekkmure, fjellfrøstjerne, fjelltistel, gullmyrklegg, gulstorr, hårstorr og tranestorr.

Mulige trusler: hogst (deler av skogen ble hogd rundt 1985), masseuttak.

SV-sida av Moanebba, Isfjorden

UTM, høyde: MQ4236-MQ4335, 250-350 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Stort sett sammenhengende alm-hasselskog øverst i rasmark langsetter fjellsida fra Åsen til Dalehaug. 53 arter nord i lia, bl.a. breiflangre, grov nattfiol, myske, sanikel, skogfaks, skogvikke, stor-klokke, svarterteknapp og vårerteknapp. Brudespore, dvergmispel, flekkmure, kantkonvall, kvitbergknapp, kransmynte i berget like ovenfor edellauvskogen.

Mulige trusler: ingen sannsynlige.

Erstaddalen, Isfjorden

UTM, høyde: MQ450334-MQ448335, 200-250 moh.

Naturtype: Gråor-heggskog

Beskrivelse: Gråor-heggskog med flombekker. Totalt 31 plantearter, bla. mye myske, skogstjerneblom og strutseveng, også noe kratthumleblom og sumphaukeskjegg. Nedenfor vegen mot Glutra fins et stort område der turt dominerer feltsjiktet.

Mulige trusler: hogst, skogplanting (gran er plantet noen steder i området).

Unjemslia, Isfjorden

UTM, høyde: MQ41-4339, 80-500 moh

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Rikt hasselkratt og alm-hasselskog i sørvendt, boreonemoral dalside. 120 plantearter (deriblant hele 9 boreonemorale arter), bl.a. breiflangre, brudespore, falkebregne, grov nattfiol, kantkonvall, kjempesvingel, kransmynte, kvit skogfrue (fredet rødlisteart), myske, sanikel, skogbjørnebær, skogfaks, skoggrønaks, skogsvingel og skogstorr. Det vokser alm-hasselskog stort sett langs hele den sørvendte lia inn til Grøvdal. 645 daa (75-620 moh) i Unjemslia er foreslått vernet som naturreservat.

Viktig område ut fra sjeldenhet, stor artsrikdom og referanseverdi.
Mulige trusler: hogst, skogplanting, skogsveibygging, plantesamling.

Stranda-Fonna, Breivikstranda

UTM, høyde: MQ3239, 50-150 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Sørvendt, boreonemoral edellauvskog nær fjorden med ask og hassel. 79 plantearter (deriblant 5 boreonemorale arter) bl.a. breiflangre, japanberberiss, jordnøtt, kratthumleblom, krossved, myske, sanikel, skogbjørnebær, skoggrønaks, svartor og søtkirsebær.

Mulige trusler: hogst, skogplanting, boligbygging.

Lerheim, Eid

UTM, høyde: MQ2540-41, 100-200 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Boreonemoral, vestvendt alm-hasselli ovenfor granplanting i bratt fjordside. 85 plantearter (deriblant 4 boreonemorale arter) bl.a. ask, brunrot, fuglereir, haremat, jordnøtt, junkerbregne (mye), kransmynte, kratthumleblom, krattlodnegras, maurarve, myske, sanikel, skogsvingel og storklokke. Flere kjempestore, gamle styvingsalmer. Eneste kjente lokalitet med arten fuglereir i Rauma.

Mulige trusler: hogst, skogplanting (stor granplanting nederst i lia).

Norviklia, Eid

UTM, høyde: MQ2040, 50-250 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Boreonemoral, sørvendt alm-hasselli i rasmark nær fjorden. 128 plantearter (deriblant 6 boreonemorale arter), bla. ask, breiflangre, haremat, jordnøtt, junkerbregne, kjempesvingel, kransmynte, krossved, lerkespore, myske, sanikel, skogfaks, skoggrønaks, skogsvingel, (små)borre, storklokke, svarterteknapp og vårmarihand. Det er også funnet mange kravfulle lavararter i området (G.Gaarder).

Mulige trusler: hogst, skogplanting (granplantinger nederst i lia).

Skredå, Rødven

UTM, høyde: MQ1843, 20-300 moh.

Naturtype: Rik edellauvskog

Beskrivelse: Vestvendt, bratt, boreonemoral lauvskogli i rasmark ned mot Romsdalsfjorden. Stor artsrikdom knyttet til gammel lauvskog og rik edellauvskog. 105 plantearter (5 boreonemorale arter), bl.a. junkerbregne, kantkonvall, kjempesvingel, krossved, lerkespore, lodneperikum, myske, sanikel, skoggrønaks, skogsvingel, svarterteknapp, tannrot, vårerteknapp og vårmarihand (G.Gaarder, X80). Dessuten forekomst av flere kravfulle og sjeldne arter av både moser, lav og sopp som indikerer skoglig kontinuitet, bl.a. funn av den sjeldne råtevedmosen grønnsko (*Buxbaumie viridis*) (rødlisterart) og flere skorpelav som er kandidater til rødlista (G.Gaarder).

Mulige trusler: få sannsynlige.

5.11.8 Havstrand

Verdifulle vegetasjonstyper i Rauma omfatter strandenger og brakkvannsdeltaer, brakkvannspoll med vågos og undervassenger.

Vågen, Vågstranda

UTM, høyde: MQ1442-MQ1541, 1 moh.

Naturtype: Brakkvannspoll

Beskrivelse: Stor brakkvannspoll med et smalt belte strandeng rundt kanten. Middels artsrike brakkvassenger og saltenger, med mindre utstrekning og med mer stein enn på Hensøran. Totalt 79 plantearter. Vanligste plantesamfunn er rustsivaks-, saltsiv-, fjørestorr-, fjøresivaks-, krypkvein-, småsivaks- og fjøresaltgrasenger. Ved utløpet vokser de to sjeldne artene salturt og havbendel. Spesielt rundt vågosen i botnen av Vågen fins mye pølstorr og en god del grusstorr og saltstorr. Av andre interessante plantesamfunn kan nevnes noen områder av bakre brakkvassenger med musestorr-dominerte partier, noe som kan tyde på en viss beitepåvirkning (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Store undervassenger med småhavgras og ålegras i sørenden. Vågen, som er ca. 10 m dyp, har god næringstilgang og er en av ytterst få slike poller på Nordvestlandet med naturlig reproduksjon av østers. I flere perioder mellom 1906 og 1989 ble det drevet kommersiell østersoppdrett her (Ei bok om Rauma 1990). Vågen er en viktig beite- og hekkeplass for flere vann/sjøfugler. Paddedam ved vågosen i sør. Et område på 143 daa land- og 423 daa sjøareal er foreslått vernet som havstrandsreservat.

Mulige trusler: utfyllinger i deler av området.

Utløpet av Innfjordselva, Innfjorden

UTM, høyde: MQ2530, 1 moh.

Naturtype: Brakkvannsdelta

Beskrivelse: Innfjordselva har et lite delta som det er gjort en del inngrep i, men den undersjøiske deltaflata er hovedsakelig intakt. Elveosområdet er prioritert i fylkesdelplanen for elveoslandskap i Møre og Romsdal (godkjend 10.06.94 i Miljøverndepartementet). Totalt 22 plantearter bl.a. jåblom, musestorr, strandkjeks og taresaltgras. Viktig rasteområde for sjøfugl.

Mulige trusler: utfylling.

Raumaosen, Romsdalen

UTM, høyde: MQ31-3236, 1 moh.

Naturtype: Brakkvannsdelta

Beskrivelse: De store fjære- og strandengområdene i Raumaosen (Øran) ble utfylt til industriområde på midten av 1970-tallet. Nå fins bare rester igjen av de opprinnelige strandengene og fjæreområdene. Tre viktige restområder: 1) strandeng ved bekkeutløp N for Grytten kirke, Veblungsnes; 49 plantearter, bl.a. fjørestorr, grusstorr, havstorr, jåblom, mjuksivaks, myrsaulauk, pølstorr og småsivaks, 2) deler av elvebredden oppover til Åndalsnes camping, og 3) restområde innenfor E136 ved Hestebakken med regionalt sjeldne leireforstrender og 47 plantearter, bl.a. fjørestorr, grusstorr, jåblom, rustsivaks, småsivaks og vasshår. Kfr. også lokaliteten "Frydenlundholmen" (elveøyrrer) som er et viktig beite- og hekke-område for sjø/vannfugl. Strandengområder fins helt opp til utløpet av Istra.

Mulige trusler: gjenfylling av restområdene, avstenging av restområde 3) mot tidevannspåvirkning.

Frydenlund, Åndalsnes

UTM, høyde: MQ 330 367, 1 moh.

Naturtype: Elveøyrrer, brakkvannsholme, mudderbank

Beskrivelse: En lav, ca. 300 m lang og 75 m brei, brakkvannspåvirket gras- og urterik holme og mudderbanker i Rauma. Et høytliggende pølliknende dreneringsløp skjærer over holmen, og de indre delene er delvis lavere enn ytterkantene. Her fins en forekomst av den sjeldne pusleplanta firling (tidligere rødlisteart), som for øvrig er påvist flere steder opp til Istra-utløpet. Holmen er en viktig raste- og beiteplass for vannfugl, og hekkeplass for måker og terner (flomutsatt). Forekomst av marleiker i elva styrker verdien.

Mulige trusler: utfylling.

Hensøran, Isfjorden

UTM, høyde: MQ3738-39, 1 moh.

Naturtype: Brakkvannsdelta

Beskrivelse: Hensøran er på tross av den nye riksvei-traséen som ble lagt i ei bue inn over de indre delene av strandenga i 1984, fortsatt det største og best bevarte elvedeltaet i hele Møre og Romsdal, og er som sådan svært verneverdig. Lokaliteten er en mosaikk av lavtliggende brakkvassenger med dreneringsløp, saltpanner og avsnørte partier, store øvre saltenger og med store vollområder både framme og i bakkant av området. Her fins bl.a. usedvanlig store forstrender med skjørbuksurt, og ytterst på stein og grov grus også mindre forstrender med strandarve. Videre fins flere karakteristiske plantesamfunn som sauløk- og strand-kjempepanner, vasshår- og fjørestorr-pøler, havstorrsump, saltsiv-, fjørekoll-, fjøresivaks-, rustsivaks-, krypkvein- og raudsvingel-enger. Middels artsrik lokalitet med 57 registrerte arter, deriblant sjeldne arter som pølstorr og grusstorr. Et område på 160 daa land- og 330 daa sjøareal er foreslått vernet som havstrandsreservat av nasjonal verdi. (Holten, Frisvoll og Aune 1986). Hensøran har også en av få naturlige forekomster av stradkratt med rukkerose i Rauma. Viktig raste-, beite- og hekkeplass for sjø- og våtmarksfugl.

Mulige trusler: utfylling, veianlegg, økt ferdsel.

Hamrevågen, Eid

UTM, høyde: MQ2439-40, 1 moh.

Naturtype: Våg

Beskrivelse: Våg med trangt utløp til sjøen og dels grunne bukter med tidevannssone og mudderbunn, elveutløp fra Gjerdsetvatnet innerst ved Hamre. Vågen er stort sett omgitt av bratte berg og grov steinstrand mot dyrka mark i NV. I nord fins mer interessant havstrandsvegetasjon og strandberg som grenser opp mot berg og en artsrik varmekjær lauvskogskant (ask, or, selje, hegg, hassel) mot vei. Det er en del ålegrasenger i vågen. Totalt 70 plantearter, deriblant havstorr, kystbergknapp, olavsskjegg, skogbjørnebær, småbergknapp og strandstjerne.

Mulige trusler: utfylling, bebygging.

6. VERN OG VERNEPLANER

Det er ikke så rart at vi med Raumas storslagne fjell- og fjordlandskap, hvor både elv og fossefall utgjør så sentrale og viktige naturelementer, finner de største naturverninteressene knyttet nettopp til vassdragene. Raumas navn vil da også for alltid være knyttet til en av de viktigste milepælene i norsk naturvernarbeid - Mardøla-aksjonen i 1970. Det var også trusselen om ny vannkraftutbygging som førte til den hittil største mobiliseringen av verneinteressert i Rauma: kampen for varig vern av Rauma-Ulvåa. Denne kampen ble ført utover på 1970- og 80-tallet, og etter stor og utrettelig innsats fra mange personer, ikke minst fra kampveteranene Bjarne O. Kylling og Bjørn Jøran Pedersen, ble Raumavassdraget endelig vernet i 1993.

Men selv om elvene og fossene har stått mest i fokus når det gjelder naturvernet i Rauma, så har kommunen også mange andre verdier å verne. Faktisk er i dag store deler av kommunens areal omfattet av en eller annen form for verneplan. Store deler av de indre sørlige fjellområdene vest for Romsdalen og ut til Trolltindane er med i forslaget til Reinheimen nasjonalpark, mens de østre fjellstrøka fra Stuguflåten og ut til Isfjorden og mellom Isfjorden og Langfjorden inngår i den planlagte utvidelsen av Dovrefjell nasjonalpark. I selve Romsdalen er store deler av landskapet utenom bebyggelsen og kulturmarka foreslått innlemmet i Romsdalen landskapsvernområde. To barskogsområder er blitt vernet som naturreservater, nemlig gammelfuruskogen nederst i Vermedalen og kystfuruskogen i Lunds fjellet på Vågstranda. I tillegg er det foreslått opprettet flere naturreservater i kommunen. I utkast til verneplan for edellauvskog i Møre og Romsdal inngår f.eks. følgende naturreservater: Slettsvaet ved Sæterbø (alm-hasselskog), Mjølva botn ved Åndalsnes (askeskog), og Unhjemsli i Grøvdalen (alm-hasselskog). I forbindelse med den norske myrreservatplanen, er et 100 daa stort myrområde nord for Isterdalssetra foreslått vernet. I verneplanen for havstrand og elveos i Møre og Romsdal inngår to naturreservater i Rauma: Vågen på Vågstranda og Hensøran i Isfjorden. I tillegg til disse er Holmsholmen i Langfjorden og Skålholmen utenfor Vågstranda foreslått vernet som sjøfuglreservater.

Andre viktige områder som bør vernes, er den unike gråorsumpskogen "Mækjå" i Innfjordsdalen, krok-sjøene ved Istra på Hanekamhaug og to andre langstorr-lokaliteter i Isterdalen (ved Soggesetra og Krohnberga). Dette er lokaliteter som i Rauma har stor sjeldenhet og referanseverdi, og som kan være truet av både hogst, grøfting, veibygging og gjenfylling. Også elvesnelle-høgstarrsumpen inne på dyrka mark ved Rauma elv på Sogge burde ha vært vernet for å hindre at den ødelegges ved drenering og gjenfylling.

Øverst t.v.: Måndalen sett fra Kjøsa. Hovdekollen ute i fjorden til høyre, august 1999.

Øverst t.h.: Fuglereir, en sjelden orkidé uten klorofyll som vokser i edellauvskog ved Lerheim, juni 2001

Nederst t.v.: Kvit skogfrue, Raumas flotteste orkidé i sen blomstring, Unjemslia, juni 2000.

Nederst t.h.: Langstorr i Isterdalen, en sørøstlig art som ellers er sjelden i Møre og Romsdal, juli 2000.

*Øverst t.v.: Isterdalen, en typisk U-dal med rasmarker i liene og flat dalbotn, juli 1984.
Nederst t.v.: Solblom, en sjelden art i fuktig beitemark ved Venås, juli 1999.*

*Øverst t.h.: Sverdliljer i gråorsumpskogen Mækjå i Innfjorden, juli 1998.
Nederst t.h.: Hensøran i Isfjorden, elvedelta med stor strandeng, juli 1985.*

Øverst t.v.: Gluterholet med Gluterbenken (grønn hylle t.v.f. skyggespissen), juli 1999.
Nederst t.v.: Kontinental tørrbakke ved Sjugurgarden i Brøstdalen, juni 2001.

Øverst t.h.: Brøstdalen med Horgheimsætermoen, sett mot Borga i nord, juni 2001.
Nederst t.h.: Horgheimsflya mot Grønhøa i nordøst, slake fjell i indre strøk, juli 1999.

Øverst t.v.: Rik lavalpin blomstereng i Grøttabotn 1160 moh, august 2000.
 Midterst t.v.: Tuvesildre i Fleskehøin, august 2000.
 Nederst t.v.: Stolpestorrr ved Alnes, juli 2001.

Øverst t.h.: Stivsildre i Fleskehøin, august 2000.
 Midterst t.h.: Næringsrik høgstarrsump ved Rauma elv på Sogge, juli 1985.
 Nederst t.h.: Skogsvingel i bjørkeskog v/Skiri, juli 1999.

7. KOMMENTARER TIL ARTSLISTA

Artslista for Rauma kommune omfatter per 2001 i alt 780 arter og underarter av karplanter (varieteter er ikke medregnet). Blant disse er det ca. 60 arter som bare fins plantet eller tilfeldig spredt som følge av menneskelig virksomhet, og som med få unntak ikke har vist tegn til naturlig vekst eller spredning. Dette gjelder bl.a. enkelte plantede trær og busker som lind, hestekastanje og svarthyll, og en del tilfeldig kulturspredte planter som gjerne forsvinner igjen like raskt som de kommer, såkalte efemerale (f.eks. krokhals og svartstøvier). Ca. 30 arter er kulturspredte planter som nå er helt eller delvis naturaliserte (f.eks. akeleie, lupiner, parkslirekne og skvallerkål), her inngår også en rekke forplanter som timotei, bladfaks og raigras.

Av de 780 artene er 35 merket med ? i artslista, noe som betyr at arten ansees som litt usikker, men at funn i Rauma likevel regnes som sannsynlig. Usikkerheten ligger i en uklar eller upresis steds- eller kildehenvisning, eller at det av andre grunner er stilt spørsmålsteget ved funnet (f.eks. uklar arts- eller underartsbestemmelse, at arten muligens kan være utgått (Ex?) e.l.). I tillegg til de 780 artene fins det opplysninger om funn av ytterligere 14 arter som seinere er bekreftet å være feil eller ansees som så usannsynlige at de ikke er tatt med i artslista. Dette er arter som vi ut fra deres kjente utbredelse i Norge, med stor sannsynlighet kan si ikke fins i Rauma. Slike usannsynlige forekomster kan skyldes feil artsbestemmelse, feil avkryssing på krysslister, eller andre ukorrekte antagelser. Disse 14 artene er:

Tabell 7.1: Arter nevnt i kildehenvisninger som er strøket fra artslista.

Art	Navn	Kommentar
<i>Asplenium marinum</i>	Havburkne	Funn v/Åndalsnes avmerket i Hafsten (1972).
<i>Bromus catharticus</i> (<i>B. willdenowii</i>)	Byfaks	Gammelt funn i Romsdalen (herb. Deinboll, O), men usikkert om dette er fra Rauma (Romsdal amt), (Wendelbo 1956).
<i>Carex appropinquata</i>	Taglstorr	Funn i nedre Romsdalen (X40). Ikke sannsynlig.
<i>Carex fuliginosa</i>	Dubbestorr	Mulig funn i Guterholet (X50), ikke gjenfunnet, sotstorr?
<i>Galeopsis ladanum</i>	Dundå	Funn i svartorskog Halså (Stølen 1986), kransmynte?
<i>Microstylis monophyllos</i>	Knottblom	Angitt med Achr NB! på krysslister X15. Også oppgitt som feittblad (<i>Liparis</i>), seinere ombestemt til nattfiol (pers.medd. K.I. Flatberg).
<i>Myricaria germanica</i>	Klåved	Antatt forekomst langs Rauma elv (Gjærevoll 1977). Gammel kilde (S.Somf. herb., Blytt 1876). Ikke bekreftet.
<i>Ranunculus hederaceus</i>	Leirsoleie	Funn i Romsdalen 1829 (Schiøtz, herb. O), avvist av R.Elven. Sannsynligvis feil sted angitt for belegget.
<i>Rhamnus catharticus</i>	Geitved	Funn fra Åndalsnes ca. 1750, avvist av Fægri (Fægri og Danielsen 1996).
<i>Rubus caesius</i>	Blåbringebær	Funn fra Gjerdsset (X8), trolig skogbjørnebær.
<i>Salix cinerea</i>	Gråselje	Funn i Isfjorden (X6). Ikke sannsynlig.
<i>Saxifraga foliolosa</i>	Grynsildre	Nevnt av Stein Sæbø (Sæbø 1990), men uten stedsangivelse.
<i>Sedum telephium</i> <i>ssp. maximum</i>	Vanlig smørbuk	Funn i Lundsjetlet (Korsmo og Svalastog 1997), feil art oppgitt, skal være rosenrot (pers.medd. D. Svalastog).
<i>Silene uralensis</i> <i>ssp. apetala</i>	Blindurt	Usikkert funn på Verma stasjon (X11). Lite sannsynlig.
<i>Thelypteris palustris</i>	Myrtelg	Funn i nedre Romsdalen (X40). Ikke sannsynlig.
<i>Utricularia ochroleuca</i>	Mellomblærerot	Tidligere funn i Isterdalen er rettet til sumpblærerot (pers.medd. E.Fremstad).

I merknadsfeltet til artslista er følgende koder benyttet:

- Ex utryddet art i Rauma, ikke påvist de siste 50 åra.
- Ex? nå sannsynligvis forsvunnet fra Rauma.
- # regionalt sjelden art.
- ? usikker men sannsynlig forekommende art.

Forekomst og utbredelse til artene er angitt i en fire-gradig skala:

- **** meget vanlig, vidt utbredt og vanligvis dominerende art
- *** vanlig, utbredt og spredt dominerende art
- ** spredt, mindre vanlig og heller fåtallig art, men som kan ha gode bestander enkelte steder
- * sjelden art, kun spredte enkeltfunn og tilfeldige forekomster.

I kommentar under utbredelse/funnsted er forekomsten nyansert noe ved å angi typisk variasjonsområde med vanligste og mest representative forekomst først, f.eks. "vanlig til spredt", "sjelden til spredt". Videre angis det hvor i Rauma arten vokser. For sjeldne og andre spesielle arter er kjente funnsteder oppgitt med UTM referanse ned til nærmeste 1x1 km rute, og med henvisning til kildemateriale i parentes. Hvis ikke annet er angitt (ED50), er UTM referansene basert på kartdatum WGS84. For vanlige arter er utbredelsen i Rauma angitt mer generelt i form av en geografisk beskrivelse og med opplysning om i hvilke vegetasjonssoner arten normalt forekommer. Ytterpunkter i utbredelsen (ytterste, innerste, høyeste, laveste) er så langt de er kjent, forsøkt angitt i mer detalj.

Når det gjelder geografisk utbredelse, benyttes følgende lokale begreper (refererer til kommunale forhold, ikke regionale):

ytre strøk (ytte fjord-, dal- og fjellstrøk) som omfatter områda utenfor (NV for) linja Måndalen – Ljøsdalen (vegetasjonsseksjon O2),

midtre strøk (midtre fjord- dal- og fjellstrøk) som omfatter områda Måndalen, Innfjorden, Isterdalen, Isfjorden og Romsdalen opp til Flatmark (vegetasjonsseksjon O2 og O1),

indre strøk (indre dal- og fjellstrøk) som omfatter områda i og rundt Øverdalen, Vermedalen, Ulvådalen-Brøstdalen og Sandgrovbotn (vegetasjonsseksjon O1 og OC).

Følgende forkortelser er benyttet for å angi vegetasjonssoner:

BN boreonemoral
SB sørboreal
MB mellomboreal
NB nordboreal
LA lavalpin
MA mellomalpin
HA høyalpin

Grenseområder mellom to soner angis som f.eks. LA/MA sone. Det kan ikke utelukkes at enkelte arter også kan vokse utenom de angitte vegetasjonssonene, spesielt gjelder det oppover i fjellet hvor både mellomalpine og høyalpine soner til nå er heller dårlig undersøkt.

For å lette oversikten er det satt opp to artslister, en forenklet liste sortert på latinsk artsnavn, og en mer omfattende liste med opplysninger om utbredelse og funnsteder sortert på familie og art iht. Lid & Lid 1994. I denne rapporten er det konsekvent benyttet nynorske artsnavn etter Lid & Lid 1994.

I forbindelse med geografisk hovedutbredelse til artene er følgende koder benyttet:

V vestlig art (kystplante)

Vk klart vestlig art
Vs svakt vestlig art
Vt art med vestlig tendens

S sørlig art (varmekjær plante)

Sk klart sørlig art
Ss svakt sørlig art
St art med sørlig tendens

SØ sørøstlig art (kontinental plante)

SØs svakt sørøstlig art
SØt art med sørøstlig tendens

Ø østlig art

Øs svakt østlig art
Øt art med østlig tendens

N svakt alpin og nordboreal art

Nt art med alpin og nordboreal tendens

A alpin art (sterkt og klart alpin art)

- Ab bisentrisk alpin art
- As sørlig unisentrisk alpin art
- Av vestlig alpin art

Krysslisterreferanser er angitt med X etterfulgt av et tall og viser til vedlagte krysslisteroversikt. Andre referanser som benyttes i artslista, er:

- BG: data fra herbariet i Bergen (tall bak kode angir år).
- O: data fra herbariet i Oslo (tall bak kode angir år).
- TRH: data fra herbariet i Trondheim (tall bak kode angir år).
- NAD: data fra artsdatabasen ved NINA i Trondheim.
- JBj: funn ved John Bjarne Jordal.
- SS: egne funn, Steinar Stueflotten (store bokstaver etterfulgt av årstall angir herbariebelegg).

Beskrivelse av artenes utbredelse er så langt det er mulig basert på faktaopplysninger i form av registrerte plantefunn – ikke antagelser. Underlagsmaterialet for artslista utgjør mer enn 20.000 planteregistreringer, eller i gjennomsnitt mellom 25 og 30 registreringer per art. Flere arter har over 100 registrerte funn. De 12 mest registrerte artene er: fjellmarikåpe, tepperot, smyle, dunbjørk, blåbær, sølvbunke, rogn, gulaks, skogstorkenebb, engsoleie, engsyre og engkvein.

Et stort antall av disse funnene (over 17.000 artsregistreringer) er registrert i en floradatabase med lokalisering ned til 1 x 1 km UTM kartruter eller nøyaktigere. Til sammen foreligger det artsopplysninger fra mer enn 500 av Raumas totalt 1500 kartruter, men bare 73 av disse rutene kan karakteriseres som middels til godt undersøkt. Tabellen nedenfor viser de 12 rutene som har over 150 registrerte arter.

Tabell 7.2: De mest artsrike kartrutene i Rauma.

Rute	Rutenavn	Antall arter	Dekningsgrad
MQ3237	Åndalsnes	244	God
MQ3336	Bjørmosen	242	God
MQ2040	Norviklia	181	God
MQ5113	Verma st.	180	God
MQ3826	Lynghheimsgjerdet	174	God
MQ5015	Hersel	174	God
MQ3632	Hole	164	Middels
MQ3825	Selen S	162	God
MQ3435	Mjelva	157	Middels
MQ3136	Veblungnes	156	Middels
MQ4821	Styggefonngrova N	156	God
MQ2730	Vikdalen midtre	155	Middels

Alle hoveddeler av kommunen er kartlagt, men dekningsgraden varierer en god del fra område til område. Best undersøkt er nok rutene rundt Åndalsnes og dalføret oppover Romsdalen.

Beskrivelsen av artenes utbredelse og forekomst er basert på eksisterende kunnskapsnivå per 2001. Nye undersøkelser vil trolig kunne endre status til enkelte arter. F.eks. har mange arter endret status etter at første utgave av artslista ble laget i 1998. En art som amerikamjølke f.eks. ble i 1998 ansett som ganske sjelden i Rauma. I ettertid har det vist seg at arten forekommer spredt til vanlig i lavlandet over store deler av kommunen, bl.a. flere steder i fuktige veigrøfter. Dette har ført til at arten nå er oppgradert til spredt forekommende. Det samme gjelder marinøkkel som etter nye undersøkelser har vist seg å forekomme mer vanlig i natureng og beitemark enn tidligere antatt, spesielt i indre dalstrøk. Tepperot som tidligere bare var angitt som vanlig art, er oppgradert til meget vanlig art basert på ny artsstatistikk. Andre endringer går motsatt vei, bl.a. er flere arter nedjustert fra spredt forekommende til sjelden art. Dette gjelder bl.a. engmarihand, gulldusk og kjeldemjølke; og åkerreddik, som knapt er funnet i Rauma i seinere år, anses nå som en sjelden art. Noen tidligere antatt vanlig arter som fjellsmelle og skogsvinerot, er justert ned til spredt forekommende.

Det er ikke bare grundigere undersøkelser som påvirker beskrivelsen av artenes forekomst. Noen arter er i spredning og vil bli vanligere i årene som kommer, mens andre er i tilbakegang av ulike årsaker. Arter som kan antas å bli vanligere i kommende år, er f.eks. amerikamjølke, platanlønn, svensk skrinneblom og vårpengourt, mens flere arter knyttet til natureng trolig vil gå tilbake.

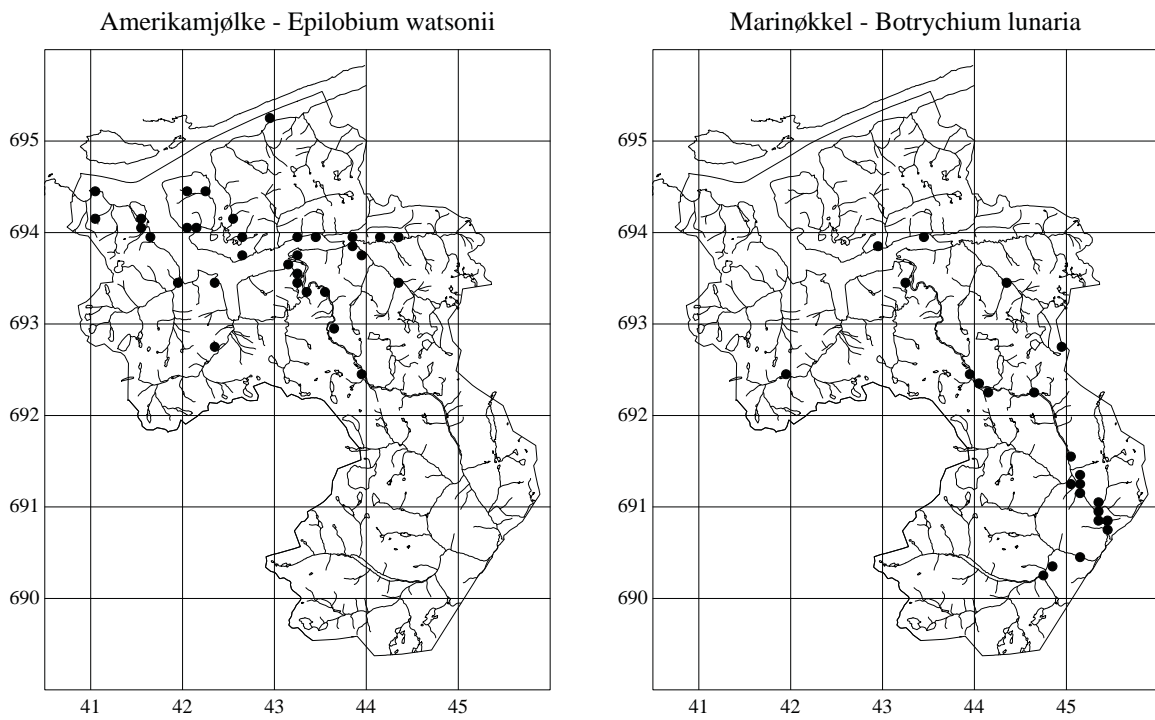

Fig. 7.1 To arter som etter nøyere undersøkelser de siste årene, har vist seg å være vanligere i Rauma enn tidligere antatt.

Referanser

- Auestad, I., Norderhaug, A., Hamre, L.N. og Austad, I. 2000. Vegkanten - variert og verdifull. Statens vegvesen, Miljø- og samfunnsavdelingen.
- Austigard, B. 1995. Teglverka på Nes og Høljenes. I Romsdalen - natur og kultur, Romsdalsmuseet, Årbok 1995: 35-74.
- Bugge, O.-A., 1993. Utkast til verneplan for edellauskog i Møre og Romsdal. Fylkesmannen i Møre og Romsdal, Miljøvernavdelinga, Rapport nr.10-1992: 117 s.
- Bygdeboknemda for Voll 1979. Bygdaboka for Voll I. 683s. (Stein Sæbø)
- Dahl, E. 1998. The phytogeography of Northern Europe. University Press. Cambridge.
- Danielsen, A. 1970. Nye funn av norske karplanter. Blyttia 28: 205-228.
- Direktoratet for naturforvaltning. 1999. Kartlegging av naturtyper – Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13: 238s.
- Direktoratet for naturforvaltning. 1999. Nasjonal rødliste for truede arter i Norge 1998. Norwegian Red List 1998. DN-rapport 3: 161s.
- Elven R., Fremstad, E., Hegre, H., Nilsen, L. og Solstad, H. 1996. Botaniske verdier i Dovrefjell-området. NTNU Rapport botanisk serie 1996-3.
- Elven, R. og Fremstad, E. 1996. Fremmede planter i Norge - Vårpengeurt, *Thlapsi caerulescens*, Blyttia 54: 115.
- Elven, R. og Fremstad, E. 2000. Fremmede planter i Norge. Flerårige arter av slekten lupin *Lupinus* L. Blyttia 58: 10-22.
- Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. NINA Temahefte 12: 279s.
- Fremstad, E. 1997b. Fremmede planter i Norge. Rynkerose - *Rosa rugosa*. Blyttia 55: 115-121.
- Fremstad, E. og Elven, R. 1996. Fremmede planter i Norge - Platanlønn (*Acer pseudoplatanus* L.), Blyttia 54: 61.
- Fremstad, E. og Elven, R. 1997. Fremmede planter i Norge - De store Fallopi-artene, Blyttia 55: 3.
- Fremstad, E. og Moen, A. (red.) 2001. Truede vegetasjonstyper i Norge. NTNU Vitenskapsmuseet Rapp. Bot. Ser. 2001-4: 1-231.
- Fægri, K. 1960. Maps of distribution of Norwegian Plants - Vol.I The coast plants.
- Fægri, K. og Danielsen, A. 1996. Maps of distribution of Norwegian Vascular Plants - Vol.III The southeastern element.
- Gjærevoll, O. 1973. Plantegeografi. Universitetsforlaget.
- Gjærevoll, O. 1977. Plantelivet i Møre og Romsdal. I Bygd og by i Norge, Møre og Romsdal, s.115-132.
- Gjærevoll, O. 1984. Norges planteliv - Fra Sørlandsskjærgård til Svalbardtundra. Tanum-Norli: 304s.
- Gjærevoll, O. 1990. Maps of distribution of Norwegian Vascular Plants - Vol.II Alpine plants.
- Gaarder, G. og Jordal, J.B. 2001. Rødlistearter i Møre og Romsdal 2001. Fylkesmannen i Møre og Romsdal, rapport 2001:01, 88s.
- Gaare, E. 1970. Rapport fra botanisk inventering i Eikesdal/Grytten reguleringsområder. Botanisk rapport Grytten kraftanlegg, Trondheim, unpubl.
- Garmo, T.T. 1995. Norsk steinbok. Universitetsforlaget, Oslo.
- Grønningsæter, B.I. 1944. Om floraen på Pytteggja og Hanadalen. Blyttia 2: 48.
- Hafsten, U. 1972. Plantegeografi. Tapir: 125s.
- Hagen, M. og Holten J. 1976. Undersøkelse av flora og vegetasjon i et subalpint område, Rauma kommune, Møre og Romsdal. DKNVSM Rapport botanisk serie 1976-7.
- Holten, J.I. 1984. Flora- og vegetasjonsundersøkelser i Raumavassdraget, med vegetasjonskart i M 1:50000 og 1:150000. DKNVSM Rapport botanisk serie 1984-4.
- Holten, J.I. 1995. Botaniske befaringer i fjellområder i Rauma og Nesset komuner i forbindelse med utvidelse av Dovrefjell nasjonalpark. +5 krysslister. NINA, Trondheim, unpubl.
- Holten, J.I., Frisvoll, A.A. og Aune, E.I. 1986. Havstrand i Møre og Romsdal. Økoforsk rapport 1986: 3B
- Hovde, A. 1995. Beiteundersøkelser på Dale og Gyldenskog Gnr. 55, 56,57 og 58 i Rauma kommune. Jordforsk Rapport nr.20/95.
- Hovde, A. 1995. Beiteundersøkelser på Grøtta og Moa Gnr. 52 og 53 i Rauma kommune. Jordforsk Rapport nr.21/95.
- Hultén, E. 1971. Atlas över växternas utbredning i Norden. 2. utgave, 531s.

- Jordal, J.B. og Gaarder, G. 1995. Biologisk mangfold i Molde - Del 2 Flora og fauna. Molde kommune: 101s.
- Jordal, J.B. og Gaarder, G. 1997. Biologiske undersøkinger i kulturlandskapet i Møre og Romsdal i 1995-96. Rapport nr.1 - 97, Fylkesmannen i Møre og Romsdal, Landbruksavdelinga.
- Jordal, J.B. og Gaarder, G. 1998. Rødlistearter i Møre og Romsdal - planter, sopp og lav. Fylkesmannen i Møre og Romsdal, Miljøvernavdelinga, Rapport nr.3/98: 109s.
- Jordal, J.B. og Gaarder, G. 1999. Biologiske undersøkingar i kulturlandskapet i Møre og Romsdal 1992-1998 - samlerrapport. Rapport nr.1 - 99, Fylkesmannen i Møre og Romsdal, Landbruksavdelinga.
- Jordal, J.B. og Gaarder, G. 2001. På jakt etter stivsilde i Geirangerfjella (Stranda kommune, Møre og Romsdal). Blyttia 59 (2): 77-79.
- Jordal, J.B. og Stueflotten, S. 2002. Kartlegging av biologisk mangfold i Rauma kommune, Møre og Romsdal. Rauma kommune, rapport i trykking.
- Killingbergtrø, E. 1965. Melding om fiskeribiologiske undersøkelser i Møre og Romsdal 1965. Fiskevatn i Rauma kommune. Rapport, 32 s.
- Killingbergtrø, E. 1966. Melding om fiskeribiologiske granskningar i Møre og Romsdal 1966. Fiskevatn i Rauma kommune. Rapport, 16 s.
- Klungnes, E. (red) 1996. Rødvenboka: gammelt og nytt frå Rødvendalen. Rødven bondelag: 340 s.
- Korsmo, H. 1975. Naturvernrådets landsplan for edellauvskogreservater i Norge, IV Hordaland, Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal. NLH, Botanisk inst. Ås.
- Korsmo, H. og Svalastog, D. 1997. Inventering av verneverdig barskog i Møre og Romsdal. NINA Oppdragsmelding 427: 106s.
- Lid, J. & Lid, D.T. 1994. Norsk flora, 6. Utgåve ved Reidar Elven. Det norske samlaget, Oslo, 1014s.
- Lid, J. 1963. Norsk og svensk flora. 3. Utgave: 800s.
- Lid, J. 1960. Nye plantefunn 1958-1959. Blyttia 18: 77-98.
- Lid, J. 1952. Nye plantefunn 1950-1951. Blyttia 10: 95-105.
- Meringdal, O. 1990. Romsdal sogelag. Årsskrift 1990.
- Moe, B., Korsmo, H. & Svalastog, D. 1992: Verneplan for barskog. Regionrapport for Vest-Norge. NINA utredning 031:1-114.
- Moen, A. 1984. Myrundersøkelser i Møre og Romsdal i forbindelse med den norske myrreservatplanen. DKNVS Rapport Bot. ser. 1984-5.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge - Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss.
- Moen, A. og Odland, A. 1993. Vegetasjonseksjoner i Norge. UNIT Vitenskapsmuseet, Rapp.Bot.Ser. 1993-2: 37-53.
- Mossberg, B., Stenberg, L. og Ericsson, S. 1995. Gyldendals store nordiske flora.
- Myskja, K. 1987. Bygdebok for Eid. Rauma kulturstyre: 517 s.
- Oterhals, K.M. 1995. Utkast til verneplan for havstrand og elveos i Møre og Romsdal. Fylkesmannen i Møre og Romsdal, rapport nr. 13/95.
- Påhlsson, L. 1984. Naturgeografisk regioninndeling av Norden. Nordisk Ministerråd
- Samla Plan for vassdrag 1990. 432 Rauma. Miljøverndepartementet.
- Sanden, J. (red.) 1995. Romsdalen - Natur og kultur, Romsdalsmuseet, Årbok 1995, Molde.
- Sigmond, E.M.O., Gustavson, M. og Rober, D. 1984. Berggrunnskart over Norge. M. 1:1 million. Statens kartverk. Nasjonalatlas for Norge. Kartblad 2.2.1.
- Stølen, A.M. 1986. En plantesosiologisk undersøkelse av svartorskog i Romsdalen, Møre og Romsdal. Hovedfagsoppgave i vegetasjonsøkologi, Trondheim.
- Størkersen, Ø.R. 1992. Truete arter i Norge - Norwegian Red List. DN-rapport 1992-6: 96s.
- Sæbø, S. 1990. i Ei bok om Rauma. Rauma kommune: 26-33.
- Sæther, B. 1982. Flora og vegetasjon i Istras nedbørsfelt, Møre og Romsdal. DKNVSM Rapport botanisk serie 1982-83.
- Søvik, N. 1946. Flygesandfeltet på Grytten gamle prestegard i Romsdal. Blyttia 4: 1-10.
- Vannprogrammet, <http://vann.ifm.uib.no>
- Wendelbo, P. 1956. Anthropochore Bromus-arter i Norge. Blyttia 14: 1-14.
- Ørjavik, A. 1975. Botnavatnet. Notat, 2 s. Fylkesmannen i Møre og Romsdal.
- Aamlid, D. 1990. Et bidrag til Hardangerviddas flora - Snøsoleie (*Ranunculus nivalis*). Blyttia 48: 69.

Vedlegg

Vegetasjonstyper

Det er flere steder referert til ulike vegetasjonstyper i Rauma, basert på definisjoner gitt i Fremstad 1997. Det kan være nyttig å presentere en samlet oversikt over vegetasjonstypene som er påvist i Rauma. I tabellen nedenfor er alle kjente og identifiserte vegetasjonstyper listet opp med en kort kommentar om hvor i kommunen typen forekommer, så langt dette er kjent.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
A1 Lavskog A1a <i>Lav-furu-utforming</i>	Lavfurskog i tydelig utforming fins kun i et begrenset område på Horgheimsætermoen i Brøstdalen. Ellers kun flekkvis øverst i Romsdalen.
A2 Bærlyngskog A2c <i>Tyttebær-krekling-utforming</i>	Som furskog er typen vanlig i indre dalstrøk, mer spredt til sjelden i midtre og ytre strøk. Typen fins også som fattig fjellbjørkeskog av type krekling-bjørkeskog på skrinne mark i indre strøk.
A3 Røsslyng-blokkebærfurskog A3a <i>Innland-utforming</i> A3b <i>Fjellskog-utforming</i> A3c <i>Kyst-utforming</i> A3e <i>Fukt-utforming</i>	A3a er en vanlig furskogtype i ytre og midtre strøk, mer spredt og begrenset i indre strøk. Fattig fjellbjørkeskog av typen krekling-blokkebær-bjørkeskog (A3b), fins spredt både i ytre og midtre strøk. Kyst-utforming (A3c) er vanlig både i lavlandet og på åsrygger i fjordstrøka, mens fukt-utforminger (A3e) med f.eks. pors, blåtopp, kvitlyng og torvull fins mer spredt (bl.a. på Rausmoen i Isfjorden).
A4 Blåbærskog A4a <i>Blåbær-utforming</i> A4b <i>Blåbær-skrubbær-utforming</i> A4c <i>Blåbær-krekling-utforming</i>	Blåbærskog fins både som furskog og bjørkeskog. Blåbærfurskog er den vanligste barskogtypen i Rauma. En utforming av A4a med mye einstape fins bl.a. i Orungen og Isfjorden. Blåbærgranskog fins bl.a. i et lite område ved Månasetra i Øverdalen. Blåbærskog er også den vanligste bjørkeskogtypen i lavlandet såvel som i fjellet. A4b er vanlig både som furu- og bjørkeskog i fjord- og midtre dalstrøk, mens A4c er vanligst i indre dalstrøk.
A5 Småbregneskog A5a <i>Småbregne-lavland-utforming</i> A5b <i>Bregne-skrubbær-utforming</i> A5c <i>Småbregne-fjellskog-utforming</i>	Småbregneskog fins på friskere og litt mer næringsrik mark enn blåbærskog. Vanligst er utformingen i bjørkeskog. Utforming med skrubbær fins spredt til vanlig i ytre og midtre strøk, mens fjellskog-utforming fins spredt i nordhellinger og andre lokal-fuktige områder i indre strøk. Småbregne-furskog fins spredt på frisk mark i baklier og bekkeskraninger i ytre og midtre strøk, mindre utbredt i indre dalstrøk. Småbregne-granskog fins i et begrenset område nedover lia ved Månasetra i Øverdalen.
A6 Knausskog, grunnlendeskog A6a <i>Vanlig utforming</i>	Furskog som vokser på grov blokkur bl.a. ved Skiri i Romsdalen, kan trolig karakteriseres som grunnlendeskog av type A6a.
A7 Grasdøminert fattigskog A7a <i>Finnskjegg-utforming</i> A7b <i>Smyle-utforming</i> A7c <i>Blåtopp-utforming</i>	Typen forekommer spredt til sjelden. Finnskjegg-bjørkeskog (A7a) fins bl.a. på små arealer ved Ulvåa i Brøstdalen. Smyle-utforming (A7b) fins i beitepåvirket blåbær-bjørkeskog, trolig også i beitet furskog i indre dalstrøk. Mer fuktige utforminger med blåtopp (A7c) fins noen steder i kanten av furumyr, bl.a. på Marsteinsmyra.
B1 Lågurtskog	Lågurtbjørkeskog i lavlandsutforming (< 600 moh) fins spredt til vanlig særlig i sørvendte dal- og fjordsider og i rasmarker. Lågurt-furskog fins spredt nederst i S/V-vendte rasmarker i Romsdalen, og mer vanlig i lia mellom Verma og Rødstøl i Øverdalen, ellers nokså sjeldent (bl.a. i Lundsfjellet).
C1 Storbregneskog C1b <i>Storbregne-bjørk-utforming</i> C1c <i>Smørtelg-bjørk-utforming</i> C1d <i>Fjellburkne-bjørk-utforming</i>	En fuktig skogtype med skogburkne og sauetelg (C1b) fins spredt særlig i fjordstrøka. Smørtelg-bjørkeskog ofte med gråor (C1c), er en spredt til vanlig skogtype et stykke oppe i fjord- og dalsider i ytre og midtre strøk. Fjellburkne-utforming (C1d) fins spredt til vanlig i NB sone særlig i midtre dalstrøk.
C2 Høgstaudebjørkeskog C2a <i>Høgstaude-bjørk-utforming</i> C2c <i>Lågurt-utf. m/spredte høgstauder</i>	Høgstaude-bjørkeskog (C2a) fins spredt på frisk grunn, ofte noe sigpåvirket, i lavlandet i ytre og midtre strøk, og i NB sone i indre strøk. Subalpin lågurtbjørkeskog C2c fins heller sjelden på tørrere mark i NB sone i indre strøk.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
C3 Gråor-heggskog C3a Høgstaude-strutseveng-utforming C3c Svartor-utforming C3d Sølvbunke-utforming	Den vanligste utformingen med strutseveng (C3a) fins utbredt både i dal- og fjordlier og langs elvekanter, men artssammensetningen i feltsjiktet varierer en del. Sterkt beitet gråorskog og gjengroingsskog på tidligere beitemark har som regel et markert innslag av sølvbunke. Slike utforminger (C3d) fins flere steder bl.a. langs elvekantene i Isterdalen. På frisk jord på gjengroende beitemark i fjordstrøka, bl.a. ned mot sjøen i Norvika, fins en utforming med svartor som dominerende art (C3c). Gråor-heggskog med svartor fins også i enkelte sørvendte fjordlier, bl.a. i Breivikstranda.
D1 Blåbær-edellauvskog D1c Blåbær-svartorskog	Svartorskog med blåbær er registrert av M.A.Stølen i nedre deler av Romsdalen.
D2 Lågurt-edellauvskog D2c Rike kyst-hasselkratt D2d Rike hasselkratt, østlig utforming	Hasselkratt med vestlige arter som jordnøtt og sanikel fins spredt i ytre og midtre strøk. I Romsdalen fins utforminger med mer kontinentale og sørlige arter som kratffiol, kransmynte og fingerstorr.
D4 Alm-lindeskog (alm-hasselskog)	Utforminger med lind fins ikke i Rauma, men spredt i BN-SB sone i fjord- og dalstrøk fins flere steder rike edellauvskog-utforminger med alm, hassel og andre edellauvtrær. Flere boreonemorale arter som sanikel, skoggrønaks, skogfaks og skogsvingel inngår normalt i slik skog (skogtypen har i Rauma trekk fra både D4b Nordlig utforming og D4c Vestlig utforming).
D5 Gråor-almeskog	Spredt i sørboreal-sone spesielt i midtre dalstrøk. Typen skilles fra D4 ved at den har mange arter felles med gråor-heggskog og mangler stort sett boreonemorale arter.
D6 Or-askeskog	Askeskog fins kun på begrensede arealer i lune og varme lier og rasmarker spesielt nederst i Romsdalen og Isterdalen, mer sjeldent i fjordstrøka (bl.a. spredt langs Torvikeidet). Askeskog med svartor fins noen få steder nederst i Romsdalen (bl.a. ved Soggebrua og på Marstein). Også langs strandkanten bl.a. i Breivikstranda og Holmemstranda fins smale skogbelter der ask og svartor dominerer.
E1 Fattig sumpskog E1a Vanlig utforming E1b Svartor-utforming	Vanlig i lavlandet langs elve-, bekke- og myrkanter, mer spredt i NB sone og indre dalstrøk, med gråor og bjørk i tresjiktet (E1a). De fleste svartorskogene i lavlandet er også av fattig type med utforming tilsvarende E1b.
E2 Lavland-viersump E2c Trollhegg-øyrevier-utforming	Utformingen E2c med trollhegg og øyrevier fins spredt i kanten av enkelte kroksjøer og dammer, bl.a. i Isterdalen.
E3 Gråor-bjørk-viersumpskog og -kratt E3c Gråviev-utforming	Fins spredt til vanlig spesielt i fjellstrøka i MB-LA sone. Kfr. også Q3.
E4 Rik sumpskog	To hovedtyper rik sumpskog fins spredt til sjelden i lavlandet i midtre dalstrøk: rik svartorskog og rik gråor-sumpskog. Svartorskog med bl.a. langstorr fins ved utløpet av Istra, rik svartorskog på Selen og Horgheim, gråor-sumpskog med langstorr fins rundt et par kroksjøer i Isterdalen, og ikke å forglemme "Mækjá" i Innfjorden - en rik gråor-sumpskog med både sverdlilje, skogsivaks og langstorr.
E5 Varmekjær kildelauvskog	En mindre gråorskog med slakkstorr V for Vårsetra i Innfjorden, på baserik grunn gjennomstrømmet av småbekker, kan trolig henføres til denne skogtypen.
F1 Rasmark F1a Tørr gras-urt-utforming F1b Gras-urt-utforming med fuktarter F1d Heigråmose-utforming	Vanlig vegetasjonstype i dal- og fjellsider over det meste av Rauma. Stor variasjon, fra trivill tørrengvegetasjon til artsrik urtevegetasjon på mer baserik grunn (spesielt i NB og LA sone). Utforming med fuktarter flere steder øverst ved bergrota og langs bekkeløp nedover grover i rasmarka. Heigråmose-utforming fins spesielt på stabil blokkur i ytre og midtre strøk.
F2 Bergsprekk og bergvegg F2b Basefattig utforming F2c Baserik utforming	F2b er vanlig over hele Rauma opp til LA sone, men gode og tydelige utforminger er oftest begrenset til små arealer. Mer baserike utforminger med bl.a. flekkmure, sildrearter og blå rapp fins kun sjeldent f.eks. øverst i rike rasmarker.
F3 Bergknaus og bergflate F3b Bakkemynte-kvitbergknapp-utf. F3c Knavel-småbergknapp-utforming F3d Kystbergknapp-dvergsmyle-utf.	Typen fins spredt på små arealer i lavlandet. I Rauma som regel i utarmete utforminger. F3b fins spredt oppover Romsdalen, bl.a. med vårskrinneblom og dvergminneblom oppe ved Brustua-Kleiva. F3c med bitterbergknapp, småbergknapp, kattedot, småsyre og småsmelle, men uten knavel, representerer vanligste utforming. F3d (uten dvergsmyle) fins kun på noen få strandberg i ytre strøk.
F4 Urterik kant	Urterike skogkanter uten tydelig utforming, fins spredt i lavlandet over det meste av Rauma. Skogkløver-utforming (F4b) fins kun noen få steder i Øverdalen.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
F5 Kantkratt F5a "Anonym-utforming" F5c Bjørnebær-utforming F5d Einer-rose-utforming F5f Rukkerose-utforming	Stabile kantkratt fins spredt i lavlandet spesielt i ytre strøk. "Anonym-utforming" med einer, nyperoser, bringebær og andre busker, er bl.a. vanlig langs veg- og jernbanekanter og ut mot dyrka mark. Bjørnebær-utforming med skogbjørnebær fins kun sjeldent noen få steder i midtre deler av Rauma. Større einer-rose-kratt fins på Slemmå og Våge. Rukkerose-kratt fins i Breivika, Hensøran og Klungnes.
G1 Fuktig fattigeng G1b Knappsisv/lyssiv-utforming	Fins spredt på mindre arealer med fuktig beitemark og gammel utgått innmark i fjordstrøka. Gode eksempler på lyssiv-utforming fins bl.a. i Breivika og på Vågstranda.
G2 Blåtopp-eng	Fins spredt langs myrkanter, grøftet myr, i flomsonen langs enkelte elver og på lignende lokalfuktige områder.
G3 Sølvbunke-eng	Spredt på gammel beitemark, og fellesbeiter.
G4 Frisk fattigeng G4a Vanlig utforming G4b Jordnøtt-utforming	Vanlig tørrengtype i store deler av Rauma, helt opp til seter-regionen. Vanlig utforming (G4a) med engkvein, raudsvingel og gulaks. En mer sjelden utforming med jordnøtt (G4b) fins bl.a. på Helgestø ved Vågstranda.
G5 Finnskjegg-eng og fattig sauesvingeleng	Finnskjegg-eng fins spredt på beitemark i seterregionen. Utforminger er ikke studert, men fins trolig både med stivstorr, fjellmarikåpe og sauevingel (indre strøk).
G7 Frisk/tørr middels baserik eng G7b Dunhavre-dunkjempe-utforming	Enkelte tørrenger i Øverdalen og ved Brøstet med bl.a. dunkjempe, engnellik og marinøkkel tilhører denne typen.
G8 Frisk/tørr middels baserik eng i fjellet Flekkmure-sauesvingel-eng	Fins på enkelte tørrenger og setervoller med bl.a. marinøkkel-arter, flekkmure og sauesvingel ved Brue og i Brøstdalen.
G12 Våt/fuktig, middels næringsrik eng G12a Bekkeblom-utforming G12c Mjødurt-utforming	Langs enkelte bekkkanter og på våt, overrislet kultur- og beitemark i lavlandet fins våteng med soleihov (høyest på Kabben i Brøstdalen). Den vanligste utformingen av middelsrik fukteng er G12c med høyvokste urter og gras som mjødurt, sløkje, vendelrot, myrtistel, skogrørkvein og strandrøyr. Typen fins spredt i lavlandet på fuktig moldjord i eng og beitemark som er i ferd med å gro igjen, og på permanent våt grunn i veg-, elve-, bekke- og damkanter.
G13 Frisk, næringsrik "natureng" Skogstorkenebb-eng	Spredt på frisk, næringsrik jord i fjord- og dalstrøk med bl.a. skogstorkenebb, engsyre, enghumleblom, marikåpe-arter og kvitbladtistel. Forekommer bl.a. i enkelte skogkanter og på eng og beitemark i gjengroing.
G14 Frisk, næringsrik "gammeleng"	Spredt i fjord- og dalstrøk på tidligere slåtteenger, i åkerkanter og vegkanter; med høyvokste arter som geitrams, hundegras, hundekjeks, høymole, mjødurt og stornesle.
H3 Fuktig lynghei	Utforminger er ikke studert i detalj, men mindre områder som kan karakteriseres som fukthei fins spredt enkelte steder i ytre fjordstrøk.
I2 Vegetasjon på vegkanter og annen skrotemark I2a Hønsegras-jordrøyk-utforming I2c Tørrbakke-utforming I2d Èn-art-utforming I2e Gras-utforming	Utformingen I2a fins spredt i lavlandet på nylig bearbeidet mark (jordfyllinger, skråninger o.l.). Kortlivet vegetasjonstype. Utformingen I2c med typiske tørrengarter (kfr. G4) fins i tørre veg- og jernbaneskråninger som holdes åpne med regelmessig slått. En-art-utforming I2d fins som vegkantvegetasjon med en storvokst dominerende art. I Rauma gjelder dette primært lupiner, parkslirekne og kystbjønnkjeks (sistnevnte i Troa, Åndalsnes). I2e er en vanlig utforming i tilsådde vegkanter.
I3 Tråkk-vegetasjon I3a Lavland-utforming I3b Seter-utforming I3c Fukt-utforming	Vanlig på og langs veger, særlig traktor- og gårdsveger, og langs stier og dyretråkk. I3ab er tørre utforminger i hhv. lavlandet og fjellet. I3c er først og fremst knyttet til traktorspor og husdyrtråkk på fuktig mark langs vann- og elvekanter.
I4 Ugrasvegetasjon på dyrka mark I4a Utforming mest av ettårige arter I4b Utforming mest av flerårige arter I4c Åkerkanter og overganger mot eng, veg og skog	Spredt til vanlig vegetasjonstype i åker, kultureng og hager. Ettårige arter på steder med hyppig markbearbeiding. Flerårige ugras helst på steder med mindre intens markbearbeiding, som i eng- og åkerkanter og på skrotemark. Typiske arter er bringebær, geitrams, hundekjeks, mjødurt, skvallerkål og stornesle.
I5 Sterkt gjødslet vegetasjon I5a Vassarve-gjetertaske-utforming I5c Stornesle-utforming	Spredt på mindre arealer rundt gjødselsig og annen sterkt gjødslet mark. Andre utforminger av typen I5 kan trolig også forekomme.
I6 Hogstfelt- og brannfelt-vegetasjon	Hogstfelt fins over det meste av Rauma. Utforminger avhenger av aktuell skogtype. Gamle brannfelt av betydning fins ikke i Rauma. (Nytt brannfelt etter skogbrann i Oksen høsten 2000).
I7 Plantefelt	De fleste plantefelt i Rauma er granplantinger. Plantefelt med sitkagran eller edelgran er mindre vanlige.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
J2 Ombrotrof tuemyr	Begrenset forekomst i Rauma, men fins på platåhøgmyr i Isterdalen og som tuevegetasjon på enkelte flatmyrer, spesielt i ytre strøk. Utforminger er ikke studert i detalj, men røsslyng, torvull, heigråmose, kysttorvmose og furumose er vanlig arter på slik myr i Isterdalen.
J3 Ombrotrof fastmattemyr	Begrenset forekomst på noen flatmyrer i ytre og midtre strøk.
J4 Ombrotrof mjukmatte/lausbotnmyr	Sjelden, kun på små arealer i ombrotrof myr. Karakteristiske arter: kvitmyrak og sivblom. Mangler minerotrofe arter.
K1 Skog-/krattbevokst fattigmyr K1a Skogmyr-utforming K1c Pors-utforming K1d Vier-utforming	Utformingen K1a med småvokst furu og bjørk fins i kanten av mange fattigmyrer; tydelig utformet bla. på Marsteinsmyra. Fattig porsmyr med øyrevier fins spredt til vanlig i lavlandet i ytre og midtre strøk opp til Marstein i Romsdalen, høyest 320 moh i Rødven. Fattigmyr med sølvvier og lappvier (K1d) fins spredt flere steder i NB og LA sone.
K2 Fattig tuemyr K2a Røsslyng-dvergbjørk-utforming	Vanligste tuevegetasjon på minerotrof myr i det meste av Rauma. Ikke klart skildt fra J2, men har som regel minerotrofe arter som blåtopp, duskull og slåttestorr.
K3 Fattig fastmattemyr K3a Klokkelyng-rome-utforming	Vanligste myrtype i Rauma, både som bakkemyr og flatmyr. Vestlig utforming (K3a) med klokkelyng og rome, er vanlig i ytre og midtre strøk.
K4 Fattig mjukmatte/lausbotnmyr K4a Mjukmatte-utforming K4b Lausbotn-utforming K4c Høgstarr-utforming	Myrtypen fins spredt til vanlig i store deler av Rauma. Mjukmatte-utforming med et tykt torvlag er vanlig på flatmyr generelt, lausbotn-utforming mer spredt på små arealer. Høgstarrmyr med flaskestorr og elvesnelle kun spredt til sjelden.
L1 Skog-/krattbevokst intermediær myr L1a Skog-utforming L1b Kratt-utforming	Intermediær myr med gråor, svartvier og bjørk i kanten (L1a) fins spredt i lavlandet flere steder i Rauma. I fjellet (NB-LA sone) fins tilsvarende med sølvvier og lappvier (L1b).
L2 Intermediær fastmattemyr	Fins spredt på mindre arealer over det meste av Rauma. Intermediær karakter vises ved noe mer basekrevende arter som dvergjamne, fjellaugnetrøst, myrsnelle og særbustorr.
L3 Intermediær mjukmatte/lausbotnmyr	Spredt til sjelden. Lausbotn-utforminger med småblærerot fins flere steder, bl.a. i Landredalen, Rødven. En sjelden utforming med nykkesiv som dominerende art fins ved Littlevatnet V for Herjesetra, og en annen sjelden utforming med bl.a. myggblom og fettmose fins N for Horgheimseidet.
L4 Høgstarrmyr L4a Flaskestarr-trådstarr-utforming	Typen er heller sjelden i Rauma, med en utforming med flaskestorr og trådstorr fins bl.a. flekkvis spredt i nordhellinga av Herjemyra.
M2 Middelsrik fastmattemyr	Sjelden i lavlandet (bl.a. Selen, Liabygda, Rødven og Mittetdalen). Vanligste art i slik rikmyr i Rauma er breiull, rikmyrarter ellers er bjønnbrodd, engstorr, fjellfrøstjerne, gulstorr, jåblom, loppestorr og småsivaks; blankstorr og tranestorr i NB/LA sone. NV for Skrokkensetra i Mittetdalen fins ei større rik bakkemyr med engmarihånd.
M3 Ekstremrik fastmattemyr	Sjelden, men noen få av rikmyrene i Rauma har utforminger med innslag ekstremrike karakterarter som gulsildre, hårstorr og kastanjesiv, bl.a fins det noen mindre ekstremrike myrflekker av denne typen på østsida av Brøstkampen.
N1 Fattigkilde	De fleste kildene i Rauma er fattigkilder. Ulike utforminger er ikke undersøkt i detalj, men <i>Kildemose-kaldnikke-utforming</i> (N1c) fins spredt i fjellet, ellers er stjernesildre en vanlig art i slike fattigkilder.
N2 Rikkilde N2a Gulsildre-utforming N2b Tuffmose-utforming	Sjelden, men fins spredt, spesielt i indre og midtre fjellstrøk.
N3 Sig-vegetasjon	Spredt i det meste av Rauma, men er vanligst i ytre og midtre strøk. Stor variasjon, men ofte med baserike arter som bjønnbrodd, dvergjamne, gulsildre, gulstorr, jåblom, loppestorr og raudsildre.
O1 Kortskudd-strand O1a Fattig utforming	Fins spredt til relativt vanlig på silt, leire og gytjebunn i kroksjøer, dammer og elvekanter i nedre deler av Rauma elv, langs Istra og Isa, samt i Gjerdssetvatnet og Demmedalsvatnet. Vanligste arter er evjesoleie, krypsiv og vasshår. Sylblad, veikveronika, nålesivaks og vassreverumpe stort sett bare i Romsdalen.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
O3 Elvesnelle-starr-sump O3a <i>Elvesnelle-utforming</i> O3b <i>Flaskestarr-utforming</i> O3d <i>Stolpestarr-utforming</i> O3e <i>Sennegras-utforming</i> O3f <i>Sivaks-utforming</i> O3g <i>Gras-utforming</i>	Fins i vannkanter og på grunt vatn i sumper, tjøenner, kroksjøer, vatn og langs noen stilleflytende elvekanter. Mindre elvesnelle- og flaskestorr-sumper fins spredt til vanlig over store deler av Rauma. Sennegras-utforming mer sjeldent, men fins spredt flere steder i Romsdalen. Fine bestander av stolpestorr fins i dammene ved Alnes. Sivaks-utforming kun fragmentarisk med mjuksivaks. Gras-utforming på flommark langs de største elvene (bl.a. Hole, Horgheim og Skiri).
P1 Langskudd-vegetasjon P1a <i>Tusenblad-tjønnaks-utforming</i>	Sjelden type i Rauma. Fattig utforming med tusenblad, rust-tjønnaks og klovasshår fins i en kroksjø og i elva på Horgheim, tusenblad også i Fekjavatnet/Flatmark og Oravatnet. I en kroksjø på Sogge fins en utforming med vasshårarter og litt hesterumpe. Grøfter med kysttjønnaks fins ved Oravatnet og på Stormyra, Klungnes.
P2 Flyteblad-vegetasjon P2a <i>Flotgras-utforming</i> P2b <i>Nykkerose-utforming</i> P2c <i>Vanlig tjønnaks-utforming</i>	Flotgras-utformingen er relativt vanlig, mens vanlig tjønnaks-utforming forekommer mer spredt. Flyteblad-vegetasjon med kantnykkerose er bare påvist i Gjerdsetvatnet og Oravatnet.
P3 Krypsiv-vegetasjon	Langskuddvegetasjon med krypsiv og blærerotarter fins spredt til sjelden i lavlandet, bl.a. i kroksjøer ved Istra og Rauma. I Demmedalsvatnet er store deler av bunnen dekt av krypsiv-matter, klovasshår fins spredt og vannet har en for Rauma sjelden forekomst av kransalge – mattglattkrans <i>Nitella opaca</i> .
P4 Kortskudd-vegetasjon i vatn P4b <i>Botnegras-tjønngras-utforming</i>	En betydelig forekomst med P4b utforming fins langs kanten av Oravatnet, trolig også i noen andre vatn. Tydelige utforminger med brasmegras (P4ac) er ikke kjent, men forekommer sikkert. Det samme gjelder trolig P6 Mose-sjøebunn (ikke undersøkt).
Q1 Mose- og lavøyr	Fins spredt i flere vassdrag. Utforminger er ikke undersøkt.
Q2 Urte- og grasøyr	Fins flere steder spesielt langs mer stilleflytende elvestrekninger både i lavlandet og i fjellet. Ulike utforminger er ikke undersøkt, men de er stort sett fattige.
Q3 Elveøyrkratt Q3c <i>Gråor-bjørk-vier-utforming</i> Q3d <i>Vier-utforming</i>	Vanlig flere steder i og langs de største elvene. Blandingskratt (Q3c) med varierende innslag av urter og gras fins spredt i lavlandet, vierkratt (Q3d) på oversvømt mark langs elver og bekker i fjellet, som regel med en del høgstauder.
Q4 Fosse-eng	Treløs vegetasjon av moser, gras og urter fins i sprutsone fra enkelte fosser. Forekommer spredt flere steder i Rauma (bl.a. ved foten av Døntefossen og Vermefossen), men typen er ikke nærmere undersøkt.
R1 Greplyng-lav/moserabb R1a <i>Greplyng-fjellpyrd-utforming</i> R1b <i>Lav-utforming</i> R1c <i>Heigråmose-stivstarr-utforming</i>	Greplyngrabber er blant de vanligste rabbesamfunnene i Rauma, spesielt i indre fjellstrøk (R1b). Utformingen R1a forekommer spredt over det meste av Rauma, mens R1c antas å forekomme spredt i ytre fjellstrøk. Andre utforminger forekommer trolig også, men er foreløpig ikke studert.
R2 Dvergbjørk-kreklingrabb R2b <i>Reinlav-utforming</i> R2c <i>Moserik-utforming</i>	Fins spredt på noe mindre eksponerte rabber enn R1. Ulike utforminger er ikke studert i detalj, men R2b fins spredt i indre fjellstrøk, R2c trolig spredt spesielt i ytre fjellstrøk.
R3 Reinrose-gras-lavrabb R3b <i>Bergstarr-geitsvingel-utforming</i>	Reinrosrabber forekommer bare sjeldent på baserik grunn spesielt i midtre fjellstrøk. I Rauma fins trolig bare den artsfattige utformingen R3b. Andre reinrose-rabber i Rauma henføres ut fra artssammensetningen til R4.
R4 Reinrose-moserabb R4a <i>Reinrose-mose-utforming</i>	Sjelden på noe fuktigere baserike rabber i midtre fjellstrøk.
R5 Grasrabb R5a <i>Rabbesiv-utforming</i> R5b <i>Fattig sauesvingel-utforming</i> R5e <i>Stivstarr-utforming</i>	Rabbesivhei fins spredt til vanlig i store deler av Rauma. Sauesvingel-utforming fins stort sett bare i indre fjellstrøk, mens stivstorr-utforming forekommer hyppigst i oseaniske fjellstrøk.
R6 Frytle-grasmark R6a <i>Mjukrapp-frytle-lav-utforming</i> R6b <i>Fattig gras-frytle-mose-utforming</i>	Spredt til sjelden høyt til fjells i MA-HA sone, spesielt i indre og midtre fjellstrøk. Utforminger er ikke studert i detalj, men R6ab antas å forekomme spredt.
R7 Epilittisk lav-vegetasjon	Lav på stein, blokker, bergvegger og klipper. Ikke studert, men utforminger med både kartlav og navlelav fins relativt vanlig.
S1 Alpin røsslynghei	Utforminger er ikke studert, men typen forekommer spredt særlig i ytre fjellstrøk.
S2 Einer-dvergbjørkhei	Fins spredt til vanlig, særlig i indre fjellstrøk. Utforminger er ikke studert, men stort sett fins bare artsfattige utforminger.
S3 Blåbær-blålynghei og kreklinghei S3a <i>Tørr utforming</i> S3b <i>Humid utforming</i>	Vanligste lesidevegetasjon utbredt i hele Rauma. Tørr utforming (S3a) fins mest i indre fjellstrøk, humid utforming med mye krekling og blokkebær, mest i ytre fjellstrøk.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
S5 Alpin bregne-eng S5c <i>Bregne-høgstaude-utforming</i>	Fins spredt i midtre og ytre fjellstrøk. Utforminger er ikke studert i detalj, men trolig forekommer både blåbær-, gras- og høgstaude-utforminger (S5c bl.a. under Skrokkenfjellet).
S6 Fattig høgstaude-eng og -kratt	Vanligste utforming av vierkratt i lavalpin sone. Åpen høgstaude-eng fins spredt særlig i mer fuktig rasmark og langs bekkefar.
S7 Rik høgstaude-eng og -kratt	Sjelden, spesielt i mer sigevatnpåvirket, sørvendt rasmark. Spesielle utforminger er ikke studert, men engsoleie, fjellkvann, rosenrot, raud jonsokblom, setersyre, skogstorkenebb og vier er ofte vanlige arter i slik høgstaude-eng i Rauma.
T1 Grassnøleie T1a <i>Finnskjegg-utforming</i> T1b <i>Smyle-fjellgulaks-utforming</i> T1c <i>Stivstarr-utforming</i>	Artsfattige grassnøleier fins spredt til vanlig i hele Rauma. Utformingen T1a fins over hele Rauma, T1b mest i indre fjellstrøk, mens T1c er vanligst i ytre fjellstrøk.
T2 Fattig engsnøleie T2a <i>Fjellsøleie-fjellgulaks-utforming</i> T2b <i>Kjeldemarikåpe-utforming</i>	Fattige engsnøleier fins spredt i alle fall i deler av fjellet. T2b bare i små bestander ved enkelte bekker og kilder.
T3 Rikt engsnøleie T3b <i>Fjellsøleie-fjellrapp-utforming</i>	Rike engsnøleier er sjelde i Rauma, men typen fins bl.a. noen få steder i Sandgrovbotn.
T4 Musøyre-snøleie T4a <i>Musøyre-utforming</i> T4b <i>Issøleie-utforming</i>	Musøyre-snøleier fins vanlig over det meste av Rauma, Issøleie-utforming mer spredt i MA-HA sone.
T5 Fattig mosesnøleie	Spredt til vanlig, spesielt i MA-HA sone. Utforminger er ikke studert.
T6 Rukkevier-polarvier-snøleie	Sjelden, kun på små arealer med baserik grunn i midtre og indre fjellstrøk.
T8 Fattig våtsnøleie T8a <i>Stjernesildre-fjellsyre-utforming</i> T8b <i>Fjellbunke-rypestarr-utforming</i> T8c <i>Jøkelstarr-utforming</i> T8d <i>Snøull-utforming</i>	Spredt på små arealer, særlig i ytre og midtre fjellstrøk. Vanligste utforming er T8a, mens T8b fins mer spredt. Snøleier med jøkelstorr (T8c) er sjeldne og bare påvist tre steder: Borga, Fossafjellet og Alnesdalen. Renbestander med snøull (T8d) fins spredt til sjeldent i deler av fjellet.
T9 Rikt våtsnøleie	Svært sjelden. En permanent overrislet lokalitet under NØ-skrenten av Fleskehøin (snøarve og 8 sildrearter), kan trolig henføres til denne typen. Lokalitet med snøgras fins på Borga.
T10 Bregnesnøleie T10a <i>Fjellburkne-utforming</i> T10b <i>Hestespreng-utforming</i>	Fins på steder med seinere utsmelting enn S5. Spredte forekomster, særlig i ytre og midtre fjellstrøk. T10b noen steder på steinet, blokkrik mark.
U1 Ålegras/alge-undervasseng	Tangbelter med grisatang, blæretang, sauetang og sagtang er vanlig langs hele strandsona, ålegras kun spredt og heller sjeldent; fins også i brakkvatn innerst i Vågen.
U2 Havgras/tjønnaks-undervasseng U2a <i>Havgras-utforming</i> U2i <i>Vasshår-firling-evjebrodd-utform.</i>	Sjelden, men en god bestand av småhavgras fins innerst i Vågen. Nederst i Rauma fins mindre brakkvannslokaliteter med vasshår og firling som trolig kan henføres til U2i.
U3 Salin og brakk forstrand/panne U3a <i>Salturt-utforming</i> U3c <i>Bendel-utforming</i> U3d <i>Strandstjerne/strandkjempe/strandkryp-utforming</i> U3e <i>Sauløk-utforming</i>	Typen fins spredt til sjelden spesielt i ytre fjordstrøk. Små fragmenter av U3a med salturtog U3c med havbendel fins bare ved utløpet av Vågen. U3d fins spredt flere steder på leire-grus/steinstrand i ytre fjordstrøk. Fjæresauløk-forstrand (U3e) spredt på sand- og grusstrand i fjordstrøk og nederst ved Rauma elv, sauløk-panner bl.a. på Hensøran.
U4 Nedre og midtre salteng U4a <i>Fjæresaltgras-utforming</i>	Utformingen U4a fins spredt langs øvre vannstrand og nedre landstrand bl.a. i Vågen og Frisvollbukta.
U5 Øvre salteng U5a <i>Saltsiv-utforming</i> U5b <i>Rødsvingel-utforming</i> U5c <i>Rødsvingel-fjærekoll-tiriltunge-utf.</i> U5d <i>Rødsvingel-grusstarr-utforming</i>	Øvre saltenger er vanlige flere steder langs strandsona, spesielt på de større strandengene i Vågen og på Hensøran. Flere utforminger med saltsiv og raudsvingel fins spredt til vanlig. Spredt forekommer også utforminger med grusstorr.
U6 Grusstrand og brakk grus/sand-forstrand U6a <i>Taresaltgras-utforming</i> U6b <i>Fjordskjørbusurt-utforming</i>	Typen fins spredt på eksponerte grus- og sandstrender. U6a bl.a. i Vollabukta og Frisvollbukta. Større skjørbusurt-forstreder fins på Hensøran og Volløra. Også strandarve-grusforstreder fins spredt ved uløpet av de største elvene.
U7 Brakkvasseng U7a <i>Fjæresivaks-utforming</i> U7b <i>Fjærestarr-utforming</i> U7c <i>Blandet starr-utforming</i> U7d <i>Pølstarr-utforming</i> U7e <i>Rustsivaks-utforming</i>	Fjæresivaks-eng fins spredt til vanlig spesielt i fjordbunnene, bl.a. nederst ved Rauma og i pøler og dreneringsløp på Hensøran. Fjærestorr-eng er vanlig bl.a. ved Vågen og i Frisvollbukta, ellers spredt. U7c med bl.a. fjærestorr, saltstorr, pølstorr og grusstorr fins spredt flere steder, rene pølstorr-utforminger i forsenkninger i strandeng på Hensøran og Vågen. Rustsivaks-eng spredt til vanlig flere steder.

Vegetasjonstype	Forekomst i Rauma
U8 Brakkvannsump <i>U8c Havstarr-utforming</i> <i>U8d Takrøyr-utforming</i> <i>U8e Strandrøyr-utforming</i>	Sjelden og kun som spredte og fragmentariske forekomster. Mindre sumpområder med havstorr fins noen få steder, bl.a. på Veblungsnes, Hensøran og i Norvika. Et lite fragment av takrøyrsump fins i Norvika.
V1 Ettårig melde-tangvoll <i>V1c Tangmelde-utforming</i>	Typen fins spredt øverst på mer skjermete sand- og grusstrender, med tangmelde, klengjemaure og skjørbuksurt.
V2 Flerårig gras/urte-tangvoll <i>V2a Lågurt-utforming</i> <i>V2b Høgurt-utforming</i> <i>V2c Gras-utforming</i>	Typen fins vanlig på vollområder øverst i strandkanten, spesielt langs de mer eksponerte strandområdene i ytre og midtre fjordstrøk. Lågurt-utforming med gåsemure, andre med då-arter, klengjemaure og vassarve. Vanlige arter i høgurt-flerårsvoller er mjørdurt, hundekjeks, krushøymole, sløkje, strandkjeks og åkerdylle, strandkvann mer spredt. Gras-voller med hestehavre, kveke, strandrug og strandrøyr fins spredt.
X1 Strandberg <i>X1a Fattig utforming</i>	Små arealer med strandberg fins spredt i fjordstrøka. Strandberg med kystbergknapp fins i Yttervik, Hovde og Hamrevågen, mer typiske fattige utforminger fins bl.a. på Kolmanneset.

En del vegetasjonstyper er ansett som truet på kort og lang sikt i nasjonal og regional skala (Fremstad og Moen (red.) 2001). Trusselbildet er inndelt i fire grader av truethet: akutt truet (CR), sterkt truet (EN), noe truet (VU) og hensynskrevende (LR). I Rauma gjelder dette først og fremst følgende vegetasjonstyper: rike hasselkratt (sterkt truet), alm-hasselskog (hensynskrevende), gråor-almeskog (hensynskrevende), or-askeskog (noe truet), rik sumpskog (sterkt truet), rik rasmarkvegetasjon (hensynskrevende), bergknaus ("tørrberg") (hensynskrevende), urterik kant (noe truet), blåtoppeng (noe truet), jordnøtteng (sterkt truet), rik tørreng i lavlandet (sterkt truet), frisk/tørr rikeng i fjellet (noe truet), soleihoveng (noe truet), skogstorkenebb-eng (noe truet), hagemark (noe truet), beiteskog (noe truet), høstingsskog med styvings-trær (akutt truet), intermedjær- og rikmyr generelt (noe truet), ekstremrikmyr (sterkt truet), platåhøgmyr (sterkt truet), terrengdekkende myr (sterkt truet), elvøyr-pionérvegetasjon/ flommarksvegetasjon (noe truet), fosse-eng (noe truet), rikt våtsnøleie (noe truet), havstrand-undervannseng (noe truet) og havstrands/brakkvanns-eng (noe truet).

Krysslister fra Rauma kommune

Nr.	Sted	UTM	Dato	Utført av
X1	Volladalen og Kjøsa	MQ12/13	1951	J.Lid (samleliste, 3 lister)
X2	Voll	MQ13/23	1951	J.Lid (samleliste, 9 lister)
X3	Hovdekollen og Innfjorden	MQ23	1951	J.Lid (samleliste, 2 lister)
X4	Åndalsnes	MQ33	1951	J.Lid
X5	Bjørmosen, Åndalsnes	MQ3336-37	11.9.49 27.8.55	Jon Kaasa
X6	Hen og Hensøran	MQ33	27-28.6.61	Torleif Andersen
X7	Dale og Erstadalen	MQ43	27.6.61	Torleif Andersen
X8	Gjerdset til Gjerdsetsetra	MQ23/24	24.6.61	Torleif Andersen
X9	Gjerdsetvatnet	MQ23	26.6.61	Torleif Andersen
X10	Eidsbygda - Norvik	MQ24	25.6.61	Torleif Andersen
X11	Verma, ved stasjonen	MQ5113	22.7.67	Kjell I. Flatberg
X12	Rangåhøgdas sørside mot Grytløfta, ca. 1100 moh (må være sørhellinga i Grøttabotn)	MQ42 (MQ4827- MQ4927)	27.7.67	Gaare, Flatberg, Gåsvik, Tveit
X13	Ved Grøttavatnet S-ende, 975 moh	MQ42/43 (MQ4827)	27.7.67	E.Gaare, Flatberg, Tveit, Gåsvik
X14	NØ-skrenten av vesle Rangåhøene, opp fra Grøttavatnet, ca. 1000 moh (må være NØ-skrent i Fleskehøin)	MQ42 (MQ4727)	27.7.67	Gaare, Flatberg, Gåsvik, Tveit
X15	Mongenutens SSØ-side	MQ41-4224	28.7.67	Gaare, Tveit, Flatberg, Gåsvik
X16	V-sida av Mongevatnet, 920 moh	MQ4225-26	29.7.67	Gaare og Gåsvik
X17	Sørvendt li ved N-enden av Mongevatnet, ca. 950 moh	MQ42 (MQ4226)	29.7.67	Gaare og Gåsvik
X18	Ø-sida av Mongevatnet	MQ4325-26	29.7.67	Flatberg, Gaare, Gåsvik, Tveit
X19	Ø-sida av store Sandgrovvatnet, nordover fra osen, 1085 moh	MQ51	24.7.67	K.I.Flatberg, E.Gaare, H.Tveit, K.Gåsvik
X20	V-sida av store Sandgrovvatnet	MQ51/52	24.7.67	E.Gaare og K.Gåsvik
X21	Pyttbua til V-enden av vatnet i n.Hånådalsbotn, 1160 moh	MP35-3799 MP3798 MQ34-3500	5.8.79	Knut E.Sibblund og Øyvind H.Rustan
X22	Mjelva	MQ347356	2.8.74	Harald Korsmo
X23	Bjørmosen, Åndalsnes	MQ335371	1.8.74	Harald Korsmo
X24	Slettsva	MQ506160- MQ497180	2.8.74	Harald Korsmo
X25	Ljøsådalen	MQ31-36, 42-44	28.8.95	Jarle I. Holten og John Bjarne Jordal
X26	Slemmemyrane	MQ27-29, 48-49	29.8.95	Jarle I. Holten og John Bjarne Jordal
X27	Øvre Mittetdalen SØ (rundt Svartevatnet)	MQ38-39, 45-47	30.8.95	Jarle I. Holten og John Bjarne Jordal
X28	V for Istra, Isterdalen	MQ3131	20.8.80	Asbjørn Moen
X29	Myr N for Bøsetra, Isterdalen	MQ30-3130	20.8.80	Asbjørn Moen
X30	Straumen, Vågstranda	MQ1442	12.8.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X31	Vågen, Vågstranda	MQ14-1541	12.8.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X32	Vollabukta, Måndalen	MQ1935+	3.7.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X33	N for Grytten kirke, Veblungnes	MQ3136	11.8.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X34	Øy i Rauma elv, Åndalsnes	MQ32-3336	11.8.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X35	Elvekrok på N-sida av Rauma, Åndalsnes (v/Hestebakken)	MQ32-3337	11.8.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X36	Hensøran, Isfjorden	MQ3738-39	26-27.6.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X37	N-sida av Hamrevågen (nes+bukt)	MQ2440	25.6.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X38	Frisvollbukta	MQ2340	26.6.84	Arne Arnfinn Frisvoll

Nr.	Sted	UTM	Dato	Utført av
X39	Norvikbukta	MQ2040	26.6.84	Arne Arnfinn Frisvoll
X40	Nedre Romsdal (Mjelva-Venja)	MQ33	1-2.6.82	J.Holten og B.Sæter
X41	Nedre Romsdal (Eia-Marstein)	MQ32	3.6.82	J.Holten og B.Sæter
X42	Marstein	MQ4025	3.6.82	J.Holten og B.Sæter
X43	SØ Flatmark / Styggfonngrova	MQ4821	4.6.82	J.Holten og B.Sæter
X44	Foss, Øverdalen	MQ41	4.6.82	J.Holten og B.Sæter
X45	Sæter/Sæterbø, Vetfjellet, Verma 130-560 moh.	MQ41 MQ51	24.7.82 4.8.82	J.Holten
X46	Marstein, Monge, ved utløpet av Styggfonngrova. 80-340 moh.	MQ42	5.8.82	J.Holten og T.Ø.Olsen
X47	Vermedalen, 280-1550 moh	MQ41	24.7.82	Tor Ø.Olsen og J.Holten
X48	Brumyr, Brue, Toppen, Stuguflåten, Brulia, Svabotn, Skardet. 390-1330 moh.	MQ50	22.7.82 4.8.82	J.Holten og T.Ø.Olsen
X49	Fossafjellet, 700-1350 moh.	MQ52	3.8.82	J.Holten og T.Ø.Olsen
X50	Gluterbenken i Gluterholet, Erstaddalen	MQ4632	8.65	Karl Myskja m.fl. (ref. Oddmund Unhjem)
X51	Venja, Romsdalen, 20 moh	MQ366312	15.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X52	Remmem, Romsdalen, 70 moh	MQ413229	16.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X53	Syvergarden, Brøstdalen, 720 moh	MQ514047	16.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X54	Gamlegarden, Brøstdalen, 740 moh	MQ506052	16.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X55	Horgheimsetra, Brøstdalen, 710 moh	MQ484037	16.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X56	Kabben, Brøstdalen, 760 moh	MQ472027	16.9.94	John B. Jordal og Geir Gaarder
X57	Staksenga, Brøstdalen, 700-720 moh	MQ525045	2.9.97	John Bjarne Jordal
X58	Alnesstølen, Brøstdalen, 720 moh	MQ494053	2.9.97	John Bjarne Jordal
X59	Furuholen, Brøstdalen, 760-800 moh	MQ483060	2.9.97	John Bjarne Jordal
X60	Tunga, Ulvådalen, 840-860 moh	MQ444013	2.9.97	John Bjarne Jordal
X61	Vakkerstølsletta, Ulvådalen, 910 moh	MQ395049	2.9.97	John Bjarne Jordal
X62	Trollstølen, Ulvådalen, 880 moh	MQ381051	2.9.97	John Bjarne Jordal
X63	Slettaia, Øverdalen, 400-460 moh	MQ513115	1.9.97	John Bjarne Jordal
X64	Månasetra, Øverdalen, 520 moh	MQ503125	1.9.97	John Bjarne Jordal
X65	Slettafjellsetrene, Vermedalen, 620 moh	MQ500120	1.9.97	John Bjarne Jordal
X66	Evensetra, Vermedalen, 700 moh	MQ489120	1.9.97	John Bjarne Jordal
X67	Stavemstølen, Vermedalen, 770 moh	MQ481143	1.9.97	John Bjarne Jordal
X68	Sæterstølen, Vermedalen, 760 moh	MQ474147	1.9.97	John Bjarne Jordal
X69	Kyllingsetra, Øverdalen, 670 moh	MQ533108	1.9.97	John Bjarne Jordal
X70	Rødstølsetrene, Øverdalen, 580-640 moh	MQ534105	1.9.97	John Bjarne Jordal
X71	Vollstølen, Rødven, 290 moh	MQ198438	30.7.93	John Bjarne Jordal
X72	Ingridsetra, Ljøsådalen, 560 moh	MQ352437	28.8.95	John Bjarne Jordal (kfr. X25)
X73	Skrokkensetra, Mittetdalen, 420 moh	MQ385482	2.10.96	John Bjarne Jordal
X74	Berillstølen, Innfjorden, 370-380 moh	MQ196242	22.8.97	John Bjarne Jordal
X75	Bøstølen, Innfjorden, 420-430 moh	MQ172236	22.8.97	John Bjarne Jordal
X76	Røsta, Innfjorden, 450 moh	MQ165234	22.8.97	John Bjarne Jordal
X77	Tortekella, Demdal, Innfjorden, 80 moh	MQ228260	22.8.97	John Bjarne Jordal
X78	NØf Demdal, Innfjorden, 90 moh	MQ231259	29.8.98	John Bjarne Jordal
X79	Norvik, Eid	MQ2040	14.5.99	Geir Gaarder
X80	Skredå, Rødven	MQ1843	13.5.99	Geir Gaarder
X81	Halsafonna, Romsdalen	MQ35-3633	20.6.00	John Bjarne Jordal
X82	Øvste Kylling, Øverdalen	MQ515121	14.7.00	John Bjarne Jordal
X83	Kylling, Øverdalen	MQ517119	14.7.00	John Bjarne Jordal
X84	Gjerdshaug, Øverdalen	MQ519118	14.7.00	John Bjarne Jordal
X85	Kyllingkleiva, Øverdalen	MQ523107	14.7.00	John Bjarne Jordal

Nr.	Sted	UTM	Dato	Utført av
X86	Sf Rønninghaugen, Øverdalen	MQ527103	14.7.00	John Bjarne Jordal
X87	Åmillomsetra, Øverdalen	MQ536099	14.7.00	John Bjarne Jordal
X88	Brue nf jernbana, Øverdalen	MQ542084	14.7.00	John Bjarne Jordal
X89	Vårssetra, Innfjorden	MQ2327	15.7.00	John Bjarne Jordal
X90	Hausdalen, Klungnes	MQ2537	15.7.00	John Bjarne Jordal
X91	Knutesetra, Isterdalen	MQ3127	15.7.00	John Bjarne Jordal
X92	Rabben, Grøvdalen	MQ483394	15.7.00	John Bjarne Jordal
X93	Stølen, Soredalen	MQ485388	15.7.00	John Bjarne Jordal
X94	Loftdalen	MQ493374	15.7.00	John Bjarne Jordal
X95	Ytste Monge, Romsdalen	MQ407235	15.7.00	John Bjarne Jordal
X96	Kleiva, Øverdalen	MQ546073	15.7.00	John Bjarne Jordal
X97	Bjønnakleiva, Øverdalen	MQ547072	15.7.00	John Bjarne Jordal
X98	Vermefossen, Øverdalen (fosseeng)	MQ5013	18.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X99	Vermefossen, Øverdalen (beitemark)	MQ505132	18.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X100	Slettafossen, Øverdalen	MQ5210	18.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X101	Søre Selen, Romsdalen	MQ3825	19.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X102	Nordre Selen, Romsdalen	MQ3826	19.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X103	Mongehjellen, Romsdalen	MQ4223	19.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X104	Sf Flatmark, Romsdalen	MQ4821	19.7.00	J.B. Jordal, G. Gaarder
X105	Horgheimseia, Romsdalen	MQ3629	1.9.00	John Bjarne Jordal
X106	Gravdehaugvatna, Romsdalen	MQ4820	1.9.00	John Bjarne Jordal
X107	Bjørneberg, Øverdalen	MQ5308	1.9.00	John Bjarne Jordal
X108	Breivikelvas utløp, Isfjorden	MQ3539	13.9.00	John Bjarne Jordal
X109	Ovenfor Øverdalen skole	MQ511135	13.9.00	John Bjarne Jordal
X110	Lerheim	MQ255407	15.6.01	John Bjarne Jordal
X111	Hen (flommark), Isfjorden	MQ382387	15.6.01	John Bjarne Jordal
X112	Vika	MQ295383	5.7.01	John Bjarne Jordal

Egne krysslister og krysslister der undertegnede har vært med på registreringene er ikke med i denne oversikten. Dette omfatter 162 krysslister i tillegg til de som er nevnt ovenfor.

Artsliste for Rauma kommune (alfabetisk etter latinsk artsnavn)

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Abies alba</i>	Edelgran	*	
<i>Acer platanoides</i>	Spisslønn	*	SØk
<i>Acer pseudoplatanus</i>	Platanlønn	**	Ss
<i>Achillea millefolium</i>	Ryllik	***	
<i>Achillea ptarmica</i>	Nyseryllik	**	
<i>Acinos arvensis</i>	Bakkemynte	*	SØs
<i>Aconitum napellus</i>	Storhjel	*	
<i>Aconitum septentrionale</i>	Tyrhjel	***	Øt
<i>Aconitum x stoerkianum</i>	Prakthjel	*	
<i>Actaea spicata</i>	Trollbær	**	St
<i>Aegopodium podagraria</i>	Skvallerkål	**	St
<i>Aesculus hippocastanum</i>	Hestekastanje	*	
<i>Agrostis canina</i>	Hundekvein	**	St
<i>Agrostis capillaris</i>	Engkvein	****	
<i>Agrostis gigantea</i>	Storkvein	*	SØs
<i>Agrostis mertensii</i>	Fjellkvein	**	N
<i>Agrostis stolonifera</i>	Krypkvein	***	
<i>Agrostis vinealis</i>	Bergkvein	*	
<i>Ajuga pyramidalis</i>	Jonsokkoll	**	
<i>Alchemilla acutiloba</i>	Stjernemarikåpe	**	Ss
<i>Alchemilla alpina</i>	Fjellmarikåpe	***	N
<i>Alchemilla filicaulis</i>	Grannmarikåpe	**	
<i>Alchemilla glabra</i>	Glattemarikåpe	***	
<i>Alchemilla glaucesces</i>	Fløyelsmarikåpe	**	SØs
<i>Alchemilla glomerulans</i>	Kjeldemarikåpe	**	Nt
<i>Alchemilla monticola</i>	Beitemarikåpe	**	Øt
<i>Alchemilla murbeckiana</i>	Nyremarikåpe	*	Nt
<i>Alchemilla subcrenata</i>	Engmarikåpe	*	Øt
<i>Alchemilla vestita</i>	Vinmarikåpe	*	
<i>Alchemilla wichurae</i>	Skarmarikåpe	***	
<i>Allium oleraceum</i>	Vill-lauk	*	St
<i>Allium schoenoprasum</i>	Graslauk	*	
<i>Allium ursinum</i>	Ramslauk	*	Sk
<i>Alnus glutinosa</i>	Svartor	**	Ss
<i>Alnus incana</i>	Gråor	****	
<i>Alopecurus aequalis</i>	Vassreverumpe	*	Øs
<i>Alopecurus geniculatus</i>	Knereverumpe	**	
<i>Alopecurus pratensis</i>	Engreverumpe	**	
<i>Anchusa arvensis</i>	Krokhals	*	Sk
<i>Andromeda polifolia</i>	Kvitlyng	***	
<i>Androsace septentrionalis</i>	Smånøkkel	*	SØs
<i>Anemone nemorosa</i>	Kvitsymre	****	St
<i>Angelica archangelica ssp. archangelica</i>	Fjellkvann	**	N
<i>Angelica archangelica ssp. litoralis</i>	Strandkvann	*	
<i>Angelica sylvestris</i>	Sløkje	***	
<i>Antennaria alpina</i>	Fjellkattfot	**	A
<i>Antennaria dioica</i>	Kattfot	***	
<i>Anthemis tinctoria</i>	Gul gåseblom	*	SØs
<i>Anthoxanthum odoratum ssp. alpinum</i>	Fjellgulaks	***	N
<i>Anthoxanthum odoratum ssp. odoratum</i>	Vanleg gulaks	****	
<i>Anthriscus sylvestris</i>	Hundekjeks	***	
<i>Anthyllis vulneraria ssp. carpatica</i>	Fôr-rundskolm	*	
<i>Anthyllis vulneraria ssp. lapponica</i>	Fjellrundskolm	*	N
<i>Anthyllis vulneraria ssp. vulneraria</i>	Vanleg rundskolm	**	
<i>Aquilegia vulgaris</i>	Akeleie	**	Ss
<i>Arabis alpina</i>	Fjellskrinneblom	**	N
<i>Arabis glabra</i>	Tárnurt	**	St
<i>Arabis hirsuta</i>	Bergskrinneblom	*	
<i>Arabis petraea</i>	Aurskrinneblom	**	As
<i>Arabis suecica</i>	Svensk skrinneblom	*	Øk
<i>Arabis thaliana</i>	Vårskrinneblom	**	St
<i>Arctium minus</i>	Småborre	*	Ss
<i>Arctostaphylos alpinus</i>	Rypebær	***	N
<i>Arctostaphylos uva-ursi</i>	Mjøl	**	
<i>Arenaria serpyllifolia</i>	Sandarve	*	St
<i>Armeria maritima</i>	Fjørekkoll	**	Vs
<i>Arnica montana</i>	Solblom	*	Sk
<i>Arrhenatherum elatius</i>	Hestehavre	**	Vt
<i>Artemisia vulgaris</i>	Burot	**	
<i>Aruncus dioicus</i>	Skogskjegg	*	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Asperugo procumbens</i>	Gåsefot	*	
<i>Asplenium adiantum-nigrum</i>	Blankburkne	*	Vk
<i>Asplenium ruta-muraria</i>	Murburkne	*	
<i>Asplenium septentrionale</i>	Olavsskjegg	**	St
<i>Asplenium trichomanes</i>	Svartburkne	**	St
<i>Asplenium viride</i>	Grønburkne	*	N
<i>Aster novi-belgii</i>	Virginia-asters	*	
<i>Aster tripolium</i>	Strandstjerne	**	
<i>Astragalus alpinus</i>	Setermjelt	**	N
<i>Astragalus norvegicus</i>	Blåmjelt	*	A
<i>Athyrium distentifolium</i>	Fjellburkne	***	N
<i>Athyrium filix-femina</i>	Skogburkne	***	
<i>Atriplex littoralis</i>	Strandmelde	*	
<i>Atriplex longipes ssp. longipes</i>	Skaftmelde	*	
<i>Atriplex prostrata ssp. prostrata</i>	Tangmelde	**	
<i>Avena sativa</i>	Havre	**	
<i>Avenula pubescens</i>	Dunhavre	**	SØt
<i>Barbarea stricta</i>	Stakekarse	**	
<i>Barbarea vulgaris</i>	Vinterkarse	*	
<i>Bartsia alpina</i>	Svarttopp	**	N
<i>Bellis perennis</i>	Tusenfryd	*	Vt
<i>Berberis thunbergii</i>	Japanberberiss	*	
<i>Betula nana</i>	Dvergbjørk	***	Nt
<i>Betula pendula</i>	Hengjebjørk	**	SØt
<i>Betula pubescens ssp. czerepanovii</i>	Fjellbjørk	****	N
<i>Betula pubescens ssp. pubescens</i>	Dunbjørk	****	
<i>Bistorta vivipara</i>	Harerug	***	
<i>Blechnum spicant</i>	Bjønnekam	***	Vt
<i>Blysmus rufus</i>	Rustsivaks	**	
<i>Botrychium boreale</i>	Fjellmarinøkkel	*	N
<i>Botrychium lanceolatum</i>	Handmarinøkkel	*	N
<i>Botrychium lunaria</i>	Marinøkkel	**	
<i>Botrychium multifidum</i>	Hautmarinøkkel	*	Øs
<i>Brachypodium sylvaticum</i>	Skoggrønaks	**	Sk
<i>Brassica rapa ssp. campestris</i>	Åkerkål	**	
<i>Bromus arvensis</i>	Åkerfaks	*	Sk
<i>Bromus benekenii</i>	Skogfaks	**	Sk
<i>Bromus hordeaceus</i>	Lodnefaks	*	Ss
<i>Bromus inermis</i>	Bladfaks	**	SØs
<i>Calamagrostis arundinacea</i>	Snerprøyrkvein	**	SØs
<i>Calamagrostis epigejos</i>	Bergprøyrkvein	**	SØt
<i>Calamagrostis purpurea</i>	Skogprøyrkvein	***	Nt
<i>Calamagrostis stricta</i>	Småprøyrkvein	**	Øt
<i>Callitriche cophocarpa</i>	Sprikjevasshår	*	SØs
<i>Callitriche hamulata</i>	Klovasshår	**	
<i>Callitriche palustris</i>	Småvasshår	**	
<i>Callitriche stagnalis</i>	Dikevasshår	**	Vt
<i>Calluna vulgaris</i>	Røsslyng	***	
<i>Caltha palustris</i>	Soleihov	**	
<i>Calystegia sepium</i>	Strandvindel	*	Sk
<i>Campanula cervicaria</i>	Stavklokke	*	SØs
<i>Campanula glomerata</i>	Toppklokke	**	SØs
<i>Campanula latifolia</i>	Storklokke	**	St
<i>Campanula persicifolia</i>	Fagerklokke	*	SØk
<i>Campanula rapunculoides</i>	Ugrasklokke	*	SØs
<i>Campanula rotundifolia</i>	Blåklokke	***	
<i>Campanula trachelium</i>	Nesleklokke	*	Sk
<i>Capsella bursa-pastoris</i>	Gjetertaske	**	
<i>Cardamine amara</i>	Bekkekarse	**	SØs
<i>Cardamine bellidifolia</i>	Høgfjells-karse	**	A
<i>Cardamine bulbifera</i>	Tannrot	*	Sk
<i>Cardamine flexuosa</i>	Skogkarse	**	Vt
<i>Cardamine pratensis ssp. dentata</i>	Sumpkarse	**	SØt
<i>Cardamine pratensis ssp. pratensis</i>	Engkarse	**	Ss
<i>Carduus crispus</i>	Krusetistel	*	St
<i>Carex atrata</i>	Svartstorr	**	N
<i>Carex atrofusca</i>	Sotstorr	**	A
<i>Carex bigelowii</i>	Stivstorr	***	N
<i>Carex binervis</i>	Heistorr	*	Vk
<i>Carex brunnescens</i>	Seterstorr	**	Nt
<i>Carex buxbaumii ssp. buxbaumii</i>	Klubbstorr	*	Øs
<i>Carex buxbaumii ssp. mutica</i>	Tranestorr	**	N
<i>Carex canescens</i>	Gråstorr	***	
<i>Carex capillaris</i>	Hårstorr	**	N

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Carex chordorrhiza</i>	Strengstorr	*	Øt
<i>Carex demissa</i>	Grønstorr	**	Vt
<i>Carex digitata</i>	Fingerstorr	**	St
<i>Carex dioica</i>	Særbustorr	**	
<i>Carex disticha</i>	Duskstorr	*	SØk
<i>Carex echinata</i>	Stjernestorr	***	
<i>Carex elongata</i>	Langstorr	*	SØs
<i>Carex flava</i>	Gulstorr	**	
<i>Carex glareosa</i>	Grusstorr	**	
<i>Carex hostiana</i>	Engstorr	*	Vt
<i>Carex lachenalii</i>	Rypestorr	**	N
<i>Carex lasiocarpa</i>	Trådstorr	**	
<i>Carex limosa</i>	Dystorr	**	
<i>Carex mackenziei</i>	Pølstorr	**	
<i>Carex muricata</i>	Piggstorr	**	Ss
<i>Carex nigra ssp. juncella</i>	Stolpestorr	**	
<i>Carex nigra ssp. nigra</i>	Slåttestorr	***	
<i>Carex norvegica ssp. norvegica</i>	Fjellstorr	**	A
<i>Carex ovalis</i>	Harestorr	**	St
<i>Carex paleacea</i>	Havstorr	**	
<i>Carex pallescens</i>	Bleikstorr	***	
<i>Carex panicea</i>	Kornstorr	***	
<i>Carex pauciflora</i>	Sveltstorr	***	
<i>Carex paupercula</i>	Frynsestorr	**	
<i>Carex pilulifera</i>	Bråtestorr	**	St
<i>Carex pulicaris</i>	Loppestorr	**	Vs
<i>Carex rariflora</i>	Snipestorr	*	N
<i>Carex remota</i>	Slakkstorr	*	Sk
<i>Carex rostrata</i>	Flaskestorr	***	
<i>Carex rufina</i>	Jøkulstorr	*	Av
<i>Carex rupestris</i>	Bergstorr	**	A
<i>Carex salina</i>	Fjørestorr	**	
<i>Carex saxatilis</i>	Blankstorr	**	A
<i>Carex serotina ssp. pulchella</i>	Musestorr	**	
<i>Carex serotina ssp. serotina</i>	Beitestorr	**	
<i>Carex stenolepis</i>	Vierstorr	*	A
<i>Carex sylvatica</i>	Skogstorr	*	Sk
<i>Carex vaginata</i>	Slirestorr	***	Nt
<i>Carex vesicaria</i>	Sennegras	**	Øt
<i>Carex x vacillans</i>	Saltstorr	**	
<i>Carum carvi</i>	Karve	**	
<i>Cassiope hypnoides</i>	Moselyng	**	A
<i>Catabrosa aquatica</i>	Kjeldegras	*	
<i>Centaurea jacea</i>	Engknoppurt	*	SØs
<i>Centaurea montana</i>	Honningknoppurt	*	
<i>Cephalanthera longifolia</i>	Kvit skogfrue	*	Sk
<i>Cerastium alpinum</i>	Fjellarve	***	N
<i>Cerastium arcticum</i>	Snøarve	*	Ab
<i>Cerastium arvense</i>	Storarve	*	SØs
<i>Cerastium cerastoides</i>	Brearve	**	N
<i>Cerastium fontanum ssp. fontanum</i>	Skogarve	*	N
<i>Cerastium fontanum ssp. vulgare</i>	Vanleg arve	***	
<i>Chaenorhinum minus</i>	Småtorskemunn	*	SØs
<i>Chamaecyparis lawsoniana</i>	Lawsonsyppres	*	
<i>Chamomilla suaveolens</i>	Tunbalderbrå	**	
<i>Chelidonium majus</i>	Svaleurt	*	Sk
<i>Chenopodium album</i>	Meldestokk	**	
<i>Cicerbita alpina</i>	Turt	***	N
<i>Circaea alpina</i>	Trollurt	**	St
<i>Cirsium arvense</i>	Åkertistel	**	SØt
<i>Cirsium helenioides</i>	Kvitbladtistel	***	
<i>Cirsium palustre</i>	Myrtistel	***	St
<i>Cirsium vulgare</i>	Vegtistel	**	Ss
<i>Clinopodium vulgare</i>	Kransmynte	**	Ss
<i>Cochlearia officinalis ssp. norvegica</i>	Fjordskjørbuksurt	*	
<i>Cochlearia officinalis ssp. officinalis</i>	Vanleg skjørbuksurt	**	
<i>Coeloglossum viride</i>	Grønkurle	**	Nt
<i>Conopodium majus</i>	Jordnøtt	**	Vk
<i>Convallaria majalis</i>	Liljekonvall	**	
<i>Conyza canadensis</i>	Hestehamp	*	Sk
<i>Corallorhiza trifida</i>	Korallrot	**	Øt
<i>Cornus suecica</i>	Skrubbær	***	Vt
<i>Corydalis intermedia</i>	Lerkespore	**	St
<i>Corylus avellana</i>	Hassel	***	Ss

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Cotoneaster scandinavicus</i>	Dvergmispel	**	SØs
<i>Crassula aquatica</i>	Firling	*	SØs
<i>Crepis paludosa</i>	Sumphaukeskjegg	***	
<i>Crepis tectorum</i>	Takhaukeskjegg	*	SØt
<i>Cryptogramma crispa</i>	Hestespreng	***	Av
<i>Cymbalaria muralis</i>	Murtorskemunn	*	
<i>Cystopteris fragilis</i>	Skjørlok	**	
<i>Cystopteris montana</i>	Fjell-lok	*	N
<i>Dactylis glomerata</i>	Hundegras	***	St
<i>Dactylorhiza fuchsii</i>	Skogmarihand	**	
<i>Dactylorhiza incarnata</i>	Engmarihand	*	SØt
<i>Dactylorhiza maculata</i>	Flekkmarihand	***	
<i>Danthonia decumbens</i>	Knegrass	**	Ss
<i>Daphne mezereum</i>	Tysbast	**	Øt
<i>Deschampsia alpina</i>	Fjellbunke	**	A
<i>Deschampsia cespitosa</i>	Sølvbunke	****	
<i>Deschampsia flexuosa</i>	Smyle	****	
<i>Dianthus deltoides</i>	Engnellik	*	SØs
<i>Diapensia lapponica</i>	Fjellpryd	**	A
<i>Digitalis purpurea</i>	Revebjølle	**	Vk
<i>Diphasiastrum alpinum</i>	Fjelljamne	***	N
<i>Diphasiastrum complanatum</i> ssp. <i>complanatum</i>	Skogjamne	*	Øs
<i>Draba fladnizensis</i>	Alperublom	*	Ab
<i>Draba norvegica</i>	Bergrublom	*	A
<i>Drosera anglica</i>	Smalsoldogg	***	
<i>Drosera rotundifolia</i>	Rundsoldogg	***	
<i>Dryas octopetala</i>	Reinrose	**	A
<i>Dryopteris carthusiana</i>	Broddtelg	**	St
<i>Dryopteris dilatata</i>	Geittelg	**	Sk
<i>Dryopteris expansa</i>	Sauetelg	***	
<i>Dryopteris expansa</i> var. <i>willeana</i>	Bruntelg	*	Vk
<i>Dryopteris filix-mas</i>	Ormetelg	***	
<i>Eleocharis acicularis</i>	Nålesivaks	*	Øs
<i>Eleocharis mamillata</i>	Mjuksivaks	*	Ss
<i>Eleocharis quinqueflora</i>	Småshivaks	**	
<i>Eleocharis uniglumis</i>	Fjøresivaks	***	
<i>Elymus caninus</i>	Hundekveke	**	
<i>Elymus repens</i>	Kveke	***	
<i>Empetrum nigrum</i> ssp. <i>hermaphroditum</i>	Fjellkrekling	****	Nt
<i>Empetrum nigrum</i> ssp. <i>nigrum</i>	Krekling	***	St
<i>Epilobium alsinifolium</i>	Kjeldemjølke	*	N
<i>Epilobium anagallidifolium</i>	Dvergmjølke	**	N
<i>Epilobium angustifolium</i>	Geitrams	***	
<i>Epilobium collinum</i>	Bergmjølke	**	
<i>Epilobium hornemannii</i>	Setermjølke	**	N
<i>Epilobium lactiflorum</i>	Kvitmjølke	**	N
<i>Epilobium montanum</i>	Krattmjølke	***	St
<i>Epilobium palustre</i>	Myrmjølke	**	
<i>Epilobium watsonii</i>	Amerikamjølke	**	Ss
<i>Epipactis atrorubens</i>	Raudflangre	*	
<i>Epipactis helleborine</i>	Breiflangre	**	St
<i>Equisetum arvense</i>	Åkersnelle	***	
<i>Equisetum fluviatile</i>	Elvesnelle	**	
<i>Equisetum hyemale</i>	Skavgras	*	
<i>Equisetum palustre</i>	Myrsnelle	**	
<i>Equisetum pratense</i>	Engsnelle	**	
<i>Equisetum scirpoides</i>	Dvergsnelle	*	N
<i>Equisetum sylvaticum</i>	Skogsnelle	***	
<i>Equisetum variegatum</i>	Fjellsnelle	*	N
<i>Erica tetralix</i>	Klokkelyng	***	Vs
<i>Erigeron acer</i> ssp. <i>acer</i>	Bakkestjerne	*	
<i>Erigeron borealis</i>	Fjellbakkestjerne	**	A
<i>Erigeron uniflorus</i> ssp. <i>uniflorus</i>	Snøbakkestjerne	**	A
<i>Eriophorum angustifolium</i>	Duskull	***	
<i>Eriophorum latifolium</i>	Breiull	**	
<i>Eriophorum scheuchzeri</i>	Snøull	**	N
<i>Eriophorum vaginatum</i>	Torvull	***	
<i>Erysimum cheiranthoides</i>	Åkergull	*	SØt
<i>Erysimum hieracifolium</i>	Berggull	**	
<i>Euphorbia helioscopia</i>	Åkervortemjølke	*	Ss
<i>Euphrasia frigida</i>	Fjellaugnetrøst	**	N
<i>Euphrasia micrantha</i>	Lyngaugnetrøst	*	Vs
<i>Euphrasia stricta</i>	Kjertelaugnetrøst	***	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Fagopyrum tataricum</i>	Vill bokkveite	(*)	
<i>Fagus sylvatica</i>	Bøk	*	Sk
<i>Fallopia convolvulus</i>	Vindeslirekne	*	
<i>Fallopia dumetorum</i>	Krattslirekne	*	SØs
<i>Fallopia japonica</i>	Parkslirekne	**	
<i>Fallopia sachalinensis</i>	Kjempeslirekne	*	
<i>Festuca altissima</i>	Skogsvingel	**	Ss
<i>Festuca gigantea</i>	Kjempesvingel	*	Sk
<i>Festuca ovina</i>	Sauesvingel	***	
<i>Festuca pratensis</i>	Engsvingel	**	
<i>Festuca rubra</i>	Raudsvingel	****	
<i>Festuca trachyphylla</i>	Stivsvingel	*	SØs
<i>Festuca vivipara</i>	Geitsvingel	***	Vt
<i>Filaginella uliginosa</i>	Åkergråurt	**	St
<i>Filipendula ulmaria</i>	Mjødurt	***	
<i>Fragaria vesca</i>	Markjordbær	***	
<i>Frangula alnus</i>	Trollhegg	**	Ss
<i>Fraxinus excelsior</i>	Ask	**	Sk
<i>Fumaria officinalis</i>	Jordrøyk	**	
<i>Gagea lutea</i>	Gullstjerne	**	St
<i>Galanthus nivalis</i>	Snøklukke	*	
<i>Galeopsis bifida</i>	Vrangdå	**	SØt
<i>Galeopsis speciosa</i>	Guldå	**	
<i>Galeopsis tetrahit</i>	Kvassdå	***	
<i>Galium album</i>	Stormaure	**	
<i>Galium aparine</i>	Klengjemaure	**	Vt
<i>Galium boreale</i>	Kvitmaure	***	
<i>Galium odoratum</i>	Myske	***	Ss
<i>Galium palustre</i>	Myrmaure	***	
<i>Galium saxatile</i>	Kystmaure	*	Vs
<i>Galium uliginosum</i>	Sumpmaure	**	
<i>Galium verum</i>	Gulmaure	**	St
<i>Gentiana nivalis</i>	Snøsøte	*	N
<i>Gentiana purpurea</i>	Søterot	(*)	As
<i>Gentianella campestris</i>	Bakkesøte	**	
<i>Geranium robertianum</i>	Stankstorkenebb	**	St
<i>Geranium sylvaticum</i>	Skogstorkenebb	****	
<i>Geum chiloense</i>	Chilehumleblom	*	
<i>Geum rivale</i>	Enghumleblom	**	
<i>Geum urbanum</i>	Kratthumleblom	**	St
<i>Glaux maritima</i>	Strandkryp	**	
<i>Glechoma hederacea</i>	Korsknapp	*	SØt
<i>Glyceria fluitans</i>	Mannasøtgras	**	Ss
<i>Goodyera repens</i>	Knerot	**	Øt
<i>Gymnadenia conopsea</i>	Brudespore	**	Nt
<i>Gymnocarpium dryopteris</i>	Fugletelg	***	
<i>Hammarbya paludosa</i>	Myggblom	*	St
<i>Helianthus annuus</i>	Solsikke	*	
<i>Heracleum mantegazzianum</i>	Kjempebjønnekjeks	*	
<i>Heracleum sibiricum</i>	Sibirbjønnekjeks	**	SØt
<i>Heracleum sphondylium</i>	Kystbjønnekjeks	*	Sk
<i>Hesperis matronalis</i>	Dagfiol	*	St
<i>Hieracium alpestris</i>	Dovresvæver	*	N
<i>Hieracium alpina</i>	Fjellsvæver	***	N
<i>Hieracium aurantiacum ssp. aurantiacum</i>	Hagesvæve	*	
<i>Hieracium caesia (cf. ramosum)</i>	Blåsvæver	*	
<i>Hieracium cf. glomeratum</i>	Kvastsvæve	*	
<i>Hieracium epimedium coll.</i>	Dovresvæve	*	N
<i>Hieracium foliosa</i>	Bladsvæver	**	
<i>Hieracium lactucella</i>	Aurikkelsvæve	**	
<i>Hieracium nigrescentia</i>	Svartsvæver	*	N
<i>Hieracium oreadea (cf. schmidtii)</i>	Bergsvæver	**	
<i>Hieracium peteranum</i>	Gaffelsvæve	*	
<i>Hieracium pilosella</i>	Hårsvæve	**	
<i>Hieracium prenanthoidea</i>	Salatsvæver	**	
<i>Hieracium rigida</i>	Stivsvæver	**	
<i>Hieracium scandinavicum</i>	Setersvæve	*	
<i>Hieracium suecicum</i>	Svenskesvæve	*	
<i>Hieracium sylvatica</i>	Skogsvæver	***	
<i>Hieracium umbellatum</i>	Skjermstvæve	***	
<i>Hieracium vacillans</i>		*	
<i>Hieracium vulgata</i>	Beitesvæver	**	
<i>Hierochloë odorata</i>	Marigras	*	
<i>Hippuris vulgaris</i>	Hesterumpe	*	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Holcus lanatus</i>	Englodnegras	**	Ss
<i>Holcus mollis</i>	Krattlodnegras	**	Ss
<i>Honkenya peplodes</i>	Strandarve	**	
<i>Hordeum vulgare</i>	Bygg	*	
<i>Humulus lupulus</i>	Humle	*	Ss
<i>Huperzia selago ssp. arctica</i>	Polarlusegras	**	A
<i>Huperzia selago ssp. selago</i>	Lusegras	**	
<i>Hypericum hirsutum</i>	Lodneperikum	*	St
<i>Hypericum maculatum</i>	Firkantperikum	***	St
<i>Hypericum perforatum</i>	Prikkperikum	*	Ss
<i>Hypericum pulchrum</i>	Fagerperikum	*	Vk
<i>Hypochoeris maculata</i>	Flekkgrisøyre	*	SØs
<i>Hypochoeris radicata</i>	Kystgrisøyre	*	Vs
<i>Iberis umbellata</i>	Skjermsløyfe	*	
<i>Ilex aquifolium</i>	Kristtorn	(*)	Vk
<i>Impatiens glandulifera</i>	Kjempespringfrø	**	Sk
<i>Iris pseudacorus</i>	Sverdlije	**	Ss
<i>Isoëtes echinospora</i>	Mjukt brasmegras	*	
<i>Isoëtes lacustris</i>	Stivt brasmegras	*	
<i>Juncus alpinoarticulatus</i>	Skogsiv	**	
<i>Juncus articulatus</i>	Ryllsiv	**	St
<i>Juncus biglumis</i>	Tvillingsiv	**	A
<i>Juncus bufonius ssp. bufonius</i>	Paddesiv	**	
<i>Juncus bufonius ssp. ranarius</i>	Froskesiv	*	
<i>Juncus castaneus</i>	Kastanjesiv	*	Ab
<i>Juncus conglomeratus</i>	Knappsiv	**	St
<i>Juncus effusus</i>	Lyssiv	**	Ss
<i>Juncus filiformis</i>	Trådsiv	***	
<i>Juncus gerardii</i>	Saltsiv	***	
<i>Juncus squarrosus</i>	Heisiv	**	Vs
<i>Juncus stygius</i>	Nykkesiv	*	Øs
<i>Juncus supinus ssp. nigritellus</i>	Dysiv	**	Vt
<i>Juncus supinus ssp. supinus</i>	Krypsiv	***	St
<i>Juncus trifidus</i>	Rabbesiv	****	N
<i>Juncus triglumis</i>	Trillingsiv	**	N
<i>Juniperus communis ssp. alpina</i>	Fjelleiner	***	N
<i>Juniperus communis ssp. communis</i>	Vanleg einer	***	
<i>Knautia arvensis</i>	Raudknapp	**	St
<i>Koenigia islandica</i>	Dvergsyre	*	A
<i>Laburnum alpinum</i>	Alpegullregn	*	
<i>Lamium purpureum</i>	Raudvitann	*	St
<i>Lappula deflexa</i>	Hengjepiggfrø	*	N
<i>Lapsana communis</i>	Haremat	**	Ss
<i>Larix decidua</i>	Europalerk	**	
<i>Lathyrus linifolius</i>	Knollerteknapp	*	SØs
<i>Lathyrus niger</i>	Svarterteknapp	**	Sk
<i>Lathyrus pratensis</i>	Gulskolm	**	
<i>Lathyrus vernus</i>	Våreerteknapp	**	Ss
<i>Lemna minor</i>	Andemat	*	SØt
<i>Leontodon autumnalis</i>	Følblom	***	
<i>Leucanthemum vulgare</i>	Prestekrage	***	
<i>Leucorchis albida ssp. albida</i>	Kvitkurle	**	
<i>Leucorchis albida ssp. straminea</i>	Fjellkvitkurle	**	A
<i>Leymus arenarius</i>	Strandrug	**	
<i>Ligusticum scoticum</i>	Strandkjeks	**	
<i>Linaria repens</i>	Stripetorskemunn	*	SØs
<i>Linaria vulgaris</i>	Lintorskemunn	**	St
<i>Linnaea borealis</i>	Linnea	***	
<i>Linum catharticum</i>	Vill-lin	*	St
<i>Linum usitatissimum</i>	Dyrka lin	*	
<i>Listera cordata</i>	Småtviblad	**	
<i>Listera ovata</i>	Stortviblad	*	SØt
<i>Littorella uniflora</i>	Tjønngras	*	Ss
<i>Lobelia dortmanna</i>	Botnegras	*	St
<i>Loiseleuria procumbens</i>	Greplyng	***	N
<i>Lolium perenne</i>	Raigras	**	St
<i>Lonicera periclymenum</i>	Vivendel	*	Vk
<i>Lonicera xylosteum</i>	Leddved	*	SØs
<i>Lotus corniculatus</i>	Tiriltunge	***	
<i>Lunaria annua</i>	Judaspenger	*	
<i>Lupinus nootkatensis</i>	Sandlupin	**	
<i>Lupinus polyphyllus</i>	Hagelupin	**	
<i>Luzula arcuata ssp. arcuata</i>	Buefrytle	**	A
<i>Luzula arcuata ssp. confusa</i>	Vardefrytle	**	A

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Luzula campestris</i>	Markfrytle	*	Sk
<i>Luzula luzuloides</i>	Kvitfrytle	(*)	
<i>Luzula multiflora ssp. frigida</i>	Seterfrytle	**	N
<i>Luzula multiflora ssp. multiflora</i>	Engfrytle	***	
<i>Luzula pilosa</i>	Hårfrytle	***	
<i>Luzula spicata</i>	Aksfrytle	**	N
<i>Luzula sudetica</i>	Myrfrytle	**	Nt
<i>Luzula sylvatica</i>	Storfrytle	***	Vk
<i>Lychnis alpina</i>	Fjelltjæreblom	*	N
<i>Lychnis flos-cuculi</i>	Hanekam	**	St
<i>Lychnis viscaria</i>	Engtjæreblom	**	SØs
<i>Lycopersicon esculentum</i>	Tomat	*	
<i>Lycopodiella inundata</i>	Myrkråkefot	*	Ss
<i>Lycopodium annotinum ssp. alpestre</i>	Fjellkråkefot	**	N
<i>Lycopodium annotinum ssp. annotinum</i>	Stri kråkefot	**	
<i>Lycopodium clavatum</i>	Mjuk kråkefot	**	
<i>Lysimachia nemorum</i>	Skogfredlaus	*	Vk
<i>Lysimachia punctata</i>	Fagerfredlaus	**	
<i>Lysimachia thyrsoiflora</i>	Gulldusk	*	SØt
<i>Lysimachia vulgaris</i>	Fredlaus	*	Ss
<i>Maianthemum bifolium</i>	Maiblom	***	
<i>Malus sylvestris</i>	Villapal	*	Sk
<i>Malus x domestica</i>	Dyrka eple	*	
<i>Matricaria maritima</i>	Strandbalderbrå	**	
<i>Matricaria perforata</i>	Ugrasbalderbrå	**	St
<i>Matteuccia struthiopteris</i>	Strutseveng	**	
<i>Melampyrum pratense</i>	Stormarimjelle	****	
<i>Melampyrum sylvaticum</i>	Småmarimjelle	***	
<i>Melica nutans</i>	Hengjeaks	***	
<i>Melilotus albus</i>	Kvitsteinkløver	*	SØs
<i>Melilotus officinalis</i>	Lækjesteinkløver	*	Ss
<i>Mentha arvensis</i>	Åkermynte	**	SØt
<i>Menyanthes trifoliata</i>	Bukkeblad	**	
<i>Milium effusum</i>	Myskegras	**	
<i>Minuartia biflora</i>	Tuvearve	*	A
<i>Moehringia trinervia</i>	Maurarve	**	St
<i>Molinia caerulea</i>	Blåtopp	***	
<i>Moneses uniflora</i>	Olavsstake	**	Øt
<i>Monotropa hypopitys</i>	Vaniljerot	*	Ss
<i>Montia fontana</i>	Kjeldeurt	**	
<i>Mycelis muralis</i>	Skogsalat	**	Ss
<i>Myosotis arvensis</i>	Åkerminneblom	**	
<i>Myosotis decumbens</i>	Fjellminneblom	**	N
<i>Myosotis laxa ssp. laxa</i>	Bogeminneblom	*	SØt
<i>Myosotis scorpioides</i>	Engminneblom	*	St
<i>Myosotis stricta</i>	Dvergminneblom	*	SØs
<i>Myosotis sylvatica</i>	Skogminneblom	**	
<i>Myrica gale</i>	Pors	***	St
<i>Myriophyllum alterniflorum</i>	Tusenblad	*	
<i>Nardus stricta</i>	Finnskjegg	***	
<i>Narthecium ossifragum</i>	Rome	***	Vs
<i>Neottia nidus-avis</i>	Fuglereir	*	Ss
<i>Nymphaea alba ssp. candida</i>	Kantnykkerose	*	Øt
<i>Omalotheca norvegica</i>	Setergråurt	***	N
<i>Omalotheca supina</i>	Dverggråurt	***	N
<i>Omalotheca sylvatica</i>	Skoggråurt	**	St
<i>Orchis mascula</i>	Vårmarihand	*	Vs
<i>Oreopteris limbosperma</i>	Smørtelg	***	Vs
<i>Orthilia secunda</i>	Nikkevintergrøn	**	
<i>Oxalis acetosella</i>	Gaukesyre	***	
<i>Oxyria digyna</i>	Fjellsyre	***	N
<i>Panicum miliaceum</i>	Hirse	*	
<i>Papaver nudicaule</i>	Sibirvalmue	*	
<i>Paris quadrifolia</i>	Firblad	**	
<i>Parnassia palustris</i>	Jåblom	**	
<i>Pedicularis lapponica</i>	Bleikmyrklegg	***	N
<i>Pedicularis oederi</i>	Gullmyrklegg	**	As
<i>Pedicularis palustris</i>	Myrklegg	**	
<i>Pedicularis sylvatica</i>	Kystmyrklegg	**	Vs
<i>Persicaria hydropiper</i>	Vasspepar	*	Ss
<i>Persicaria lapathifolia ssp. lapathifolia</i>	Raudt hønsegras	*	Ss
<i>Persicaria maculosa</i>	Hønsegras	**	St
<i>Phacelia tanacetifolia</i>	Hønningurt	*	
<i>Phalaris arundinacea</i>	Strandrør	**	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Phalaris canariensis</i>	Kanarigras	*	
<i>Phegopteris connectilis</i>	Hengjeveng	***	
<i>Phippsia algida</i>	Snøgras	*	Ab
<i>Phleum alpinum</i>	Fjelltimotei	**	Nt
<i>Phleum pratense</i>	Timotei	**	
<i>Phragmites australis</i>	Takrøyr	*	SØt
<i>Phyllodoce caerulea</i>	Blålyng	***	N
<i>Picea abies ssp. abies</i>	Gran	***	Øt
<i>Picea glauca</i>	Kvitgran	*	
<i>Picea sitchensis</i>	Sitkagran	**	
<i>Pimpinella saxifraga</i>	Gjeldkarve	**	St
<i>Pinguicula vulgaris</i>	Tettegras	***	
<i>Pinus cembra</i>	Sembrafuru	*	
<i>Pinus contorta</i>	Vrifuru	*	
<i>Pinus sylvestris</i>	Furu	****	
<i>Plantago lanceolata</i>	Smalkjempe	***	St
<i>Plantago major</i>	Groblad	***	
<i>Plantago maritima</i>	Strandkjempe	**	
<i>Plantago media</i>	Dunkjempe	**	SØt
<i>Platanthera bifolia</i>	Nattfiol	**	St
<i>Platanthera chlorantha</i>	Grov nattfiol	**	Ss
<i>Poa alpina</i>	Fjellrapp	**	N
<i>Poa annua</i>	Tunrapp	***	
<i>Poa flexuosa</i>	Mjukrapp	**	A
<i>Poa glauca</i>	Blårapp	**	N
<i>Poa nemoralis</i>	Lundrapp	***	
<i>Poa pratensis ssp. alpigena</i>	Seterrapp	*	Nt
<i>Poa pratensis ssp. angustifolia</i>	Trådrapp	**	SØs
<i>Poa pratensis ssp. pratensis</i>	Engrapp	***	
<i>Poa pratensis ssp. subcaerulea</i>	Smårapp	**	
<i>Poa remota</i>	Storrapp	*	Øs
<i>Poa trivialis</i>	Markrapp	**	
<i>Polemonium caeruleum</i>	Fjellflokk	*	
<i>Polygala serpyllifolia</i>	Heibålfjør	*	Vk
<i>Polygala vulgaris</i>	Storblåfjør	**	Ss
<i>Polygonatum multiflorum x odoratum</i>	Kjempekonvall	*	
<i>Polygonatum odoratum</i>	Kantkonvall	**	SØt
<i>Polygonatum verticillatum</i>	Kranskonvall	**	
<i>Polygonum aviculare</i>	Tungras	**	
<i>Polypodium vulgare</i>	Sisselrot	**	
<i>Polystichum aculeatum</i>	Falkbregne	*	Sk
<i>Polystichum braunii</i>	Junkerbregne	**	Vk
<i>Polystichum lonchitis</i>	Taggbregne	**	N
<i>Populus balsamifera</i>	Balsampoppel	*	
<i>Populus tremula</i>	Osp	***	
<i>Potamogeton alpinus</i>	Rusttjønnaks	*	SØt
<i>Potamogeton berchtoldii</i>	Småtjønnaks	*	SØt
<i>Potamogeton natans</i>	Vanleg tjønnaks	**	
<i>Potamogeton polygonifolius</i>	Kysttjønnaks	*	Vs
<i>Potentilla anserina</i>	Gåsemure	**	
<i>Potentilla argentea</i>	Sølvemure	**	St
<i>Potentilla crantzii</i>	Flekkemure	**	Nt
<i>Potentilla erecta</i>	Tepperot	****	
<i>Potentilla norvegica</i>	Norsk mure	*	SØt
<i>Potentilla palustris</i>	Myrhatt	**	
<i>Primula elatior</i>	Hagenøkleblom	*	
<i>Primula scandinavica</i>	Fjellnøkleblom	*	Ab
<i>Primula veris</i>	Marianøkleblom	*	SØs
<i>Primula vulgaris</i>	Kusymre	*	Vk
<i>Prunella vulgaris</i>	Blåkoll	**	
<i>Prunus avium</i>	Søtkirsebær	**	Sk
<i>Prunus padus</i>	Hegg	***	
<i>Pteridium aquilinum</i>	Einstape	***	St
<i>Puccinellia capillaris</i>	Taresaltgras	**	
<i>Puccinellia maritima</i>	Fjøresaltgras	*	
<i>Pyrola chlorantha</i>	Furuvintergrøn	**	SØt
<i>Pyrola media</i>	Klokkevintergrøn	**	
<i>Pyrola minor</i>	Perlevintergrøn	**	
<i>Pyrola rotundifolia ssp. norvegica</i>	Norsk vintergrøn	**	N
<i>Pyrola rotundifolia ssp. rotundifolia</i>	Lækjevintergrøn	*	SØt
<i>Quercus robur</i>	Sommareik	*	Sk
<i>Ranunculus acris</i>	Engsoleie	****	
<i>Ranunculus aquatilis</i>	Småvassoleie	*	
<i>Ranunculus auricomus coll.</i>	Nyresoleie	**	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Ranunculus ficaria</i>	Vårkål	**	Ss
<i>Ranunculus flammula</i>	Grøftesoleie	*	Ss
<i>Ranunculus glacialis</i>	Issoleie	**	A
<i>Ranunculus nivalis</i>	Snøsoleie	*	Ab
<i>Ranunculus platanifolius</i>	Kvitsoleie	***	N
<i>Ranunculus pygmaeus</i>	Dvergssoleie	**	A
<i>Ranunculus repens</i>	Krypssoleie	***	
<i>Ranunculus reptans</i>	Evjesoleie	**	
<i>Ranunculus sceleratus</i>	Tiggerssoleie	*	Ss
<i>Raphanus raphanistrum</i>	Åkerreddik	*	St
<i>Rheum x hybridum</i>	Hagerabarbra	*	
<i>Rhinanthus minor</i>	Småengkall	***	
<i>Rhinanthus minor ssp. groenlandicus</i>	Fjellengkall	*	N
<i>Rhodiola rosea</i>	Rosenrot	***	N
<i>Rhododendron lapponicum</i>	Lapprise	*	Ab
<i>Rhynchospora alba</i>	Kvitmyrak	**	St
<i>Rhynchospora fusca</i>	Brunmyrak	*	Ss
<i>Ribes nigrum</i>	Solbær	*	SØt
<i>Ribes rubrum</i>	Hagerips	**	
<i>Ribes spicatum</i>	Villrips	**	
<i>Ribes uva-crispa</i>	Stikkelsbær	**	
<i>Rorippa palustris</i>	Brunnkarse	**	SØt
<i>Rosa canina</i>	Steinnype	*	Sk
<i>Rosa dumalis</i>	Kjøtttype	**	St
<i>Rosa rubiginosa</i>	Eplerose	*	Sk
<i>Rosa rugosa</i>	Rukkerose	*	Ss
<i>Rosa villosa</i>	Bustnype	**	St
<i>Rubus chamaemorus</i>	Molte	***	
<i>Rubus idaeus</i>	Bringebær	***	
<i>Rubus nessensis</i>	Skogbjørnebær	**	Sk
<i>Rubus saxatilis</i>	Tågebær	***	
<i>Rumex acetosa</i>	Engsyre	***	
<i>Rumex acetosa ssp. lapponicus</i>	Setersyre	***	N
<i>Rumex acetosella</i>	Småsyre	***	
<i>Rumex crispus</i>	Krushøymole	**	St
<i>Rumex longifolius</i>	Vanleg høymole	***	
<i>Rumex obtusifolius</i>	Byhøymole	**	Ss
<i>Ruppia maritima</i>	Småhavgras	*	
<i>Sagina nodosa</i>	Knopparve	*	
<i>Sagina procumbens</i>	Tunarve	**	
<i>Sagina saginoides</i>	Seterarve	**	N
<i>Salicornia europaea</i>	Salturt	*	
<i>Salix arbuscula</i>	Småvier	*	A
<i>Salix aurita</i>	Øyrevier	**	St
<i>Salix caprea</i>	Selje	***	
<i>Salix glauca</i>	Sølvvier	***	N
<i>Salix hastata</i>	Bleikvier	**	Nt
<i>Salix herbacea</i>	Musøyre	***	A
<i>Salix lanata</i>	Ullvier	**	A
<i>Salix lapponum</i>	Lappvier	***	Nt
<i>Salix myrsinifolia ssp. borealis</i>	Setervier	*	N
<i>Salix myrsinifolia ssp. myrsinifolia</i>	Vanleg svartvier	**	
<i>Salix myrsinites</i>	Myrtevier	**	N
<i>Salix pentandra</i>	Istervier	*	SØt
<i>Salix phylicifolia</i>	Grønvier	**	Øt
<i>Salix polaris</i>	Polarvier	*	A
<i>Salix reticulata</i>	Rukkevier	**	A
<i>Sambucus nigra</i>	Svarthyll	*	Sk
<i>Sambucus racemosa</i>	Raudhyll	**	SØs
<i>Sanicula europaea</i>	Sanikel	**	Sk
<i>Saussurea alpina</i>	Fjelltistel	**	N
<i>Saxifraga aizoides</i>	Gulsildre	**	N
<i>Saxifraga cernua</i>	Knoppsildre	*	A
<i>Saxifraga cespitosa</i>	Tuvesildre	*	N
<i>Saxifraga cotyledon</i>	Bergfrue	**	A
<i>Saxifraga hieracifolia</i>	Stivsildre	*	Ab
<i>Saxifraga hypnoides</i>	Mosesildre	*	
<i>Saxifraga nivalis</i>	Snøsildre	*	N
<i>Saxifraga oppositifolia</i>	Raudsildre	**	N
<i>Saxifraga rivularis</i>	Bekkesildre	**	A
<i>Saxifraga stellaris</i>	Stjernesildre	***	N
<i>Saxifraga tenuis</i>	Grannsildre	*	A
<i>Scheuchzeria palustris</i>	Sivblom	**	Øt
<i>Schoenoplectus lacustris</i>	Sjøsvaks	*	SØs

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Scirpus sylvaticus</i>	Skogsivaks	*	SØs
<i>Scrophularia nodosa</i>	Brunrot	**	St
<i>Scutellaria galericulata</i>	Skjoldbærer	**	St
<i>Sedum acre</i>	Bitterbergknapp	**	
<i>Sedum album</i>	Kvitbergknapp	*	SØs
<i>Sedum anglicum</i>	Kystbergknapp	*	Vk
<i>Sedum annuum</i>	Småbergknapp	**	
<i>Sedum spurium</i>	Gravbergknapp	*	
<i>Sedum telephium</i> ssp. <i>telephium</i>	Hagesmørbutikk	*	
<i>Selaginella selaginoides</i>	Dvergjamne	**	Nt
<i>Senecio nemorensis</i> ssp. <i>fuchsii</i>	Grisnesvineblom	*	
<i>Senecio viscosus</i>	Klustersvineblom	**	SØs
<i>Senecio vulgaris</i>	Åkersvineblom	**	St
<i>Sibbaldia procumbens</i>	Trefingerurt	**	N
<i>Silene acaulis</i>	Fjellsmelle	**	A
<i>Silene dioica</i>	Raud jonsokblom	***	
<i>Silene latifolia</i>	Kvit jonsokblom	*	SØt
<i>Silene rupestris</i>	Småsmelle	**	
<i>Silene uniflora</i>	Strandsmelle	**	
<i>Silene vulgaris</i>	Engsmelle	***	
<i>Sinapis arvensis</i>	Åkersennep	*	Ss
<i>Solanum nigrum</i>	Svartsøtvier	*	Sk
<i>Solidago virgaurea</i>	Gullris	***	
<i>Sonchus arvensis</i>	Åkerdylle	**	
<i>Sonchus asper</i>	Stivdylle	*	Ss
<i>Sorbus aria</i>	Sølvasal	*	
<i>Sorbus aucuparia</i>	Rogn	***	
<i>Sorbus intermedia</i>	Svensk asal	*	
<i>Sorbus rupicola</i>	Bergasal	*	Vk
<i>Sparganium angustifolium</i>	Flotgras	**	
<i>Sparganium glomeratum</i>	Nystepiggknopp	*	SØs
<i>Sparganium hyperboreum</i>	Fjellpiggknopp	**	N
<i>Sparganium natans</i>	Småpiggknopp	**	St
<i>Spergula arvensis</i>	Linbendel	**	
<i>Spergularia maritima</i>	Havbendel	*	Vk
<i>Spergularia rubra</i>	Tunbendel	*	SØs
<i>Stachys palustris</i>	Åkersvinerot	*	St
<i>Stachys sylvatica</i>	Skogsvinerot	**	St
<i>Stellaria alsine</i>	Bekkestjerneblom	**	St
<i>Stellaria borealis</i>	Fjellstjerneblom	**	N
<i>Stellaria crassifolia</i>	Saftstjerneblom	*	
<i>Stellaria graminea</i>	Grassstjerneblom	***	
<i>Stellaria longifolia</i>	Ruststjerneblom	**	Øt
<i>Stellaria media</i>	Vassarve	***	
<i>Stellaria nemorum</i>	Skogstjerneblom	***	
<i>Subularia aquatica</i>	Sylblad	**	Øt
<i>Succisa pratensis</i>	Blåknapp	**	St
<i>Symphoricarpos albus</i>	Snøbær	*	
<i>Symphytum x uplandicum/asperum</i>	Mellomvalurt/Fôrvalurt	*	Sk
<i>Syringa vulgaris</i>	Syrin	*	
<i>Tanacetum parthenium</i>	Matrem	*	
<i>Tanacetum vulgare</i>	Reinfann	**	
<i>Taraxacum croceum</i> coll.	Fjell-løvetann	***	N
<i>Taraxacum erythrosperma</i>	Sandløvetann	*	SØt
<i>Taraxacum ruderalia</i>	Ugrasløvetann	***	
<i>Taraxacum spectabilia</i>	Atlanterhavsløvetann	**	
<i>Thalictrum alpinum</i>	Fjellfrøstjerne	**	N
<i>Thalictrum flavum</i>	Gul frøstjerne	*	Øt
<i>Thalictrum simplex</i>	Smalfrøstjerne	*	SØs
<i>Thlaspi arvense</i>	Pengeurt	*	SØt
<i>Thlaspi caerulescens</i> ssp. <i>caerulescens</i>	Vårpengeurt	**	SØt
<i>Thuja plicata</i>	Kjempetuja	*	
<i>Tilia cordata</i>	Lind	*	Sk
<i>Tilia platyphyllos</i>	Storlind	*	Sk
<i>Tofieldia pusilla</i>	Bjønbrodd	**	N
<i>Torilis japonica</i>	Raudkjeks	*	Sk
<i>Trichophorum alpinum</i>	Sveltull	**	Øt
<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>cespitosum</i>	Småbjønnskjegg	***	
<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>germanicum</i>	Storbjønnskjegg	**	Vs
<i>Trientalis europaea</i>	Skogstjerne	***	
<i>Trifolium hybridum</i>	Alsikekløver	**	St
<i>Trifolium medium</i>	Skogkløver	**	SØs
<i>Trifolium pratense</i>	Raudkløver	***	
<i>Trifolium repens</i>	Kvitkløver	***	

Art	Navn	Forekomst	Floratype
<i>Triglochin maritima</i>	Fjøresaulauk	***	
<i>Triglochin palustris</i>	Myrsaulauk	**	
<i>Trisetum spicatum</i>	Svartaks	**	A
<i>Tussilago farfara</i>	Hestehov	***	
<i>Ulmus glabra</i>	Alm	**	Ss
<i>Urtica dioica</i>	Stornesle	***	
<i>Urtica urens</i>	Smånesle	*	SØt
<i>Utricularia intermedia</i>	Gytjeblårerot	*	SØt
<i>Utricularia minor</i>	Småblårerot	*	
<i>Utricularia stygia</i>	Sumpblårerot	**	Ss
<i>Vaccinium myrtillus</i>	Blåbær	***	
<i>Vaccinium oxycoccus ssp. microcarpum</i>	Småtranebær	**	Nt
<i>Vaccinium oxycoccus ssp. oxycoccus</i>	Stortranebær	**	
<i>Vaccinium uliginosum</i>	Blokkebær	***	
<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	Tyttebær	***	
<i>Vahlodea atropurpurea</i>	Rypebunke	*	A
<i>Valeriana sambucifolia</i>	Vendelrot	***	
<i>Verbascum nigrum</i>	Mørkkongslys	**	Ss
<i>Verbascum thapsus</i>	Filtkongslys	**	Ss
<i>Veronica alpina</i>	Fjellveronika	**	A
<i>Veronica arvensis</i>	Bakkeveronika	*	Ss
<i>Veronica chamaedrys</i>	Tviskjeggveronika	***	St
<i>Veronica fruticans</i>	Bergveronika	**	A
<i>Veronica longifolia</i>	Storveronika	*	
<i>Veronica officinalis</i>	Lækjeveronika	***	
<i>Veronica scutellata</i>	Veikveronika	**	SØt
<i>Veronica serpyllifolia</i>	Snauveronika	**	
<i>Viburnum opulus</i>	Krossved	**	St
<i>Vicia cracca</i>	Fuglevikke	***	
<i>Vicia hirsuta</i>	Tofrøvikke	*	Ss
<i>Vicia sepium</i>	Gjerdevikke	***	St
<i>Vicia sylvatica</i>	Skogvikke	**	St
<i>Viola arvensis</i>	Åkerstemorsblom	*	Ss
<i>Viola biflora</i>	Fjellfiol	*	N
<i>Viola canina ssp. canina</i>	Engfiol	***	
<i>Viola canina ssp. montana</i>	Lifiol	**	
<i>Viola epipsila</i>	Stor myrfiol	*	
<i>Viola mirabilis</i>	Krattfiol	**	SØt
<i>Viola palustris</i>	Myrfiol	***	
<i>Viola riviniana</i>	Skogfiol	***	St
<i>Viola rupestris ssp. rupestris</i>	Sandfiol	*	SØs
<i>Viola tricolor</i>	Stemorsblom	***	
<i>Woodsia alpina</i>	Fjell-lodnebregne	*	N
<i>Woodsia ilvensis</i>	Lodnebregne	**	
<i>Zostera marina</i>	Ålegras	**	

Artsliste for Rauma kommune med funnkommentarer

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Kråkefotfamilien			
Lusegras	<i>Huperzia selago ssp. selago</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB/LA sone.
Polarlusegras	<i>Huperzia selago ssp. arctica</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet i hele Rauma fra LA til MA/HA sone.
Stri kråkefot	<i>Lycopodium annotinum ssp. annotinum</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma, særlig i midtre og ytre strøk, fra lavlandet opp til NB sone.
Fjellkråkefot	<i>Lycopodium annotinum ssp. alpestre</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet i hele Rauma, særlig i midtre og indre strøk, fra NB til MA sone.
Mjuk kråkefot	<i>Lycopodium clavatum</i>	**	Spredt i hele Rauma, særlig i midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone.
Myrkråkefot	<i>Lycopodiella inundata</i>	*	Sjelden, Isterdalen (MQ3132) [Sæther 1982, TRH80] og Stormyra/Klungnes (MQ2537) [jbj00].
# Skogjamne	<i>Diphasiastrum complanatum ssp. complanatum</i>	*	Sjelden, flere funn på Horgheimsætermoen (MQ4804) [SS98], (MQ4904) [TRH75] og (MQ4805).
Fjelljamne	<i>Diphasiastrum alpinum</i>	***	Vanlig i fjellet i hele Rauma, særlig i midtre og indre strøk.
Dvergjamnefamilien			
Dvergjamne	<i>Selaginella selaginoides</i>	**	Spredt på noe baserik grunn i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA/MA sone.
Brasmegrassfamilien			
Stivt brasmegras	<i>Isoëtes lacustris</i>	*	Sjelden, Horgheim [O48], Isterdalen (MQ3232) [Sæther 1982] og ved foten av Bispen (MQ3026) ca.1100 moh [BG69]. Trolig også i Oravatnet, Herjevatnet og Bolfjellvatnet [Killingbergtrø 1965].
Mjukt brasmegras	<i>Isoëtes echinospora</i>	*	Sjelden, Gjerdsetvatnet (MQ23) [X9].
Snellefamilien			
Åkersnelle	<i>Equisetum arvense</i>	***	Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet (vanligst) opp til LA sone, høyest 920 moh Mongevatnet.
Engsnelle	<i>Equisetum pratense</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone.
Skogsnelle	<i>Equisetum sylvaticum</i>	***	Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, høyest Pyttbudalen [Hagen & Holten 1976], i rasmark opp i LA sone flere steder.
Myrsnelle	<i>Equisetum palustre</i>	**	Spredt på baserik grunn (rikmyr) i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone.
Elvesnelle	<i>Equisetum fluviatile</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 900 moh Langvatnet,
Skavgras	<i>Equisetum hyemale</i>	*	Sjelden, Måndalen [X1], Selen og Alnes [TRH83, Holten 1984] og Grøtta [Maud Grøtta].
? Fjellsnelle	<i>Equisetum variegatum</i>	*	Mulig funn i fjellet mellom Isterdalen og Innfjorden [Hultén 1971].
? Dvergsnelle	<i>Equisetum scirpoides</i>	*	Mulig funn i Isfjordsfjella [Hultén 1971] og Setnesfjellet [Gjærevoll 1990].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Ormetungefamilien

Marinøkkel	<i>Botrychium lunaria</i>	**	Spredd til vanlig i Øverdalen fra Sæterbø til Kleiva og i Brøstdalen. På Sjugurgarden og Kabben er det funnet over 100 eks. Spredd til sjelden ellers: Flatmark st (MQ4622), Remmem (MQ4122), yt.Monge (MQ4023), Marstein st (MQ3924), Brønnsletta (MQ3234), Dalehaug (MQ4334), Breivika (MQ3439), Vika (MQ2938), Berillstølen (MQ1924), Sæbø og Grøntind (1070 moh) i Måndalen, høyest 1200 moh Grøttabotn (MQ4927).
Fjellmarinøkkel	<i>Botrychium boreale</i>	*	Nokså sjelden i indre strøk fra NB til LA sone, Berillstølen (jbj01), Isterdalen og midtre Romsdalen [Gjærevoll 1990], Sjugurgarden/Brøstet (MQ5104) [Hagen & Holten 1976, X53], Horgheimsetra (50 eks juni 2000) [jbj/ss00] og Trollstølen (MQ3805) i Ulvådalen [X62].
Handmarinøkkel	<i>Botrychium lanceolatum</i>	*	Sjelden, funn på Horgheimsetra (MQ4803, 5 eks jbj/ss00, SS01) og Kabben (MQ4702, 3 eks SS01).
Haustrinøkkel	<i>Botrychium multifidum</i>	*	Meget sjelden, Kabben (MQ4702) 1994 [Eiven m.fl. 1996, jbj/X56] og Horgheimsetra (MQ4803) [ss01, fotobelegg]. Arten er fredet!

Hesteprefamilien

Hestepref	<i>Cryptogramma crista</i>	***	Vanlig til spredd i hele Rauma, fra NB til MA sone, vanligst i vestlige fjellstrøk, høyest 1400 moh i Pyttbudalen og Skirifjell, noen steder også i lavlandet (f.eks. Mjølva, Hole og Alnes).
-----------	----------------------------	-----	---

Einsteppfamilien

Einstepp	<i>Pteridium aquilinum</i>	***	Vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, opp til Rødstø i Romsdalen, minst opp til 540 moh.
----------	----------------------------	-----	--

Småburknefamilien

Olavsskjegg	<i>Asplenium septentrionale</i>	**	Spredd i lavlandet, midtre og ytre strøk, opp til Verma i Romsdalen [jbj00].
Murburkne	<i>Asplenium ruta-muraria</i>	*	Meget sjelden, Hovdekollen [X3, O51]
Svartburkne	<i>Asplenium trichomanes</i>	**	Spredd til vanlig i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk, opp til MB sone, høyest 900 moh Mongejura [X15, Lid & Lid 1994], minst opp til Skiri i Romsdalen.
Grønburkne	<i>Asplenium viride</i>	*	Fåtallig og nokså sjelden, spesielt i midtre og indre fjellstrøk (bl.a. Mongejura, Fleskehøin og Brøstkampen, minst opp til LA sone, [Hagen & Holten 1976, X14, X15].
? Blankburkne	<i>Asplenium adiantum-nigrum</i>	*	Mulig forekomst i ytre fjordstrøk [Hultén 1971], ansees som usikker.

Storburknefamilien

Struseveng	<i>Matteuccia struthiopteris</i>	**	Spredd til vanlig i midtre og ytre fjord- og dalstrøk, opp til Brue i Romsdalen.
Skogburkne	<i>Athyrium filix-femina</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, spreidd i LA sone, høyest 1100 moh Grøttabotn [X12].
Fjellburkne	<i>Athyrium distentifolium</i>	***	Vanlig i fjellet i hele Rauma fra NB til MA sone.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Lodnebregne	<i>Woodsia ilvensis</i>	**	Spredt i det meste av Rauma, spesielt i midtre og indre dalstrøk (Romsdalen), opp til treghensa, noen steder også i LA sone (800 moh Ådalen MQ1032 [X25], 750 moh Blåtindane V MQ1233).
Fjell-Iodnebregne	<i>Woodsia alpina</i>	*	Sjelden, mulig funn 900 moh i Mongejura [X15]
Skjørlok	<i>Cystopteris fragilis</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone.
Fjell-lok	<i>Cystopteris montana</i>	*	Sjelden, mulig funn i Gluterholet (MQ4632) 1965 [X50].
Fugletelg	<i>Gymnocarpium dryopteris</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1160 moh Grøttabotn (MQ4927).
Stortelgfamilien			
Ormetelg	<i>Dryopteris filix-mas</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MB sone, mer spredt til sjelden i NB og LA sone.
Broddtelg	<i>Dryopteris carthusiana</i>	**	Spredt i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, høyest nedre Vermedalen (MQ4913) [Korsmo & Svalastog 1997].
Geittelg	<i>Dryopteris dilatata</i>	**	Spredt til sjelden i ytre og midtre fjord- og dalstrøk. Forvekslinger med sauetelg mulig.
Sauetelg	<i>Dryopteris expansa</i>	***	Vanlig til spredt, særlig i midtre og indre dalstrøk opp til LA sone.
#	<i>Dryopteris expansa</i> var. <i>willeana</i>	*	Sjelden, ytterst i Grisethlia (JB100), Sogge (MQ3333) [SS00], Marstein (MQ4025) [SS99], Flatmark (MQ4821), ved Kleiva (MQ5407) [Holten 1984] og Lerheim (MQ2540).
Taggbregne	<i>Polystichum lonchitis</i>	**	Spredt i store deler av Rauma, opp til LA sone, høyest 1350 moh Lågtunga (MP3899) [Hagen & Holten 1976].
? Falkbregne	<i>Polystichum aculeatum</i>	*	Sjelden, mulig funn i Unjemslia [Bugge 1993].
Junkerbregne	<i>Polystichum braunii</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, nedre Romsdalen (Åndalsnes-Setnesaksla-Mjølva-Hole), Isterdalen, Innfjorden (MQ2325), Grisethlia, Norviklia, Lerheim, Skredå og Hovdekollen.
Hengjevengfamilien			
Hengjeveng	<i>Phegopteris connectilis</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1200 moh Grøttabotn [X12, ss].
Smørtelg	<i>Oreopteris limbosperma</i>	***	Vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, spesielt i høydebeltet 300-600 moh, spredt opp til Øverdalen, høyest 1000 moh Alnesdalen [Holten 1984] og 920 moh Bakkevatna (MQ5135) [ss].
Bjønnkamfamilien			
Bjønnkam	<i>Blechnum spicant</i>	***	Vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk opp til LA sone, høyest 1130 moh Grøttabotn (MQ4827), 1000 moh Alnesdalen og Vermedalen, også et funn helt inne ved Trollstølen i Ulvådalen (MQ3705) [Holten 1984].
Sisselrotfamilien			
Sisselrot	<i>Polypodium vulgare</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk hele Rauma, opp til NB sone.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Furufamilien			
Furu	<i>Pinus sylvestris</i>	**** Vanlig til dominerende i hele Rauma til opp i NB sone, høyeste funn 1340 moh [Hagen & Holten 1976]	
Vrifuru	<i>Pinus contorta</i>	* Tilfeldig, planta på Setnesmoa.	
Sembrafuru	<i>Pinus cembra</i>	* Tilfeldig, planta på Setnesmoa (gamle trær).	
Gran	<i>Picea abies ssp. abies</i>	*** Vanlig i hele Rauma opp til NB sone. Naturlig forekomst? (ca.200 daa) ved Månasetra (MQ5012), ellers planta i fjord- og dalstrøk opp til ca.800 moh i Furuholsla, Brøstdalen.	
?	<i>Picea glauca</i>	* Tilfeldig, trolig denne art planta på Højljenes.	
Sitkagran	<i>Picea sitchensis</i>	** Tilfeldig planta noen steder i lavlandet.	
Edelegran	<i>Abies alba</i>	* Tilfeldig, planta bl.a. i Torvika (gamle trær med noe spredning rundt), Setnesmoa og Sogemoen.	
Europalerk	<i>Larix decidua</i>	** Planta og forvilla noen steder, spesielt i fjordstrøka. Flere store, gamle trær på Devoll og Setnesmoa.	
Sypressfamilien			
Vanleg einer	<i>Juniperus communis ssp. communis</i>	*** Vanlig i hele Rauma opp til NB sone.	
Fjelleiner	<i>Juniperus communis ssp. alpina</i>	*** Vanlig i fjellet i hele Rauma LA og MA sone.	
Kjempetuja	<i>Thuja plicata</i>	* Planta i utmark ovenfor Moen i Måndalen (MQ1734).	
Lawsonsyress	<i>Chamaecyparis lawsoniana</i>	* Sjelden, planta noen steder i kulturlandskapet i Måndalen mellom Bø og Sæbø, og på Farkvam.	
Pilefamilien			
Musøyre	<i>Salix herbacea</i>	*** Vanlig i fjellet i hele Rauma, spesielt i indre og midtre deler, spredt ned i NB sone, helt ned til 250 moh i rasmark i Engelia, Innfjorden.	
Polarvier	<i>Salix polaris</i>	* Nokså sjelden og spredt i indre fjellstrøk. Vestligste funn ved Mollvatnet i Innfjorden (MQ2230) [Bygdeboka for Voll 1979], høyest 1460 moh Benkehøsnya (MP4197) [Hagen & Holten 1976].	
Rukkevier	<i>Salix reticulata</i>	** Spredt til sjelden i indre og midtre fjellstrøk. Vestligste funn på Kjøsa (MQ1329) [Bygdeboka for Voll 1979].	
Myrtevier	<i>Salix myrsinities</i>	** Spredt til sjelden i indre, sørlige fjellstrøk fra NB til LA sone, høyest 1350 moh Benkehøsnya (MP4298) [Hagen & Holten 1976].	
Sølvvier	<i>Salix glauca</i>	*** Vanlig i hele Rauma, spesielt i indre og midtre fjellstrøk fra NB til LA/MA sone, spredt noen steder i lavlandet. Hybriden <i>S. glauca</i> x <i>myrsinifolia</i> funnet i Trollstigen [O44].	
Ullvier	<i>Salix lanata</i>	** Spredt i midtre og indre fjellstrøk fra NB til LA/MA sone, høyest 1400 moh Borga (MQ4907) [Hagen & Holten 1976].	
Lappvier	<i>Salix lapponum</i>	*** Vanlig i fjellet i hele Rauma, spesielt i indre og midtre deler, fra NB til MA sone, spredt noen steder i lavlandet, bl.a. Isterdalen og Horgheim-Selen.	
Bleikvier	<i>Salix hastata</i>	** Spredt i midtre og indre fjell- og dalstrøk fra MB til LA sone, høyest 1400 moh Høgtunga/Hånådalen [Grønningsæter 1944]. Ned i SB sone bl.a. i rasmark på Marstein og i Innfjorden.	
Vanleg svartvier	<i>Salix myrsinifolia ssp. myrsinifolia</i>	** Spredt til vanlig i hele Rauma fra strandsona til NB sone.	

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Grønsvier	<i>Salix phylicifolia</i>	**	Spredt i hele Rauma, spesielt i midtre og indre deler, fra lavlandet opp til NB sone, ut til Stavvatnet/Blåtindane i vest.
Selje	<i>Salix caprea</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB sone, spredt i NB sone inn til Brøstdalen og Tunga (850 moh).
Øyresvier	<i>Salix aurita</i>	**	Spredt til vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, til Foss i Romsdalen, høyest Ljøsådalen og Herjemyran.
? Småsvier	<i>Salix arbuscula</i>	*	Sjelden, trolig denne art i Vermedalen (MQ4913) [Korsmo & Svalastog 1997, NAD], notert som krypviser (<i>Salix repens</i>), men lite sannsynlig og trolig forvekslet med småsvier (Harald Korsmo pers.meddi.).
# Istervier	<i>Salix pentandra</i>	*	Sjelden, i elvekantkratt ved Rauma, Sogge (MQ338339) [SS00]
Osp	<i>Populus tremula</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, noen steder også over tregrensa, høyest 970 moh ved Mongevatnet [X17].
Balsampoppel	<i>Populus balsamifera</i>	*	Tilfeldig planta som allé og prydtre ved bebyggelse på Åndalsnes (forvilla med rotskudd), Veblungnes og Hen. Også pyramidepoppel (<i>P. nigra var. italica</i>) er blitt planta i seinere år.
Porsfamilien			
Pots	<i>Myrica gale</i>	***	Vanlig i lavlandet i ytre og midtre dalstrøk, opp til Marstein/Selen i Romsdalen, Flatmark [O1878], høyest Herjemyran 350 moh.
Bjørkefamilien			
Hengjebjørk	<i>Betula pendula</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet, spesielt i Romsdalen opp til Rødstøl. Er her vanligere enn dumbjørk langs dalbunnen og i de SV-vendte liene.
Dumbjørk	<i>Betula pubescens ssp. pubescens</i>	****	Vanlig til dominerende i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB/NB sone.
Fjellbjørk	<i>Betula pubescens ssp. czerepanovii</i>	****	Møget vanlig i fjellbjørkeskogen i hele Rauma, mer spredt i LA sone, høyest 1440 moh [Hagen & Holten 1976].
Dvergbjørk	<i>Betula nana</i>	***	Vanlig til dominerende i fjellet i hele Rauma, spesielt i LA sone. Noen steder også på myr i lavlandet, bl.a. Isterdalen, Horgheimseia, Selen, Marstein og Klungnes. Hybriden B. nana x pubescens påvist i Måndalen [X2], Grøttabotn og Myran/Rødven [SS].
Gråor	<i>Alnus incana</i>	****	Vanlig til dominerende i hele Rauma fra lavlandet opp til MB sone, spredt i NB sone, høyest 1000 moh Ulvådalen [Hagen & Holten 1976].
Svartor	<i>Alnus glutinosa</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet i midtre og ytre deler, opp til 120 moh (y.Breidvik), spesielt i Romsdalen opp til Marstein og Kors.
Hasselfamilien			
Hassel	<i>Corylus avellana</i>	***	Vanlig i lavlandet i fjord- og dalstrøk, opp til Brue i Romsdalen 600 moh [Holten 1984].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Bøkefamilien			
Bøk	<i>Fagus sylvatica</i>	*	Sjelden planta i kulturlandskapet, minst 15 trær i skogen ved foten av Nebba på Åndalsnes (ett tre med modne nøtter i juni 2000), tre store trær ved gården Skeie i Måndalen og et stort, gammelt tuntre på Bø i Innfjorden.
Sommarèik	<i>Quercus robur</i>	*	Sjelden planta i kulturlandskapet, bl.a. flere trær ved gårdene i Hjelvika, tre store trær ved gården Skeie i Måndalen, og ei stor, gammel eik på øvre Hundnes i Rødven.
Almefamilien			
Alm	<i>Ulmus glabra</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet i midtre og ytre fjord- og dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen. Normalt til 300-400 moh, høyest ca.500 moh Nf Venåssetra.
Hampefamilien			
Humle	<i>Humulus lupulus</i>	*	Sjelden. Vokste vilt i Innfjorden på slutten av 1800-tallet [Romsdalen og Molde, en reisehåndbog 1892]. Tidligere trolig dyrket flere steder, ref. "Humblehajm" på Vågstranda. Funnet i kvisthaug/ruin på Sæterbø (MQ5016) [SS99].
Neslefamilien			
Stornesle	<i>Urtica dioica</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone. Vanlig i seterregionen 400-500 moh i ytre og midtre strøk, inn til Brøstdalen i sør. Høyest i ytre strøk 700 moh Blåtindane V (MQ1233).
Smånesle	<i>Urtica urens</i>	*	Sjeldent og tilfeldig ugras, Åndalsnes (SS67), muligens utgått i seinere år.
Slireknefamilien			
? Dvergssyre	<i>Koenigia islandica</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk, LA og MA sone [Hagen & Holten 1976].
Fjellssyre	<i>Oxyria digyna</i>	***	Vanlig i fjellet i hele Rauma, noen steder også helt ned i lavlandet.
Vanleg høymole	<i>Rumex longifolius</i>	***	Vanlig i lavlandet i hele Rauma, ellers spredt langs veier, kulturmark og i bebyggelse, opp i seterregionen flere steder, høyest Tunga (850 moh) i sør og Ingridsetra (560 moh) i nord.
Krushøymole	<i>Rumex crispus</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma.
Byhøymole	<i>Rumex obtusifolius</i>	**	Spredt i lavlandet i ytre og midtre strøk, inn til Tomberg, Isterdalssetra og Vårsætra (Innfjorden). Bare varieteten transiens er påvist i Rauma [Lid & Lid 1994, ss].
Engssyre	<i>Rumex acetosa</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone.
Setersyre	<i>Rumex acetosa ssp. lapponicus</i>	***	Vanlig i fjellet i hele Rauma, fra NB til MA sone.
Småssyre	<i>Rumex acetosella</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, noen steder også i LA sone (bl.a. i rasmark).
Hagerabarbra	<i>Rheum x hybridum</i>	*	Etterlatt på nedlagte bruk og ved gamle settrer.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Tungras	<i>Polygonum aviculare</i>	**	Spredt til vanlig på kulturmark i hele Rauma, opp til Brøstet, høyest 770 moh Stavemstølen (MQ4814) [X67]. Var. <i>boreale</i> (nordlig tungras) påvist på Åndalsnes, ellers var. <i>aviculare</i> (vanlig tungras).
Hønsegras	<i>Persicaria maculosa</i>	**	Spredt til vanlig ved bebyggelse og på kulturmark i lavlandet i det meste av Rauma.
Raudt hønsegras	<i>Persicaria lapathifolia</i> ssp. <i>lapathifolia</i>	*	Sjelden i lavlandet, Devoll, Åndalsnes og Voll [SS, X2, X4].
Vassepar	<i>Persicaria hydrophora</i>	*	Sjelden, i strand/veikant Norvika (MQ2040) [SS99].
Hærerug	<i>Bistorta vivipara</i>	***	Vanlig i hele Rauma, spesielt i fjellet fra NB til MA sone og på frisk natureng i lavlandet.
Vindeslirekne	<i>Fallopia convolvulus</i>	*	Sjeldent og tilfeldig ugras, Setnes (MQ3136), Brøstet [Hagen & Holten 1976, Elven m.fl. 1996], Bruce (MQ5408) [SS99] og Voll [X2].
Kratslirekne	<i>Fallopia dumetorum</i>	*	Sjelden, ett funn i Hovdekollen (MQ2135) 1951 [X3, O5], Bygdeboka for Voll 1979].
Parkslirekne	<i>Fallopia japonica</i>	**	Forvilla noen steder i lavlandet, spesielt i indre fjordstrøk (>30 forskjellige steder 1998-2001), ellers planta ved hus og i hager. 1. kjente funn i Rauma på Voll og Åndalsnes 1951 [X3, X4].
Kjempeslirekne	<i>Fallopia sachalinensis</i>	*	Sjelden forvilla, et bestand i kant av smådammer ved Våge (MQ1541) [SS01] og et funn i veikant ved Litlegjerdet i Isfjorden (MQ4137) [SS98], dessuten et større bestand i en hage på Hen.
Ex Vill bokkveite	<i>Fagopyrum tataricum</i>	(*)	Sjelden, tidligere funn i Grytten [Blytt 1874], Romsdaalen [O07], Brønnsletten [O31] og Horgheim (byggåker) [O48]. Nå utgått.

Fjørekkfamilien

Fjørekkoll

** Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til Istra-utløpet langs Rauma elv.

Meldefamilien

Meldestokk

** Spredt ved bebyggelse, på skrote- og kulturmark i lavlandet, høyest Brøstet.

? Strandmelde

* Sjelden, mulig funn Hensøran [Hultén 1971].

Tangmelde

Atriplex prostrata ssp. *prostrata*

** Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma.

Skaftmelde

* Sjelden, ett funn i Straumen på Vågstranda (MQ1442) [X30].

Salturt

* Sjelden, kun i Straumen på Vågstranda, som utgjør innergrense for arten i Romsdal [Oterhals 1995, X30, SS00].

Portulakkfamilien

Kjeldteurt

** Spredt i fjord- og dalstrøk i hele Rauma fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 560 moh Ingridsetra (MQ3543) i nord og 700 moh Brøstet (MQ5104) i sør.

Nellikfamilien

Linbendel

** Spredt til vanlig i lavlandet i hele Rauma fra strandberg opp til MB sone, høyest Brøstet.

Havbendel

* Sjelden, kun ytterst i Straumen på Vågstranda, som utgjør innergrense for arten i Romsdal [Oterhals 1995, X30, SS97].

Tunbendel

* Sjelden, ett funn ved Romsdalshorn stasjon (MQ3632) [SS].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Tunarve	<i>Sagina procumbens</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 750 moh Blåtindane V (MQ1233) og 700 moh Brøstet.
Seterarve	<i>Sagina saginoides</i>	**	Spredt i fjellstrøka, fra MB til LA sone.
Knopparve	<i>Sagina nodosa</i>	*	Sjelden til spredt i fjordstrøka, Vågen [X30, X31], Hovde? [X3] og Åndalsnes [X4, O51].
Tuvearve	<i>Minuartia biflora</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk, Brøstdalen (MQ4804) [SS00] og ved Alterhøa [Holten 1984].
Strandarve	<i>Honkenya peploides</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma, spesielt inne i fjordbunnene, opp til uløpet av Istra.
Maurarve	<i>Moehringia trinervia</i>	**	Spredt i lavlandet i BN og SB sone, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, fra Hovdekollen til Verma.
Sandarve	<i>Arenaria serpyllifolia</i>	*	Sjelden, funn på Verma st (MQ5113) [SS00] og i Bjønnakleiva (MQ547072) [bj00].
Skogstjerneblom	<i>Stellaria nemorum</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, til dels dominerende flere steder i lavlandet. Noen steder i rasmark opp til LA sone (750 moh Skrokkenfjellet MQ3948 og Blåtindane MQ1233)
Vassarve	<i>Stellaria media</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone i fjelldalene, høyest 770 moh Stavemstølen (MQ4814) [X67]. Spesielt vanlig i strandsona og som ugras i hager og på kulturmark.
Grassstjerneblom	<i>Stellaria graminea</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone i fjelldalene, høyest 1150 moh ved Pyttbua [X21].
Ruststjerneblom	<i>Stellaria longifolia</i>	**	Spredt i lavlandet i midtre dalstrøk, opp til Verma (MQ5111) i Romsdalen, ut til Seebø i Måndalen [X2, O51].
Bekkestjerneblom	<i>Stellaria alsine</i>	**	Spredt, særlig i midtre dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen [Holten 1984], høyest 460 moh Loftskarsetra (MQ4041) og Kvanndalen (MQ4232), ellers ut til Grisestranda (MQ2632) og Farkvam.
Fjellstjerneblom	<i>Stellaria borealis</i>	**	Spredt i Øverdalen og indre fjelldaler fra MB til LA sone.
Saftstjerneblom	<i>Stellaria crassifolia</i>	*	Sjelden, mulig gammelt funn i Eid [Hultén 1971, Blytt 1876].
Brearve	<i>Cerastium cerastoides</i>	**	Spredt i indre og midtre fjellstrøk, fra NB til LA sone, sjelden langs vassdrag i lavlandet, bl.a. Glutra i Erstaddalen.
Storarve	<i>Cerastium arvense</i>	*	Sjelden, kun et par steder i Øverdalen (Verma, Rødstøl og Kleiva) [Holten 1984, Elven m.fl. 1996, X11, X45, SS98/00].
Fjellarve	<i>Cerastium alpinum</i>	***	Vanlig i fjellet, i indre og midtre deler, fra MB til MA sone, noen steder også i lavlandet bl.a. Hovdekollen, Setnesaksla, Mjølva og Marstein.
Snøarve	<i>Cerastium arcticum</i>	*	Sjelden i fjellet, funn ved Finnann (Danielsen 1970, Gjærevoll 1990), Alnesdalen [Holten 1984], Fleskehøim NØ (MQ4727) og Grøttabotn (MQ4927).
Skogarve	<i>Cerastium fontanum ssp. fontanum</i>	*	Trolig nokså sjelden (utbredelse lite kjent), funn ved kilde i Horgheimsæterlia, Brøstdalen [SS97] ved Kabben og i vierkjerr Øf n.Bakkevatnet (LA sone MQ5036).
Vanleg arve	<i>Cerastium fontanum ssp. vulgare</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, enkelte steder også i LA sone, høyest 1170 moh Grøttabotn [X12, ss].
Hanekam	<i>Lychnis flos-cuculi</i>	**	Spredt nær strandsona i hele Rauma. Et funn i veikant på Flatmark (MQ4821).
Engtjæreblom	<i>Lychnis viscaria</i>	**	Spredt mellom Marstein og Verma i Romsdalen (mye i vegkant på Flatmark), dessuten funn ved Eia (MQ3629), Åndalsnes, Torvika og Hovdekollen (MQ2135).
Fjelltjæreblom	<i>Lychnis alpina</i>	*	Nokså sjelden i indre fjellstrøk, LA og MA sone, Horgheimsflyva (MP4999) [SS], Svartknarten (MQ5007) [Hagen & Holten 1976], vetle Håndalen (MQ3908) [SS], innerst v/Uivådalsvatnet [O48], Grøttabotn (MQ4927) [X12], muligens Innfjordsfjella [Gjærevoll 1990].
Raud jonsokblom	<i>Silene dioica</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest heimre Storhøa (MP482995) 1300 moh.
Kvit jonsokblom	<i>Silene latifolia ssp. alba</i>	*	Sjelden, et funn i veikant ved Brustua (MQ5408) [SS01].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Engsmelle	<i>Silene vulgaris</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 850 moh Tunga og 760 moh Kabben.
Strandsmelle	<i>Silene uniflora</i>	**	Spredt langs strandsona i hele Rauma.
Småsmelle	<i>Silene rupestris</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, også noen steder i LA sone.
Fjellsmelle	<i>Silene acaulis</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet, spesielt i midtre og indre deler, LA og MA sone, også et funn ned i BN sone på Mjølva (MQ3435) og i SB sone på Marstein og Monge.
Engnellik	<i>Dianthus deltoides</i>	*	Sjelden til spredt i indre dalstrøk, Rødstøl (MQ5210) [SS01], Brue [Holten 1984, SS], Brustua [SS] og Brøstet [Hagen & Holten 1976, X53, SS].

Nykkerosefamilien

Kantnykkerose
Nymphaea alba ssp. candida

Soleiefamilien

Soleihov
Caltha palustris
Akeleie
Aquilegia vulgaris
Tyrilhjelm
Aconitum septentrionale
Praktihjelm
Aconitum x stoerkianum
Storhjelms
Aconitum napellus
Trollbær
Actaea spicata

Issoleie
Ranunculus glacialis

Kvitsoleie
Ranunculus plataniifolius

Grøftesoleie
Ranunculus flammula
Eijssoleie
Ranunculus reptans

Dvergsoleie
Ranunculus pygmaeus

#? Snøsoleie
Ranunculus nivalis

Nyresoleie
Ranunculus auricomus coll.

Engsoleie
Ranunculus acris

* Sjelden, kun i Gjerdsetvatnet og Oravatnet.

** Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, opp til Kabben (770 moh).

*** Spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen, forvilla og delvis naturalisert.

**** Vanlig i indre og midtre deler, fra lavlandet opp til LA sone, ut til Modalen og Eidsbygda.

* Sjelden, forvilla på Åndalsnes [ss].

* Sjelden forvilla, funn i Rauma [Lid & Lid 1994].

** Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, særlig i midtre deler, fra lavlandet opp til MB sone, høyest Brue og Brøstet.

** Spredt til vanlig i fjellet, spesielt i midtre og indre strøk, fra LA til HA sone, lavest 650 moh Gluterholet og Loftdalen i Isfjorden, men funn er også oppgitt fra Istras bredder [Blytt 1876], høyest 1995 moh på toppen av Pytteggja og 1920 moh Karitind [Grønningseter 1944].

**** Vanlig til spredt i indre og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, spredt i LA sone, mer sjelden i ytre fjellstrøk. Funn ute i Skredå (MQ1843) [X80], Lerheimsreiten (MQ2541) og i Blåtindane (MQ1233).

* Sjelden, et funn i Isterdalen [ss], Grytten kommune [Fægri 1960].

** Spredt til vanlig i lavlandet i det meste av Rauma, opp til Flatmark i Romsdalen, også funn i Brøstdalen [Hagen & Holten 1976].

** Spredt i indre fjellstrøk, fra LA til MA sone, nord til Vernehøene [Holten 1984] og Grøttavatnet [Gaare 1970, SS00], høyest 1450 moh Benkehøysnyta (MP4197) [Hagen & Holten 1976].

* Meget sjelden, funn av 4 sterile skudd Finnan (MQ2725) 1540 moh [Ivar Samseth Vold 1944, O44, Aamlid 1990].

** Spredt til nokså sjelden i fjordstrøka (utbredelsen lite kjent), Voll [X2], flere steder nederst i Romsdalen, i Øverdalen og Kabben 740 m (MQ4702).

**** Meget vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone. Ssp. *pumilus* - fjellssoleie flere steder i fjellet

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Krypsoleie	<i>Ranunculus repens</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma fra lavlandet til et stykke opp i NB sone på setervoller i fjelldalene, høyest 880 moh Trollstølen (MQ3805) [X62] i sør og 560 moh Ingridsetra (MQ3543) [X72] i nord.
Tiggersoleie	<i>Ranunculus sceleratus</i>	*	Sjelden i lavlandet, et funn på Sogge [SS].
Vårkål	<i>Ranunculus ficaria</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet; Norvik, Hegerholm, Isfjorden, nedre Isterdalen og Romsdalen til Halså.
? Småvasssoleie	<i>Ranunculus aquatilis</i>	*	Sjelden, i Rauma elv ved Åk/Devoll på begynnelsen av 1980-tallet [SS] (vasssoleie trolig denne art).
Kvitsymre	<i>Anemone nemorosa</i>	****	Meget vanlig til dominerende i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, spredt i NB til LA sone, høyest 1100 moh Grøttabotn [X12].
Fjellfrøstjerne	<i>Thalictrum alpinum</i>	**	Spredt i fjellet over det meste av Rauma, fra NB til MA sone, minst til 1300 moh i Grønkhøa og heimre Storhøa [Hagen & Holten 1976], ned i lavlandet noen steder på rikmyr og baserike sig. lavest 30 moh i Liabygda (MQ3937).
# Smalfrøstjerne	<i>Thalictrum simplex</i>	*	Sjelden, kun et eldre funn øverst i Romsdalen [Blytt 1876, Hultén 1971, Lid & Lid 1994].
Gul frøstjerne	<i>Thalictrum flavum</i>	*	Nokså sjelden i lavlandet, funn ved Hovdekollen [Bygdeboka for Voll 1979], Krohnberga (MQ3335) [SS01] og Strand (MQ2347) [SS97].
Japanberberis	<i>Berberis thunbergii</i>	*	Sjelden, forvilla i askeskog Breivikstranda (MQ3239) [SS01].

Valmuefamilien

? Svaleurt	<i>Chelidonium majus</i>	*	Sjelden, muligens et eldre funn ved Åndalsnes [Hultén 1971].
Sibirvalmue	<i>Papaver nudicaule</i>	*	Sjelden forvilla på avfallstipper og skrotemark, bl.a. Ytterli (MQ3838) og Øran/Åndalsnes.
Lenkespore	<i>Corydalis intermedia</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, i Romsdalen fra Åndalsnes til Sæterbø, Norvik [X79] og Skredå (MQ1843) [X80].
Jordrøyk	<i>Fumaria officinalis</i>	**	Spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk, opp til Øverdalen i sør.

Korsblomstfamilien

Syllblad	<i>Subularia aquatica</i>	**	Spredt til sjelden, Isterdalen (MQ3232) [Sæther 1982, SS], Istrautiløpet (MQ3335), Sogge (MQ3433), store forekomster på eyjebotn ved Horgheim (MQ3826) [SS99, O48], Lyngheimsgjerdet, Langodden-Alnes (MQ3825-3924), Marstein (MQ3924) [SS99] og Gravdevatnet [jbj00].
Skjermsløyfe	<i>Iberis umbellata</i>	*	Sjelden forvilla prydpilante, Åndalsnes 1951 [O51, Lid & Lid 1994].
Pengeurt	<i>Thlaspi arvense</i>	*	Sjeldent og tilfeldig ugras, spredt i Øverdalen, funn Hen (MQ3739, 1980-tallet), Verma (MQ5112), Brustua (MQ5408) [SS98] og Bjønnakleiva (MQ5407) [SS00, jbj00].
Vårpengeurt	<i>Thlaspi caerulescens ssp. caerulescens</i>	**	Spredt i indre og midtre strøk. Vanlig i Øverdalen (Brue-Gjerde), ellers spredt: Rygg (MQ4223), Dalehaug (MQ4334) [jbj00], Breivikstranda (MQ3038-3239), Vika (MQ2938) [jbj] og Vik i Innfjorden [ss00]. Under spredning. Registrert 1.gang i Øverdalen 1982 [X45, X48].
Gjetertaske	<i>Capsella bursa-pastoris</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, høyest 770 moh Stavemstølen, Vermedalen [X67] og 720 moh Sjugurgarden, Brøstet.
Vanleg skjørbuksurt	<i>Cochlearia officinalis ssp. officinalis</i>	**	Spredt til vanlig i strandsona over det meste av Rauma.
Fjordskjørbuksurt	<i>Cochlearia officinalis ssp. norvegica</i>	*	Sjelden til spredt ved elvemunninger i fjordbunnene (Måna og Rauma), opp til utløpet av Istra. Sjelden fjellforekomst i Setnesfjellet juli 1896 (2-3000' o.h.) [O1896].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Alperublom	<i>Draba fladnizensis</i>		* Sjelden i indre fjellstrøk, Fossafjellet [Gjærevoll 1990].
Bergublom	<i>Draba norvegica</i>		* Sjelden i indre fjellstrøk, i Mongejura [X15], dessuten i nordsida av Rånakollen (MQ5603) Lesja.
Judaspenner	<i>Lunaria annua</i>		* Sjelden forvilla prydeplante, Strand (MQ2347) [SS97].
Åkerreddik	<i>Raphanus raphanistrum</i>		* Nå nok så sjelden i lavlandet, bl.a. Åndalsnes og nedre Isterdalen.
Åkersennep	<i>Sinapis arvensis</i>		* Nå nok så sjelden i lavlandet, tidligere bl.a. Åndalsnes og Voll (1951).
Åkerkål	<i>Brassica rapa ssp. campestris</i>	**	** Spredt i lavlandet i ytre og midtre fjordstrøk.
Stakekarse	<i>Barbarea stricta</i>	**	** Spredt til sjelden, spesielt langs vei- og elvekanter i midtre og indre dalstrøk, opp til Øverdalen, høyest 600 moh ved Brøstvegen; ut til Lerheim i fjordstrøka.
Vinterkarse	<i>Barbarea vulgaris</i>		* Sjelden, et funn Torvika (MQ2637) [SS01] og et mulig funn i Øverdalen 1982 [X45].
Brunnkarse	<i>Rorippa palustris</i>	**	** Spredt i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk. Påvist i Grytten allerede på 1800-tallet (Blytt 1876).
Engkarse	<i>Cardamine pratensis ssp. pratensis</i>	*	* Sjelden til spredt i lavlandet i midtre og ytre fjord- og dalstrøk (noen funn er muligens forvekslet med underarten sumpkarse).
Sumpkarse	<i>Cardamine pratensis ssp. dentata</i>	**	** Spredt til sjelden i lavlandet, Innfjorden, Isterdalen, nedre Romsdalen opp til Selen, og Hen.
Bekkekarse	<i>Cardamine amara</i>	**	** Spredt i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk, spesielt i Isterdalen og Romsdalen opp til Verma.
Skogkarse	<i>Cardamine flexuosa</i>	**	** Spredt i lavlandet fra ytre fjordstrøk til midtre dalstrøk, opp til Hørheim i Romsdalen, samt ett funn ved Slettafossen (MQ5210) (bj00).
Høgfjellskarse	<i>Cardamine bellidifolia</i>	**	** Spredt i indre og midtre fjellstrøk fra LA til HA sone. Et funn på grusøyr ved Rauma elv, Stavem [O77].
Tannrot	<i>Cardamine bulbifera</i>	*	* Sjelden, et funn i Skredå, Rødven (MQ1843) [X80].
Bergskrinneblom	<i>Arabis hirsuta</i>	*	* Nok så sjelden i lavlandet opp til MB sone, Hovdekollen [X3, SS98], Marstein [X42] og Gjerde (MQ5015) [SS01] i Romsdalen.
Fjellskrinneblom	<i>Arabis alpina</i>	**	** Spredt i indre og midtre fjellstrøk fra NB til MA sone, nord til Mittetfjella [X27] og vest til Kjøsa [Bygdeboka for Voll 1979], ned i lavlandet langs Glutra [SS98].
Tårnurt	<i>Arabis glabra</i>	**	** Spredt til nok så sjelden i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, Skredå (MQ1843), Hovdekollen, Grisetstranda, Vikdalen, Marstein, Flatmark, Styggfonngrova, Slettsvaet, Kyllingkleiva og Moanebba.
Vårskrinneblom	<i>Arabis thaliana</i>	**	** Spredt i midtre dal- og fjordstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, opp til Bjønnakleiva i Romsdalen og ut til Hovdekollen [X3] og Holmemstranda i nord.
Svensk skrinneblom	<i>Arabis suecica</i>	*	* Sjelden, et funn på Marstein jernbanestasjon [SS00], vegkant ved jernbana Monge (MQ4123) og i jernbanespor Søf Flatmark (MQ4821) [SS01]. Trolig i spredning.
Aurskrinneblom	<i>Arabis petraea</i>	**	** Spredt til sjelden i midtre dal- og fjellstrøk, i rasmark på Marstein, langs Rauma elv ved Fiva og spredt langs Glutra fra Hen til Gluterholet, samt Kvanndalen og trolig Stegfjellet [Gjærevoll 1990].
Berggull	<i>Erysimum hieracifolium</i>	**	** Spredt langs veikanter i Øverdalen ned til Marstein, spredt i almeskog Slettsvaet, også et funn under Kvithammaren/Vikdalen (MQ2730) og i Isfjorden [Hultén 1971]. Påvist av Lindeberg i Romsdalen allerede på 1800-tallet (Blytt 1876).
Åkergull	<i>Erysimum cheiranthoides</i>	*	* Sjelden og tilfeldig i lavlandet, Voll [SS99] og i 1951 [X2], Romsdalen?
Dagfio	<i>Hesperis matronalis</i>	*	* Sjelden til spredt forvilla i lavlandet i midtre fjordstrøk, bl.a. Åndalsnes, Isfjorden og Innfjorden [X2, X4, ss].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Soldoggfamilien

Rundsoldogg	<i>Drosera rotundifolia</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone.
Smalsoldogg	<i>Drosera anglica</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, et funn i LA sone 730 moh ved n.Bakkevatnet (MQ5036).

Bergknappfamilien

# Firling	<i>Crassula aquatica</i>	*	Sjelden, "Frydenlundholmen" Rauma elv, Åndalsnes [Holten m.fl 1986, X34, TRH84], elvekrok v/Høljenes (MQ3336) [SS01], v/Istrautløpet (MQ3335) [SS01] og Horgheim (evjebunn ved Rauma, MQ3826) [O48].
Rosenrot	<i>Rhodiola rosea</i>	***	Vanlig i fjellet i hele Rauma fra NB til MA sone, spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk.
Hagesmørbukk	<i>Sedum telephium ssp. telephium</i>	*	Sjelden forvilla på hageavfallstipper, Hen og utenfor Sæbø (MQ1936) [SS99].
Gravbergknapp	<i>Sedum spurium</i>	*	Sjelden forvilla i lavlandet, bl.a. Åndalsnes og Hammervoll.
Kvitbergknapp	<i>Sedum album</i>	*	Sjelden til spredt i lavlandet i midtre dalstrøk, mellom Horgheim og Skiri i Romsdalen [Sæbø 1990, Fægri & Danielsen 1996, X42, SS], Moanebba (MQ4237) [SS00], Hovdekollen [Bygdeboka for Voll 1979], høyest Marstein 360 moh [TRH82].
Kystbergknapp	<i>Sedum anglicum</i>	*	Sjelden til spredt langs strandsona i ytre fjordstrøk, Yttervik [SS01], Hovde/Søvik og Hamrevågen [Bygdeboka for Voll 1979, Holten m.fl. 1986, Fægri 1960, X37].
Bitterbergknapp	<i>Sedum acre</i>	**	Spredt i det meste av Rauma, fra strandsona opp til MB sone, til Bjønnakleiva i Romsdalen og Sjugurgarden i Brøstdalen.
Småbergknapp	<i>Sedum annuum</i>	**	Spredt i det meste av Rauma, fra strandsona opp til NB sone i Øverdalen/Brøstdalen, og LA sone 600 moh i Kvanndalen, 750 moh Blåtindane V (MQ1233).

Sildrefamilien

Bergfrue	<i>Saxifraga coryleodon</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, spesielt i midtre dal- og fjellstrøk, høyest 1320 moh Lågtunga (MP3999).
Raudsildre	<i>Saxifraga oppositifolia</i>	**	Spredt i fjellet i det meste av Rauma, fra NB til MA sone, høyest 1500 moh Benkehøsnøya (MP4197) [Hagen & Holten 1976], også flere steder i lavlandet både i fjord- og dalstrøk.
# Stivsildre	<i>Saxifraga hieracifolia</i>	*	Sjelden i fjellet, LA sone, Kjøsa ca.1000 moh (MQ1329) [Sæbø 1990, O46], Fleskehøin 1080 moh (MQ4727) [Elven m.fl. 1996, X14, SS00], også et par steder lenger øst i Nesset kommune.
Snøsildre	<i>Saxifraga nivalis</i>	*	Sjelden til spredt i indre fjellstrøk i LA og MA sone [Hultén 1971, Holten 1984, X47, X48], høyest 1500 moh Benkehøsnøya (MP4197) [Hagen & Holten 1976]. Vest til Stegfjellet.
Grannsildre	<i>Saxifraga tenuis</i>	*	Sjelden i fjellet, i LA og MA sone, Kjøsa (MQ1329) [Bygdeboka for Voll 1979], Middagstinden (MQ12) [O51], Fleskehøin (MQ4727) [X14, SS00], Gluterholet (MQ4632) [SS99] og Skrokkenfjellet (MQ3948) [SS00].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Sjernesildre	<i>Saxifraga stellaris</i>	***	Vanlig til spredt i fjellet i hele Rauma, fra NB til MA sone, flere steder også i lavlandet spesielt langs vassdrag og rasløp.
Gulsildre	<i>Saxifraga aizoides</i>	**	Spredt på baserike sig fra lavlandet opp til LA sone, på rikmyr et par steder (Selen og Liabygda).
Knoppsilde	<i>Saxifraga cernua</i>	*	Sjelden i fjellet i LA og MA sone, Fleskehoi (MQ4727) 1080 moh [X14, SS00], trolig også nord i Måndalsfjella (Klauva?) [Gjærevoll 1990], i lavlandet ved Slettafossen (MQ5210) [bj00].
Bekkesildre	<i>Saxifraga rivularis</i>	**	Spredt til sjelden i fjellet over det meste av Rauma, i LA og MA sone, høyest 1500 moh Borga (MQ4908) [Hagen & Holten 1976].
Tuvesildre	<i>Saxifraga cespitosa</i>	*	Sjelden til spredt i fjellet spesielt i indre deler, i LA og MA sone, ut til Kjøsa (MQ1329) [Bygdeboka for Voll 1979, O51] og Trollvassind 1360 moh [O42] i vest, høyest 1440 moh Lågtunga (MQ4000) [Hagen & Holten 1976].
Mosesildre	<i>Saxifraga hypnoides</i>	*	Sjelden, forvilla i veikant og ved hagetipp Gristsetstranda (MQ2632) [SS01].
Jåblom	<i>Parnassia palustris</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk i det meste av Rauma (på strandeng, i rikmyr og rike rasmarker opp til LA sone), 600 moh i Kvanndalen og Gluterholet, 750 moh Blåindane V (MQ1233), 900 moh
Ripsfamilien			
Villrips	<i>Ribes spicatum</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet både i fjord- og dalstrøk, spesielt i nedre deler av Romsdalen opp til Marstein.
Hagerips	<i>Ribes rubrum</i>	**	Spredt til sjelden forvilla og til dels naturalisert i varmekjær løvskog i lavlandet, Åndalsnes [ss], v/Framhald [Korsmo 1975], Romsdalen opp til Øverdalen [X40, X46, X48, ss].
Solbær	<i>Ribes nigrum</i>	*	Sjelden forvilla i lavlandet, Veblungsnes, i elvekant v/Rauma Flatmark (MQ4820), strandskog i Frisvollbukta (MQ2340).
Stikkelsbær	<i>Ribes uva-crispa</i>	**	Spredt til sjelden, forvilla og delvis naturalisert i lavlandet i fjordstrøka, Helgestø, Voll, Veblungsnes, Slemmå, Ottestad, Eid, Breivika og nederst i Romsdalen, [X2, X4, ss].
Rosefamilien			
Skogskjegg	<i>Aruncus dioicus</i>	*	Sjelden forvilla på avfallstipper, i skogkanter o.l., Veblungsnes, Åndalsnes, Venje, Hen, Kavli.
Mjøddurt	<i>Filipendula ulmaria</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra strandsone opp til NB sone, noen steder også i LA sone.
Enghumleblom	<i>Geum rivale</i>	**	Spredt i hele Rauma fra lavlandet opp til MB sone, sjelden i NB sone, inn til Brøstdalen i sør.
Kratthumleblom	<i>Geum urbanum</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet i fjord- og dalstrøk, BN og SB sone, opp til Verma i Romsdalen.
Chilehumleblom	<i>Geum chiloense</i>	*	Sjelden, forvilla i eng på Kleiva (MQ546073) [bj00].
Reinrose	<i>Dryas octopetala</i>	**	Spredt til sjelden på baserik grunn i LA sone midtre fjellstrøk, bl.a. Kjøsa (MQ1329), Trollstigen (MQ3126), Grøttabotn (MQ497274), Sautonnholet (MQ4431) og Gluterholet (MQ4632).
Trefingerurt	<i>Sibbaldia procumbens</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet i hele Rauma, fra NB til MA sone, spesielt indre og midtre strøk, ned i 120 moh i rasmark Innfjorden, 180 moh Sørredalen, også langt ned i Kjerringfonna og Høgfonna på Marstein.
Myrhatt	<i>Potentilla palustris</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, spesielt midtre dalstrøk, noen steder også i LA sone, høyest 950 moh Brøstdalen og 920 moh Mongevatnet [X16].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Gåsemure	<i>Potentilla anserina</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
Norsk mure	<i>Potentilla norvegica</i>	*	Sjelden, et par funn på Åndalsnes (mai 1964 og juli 2000) [SS].
Sølvsmure	<i>Potentilla argentea</i>	**	Spredt i midtre og indre dalstrøk fra lavlandet opp til MA sone, høyest Brøstet (720 moh). Mer sjelden i fjordstrøka.
Flekkmure	<i>Potentilla crantzii</i>	**	Spredt i indre og midtre dal- og fjellstrøk, fra lavlandet opp til MA sone, høyest 1450 moh Borga og Lågtunga [Hagen & Holten 1976], ned til Marstein i Romsdalen, også et funn i Mittedalen [bj].
Tepperot	<i>Potentilla erecta</i>	****	Meget vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1100 moh Grøttabotn (MQ4927)
Markjordbær	<i>Fragaria vesca</i>	****	Vanlig til spredt i dal- og fjordstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 900 moh Mongejura.
Molte	<i>Rubus chamaemorus</i>	****	Vanlig, men sjelden dominerende på myr i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1150 moh Pyttbua [X21].
Tågebær	<i>Rubus saxatilis</i>	****	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1160 moh Grøttabotn (MQ4927) [ss].
Bringebær	<i>Rubus idaeus</i>	****	Vanlig i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til NB sone, spesielt i midtre og ytre deler, opp til Vermedalssetrene, Brøstet og Horgheimsetra, høyest 900 moh Mongejura, ytre strøk 750 moh Blåtindane V (MQ1233).
Skogbjørnebær	<i>Rubus nessensis</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, spesielt utover i fjordstrøka, bra bestand i Breivikstranda, inn til Venås i Måndalen, Engelia i Innfjorden og Horgheim i Romsdalen, normalt opp til 100-120 moh, høyest 240 moh Åsen (MQ4136) og 200 moh Vikdalen (MQ2730). Underart ssp. <i>nessensis</i> (to belegg i O).
Fjellmarikåpe	<i>Alchemilla alpina</i>	****	Vanlig i fjellet i hele Rauma, fra MB/NB til MA sone, opp til 1300 moh ved Vermevatnet. Spredt til vanlig flere steder i lavlandet, bl.a. på strandberg i fjordområda og tørrenger i dalstrøka.
Flyvelsmarikåpe	<i>Alchemilla glaucescens</i>	**	Spredt til sjelden i Romsdalen, Åndalsnes, Ales, Monge, Sæterbø, Hørsel, Lykkjesfletta, høyest 750 moh Kabben, også et funn på Hen.
Beitemarikåpe	<i>Alchemilla monticola</i>	**	Spredt i eng og kantvegetasjon, bl.a. Helgestø, Venås, Åndalsnes, Sogge, Marstein, Gravdehaug, Verma, Rødstølsetrene, Brustua og Erstadalen.
Engmarikåpe	<i>Alchemilla subcrenata</i>	*	Sjelden til spredt i deler av Rauma, bl.a. Voll, Innfjorden, Åndalsnes, Devoll, Hole og Venje.
Stjernemarikåpe	<i>Alchemilla acutiloba</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, Veblungsnes, Åndalsnes, Højljenes, Sogge og Mork.
Grannmarikåpe	<i>Alchemilla filicaulis</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk, spesielt i fjordstrøka, opp til Horgheimsetra.
Vinmarikåpe	<i>Alchemilla vestita</i>	*	Sjelden, trolig bare i lavlandet i ytre strøk, funn Voll [X2] og Skjelbostad, Innfjorden [X3, O51].
Kjeldemarikåpe	<i>Alchemilla glomerulans</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk, spesielt fra MB til LA sone, opp til 1150 moh i Sandgrovbotn.
Glattmarikåpe	<i>Alchemilla glabra</i>	****	Vanlig til spredt, spesielt i midtre deler av Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1170 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, ss].
? Nyremarikåpe	<i>Alchemilla murbeckiana</i>	*	Sjelden i midtre og indre dalstrøk, et mulig funn Hensengan [ss].
Skarmarikåpe	<i>Alchemilla wichurae</i>	****	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, opp til Brøstet i søt, høyest 1250 moh Horgheimsflya.
Rukkerose	<i>Rosa rugosa</i>	*	Sjelden, et stort strandkratt i Breivika (MQ353396) [SS], et par mindre på Hensørnan [Fremstad 1997b, TRH96, SS], og to små strandkratt ved Skottehammaren, Klungnes (MQ255367).
Bustnype	<i>Rosa villosa</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, opp til Brustua i Romsdalen, minst til 550 moh.
# Eplerose	<i>Rosa rubiginosa</i>	*	Sjelden, et funn ved Sæterbø MQ5016 [Korsmo 1975, SS98].
#? Steinnype	<i>Rosa canina</i>	*	Sjelden, muligens et funn ved Sæterbø [Korsmo 1975].
Kjøttnype	<i>Rosa dumalis</i>	**	Spredt til vanlig i ytre og midtre fjordstrøk, i BN og SB sone. Store rosekratt ved Vågsbukta og Slemmås. Opp til Monge i Romsdalen.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Villapal	<i>Malus sylvestris</i>		* Sjelden, bare funn i Voll (1951) [X2] og Norrvik (1999) [X79].
Dyrka eple	<i>Malus x domestica</i>		* Sjelden forvilla i lavlandet, et tre ved Rauma elv, Frydenlund. Etterlatt noen steder.
Rogn	<i>Sorbus aucuparia</i>		*** Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, noen steder også som busk/småtre i LA sone, høyest 1430 moh Kyrkjekjetaket [Åndalsnes Avis 1998], heimre Storhøa 1260 moh og flere steder opp til 900-1000 moh.
Svensk asal	<i>Sorbus intermedia</i>		* Sjelden forvilla, på bergknaus ved Rauma elv Frydenlund, også planta flere steder i bebyggelsen bl.a. på Åndalsnes.
Sølvasal	<i>Sorbus aria</i>		* Sjelden, planta i parken på Setnesmoa, tre store 10 m høye trær.
Bergasal	<i>Sorbus rupicola</i>		* Sjelden i lavlandet, Hovdekollen [X3, O51], u/Kvithammaren i Vikdalen (MQ2730) [SS01], Mjølvva [Holten 1984, TRH82].
Dvergmispe	<i>Cotoneaster scandiavicus</i>		** Spredt til sjelden i indre dalstrøk fra lavlandet opp til NB sone, høyest ca.1000 moh Kabbetind (MQ4602-03) [Hagen & Holten 1976], flere steder i Romsdalen mellom Sæterbø og Åndalsnes, samt i Hovdekollen [Bygdeboka for Voll 1979, ss] og Moanebba [SS00].
Hegg	<i>Prunus padus</i>		*** Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, høyest ca.1000 moh i Ulvådalen og Pyttbudalen [Hagen & Holten 1976]. Spesielt vanlig langs hovedvassdraga i lavlandet.
Søtkirsebær	<i>Prunus avium</i>		** Spredt til sjelden i lavlandet i fjordstrøka, i BN og SB sone opp til 150 moh, inn til Tomberg i Romsdalen og Unjem i Isfjorden.

Ertefamilien

Alpegullregn	<i>Laburnum alpinum</i>		* Sjelden, forvilla flere steder på Åndalsnes, ellers planta noen steder i fjordstrøka, på Soggemoen og ved Kors kirke.
Hagelupin	<i>Lupinus polyphyllus</i>		** Spredt til vanlig ved veg og bebyggelse i lavlandet, både i fjord- og dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen. Naturalisert. I spredning også langs elvekantene Sogge-Åk.
Sandlupin	<i>Lupinus nootkatensis</i>		** Spredt til vanlig i området Åndalsnes - Devoll, dominerende på industriområdet Øran Vest/Åndalsnes, ellers spredt langs vei- og jernbanekanter inn til Isfjorden/Breivikstranda og opp til Marstein, Flatmark og Rødstøl.
Lækjesteinkløver	<i>Melilotus officinalis</i>		* Sjelden, forvilla på avfallstipp sammen med andre ruderatplanter, Øran V, Åndalsnes [SS00].
Kvitsteinkløver	<i>Melilotus albus</i>		* Sjelden, under spredning på skrotemark Øran Vest, Åndalsnes på 1990-tallet [SS00].
Kvitkløver	<i>Trifolium repens</i>		*** Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, høyest 880 moh Trollstølen i Ulvådalen [X62].
Alsikekløver	<i>Trifolium hybridum</i>		** Spredt til sjelden i fjord- og dalstrøk, opp til MB sone i Øverdalen.
Raudkløver	<i>Trifolium pratense</i>		*** Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB/NB sone, spesielt på kulturmark, langs skog- og vegkanter, høyest 850 moh Tunga (MQ4401) [X60].
Skogkløver	<i>Trifolium medium</i>		** Spredt i Øverdalen fra Brue ned til Foss, ellers funn på Marstein stasjon og Åndalsnes.
Tirltunge	<i>Lotus corniculatus</i>		*** Vanlig i hele Rauma fra strandsone opp til LA sone (var. <i>borealis</i> - fjelltriltunge i LA sone). Også funn av var. <i>borealis</i> ved Soggebrua (O92) og i rasmark på Marstein og i Innfjorden. Høyvokst var. <i>sativus</i> er funnet på Åndalsnes.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Vanleg rundskolm	<i>Anthyllis vulneraria ssp. vulneraria</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet, spesielt langs vegkanter i midtre dalstrøk, rikelig i Innfjorden og Romsdalen.
Fjellrundskolm	<i>Anthyllis vulneraria ssp. lapponica</i>	*	Sjelden i enkelte baserike rasmarker, Blåtindane V 750 moh (MQ1233), Gråfonna (MQ2325) og trolig Gluterbenken (MQ4632), også et funn på Verma stasjon (MQ5113).
Fôr-rundskolm	<i>Anthyllis vulneraria ssp. carpatica</i>	*	Sjelden, forvillia i vegkant ved Åk (MQ3434) og et par steder opp til Flatmark.
Setermjelt	<i>Astragalus alpinus</i>	**	Spredt til sjelden i indre fjellstrøk fra NB til MA sone, høyest 1320 moh Trollkyrkjeflya (MP4597) [Hagen & Holten 1976], muligens også i midtre fjellstrøk. Dessuten i vegkant ovenfor Brustua, Flatmark, Myrabø og jernbaneområdet i Troa/Åndalsnes.
# Blåmjelt	<i>Astragalus norvegicus</i>	*	Sjelden i fjellet, et funn ca. 1000 moh øverst i Horgheimsæterlia (MQ4802) [Hagen & Holten 1976] (også i Asbjørnsdalen, Lesja [Holten 1984]).
Tofrøvikke	<i>Vicia hirsuta</i>	*	Sjelden i fjordstrøka, i BN og SB sone, Hovdekollen [Hultén 1971, X3, O51] og Hen [Hultén 1971].
Skogvikke	<i>Vicia sylvatica</i>	**	Spredt i lavlandet, i fjord- og dalstrøk, opp til 500 moh flere steder i MB sone, i Romsdalen opp til Verma, høyest 700 moh øverst i rasmark Blåtindane V (MQ124332).
Fuglevikke	<i>Vicia cracca</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma fra strandsona opp til NB sone, til Brøste i sør.
Gjerdevikke	<i>Vicia sepium</i>	****	Vanlig til spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk, opp til MB sone, til Brøstet i sør.
Knollerteknapp	<i>Lathyrus linifolius</i>	*	Sjelden i lavlandet, Devoll (MQ3335) [SS65], muligens Eid [Fægri & Danielsen 1996].
Svarterteknapp	<i>Lathyrus niger</i>	**	Spredt til sjelden på gunstige lokaliteter i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, høyest 300 moh i Moanebba, opp til Skiri i Romsdalen.
Vårterteknapp	<i>Lathyrus vernus</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i midtre og indre dalstrøk, noen steder opp i MB/NB sone, Brøstet 900 moh [Hagen & Holten 1976] og Voll 1000 moh [Lid & Lid 1994].
Gulskolm	<i>Lathyrus pratensis</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB sone, opp til Kleiva i Romsdalen.
Gaukesyrefamilien			
Gaukesyre	<i>Oxalis acetosella</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, inn til Kabben i Brøstdalen (760 moh). Opp til LA sone i rasmark Blåtindane V (MQ1233) og Skrokkenfjellet V (MQ3948), 700-750 moh.
Storkenebbfamilien			
Skogstorkenebb	<i>Geranium sylvaticum</i>	****	Meget vanlig til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1445 moh i indre fjellstrøk [Hagen & Holten 1976].
Stankstorkenebb	<i>Geranium robertianum</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra steinet strandkrait i lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Verma (400 moh MQ5211).
Linfamilien			
Vill-lin	<i>Linum catharticum</i>	*	Sjelden, et funn Hovde (1951) [X3].
Dyrka lin	<i>Linum usitatissimum</i>	*	Sjelden, forvillia på avfallstipp sammen med andre ruderatplanter, Øran V, Åndalsnes [SS00].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Blåfjølrfamilien			
Storblåfjøl	<i>Polygala vulgaris</i>		** Spredt i lavlandet i SB og MB sone, spesielt i midtre dalstrøk, høyst 450 moh Randsetfjellet (MQ1945).
Heiblåfjøl	<i>Polygala serpyllifolia</i>		* Sjelden i ytre fjordstrøk, Helgestø (MQ1542) [SS99], Innfjorden [Fægri 1960, X3] og Nf Skrokkenetra (MQ3848) 450 moh [SS00].
Vortemjølrfamilien			
Åkervortemjøl	<i>Euphorbia helioscopia</i>		* Sjelden, et funn i veikant på Verma (MQ5112) [SS98].
Lønnefamilien			
Spissløn	<i>Acer platanoides</i>		* Sjelden til spredt, planta og noe forvilla på Åndalsnes, planta (gamle allé- og tuntre) med omfattende spredning til kantskog i Rødven.
Platanløn	<i>Acer pseudoplatanus</i>		** Spredt til vanlig i lavlandet fra midtre dalstrøk til ytre fjordstrøk, BN og SB sone, opp til Gravdehaug i Romsdalen, høyst 340 moh Landredalen (MQ1944). Et frøforvilla funn på Verma (O95). I spredning
Hestekastanjesfamilien			
Hestekastanje	<i>Aesculus hippocastanum</i>		* Sjelden, planta som park/tuntre på Åndalsnes og Rødven, samt ett i Otterholmstranda.
Springfrøfamilien			
Kjempespringfrø	<i>Impatiens glandulifera</i>		* Sjelden, forvilla på skrotemark ved tivoli/sirkusplass i Troa/Åndalsnes (MQ322379) [SS99] og på skrotemark/tipp og gammelt elveløp ved campingplassen i Måndalen (MQ1934) [SS00].
Kristornfamilien			
Ex Kristorn	<i>Ilex aquifolium</i>		(*) Sjelden, tidligere Måndalen [Fægri 1960, Gjørøvoll 1977], nå trolig utgått. Planta noen steder bl.a. på Hamre og ved Oravatnet (hytte).
Trollheggfamilien			
Trollhegg	<i>Frangula alnus</i>		** Spredt til vanlig i lavlandet BN og SB sone, fjord- og midtre dalstrøk, opp til Monge-Alnes i Romsdalen, normalt opp til 150-180 moh, høyst 260 moh Unjemslia.
Lindfamilien			
Lind	<i>Tilia cordata</i>		* Sjelden, kun planta som park- og allétre i Åndalsnes-området i seinere år (1970+).
Storlind	<i>Tilia platyphyllos</i>		* Sjelden, kun planta som park- og allétre (bl.a. flere gamle trær) Åndalsnes, Hen, Rødven, Åfarnes.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Tysbastfamilien

Tysbast	<i>Daphne mezereum</i>	**	Spredt oppover Romsdalen fra Åndalsnes til Brue, BN til MB sone, vanligst i Øverdalen (minst til 500 moh), sjelden ellers, bl.a. i Isfjorden og på Ottestad i Rødven (MQ2146). Ved Sæterbø fins et 1,5 m høyt eksemplar (ss98).
---------	------------------------	----	---

Perikumfamilien

Fagerperikum	<i>Hypericum pulchrum</i>	*	Sjelden i lavlandet i fjordstrøka, Lunds fjellet (MQ1541) [Korsmo & Svalastog 1997, SS99], Åndalsnes [X5 1949] og Breivikstranda (MQ3239) [SS01].
Lodheperikum	<i>Hypericum hirsutum</i>	*	Sjelden i lavlandet i BN og SB sone, Skredå (MQ1843) [X80], Hausdalen (MQ2537) [bj00], Hovdekollen [Lid 1952, Sæbø 1990, O51, SS98], Griselia [Bygdeboka for Voll 1979, ss] og Marstein [Holten 1984, X42].
Firkantperikum	<i>Hypericum maculatum</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, høyst ved Brøstet [Hagen & Holten 1976, X57, O51]. Noen steder også i LA sone (900 moh Mongejura, 800 moh n.Bakkevatnet, 700 moh Blåtindane V (MQ1233), 600 moh Kvandalen og Gluterbenken).
Prickperikum	<i>Hypericum perforatum</i>	*	Sjelden i lavlandet i midtre dalstrøk, Mjølva-Åk [Holten 1984, TRH82, ss], Sæterbø [Holten 1984, TRH82], muligens også Voll [Sæbø 1990].

Fiolfamilien

Stemorsblom	<i>Viola tricolor</i>	***	Vanlig bl.a. på skrotemark og langs veikanter i det meste av Rauma fra lavlandet opp til MB sone, sjelden i NB sone (Sæterstølen, Horgheimsetra, Kabben).
Åkerstemorsblom	<i>Viola arvensis</i>	*	Sjelden til spredt i deler av Rauma fra lavlandet opp til MB sone, bl.a. Setnes, Åndalsnes, Sogge, og Brøstet [Hagen & Holten 1976, Elven m.fl. 1996].
Fjellfiol	<i>Viola biflora</i>	*	Sjelden til spredt i indre dalstrøk fra MB til LA sone, Øverdalen, Vermedalen, Brøstdalen og Ulvådalen, men er også funnet i Trollstigen [Sæther 1982] og Kvandalen (MQ4232) [Hovde 1995a].
Myrffiol	<i>Viola palustris</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyst 1200 moh Grøttabotn, men fins trolig enda høyere.
? Stor myrffiol	<i>Viola epipsila</i>	*	Trolig nok så sjelden (utbredelse lite kjent). Mulig funn Herje [ss] og nedre Vermedalen [X47].
Kratffiol	<i>Viola mirabilis</i>	**	Spredt i Romsdalen ned til Åndalsnes, relativt vanlig opp til MB sone i Øverdalen.
# Sandfiol	<i>Viola rupestris ssp. rupestris</i>	*	Sjelden i Øverdalen, Åmillomsetra 600 moh (MQ536099) [bj00]
Skogfiol	<i>Viola riviniana</i>	***	Vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Øverdalen til 500-600 moh, høyst 800 moh i sørhellinga av Såta, Ljøsådalen [X25].
Engfiol	<i>Viola canina ssp. canina</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, sjelden i LA sone, høyst 950 moh Mongevatnet [X17].
Lifiol	<i>Viola canina ssp. montana</i>	**	Spredt i midtre og indre dalstrøk fra MB til LA sone, høyst 1170 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, SS00].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Mjølkefamilien			
Geitrams	<i>Epilobium angustifolium</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1400 moh Hånådalen/Høgtunga [Grønningssæter 1944]. Kvitt eksemplar ved trafostasjonen på Romsdalshorn.
Krattmjølke	<i>Epilobium montanum</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, til Kleiva i Romsdalen, høyest 700 moh Blåtindane V (MQ1233).
Bergmjølke	<i>Epilobium collinum</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp i NB sone.
Amerikamjølke	<i>Epilobium watsonii</i>	**	Spredt i lavlandet i fjord og dalstrøk, særlig i fuktige veigrøfter, men også noen steder i myr-, sump- og bekkekanter, opp til 260 moh i Rødven.
Myrmjølke	<i>Epilobium palustre</i>	**	Spredt i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, høyest Pyttbudalen [Hagen & Holten 1976].
Dvergmjølke	<i>Epilobium anagallidifolium</i>	**	Spredt i fjellet, spesielt midtre og indre strøk fra NB til MA sone, høyest 1520 moh Nonstind (Voll) [O42].
Setermjølke	<i>Epilobium hornemannii</i>	**	Spredt i hele Rauma fra MB til LA sone, spesielt i midtre og indre fjellstrøk, høyest 1160 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12].
Kjeldemjølke	<i>Epilobium alsinifolium</i>	*	Sjelden til spredt i midtre og indre fjellstrøk, fra MB/NB til LA sone.
Kvitmjølke	<i>Epilobium lactiflorum</i>	**	Spredt særlig i midtre dal- og fjellstrøk, fra MB til LA sone, høyest 1170 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, ss].
Trollurt	<i>Circaea alpina</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Verma.
Tusenbladfamilien			
Tusenblad	<i>Myriophyllum alterniflorum</i>	*	Sjelden, Oravatnet (MQ2339) (SS98), kroksjø og avstengt elvedam på Horgheim (MQ3826, MQ3727) [SS99], Fekjavatnet på Flatmark (MQ4722).
Hesterumpefamilien			
Hesterumpe	<i>Hippuris vulgaris</i>	*	Sjelden, funn Øf Skjervebrua (MQ3627) [SS01], Hole (MQ3632) og Sogge (MQ3434) [SS98].
Kornellfamilien			
Skrubbær	<i>Cornus suecica</i>	***	Vanlig til meget vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, spesielt i MB og NB sone i ytre og midtre dal- og fjordstrøk, mer spredt i indre fjellstrøk, høyest 1100 moh Midtbotn og 1000 moh Vermedalen [Holten 1984].
Skjerimplantefamilien			
Saniel	<i>Sanicula europaea</i>	**	Spredt i lavlandet i BN og SB sone (oftest i edellauvskog), spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, opp til ca.300 moh, i Romsdalen opp til Skiri [Holten 1984].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Hundekjeks	<i>Anthriscus sylvestris</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, i sør inn til Tunga og Pyttbudalen [X60, Hagen & Holten 1976].
Karve	<i>Carum carvi</i>	**	Spredt i indre og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, inn til Kabben i sør.
Jordnøtt	<i>Conopodium majus</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet, i fjord- og midtre dalstrøk, i BN og SB sone, vanlig til Sogge, men sjelden i Romsdalen (funn Sf Flatmark (ss) og ved Sæterbø (Korsmo X24)).
Gjeldkarve	<i>Pimpinella saxifraga</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Kleiva [Holten 1984].
Skvallekål	<i>Aegopodium podagraria</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet, i fjord- og dalstrøk, spesielt som ugras i bebyggelse og kantvegetasjon.
Strandkjeks	<i>Ligusticum scoticum</i>	**	Spredt langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
Sløkje	<i>Angelica sylvestris</i>	****	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976, X60].
Fjellkvann	<i>Angelica archangelica ssp. archangelica</i>	**	Spredt spesielt i indre og midtre fjellstrøk, fra MB til MA sone, høyest 1400 moh Lågtunga (MP3899) [Hagen & Holten 1976].
Strandkvann	<i>Angelica archangelica ssp. litoralis</i>	*	Sjelden til spredt langs strandsona noen steder, bl.a. ved Åndalsnes.
Kystbjønnkjeks	<i>Heracleum sphondylium</i>	*	Nokså sjelden, men stor bestand langs jernbane og skogkant i Troa og på Øran, Åndalsnes (MQ3237), og et funn i vegkant v/Mjørneset (MQ243407) Eid.
Sibirbjønnkjeks	<i>Heracleum sibiricum</i>	**	Spredt langs E136 i Romsdalen, spesielt på strekninga Skiri - Rødstøl, samt på Veblungsnes.
Kjempebjønnkjeks	<i>Heracleum mantegazzianum</i>	*	Sjelden forvilla, et funn i veikant på Åndalsnes (MQ3237) (har vokst på Åndalsnes i minst 50 år) og i veikant i Hjelvika på grensa til Vestnes kommune (MQ0844).
? Raudkjeks	<i>Torilis japonica</i>	*	Sjelden, et mulig funn i nedre Romsdalen MQ32 [X41].
Vintergrønfamilien			
Pertlevintergrøn	<i>Pyrola minor</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1200 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, ss].
Klokkevintergrøn	<i>Pyrola media</i>	**	Spredt i fjord og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, i LA sone (600 moh) Gluterbenken og Kvandalen, inn til Brøstdalen i sør.
Lækjevintergrøn	<i>Pyrola rotundifolia ssp. rotundifolia</i>	*	Sjelden til spredt i midtre og indre dalstrøk (Romsdalen og Isterdalen), fra lavlandet opp til MB sone.
Norsk vintergrøn	<i>Pyrola rotundifolia ssp. norvegica</i>	**	Spredt til sjelden i indre fjellstrøk [Hagen & Holten 1976], samt Måndalen [X1], Lofidalen og n.Bakkevatnet [ss01], Eid [Myskjja 1987], MB til LA sone.
Furuvintergrøn	<i>Pyrola chlorantha</i>	**	Spredt til sjelden i fjord- og dalstrøk, SB og MB sone, fra Lunds fjellet i NV og inn til Verma (opp til 500 moh), god forekomst i Unjemsli og på Verma.
Nikkevintergrøn	<i>Orthilia secunda</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, noen steder også i LA sone (bl.a. Mongejura, Gluterbenken og Blåtindane V (MQ1233)).
Olavsstake	<i>Moneses uniflora</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk over det meste av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, til Brøstet og Horgheimsetra i sør [Holten 1984, ss].
# Vaniljerot	<i>Monotropa hypopitys</i>	*	Sjelden, noen få funn i Romsdalen: ved Åndalsnes (MQ3337 ED50), Skiri (MQ4423) [Holten 1984, TRH83], Sf Flatmark (MQ4821) [Holten 1984, TRH83, SS01], Verma (MQ5113) [bj00]. Underart usikker, men de fleste er ssp. <i>hypopitys</i> - loden vaniljerot, mulig ssp. <i>hypophegea</i> - snau vaniljerot ved Åndalsnes [TRH83].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Lyngfamilien			
# Lapprose	<i>Rhododendron lapponicum</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk, fire steder i LA sone 1050-1300 moh, Brøsttkampen-Borga (MQ497073, MQ512065, MQ522055) ED50 og heimre Storhøa (MQ483997) ED50 [Hagen & Holten 1976, O64].
Grepelyng	<i>Loiseleuria procumbens</i>	***	Vanlig i store deler av fjellet, spesielt i indre og midtre fjellstrøk, fra NB til MA sone.
Blålyng	<i>Phyllodoce caerulea</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra NB til MA sone, spesielt i indre fjellstrøk.
Moselyng	<i>Cassiope hypnoides</i>	**	Spredt til vanlig i midtre og indre fjellstrøk, fra LA til HA sone.
Kvityng	<i>Andromeda polifolia</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, minst 1250 moh i indre strøk.
Mjølbbær	<i>Arctostaphylos uva-ursi</i>	**	Spredt i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA sone.
Rypebær	<i>Arctostaphylos alpinus</i>	***	Vanlig, spesielt i indre og midtre fjellstrøk, fra MB til MA sone. Et funn i blokkur 60 moh Hole.
Klokkeylng	<i>Erica tetralix</i>	***	Vanlig i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone (400-500 moh), vanlig opp til Marstein i Romsdalen, innerste og høyeste forekomst vel 500 moh ved Månasetra (MQ5012) [Korsmo & Svalastog 1997].
Røsslyng	<i>Calluna vulgaris</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, spesielt i ytre og midtre deler, høyest 1250 moh Horgheimsflya og 1200 moh Grøttabotn (MQ4927).
Tyttebær	<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	***	Vanlig i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA/MA sone.
Blokkebær	<i>Vaccinium uliginosum</i>	***	Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA/MA sone.
Blåbær	<i>Vaccinium myrtillus</i>	***	Meget vanlig og til dels dominerende art i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA/MA sone.
Stortranebær	<i>Vaccinium oxycoccus ssp. oxycoccus</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet i midtre og ytre strøk, opp til MB sone.
Småtranebær	<i>Vaccinium oxycoccus ssp. microcarpum</i>	**	Spredt i midtre og indre dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone.
Kreklingsfamilien			
Kreklng	<i>Empetrum nigrum ssp. nigrum</i>	***	Vanlig i fjordstrøk og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone.
Fjellkreklng	<i>Empetrum nigrum ssp. hermaphroditum</i>	****	Meget vanlig til dominerende i indre og midtre fjell- og dalstrøk, fra MB til MA sone.
Fjellprydfamilien			
Fjellpryd	<i>Diapensia lapponica</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet over det meste av Rauma, i LA og MA sone, høyest 1450 moh Benkehøsnýta (MP4397). I vest minst ut til Svartevatnet (MQ1337).
Nøkleblomfamilien			
? Kusymre	<i>Primula vulgaris</i>	*	Sjelden, mulig funn ved Áfarnes [Hultén 1971] og Torvika [Myskja 1987], men kan være planta.
? Marianøkleblom	<i>Primula veris</i>	*	Sjelden, mulig gammelt funn ved Ándalsnes/Grytten [Lindblom/Blytt 1874, Fægri & Danielsen 1996] (kan ha vært planta/forvilla).
Hagenøkleblom	<i>Primula elatior</i>	*	Sjelden, forvilla i eng/veikant på Ák (MQ3434) [SS97, TRH99].
Fjellnøkleblom	<i>Primula scandinavica</i>	*	Sjelden, Kabben 750 moh (MQ4702) [SS00] også et funn i 1931 et stykke oppe i fjellet ved Ándalsnes [O31, Hultén 1971, Gjærevoll 1990].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
# Smånøkkel	<i>Androsace septentrionalis</i>		* Sjelden, et funn på Verma i 1967 [X11].
# Fredlaus	<i>Lysimachia vulgaris</i>		* Sjelden i lavlandet, et funn i Frisvollbukta (MQ2340) [Holten m.fl. 1986, X38, TRH84, SS00].
Fagerfredlaus	<i>Lysimachia punctata</i>		** Spredt, forvilla prydlante i lavlandet på tipper, vei- og skogkanter, spesielt i fjordstrøka. Stor bestand på Mjølva. Etterlatt på tufter og nedlagte bruk.
Gulldusk	<i>Lysimachia thyrsoiflora</i>		* Sjelden i lavlandet, i ndre deler av Romsdalen (Åndalsnes, Sogge, Tomberg og Hole (MQ3631)), samt Otterholm [Lid 1952, X3].
Skogfredlaus	<i>Lysimachia nemorum</i>		* Sjelden, et funn Lunds-fjellet sør for Hølgestø (MQ1542) [Korsmo & Svalastog 1997].
Skogsjerne	<i>Trientalis europaea</i>		*** Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1150 moh Pyttbua [X21] og Grøttabotn
Strandkryp	<i>Glaux maritima</i>		** Spredt til vanlig langs strandsona i det meste av Rauma.

Søterotfamilien

Ex Søterot	<i>Gentiana purpurea</i>	(*) Vokser ikke lenger i Rauma, men fantes tidligere nord til øvre deler av Romsdalen/Øverdalen [Lid & Lid 1994, Gjærevoll 1990]. Ble utryddet på våre kanter allrede på 1700-tallet [Sæbø 1990].
Snøssøte	<i>Gentiana nivalis</i>	* Sjelden i fjellet, indre og midtre fjellstrøk, NB til LA sone, Sjugurgarden (MQ5104) [SS99], Kabben (MQ4702), Kabbetind (MQ4603) 1100 moh [Hagen & Holten 1976], Åmillomsetra (MQ5309) [bj00], dessuten i rasmark Innfjorden og Måndalen [Bygdeboka for Voll 1979].
Bakkesøte	<i>Gentianella campestris</i>	** Spredt til sjelden i indre og midtre dalstrøk, Kvithammaren/Vikdalen [SS01], Trollstigen [Holten 1984], Bjørmosen/Åndalsnes [O49], Rødstølsetrene [ss01], Brøstdalen [Hagen & Holten 1976, O64, X53, X55], Kvamndalen [SS99] og Gluterbenken [X50, SS99].

Bukkebladfamilien

Bukkeblad	<i>Menyanthes trifoliata</i>	** Spredt til vanlig i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, muligens også noen steder i LA sone.
-----------	------------------------------	--

Maurefamilien

Klengjemaure	<i>Galium aparine</i>	** Spredt til vanlig langs strandsona i det meste av Rauma. Dessuten et funn 300 moh under Kvithammaren, Vikdalen (MQ2730) [SS01].
Sumpmaure	<i>Galium uliginosum</i>	** Spredt i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til NB sone, høyest Brøstdalen [Hagen & Holten 1976].
Myrmaure	<i>Galium palustre</i>	*** Vanlig i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone.
Myske	<i>Galium odoratum</i>	*** Vanlig til spredt i BN og SB sone, i fjord- og midtre dalstrøk, opp til MB sone, i Romsdalen til Rødstøl [Holten 1984]. Normalt bare opp til 300-400 moh, men et funn 750 moh i rasmark Blåtindane (MQ1233). Ofte dominerende art i edellauvskog.
Kvitmaure	<i>Galium boreale</i>	*** Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk over det meste av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, mer sjelden i LA sone (800 moh n.Bakkevatnet MQ5036), høyt opp i rasmark flere steder.
? Kystmaure	<i>Galium saxatile</i>	* Sjelden i ytre strøk, et mulig funn i Modalen (ss82).
Gulmaure	<i>Galium verum</i>	** Spredt til vanlig i Romsdalen ned til Horgheim, høyest 760 moh Stavemstølen [X68] og 720 moh Brøstet [Hagen & Holten 1976, X53, ss], sjelden ellers; Åndalsnes, Skorga, Vika og Klungnes.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Stormaure	<i>Galium album</i>	**	Spredt til vanlig i deler av Rauma, spesielt langs veikanter i lavlandet, opp til Brue og Brøstet [Hagen & Holten 1976, X57, SS].
Oljetrefamilien			
Ask	<i>Fraxinus excelsior</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet i BN og SB sone, spesielt nær stranda i fjordstrøka og i sørvendte lier i Isterdalen og Romsdalen opp til Monge/Skiri. Store bestander v/Mjølvå, Hole, Horgheim og Torvika.
?	<i>Syringa vulgaris</i>	*	Etterlatt på noen nedlagte bruk i fjordstrøka, muligens også forvilla noen steder, bl.a. Veblungsnes.
Vindelfamilien			
Strandvindel	<i>Calystegia sepium</i>	*	Sjelden forvilla på avfallstipper i fjordstrøka: veikant ved nedre Hatlen (v/gartneri MQ3839) og vei/sjøkant Nf Sæbø (MQ1936) [SS99].
Fjellflokkfamilien			
Fjellflokk	<i>Polemonium caeruleum</i>	*	Sjelden forvilla, et eldre funn Oterholm [X3, O51].
Honningurfamilien			
Honningurt	<i>Phacelia tanacetifolia</i>	*	Sjelden, tilfeldig kulturspredt, i dyrka eng på Sæterbø (MQ5016) [SS00].
Rubladfamilien			
# Hengjepiggfrø	<i>Lappula deflexa</i>	*	Sjelden, kun et par funn i Øverdalen: Sæterbø og Brustua [Holten 1984, TRH82, X45, X48, SS99].
Gåsefot	<i>Asperugo procumbens</i>	*	Sjelden, et funn ved saueheller i lågurtskog Flatmark (MQ4821) [SS01].
?	Mellomvalurt/Förvalurt <i>Symphytum x uplandicum/asperum</i>	*	Sjelden, muligens et funn i ytre fjordstrøk (Eid/Våge?) [Hultén 1971] og ved gårdstun Dalehaug (MQ4335) (mellomvalurt, planta?).
Krokhals	<i>Anchusa arvensis</i>	*	Sjelden, innført på skrotemark Åndalsnes 1951 [X4] og 1964 [SS].
Engminneblom	<i>Myosotis scorpioides</i>	*	Sjelden, funn i elvekant og fuktig veggrøft på Åk (MQ3434) [SS98/00].
Bogeminneblom	<i>Myosotis laxa ssp. laxa</i>	*	Sjelden i lavlandet, et funn i høgstarrsump Sogge (MQ3334) [SS97] og i damkant/sump Marstein (MQ3924) [SS99].
Fjellminneblom	<i>Myosotis decumbens</i>	**	Spredt i indre fjell- og dalstrøk, i MB og NB sone, muligens også i LA sone, Øverdalen ned til Foss i Romsdalen [Holten 1984].
Skogminneblom	<i>Myosotis sylvatica</i>	**	Spredt til sjelden forvilla i fjord- og dalstrøk, bl.a. Voll, Gristetstranda, Hen, Liabygda, Sørredalen og Sæterbø.
Åkerminneblom	<i>Myosotis arvensis</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet opp til MB sone, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, også noen steder i seterregionen, høyest Brøstet [Hagen & Holten 1976].
# Dvergminneblom	<i>Myosotis stricta</i>	*	Sjelden, funn i veiskjæring/tørrberg ved Brustua (MQ5408) [SS98] og mer rikelig på tørrberg i Kleiva/Bjønnakleiva (MQ5407) [SS00, jbj00]. Også funn ved Stuguflåten, Lesja [Holten 1984].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Vasshårfamilien

Dikevasshår	<i>Callitriche stagnalis</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i midtre dalstrøk, høyest 290 moh Landresetra.
#? Sprikjevasshår	<i>Callitriche cophocarpa</i>	*	Sjelden, mulig funn i Istra ved Hanekamhaug (MQ3232) [Sæther 1982] og ved Sogge Camping (MQ3434) [ss98].
Småvasshår	<i>Callitriche palustris</i>	**	Spredt til sjelden i fjord- og midtre dalstrøk, bl.a. Voll, Innfjorden, Hen og nedre deler av Isterdalen og Romsdalen.
Klovasshår	<i>Callitriche hamulata</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, bl.a. i Romsdalen opp til Gravdevatnet (elvekanter, kroksjøer og dammer), Isterdalen og Demmedalsvatnet.

Leppeblomstfamilien

Jonsokkoll	<i>Ajuga pyramidalis</i>	**	Spredt, særlig i midtre strøk fra lavlandet opp til NB/LA sone, inn til Kabben og Trollstølen (880 moh) [X62], høyest 950 moh Mongevatnet (MQ4326) [X17], 900 moh Middagsfjellet (MQ4430).
Skjoldbærer	<i>Scutellaria galericulata</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt langs strandsona, men også noen steder i midtre dalstrøk, til Flatmark i Romsdalen.
Korsknapp	<i>Glechoma hederacea</i>	*	Sjelden, liten bestand i skog/skogkant på Sæterbø (MQ5016) [SS98-00] og nederst i almeskog v/Gjerde (MQ5015).
Blåkoll	<i>Prunella vulgaris</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Brøstdalen og Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976, X57, X59].
Guldå	<i>Galeopsis speciosa</i>	**	Spredt på kultur- og skrotemark i lavlandet opp til MB sone, spesielt i fjordstrøka, høyest Brøstet [Hagen & Holten 1976].
Kvasså	<i>Galeopsis tetrahit</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Brøstdalen og Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976, X57, X59].
Vrangdå	<i>Galeopsis bifida</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i fjord- og midtre dalstrøk.
Raudtvitann	<i>Lamium purpureum</i>	*	Sjelden til spredt i lavlandet i ytre og midtre strøk, bl.a. Voll, Setnes og Åndalsnes.
Skogsvinerot	<i>Stachys sylvatica</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Gjerdschaug (440 moh MQ5211), høyest 700 moh i rasmark Blåtindane V (MQ124331).
Åkersvinerot	<i>Stachys palustris</i>	*	Sjelden i fjordstrøka, bl.a. Åndalsnes, Norvika og Vågsbukta.
Bakkemynte	<i>Acinos arvensis</i>	*	Sjelden i Romsdalen, Marstein (MQ4025) [X42], Verma st. (MQ51113) [SS00], Lykkjesletta (MQ51113) [TRH26] og Kyllingkleiva (MQ5210) [jbj00].
Kransmynte	<i>Clinopodium vulgare</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen (400 moh) og i alle fall ut til Hovdekollen, Norviklia og Lerheim.
Åkermynte	<i>Mentha arvensis</i>	**	Spredt til sjelden, langs elvestrender og damkanter i lavlandet, midtre fjord- og dalstrøk, Måndalen, Innfjorden, Grøvdalen og Romsdalen opp til Gravdevatnet.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Søtvierfamilien

Svartsøtvier	<i>Solanum nigrum</i>	* Sjelden, ett kulturspredd funn Åndalsnes (MQ3237) [SS67].
Tomat	<i>Lycopersicon esculentum</i>	* Sjelden forvilla på avfallstipp Øran Vest, Åndalsnes (flere år).

Maskeblomstfamilien

Filtkongelys	<i>Verbascum thapsus</i>	** Spredt til sjelden i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk, bl.a. Hovdekkollen, Vikdalen og nedre Romsdalen (til Verma [X11]).
Mørkkongelys	<i>Verbascum nigrum</i>	** Spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Rødstøl [SS99] og Brustua (MQ5408) 420 moh [TRH83].
Brunrot	<i>Scrophularia nodosa</i>	** Spredt i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, til Foss i Romsdalen [Holten 1984, SS], høyest 800 moh! i sørhellinga under Sæta (MQ3644) [Holten 1995]. 1 eks på 1,6 m i Grisethia (ss99).
# Småtorskemunn	<i>Chaenorhinum minus</i>	* Sjelden, flere steder på industriområdet Øran V, Åndalsnes [SS01].
Lintorskemunn	<i>Linaria vulgaris</i>	** Spredt i dal- og fjordstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, spesielt i Romsdalen til Brue, høyest Brøstet [Hagen & Holten 1976].
# Stripetorskemunn	<i>Linaria repens</i>	* Sjelden, innført, muligens med dekkbart, i veiskråning/hagekant på Åndalsnes [ss97-98].
Murtorskemunn	<i>Cymbalaria muralis</i>	* Sjelden, forvilla i veiskjæring Øf Grøttørbrua, Åndalsnes [SS00].
Revebjølle	<i>Digitalis purpurea</i>	** Spredt til vanlig i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, opp til 400 moh (Randsetfjellet), i Romsdalen opp til Flatmark, også et funn på Verma (MQ5013) [ss01] og i Bjønnakleiva (MQ5407) 410 moh [TRH82]. Sjelden i Isfjorden. Planter med kvite blomster i Grisethia og Farkvam.
Storveronika	<i>Veronica longifolia</i>	* Sjelden, i veikant Sf Flatmark (MQ4722) [SS00], utsådd med frøblanding av Statens vegvesen i 1995.
Bergveronika	<i>Veronica fruticans</i>	** Spredt til sjelden i midtre og indre fjellstrøk fra NB til MA sone, ut til Blåtindane (MQ1233) og Øspetind (MQ1032) i vest og til Isfjordsfjella i nord, høyest 1450 moh Benkehøsnya (MP4397) [Hagen & Holten 1976]. Noen steder på tørrberg og rasmark i Øverdalen og Marstein.
Fjellveronika	<i>Veronica alpina</i>	** Spredt til vanlig i indre og midtre fjellstrøk, fra NB til MA sone. På elvøy 190 moh i Erstadaldalen (MQ4434) og ned i rasmark i Innfjorden [ss].
Snauveronika	<i>Veronica serpyllifolia</i>	** Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Vakkerstølen (910 moh) i Ulvådalen [X61]. Opp til 700-750 moh i ytre strøk.
Tviskjeggveronika	<i>Veronica chamaedrys</i>	*** Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, fra lavlandet opp til MB/NB sone, inn til Brøstdalen og Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976], men vanligst i lavlandet i ytre og midtre strøk. 750 moh i rasmark Blåtindane V (MQ1233).
Lækjeveronika	<i>Veronica officinalis</i>	*** Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB/LA sone, inn til Brøstdalen og Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976], høyest 900 moh Mongejura, 880 moh Trollstølen (MQ3805); ytre strøk 750 moh Blåtindane V (MQ1233).
Veikveronika	<i>Veronica scutellata</i>	** Spredt til sjelden i midtre og indre dalstrøk, Isterdalen og Romsdalen (spesielt Horgheim-Alnes), fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest Brøstet [Hagen & Holten 1976], ned til Tomberg.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Bakkeveronika	<i>Veronica arvensis</i>	*** Sjelden i Øverdalen, Verma (MQ505132), Kleiva (MQ546073) og Bjønnakleiva (MQ547072) [jbj00]	
Stormarimjelle	<i>Melampyrum pratense</i>	**** Meget vanlig til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1100 moh Sandgrovbotn (MQ5418).	
Småmarimjelle	<i>Melampyrum sylvaticum</i>	*** Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 950 moh Mongevatnet (MQ4326) [X17].	
Kjertelaugnetrøst	<i>Euphrasia stricta</i>	*** Vanlig til spredt i hele Rauma, fra strandsona opp til MB/NB sone.	
Fjellaugnetrøst	<i>Euphrasia frigida</i>	** Spredt til vanlig i fjellet, fra MB til LA sone, minst til 1100-1200 moh (Grøttabotn og Pyttbua). Ned i rasmark bl.a. i Romsdalen og Innfjorden, Marstein st. I strandeng Yttervik, Skålhamn og Vågen. Var. <i>palustris</i> - myraugnetrøst bl.a. Venåssætra (MQ1331), Vikdalen, Erstadalen (MQ4433), Klungnes, Rødven og Herjemyran, typisk 200-400 moh, ned til 65 moh Selen.	
? Lyngaugnetrøst	<i>Euphrasia micrantha</i>	* Sjelden, kun to eldre funn fra Kavlifossen, 1891 og 1901 [O, leg. A.Landmark, det. E.Jørgensen].	
Småengkall	<i>Rhinanthus minor</i>	**** Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra strandsona opp til NB/LA sone, høyest 900 moh Mongejura, 750 moh ytre strøk (Blåtindane).	
Fjellengkall	<i>Rhinanthus minor</i> ssp. <i>groenlandicus</i>	* Sjelden (forekomst lite kjent), et funn Øf n.Bakkevatnet (MQ5036) [SS01].	
Myrklegg	<i>Pedicularis palustris</i>	** Spredt i lavlandet, spesielt i ytre og midtre strøk. Mulig ssp. <i>borealis</i> - nordlig myrklegg i Øverdalen [X48], høyest 720 moh Brøstdalen (MQ4803).	
Kystmyrklegg	<i>Pedicularis sylvatica</i>	** Spredt i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, 400-500 moh, høyest 550 moh Sjøf Dalesetra (MQ3948), opp til Marstein i Romsdalen [Holten 1984].	
Bleikmyrklegg	<i>Pedicularis lapponica</i>	*** Vanlig i indre og midtre fjell- og dalstrøk, fra NB til MA sone, noen steder ned i MB sone, lavest ca.250 moh på Stormyra nederst i Kvannaldalen [Hovde 1995a].	
Gullmyrklegg	<i>Pedicularis oederi</i>	** Spredt i fjellstrøk over store deler av Rauma, fra NB til MA sone, ut til Måndalsfjella i vest og Mittfjella i nord, høyest 1600 moh Trollryggen (MQ3428?) [TRH61].	
Svarttopp	<i>Bartsia alpina</i>	** Spredt til vanlig i fjell- og dalstrøk over det meste av Rauma, fra SB til LA/MA sone, 2 bleike eksemplarer Trollstigen (MQ3126) [ss].	

Blærerotfamilien

Tettegras	<i>Pinguicula vulgaris</i>	*** Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, minst til 1250 moh Horgheimsflya og Pyttbudalen.
? Gytjebærerot	<i>Utricularia intermedia</i>	* Sjelden, mulig funn i myr og damkant ved Hanekamhaug, Isterdalen (MQ3232) [SS97-98].
Sumpblærerot	<i>Utricularia stygia</i>	** Spredt til sjelden i lavlandet i midtre dalstrøk, Isterdalen (MQ3232) [TRH77, SS97] og (MQ3132) [TRH80], Selen (MQ3825-26) [SS01], Gravdevatnet i Romsdalen (MQ4820) [SS97], muligens også Brøstdalen (MQ4803) 730 moh [SS98].
Småblærerot	<i>Utricularia minor</i>	* Sjelden til spredt i ytre og midtre strøk, Slemmemyrane (MQ24) [Holten 1995, X26], Landredalen (MQ1944) [SS99], Nf Eia (MQ3630), Selen (MQ3825-26) [SS01] og Marstein (MQ3925).

Kjempefamilien

Tjønngras	<i>Littorella uniflora</i>	* Sjelden i lavlandet i ytre strøk, stor forekomst i Oravatnet [SS98] og funn i Gjerdsrvatnet [X9].
Groblad	<i>Plantago major</i>	**** Vanlig til spredt på kultur- og skrotemark i det meste av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, høyest Brøstet og Kabben (760 moh) i indre strøk og Loftskardsetra (460 moh) og Bøstølen (430 moh) i fjordstrøka.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Dunkjempe	<i>Plantago media</i>	**	Spredt i Øverdalen, inn til Kabben i Brøstdalen og ned til Foss i Romsdalen, også et funn helt nede på yt.Monge (MQ407235) [ljbj00].
Smalkjempe	<i>Plantago lanceolata</i>	***	Vanlig til spredt i ytre fjordstrøk og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Flatmark, også et funn ved Brøstet [Hagen & Holten 1976].
Strandkjempe	<i>Plantago maritima</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv. Også et funn på grus i vegkant på Flatmark [SS00].

Kaprifamilien

Linnea	<i>Linnaea borealis</i>	***	Vanlig i hele Rauma, spesielt i ytre og midtre strøk, fra lavlandet opp til NB sone, spredt inn til Brøstdalen i sør.
# Leddved	<i>Lonicera xylosteum</i>	*	Sjelden, to forvillia busker i bratt V-vendt brink med lønneskog Troa/Åndalsnes (MQ322379) [SS99].
Vivendel	<i>Lonicera periclymenum</i>	*	Sjelden i lavlandet ytre strøk, et funn i Rødven [Sæbø 1990] og muligens Hjelvika/Vågstranda [Fægri 1960].
Snøbær	<i>Symphoricarpos albus</i>	*	Sjelden, forvillia busk i vegskråning ved Rv.64, nedenfor Vollstad (MQ368390) [SS99].
Raudhyll	<i>Sambucus racemosa</i>	**	Spredt til sjelden, planta og forvillia/naturalisert i lavlandet i nedre Romsdalen, bl.a. store kratt på Åndalsnes og Devoll (kraftgate).
Svarthyll	<i>Sambucus nigra</i>	*	Sjelden forvillia, spredt planta og etterlatt i fjordstrøk og midtre dalstrøk (Dalsbygda, Flatmark), Måndalen, Innfjorden, Veblungsnes, Åndalsnes, Hen, Breivikstranda, Torvika, Gjerdset, Holmem, Rødven, Åfarnes og Mork.
Krossved	<i>Viburnum opulus</i>	**	Spredt i BN og SB sone fra ytre fjordstrøk til midtre dalstrøk, inn til Venås i Måndalen, Sæter i Romsdalen [Holten 1984], Erstadalen [Hovde 1995a] og Grøvdal i Isfjorden.

Vendelrotfamilien

Vendelrot	<i>Valeriana sambucifolia</i>	***	Vanlig i fjord- og midtre dalstrøk, fra strandsona opp til NB/LA sone, i Romsdalen opp til Brue [ljbj00] og inn i Brøstdalen, normalt til 500-600 moh, høyest 900 moh Mongejura, 830 moh Horgheimseteria (MQ4802), 800 moh n.Bakkevatnet (MQ5036) og 700 moh Blåtindane V (MQ1233).
-----------	-------------------------------	-----	---

Kardeborrefamilien

Blåknapp	<i>Succisa pratensis</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til LA sone, i Romsdalen opp til Verma, høyest 950 moh Mongevatnet (MQ4326) [X17], 880 moh Middagsfjellet (MQ4430) og 850 moh Bakkevatna (MQ5036) [ss].
Raudknapp	<i>Knautia arvensis</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Brue og Brøstet [Hagen & Holten 1976, ss].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
------	-----	-----------	-----------------------

Klokkefamilien

#	Stavklokke Toppklokke	<i>Campanula cervicaria</i> <i>Campanula glomerata</i>	* Sjelden, et funn på Åndalsnes 1955 [TRH55, X5, Fægri & Danielsen 1996]. ** Spredt til sjelden forvilla og naturalisert i veikanter og ved gårdsbruk lavlandet, bl.a. Reistad, Sæbø, Innfjorden, Isfjorden, Åndalsnes, Marstein, Monge, Sæterbø og Verma.
#	Ugrasklokke	<i>Campanula rapunculoides</i>	* Sjelden i vegkanter på Åndalsnes, Horgeheim, Marstein, Melbø og Breivikstranda, og på snuplass/tipp i Norvika. Først oppdaget forvilla på slutten av 1990-tallet. I spredning.
#	Nesleklokke Storklokke	<i>Campanula trachelium</i> <i>Campanula latifolia</i>	* Sjelden, i V-vendt vegskjæring Hamre (MQ2439) [SS00]. ** Spredt i midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, opp til ca. 400 moh, i Romsdalen til Sæterbø [Holten 1984], ut til Rødven og Måttet.
#	Fagerklokke	<i>Campanula persicifolia</i>	* Sjelden, i blomsterrik vegkant på Flatmark (MQ47-4821, utsådd med frøblanding av Statens vegvesen i 1995) [ss/jb00] og i veikant Set (MQ2431) [SS01].
	Blåklokke Botnegras	<i>Campanula rotundifolia</i> <i>Lobelia dortmanna</i>	*** Vanlig fra lavlandet opp til MA sone, høyest 1445 moh Ulvådalsfjellet [Hagen & Holten 1976]. * Sjelden til spredt i lavlandet i ytre og midtre strøk, Oravatnet, Gjerdetvatnet og i Isterdalen

Korgplantefamilien

	Gullris Tusenfryd	<i>Solidago virgaurea</i> <i>Bellis perennis</i>	*** Vanlig til meget vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MA sone, ssp. <i>minuta</i> - fjellgullris i Sjelden, forvilla noen steder i lavlandet, bl.a. i bebyggelsen på Åndalsnes [ss] og natureng i Sæbø-grenda [Fægri 1960, Bygdeboka for Voll 1979].
	Strandsjerner	<i>Aster tripolium</i>	** Spredt langs strandsona i ytre fjordstrøk, Skålhamn (MQ1044), Vågstranda (MQ1442-43), Norvika (MQ20-2140), Frisvollbukta (MQ2340) og Hamrevågen (MQ2440).
	Virginia-asters	<i>Aster novi-belgii</i>	* Sjelden forvilla, i veikant Stranda (MQ3239) [ss01]. Også andre asters hagehybrider er påvist forvilla/etterlatt noen steder.
	Bakkesjerner	<i>Erigeron acer</i> ssp. <i>acer</i>	* Sjelden til spredt i Øverdalen; Verma (MQ5113, MQ5211) [X11, SS99], Rødstøl, Brue, Brustua (MQ5408) [SS99, jbj] og Brøstet [Hagen & Holten 1976, X53].
	Fjellbakkestjerne	<i>Erigeron borealis</i>	** Spredt til sjelden i fjellet fra NB til LA sone, bl.a. Pyttbudalen, Brøstet, Øverdalen, Mongejura, Gluterholet, Trollstigen, Vikdalen, Blåtindane V (MQ1233) og øvre Mittetdalen.
	Snøbakkestjerne	<i>Erigeron uniflorus</i> ssp. <i>uniflorus</i>	** Spredt til sjelden, spesielt i midtre fjellstrøk, LA til MA sone, bl.a. Kjøsa og Middagsfjellet [Bygdeboka for Voll 1979, O51], Mongejura og Grøttabotn [Gaare 1970, SS00], Kvanndalen.
#	Hestehamp Skoggråurt	<i>Conyza canadensis</i> <i>Omalotheca sylvatica</i>	* Sjelden, flere eks. i vegkant Hensøran (MQ3739) [SS00]. ** Spredt i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til NB sone, inn til Trollstølen i Ulvådalen (880 moh) [X62], høyest ytre strøk 750 moh Blåtindane V (MQ1233).
	Setergåurt	<i>Omalotheca norvegica</i>	*** Vanlig til spredt, spesielt i midtre og indre fjell- og dalstrøk, fra MB til LA sone, nord til øvre Mittetdalen, høyest 1400 moh Hånådalen/Høgtinga [Grønningstær 1944].
	Dverggråurt Åkergråurt	<i>Omalotheca supina</i> <i>Filaginella uliginosa</i>	*** Vanlig til spredt i fjellet i hele Rauma fra NB til MA sone, ned i rasmark noen steder (bl.a. Marstein). ** Spredt i lavlandet, spesielt i midtre dalstrøk (Isterdalen og Romsdalen), høyset 270 moh Verma (MQ5113) [X11].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Kattefot	<i>Antennaria dioica</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma fra lavlandet opp til LA/MA sone, minst til 1200 moh i indre strøk.
Fjellkattefot	<i>Antennaria alpina</i>	**	Spredt til sjelden i indre og midtre fjellstrøk, fra LA til HA sone, høyest 1410 moh Borga (MQ5007) [Hagen & Holten 1976] og 1400 moh Finnan [O44]. I alle fall nord til Mongevatn (MQ4326) 950 moh [X17] og Fleskehøin NØ (MQ4727) 1080 moh [SS00].
Solisikke	<i>Helianthus annuus</i>	*	Sjelden, forvilla i vegkant Innfjorden og på avfallstipp og skrotemark Øran V og Kammen, Åndalsnes.
Gul gåseblom	<i>Anthemis tinctoria</i>	*	Sjelden, men i spredning. Stor bestand langs veikant på Flatmark (MQ4622-4821), utsådd med frøblanding av Statens vegvesen i 1995 [TRH96, SS97]. I privat veikant Isfjorden (MQ387392, utsådd sammen med prestekrage og engknoppurt). Spredt på jernbaneområdet Øran, Åndalsnes [SS00], 1 eks i veikant v/Midtbø, Mittet (MQ3352) 2000.
Ryllik	<i>Achillea millefolium</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra strandsona opp til NB sone, inn til Trollstølen i Ulvådalen (MQ3805) 880 moh [X62].
Nyseryllik	<i>Achillea ptarmica</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 780 moh Furuholen [X59].
Strandbalderbrå	<i>Matricaria maritima</i>	**	Spredt langs strandsona i fjordstrøka, bl.a. på Åndalsnes, men også et funn som ugras på Brøstet [Hagen & Holten 1976].
Ugrasbalderbrå	<i>Matricaria perforata</i>	**	Spredt i lavlandet, i fjord- og midtre dalstrøk, opp til Verma.
Tunbalderbrå	<i>Chamomilla suaveolens</i>	**	Spredt til vanlig i veikanter og på kultur- og skrotemark i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til MB sone.
Reinfann	<i>Tanacetum vulgare</i>	**	Spredt i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk, bl.a. Isterdalen, Romsdalen opp til Kleiva og Isfjorden. Venåssetra 390 moh.
? Matrem	<i>Tanacetum parthenium</i>	*	Sjelden, forvilla i hekk på Åndalsnes [SS99].
Prestekrage	<i>Leucanthemum vulgare</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, høyest 720 moh Brøstet [Hagen & Holten 1976, ss].
Burot	<i>Artemisia vulgaris</i>	**	Spredt langs veikanter og på skrotemark i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, i Romsdalen opp til Øverdalen. Ikke særlig utbredt eller vanlig art i Rauma.
Hestehov	<i>Tussilago farfara</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone. Flere steder ved bergrota øverst i rasmark, høyest 750 moh Blåtindane V (MQ1233).
Solblom	<i>Arnica montana</i>	*	Sjelden, bare i eng/beitemark på Venås [X2, Bygdeboka for Voll 1979, O51, SS99].
Åkersvineblom	<i>Senecio vulgaris</i>	**	Spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk, opp til Verma i Romsdalen.
Klustersvineblom	<i>Senecio viscosus</i>	**	Spredt til sjelden i veikanter og på skrotemark i lavlandet, spesielt i fjordstrøka [Hultén 1971, X4, O51, ss], Marstein [ss].
# Grisesvineblom	<i>Senecio nemorensis ssp. fuchsii</i>	*	Sjelden, tilfeldig kulturspredt forekomst, liten bestand i vei/skogkant ved rasteplassen på Horgheimseia (MQ3629) [SS99].
Småborre	<i>Arctium minus</i>	*	Sjelden til spredt, et par funn mellom Marstein og Foss [X44, X46, SS00], Devoll og Åk (MQ3434), Åndalsnes (MQ3336), Kvithammaren/Vikdalen (stor bestand MQ2730) [SS01], Norviklia (MQ2040) [SS99].
Fjellistel	<i>Saussurea alpina</i>	**	Spredt til vanlig, spesielt i indre og midtre fjell- og dalstrøk, fra MB til MA sone, noen steder også ned i lavlandet.
Krusetistel	<i>Carduus crispus</i>	*	Sjelden til spredt, funn bl.a. Åndalsnes, Verma og Brustua (MQ5408) [ss].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Vegttistel	<i>Cirsium vulgare</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet i fjordstrøka, bl.a. Brudeskar, Vikdalen (300 moh), Hovde, Veblungsnes, Åndalsnes, Torvika, Straume, Norvika og Ottestad; i Romsdalen sjelden opp til Verma (320 moh).
Myrtistel	<i>Cirsium palustre</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, spesielt i ytre og midtre deler, fra lavlandet opp til MB sone, høyest 520 moh Månasætra (MQ5012) [Korsmo & Svalastog 1997] og 450 moh Bøstølen [X76].
Kvitbladtistel	<i>Cirsium helenioides</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1170 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, Åkertistel
Åkertistel	<i>Cirsium arvense</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk, Voll [X3], Åndalsnes, Horgheim, Øverdalen [X48], Vollstad (MQ3639) og Torvika (MQ2637).
Engknoppurt	<i>Centaurea jacea</i>	*	Sjelden, i veikant Flatmark (MQ4622-482), utsådd med frøblanding av Statens vegvesen i 1995) [SS99, jbj00], utsådd i veikant Hen (MQ3839) 1999, muligens et eldre funn på Hen [Hultén 1971].
Honningknoppurt	<i>Centaurea montana</i>	*	Sjelden, forvilla i veikanter på Åndalsnes [SS00], Romsdalshorn (MQ3632) [SS99] og Hatlen (MQ3839).
# Flekkgrisøyre	<i>Hypochoeris maculata</i>	*	Sjelden, i tørrbakke med engnellik ved Brustua [MQ5408] [SS99/00].
Kystgrisøyre	<i>Hypochoeris radicata</i>	*	Sjelden, spredt i veikanter langs Rv.64 i Nesstranda (MQ3438) [SS00] og Breivikstranda (MQ33-3439) [ss01].
Følblom	<i>Leontodon autumnalis</i>	***	Vanlig i store deler av Rauma, fra strandsona opp til LA sone, høyest 1200 moh Horgheimsflya, 1150 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12]. Var. <i>taraxaci</i> - fjellfjølblom bl.a. i Kvanndalen.
Åkerdylle	<i>Sonchus arvensis</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma, samt noen steder på dyrka mark i lavlandet bl.a. på Sogge og Hanekamhaug.
Stivdylle	<i>Sonchus asper</i>	*	Sjeldent ugras, funn på grådstipp Sogge (MQ3433) [ss98], veikant Halså (MQ3533) [ss01] og i veikant Øf Torvika (MQ2838) [SS00].
Haremat	<i>Lapsana communis</i>	**	Spredt til sjelden i lavlandet i fjord og midtre dalstrøk, bl.a. Brudeskar, Innfjorden, Griselia, Isterdalen, Romsdalen opp til Marstein, Breivikstranda, Klungnes, Norviklia, Lerheimsreiten, Rødven.
Sumphaukeskjegg	<i>Crepis paludosa</i>	***	Vanlig til spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest ca.750 moh i fuktig rasmark Skrokkenfjellet, opp til Rødstøsetrene i Øverdalen (600 moh).
Takhaukeskjegg	<i>Crepis tectorum</i>	*	Sjelden til spredt i Øverdalen, Brue (MQ50) [Holten 1984], Brustua (MQ5408) og Verma (MQ5112-13) [SS98].
Turt	<i>Cicerbita alpina</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma fra SB til LA sone, spesielt i midtre fjell- og dalstrøk, opp til 1130 moh i Grøttabotn og indre fjellstrøk. Stor bestand i gråorskog Erstadalen.
Skogsalat	<i>Mycelis muralis</i>	**	Spredt i lavlandet i fjord- og dalstrøk over det meste av Rauma, opp til ca.300 moh, til Verma i Romsdalen [Holten 1984, ss, jbj].
Sandløvetann	<i>Taraxacum erythrosperma</i>	*	Sjelden, funn i tørreng Bjønnakleiva (MQ5407) [SS00] og Kabben (MQ4702) [SS01].
Atlanterhavsløvetann	<i>Taraxacum spectabilia</i>	**	Spredt til sjelden (lite kjent), funn i Lunds fjellet (MQ1542) 100 moh [SS99], Daurskarfonna, Innfjorden (MQ2426) 350 moh og øv.Mittetdalen 700 moh.
Fjell-løvetann	<i>Taraxacum croceum coll.</i>	***	Vanlig til spredt i midtre og indre fjellstrøk, fra NB til LA sone, opp til 1200 moh i Grøttabotn (MQ4927) [X12, SS] og 1300 moh Horgheimsflya [ss].
Ugrasløvetann	<i>Taraxacum ruderale</i>	***	Vanlig til meget vanlig i lavlandet hele Rauma, høyest 750 moh Brøstet.
Hårsvæve	<i>Hieracium pilosella</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk, spesielt i Romsdalen fra Åndalsnes til Kleiva, inn til Kabben i Brøstdalen.
# Gaffelsvæve	<i>Hieracium peteranum</i>	*	Sjelden, ett eldre funn i seterregionen Vermedalen [Hultén 1971, Lid & Lid 1994, Jordal & Gaarder 1998] og nytt funn i tørr veikant ved Bakken/Landre, Rødven (MQ20-2144) [SS01, det. A.Garthe].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Aurikkelsvæve	<i>Hieracium lactucella</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 850 moh Tunga (MQ4401) og 770 moh Stavemstølen (MQ4814), i ytre strøk 450 moh Røsta (MQ1623) og Randsetfjellet (MQ1945).
Svenskesvæve	<i>Hieracium suecicum</i>	*	Sjelden, spredte funn i indre strøk, Kors (MQ4023) og Vermedalssætran (MQ4714) [Jordal & Gaarder 1998], Stavemstølen (MQ4814) [O97] og Kleiva (MQ5407) [bj00].
# Setersvæve	<i>Hieracium scandinavicum</i>	*	Sjelden, funn ved Sæterbø (MQ5016) [SS97] og Rødstølsetrene (MQ5310) [O97].
Hagesvæve	<i>Hieracium aurantiacum ssp. aurantiacum</i>	*	Sjelden rød svæve, i veikant Flatmark (MQ4821, utsådd med frøblanding av Statens vegvesen i 1995) [bj00, SS01, det. A. Garthe].
? Kvastsvæve	<i>Hieracium vacillans</i> <i>Hieracium cf. glomeratum</i>	*	Sjelden, Brustua (MQ5408) [SS99], Raudstølsetrene (MQ5310) [SS01, det. A. Garthe].
Skjermesvæve	<i>Hieracium umbellatum</i>	***	Vanlig i lavlandet i store deler av Rauma, spesielt i midtre fjord- og dalstrøk.
? Bladsvæver	<i>Hieracium foliosum</i>	**	Spredt til sjelden (lite kjent), arter trolig tilhørende denne gruppa i Dauskarfonna i Innfjorden, Høgfonna på Marstein (MQ4326) [SS99], Loftdalen (MQ4937) og Breivikstranda (MQ3439).
? Stivsvæver	<i>Hieracium rigida</i>	**	Spredt til sjelden (lite kjent), Åndalsnes (MQ3336), Sogge, Brustua (MQ5308), Liabygda (MQ3937).
Bergsvæver	<i>Hieracium oreadea</i>	**	Spredt i deler av Rauma (lite kjent), ofte i blokkur, Vikdalen, Marstein, Monge, Flatmark, Brustua og Isfjorden. Trolig primært <i>H. schmidtii</i> ; <i>H. sommerfeltii</i> på Hole [ss].
Salatsvæver	<i>Hieracium prenanthoidea</i>	**	Spredt til sjelden bl.a. i Romsdalen, Åndalsnes, Sf Fiva, Hole, Horgheim og Gravdehaug.
Dovresvæver	<i>Hieracium alpestria</i>	*	Sjelden (utbredelse lite kjent), Kors (MQ4023) (<i>H. epimedium coll.</i> SS01, det. A. Garthe), Skrokkenfjellet V 700 moh (MQ3948) [SS00].
Fjellsvæver	<i>Hieracium alpina</i>	***	Vanlig i fjellet i indre og midtre deler av Rauma, fra NB til LA sone, minst 1200 moh i Grøttabotn, 1210 moh Horgheimsflya.
? Svartsvæver	<i>Hieracium nigrescentia</i>	*	Sjelden i fjellet (utbredelse lite kjent), mulig funn Blåtindane V (MQ1233) og Grøttabotn (MQ4927).
Skogsvæver	<i>Hieracium sylvatica</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk i hele Rauma, spredt i LA sone i fjellet.
Beitesvæver	<i>Hieracium vulgata</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet (lite kjent), Venås, Åndalsnes [X23], Åk, Venje [X51], Marstein, Sæterbø [X24], Brue, Grøvdalen, Klungnes, Skredå [X80], Mittredalen..
? Blåsvæver	<i>Hieracium caesia</i>	*	Sjelden, (lite kjent) mulig funn på Vågstranda (MQ1442), i rasmark Gråfonna (MQ2325) Innfjorden, og i Dalsbygda (MQ4335). Trolig primært <i>H. ramosum</i> .

Sivblomfamilien

Sivblom
Scheuchzeria palustris

** Spredt til sjelden i deler av Rauma, fra lavlandet opp til MB sone, Slemmemyrane-Herjemyrane, Volladalen, Isterdalen og nedre Vermedalen (MQ4913) 700 moh .

Sauløkfamilien

Fjøresaulauk
Myrsaulauk
Triglochin maritima
Triglochin palustris

*** Vanlig til meget vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
** Spredt i fjord- og dalstrøk, fra strandsona opp til MB/NB sone, spesielt i ytre og midtre deler, inn til Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Tjønnaksfamilien			
Vanleg tjønnaks	<i>Potamogeton natans</i>	**	Spredt til sjelden i deler av Rauma, Gjerdsrvatnet, Isterdalen (MQ3232, MQ3130), Romsdalshorn, Marstein (MQ3925), Horgheimsetermoen [Holten 1984], v/Isa (MQ4339) og Stormyra/Klungnes (MQ2537).
Kysttjønnaks	<i>Potamogeton polygonifolius</i>	*	Sjelden i ytre fjordstrøka, Stormyra/Klungnes (MQ2537) [SS01], Vf Oravatnet (MQ2339) [SS98]; Eid [Hultén 1971, Fægri 1960], muligens også Vågstranda [Hultén 1971].
Rusttjønnaks	<i>Potamogeton alpinus</i>	*	Sjelden, Isterdalen (MQ3232) [Sæther 1982], i kroksjø og Rauma elv ved Horgheim (MQ3826, MQ3627) [SS99, SS01].
Småttjønnaks	<i>Potamogeton berchtoldii</i>	*	Sjelden, et funn i Isterdalen (MQ3232) [Sæther 1982].
Småhavgras	<i>Ruppia maritima</i>	*	Sjelden, men god bestand i sørenden av Vågen (MQ14-1541).
Ålegrasfamilien			
Ålegras	<i>Zostera marina</i>	**	Spredt i fjordstrøka, Vågen [SS00], Vollabukta, ved Åndalsnes, Breivika, Hamrevågen, Frisvollbukta [X38, TRH84] og Åfarnes.
Piggknoppfamilien			
Fjellpiggknopp	<i>Sparganium hyperboreum</i>	**	Spredt til sjelden i fjellstrøka fra MB til NB sone, øvre Måndalen [X1], Brøstdalen (MQ4803) [Hagen & Holten 1976, ss], Slemmemyrane [X26], Myrsetetra-Litlevatnet (MQ25-2647) [SS00]; også funn 20 moh i Isterdalen (MQ3130) [SS00] og 160 moh i Sørredalen (MQ4839) [SS01].
Småpiggknopp	<i>Sparganium natans</i>	**	Spredt til sjelden noen steder i lavlandet, Voll og Hovdemyrane [X3, O51], Isterdalen (MQ3232) [Sæther 1982, ss], Veblungsnes [O09], Marstein (MQ3925), Selen (MQ3826), Langodden (MQ3825), Skiri (MQ4422) og Fekjavatnet (MQ4722).
Flotgras	<i>Sparganium angustifolium</i>	**	Spredt i deler av Rauma fra lavlandet opp til NB sone, bl.a. Måndalen [X2], Demmedalsvatnet, Gjerdsrvatnet, Oravatnet, Isterdalen, Romsdalen og Horgheimsetermoen [Holten 1984].
#? Nystepiggknopp	<i>Sparganium glomeratum</i>	*	Sjelden, et mulig funn i "Mækjå" Innfjordsdalen (MQ2327) [Bygdeboka for Voll 1979].
Andematfamilien			
Andemat	<i>Lenna minor</i>	*	Sjelden i lavlandet, Sogge (MQ3333-34) og liren pytt i Troa/Åndalsnes (MQ322379) [SS00] (rest av gammel lokalitet).
Firbladfamilien			
Firblad	<i>Paris quadrifolia</i>	**	Spredt til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, høyest 800 moh i Brøstdalen [Hagen & Holten 1976].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Giftliljefamilien			
Rome	<i>Narthecium ossifragum</i>	***	Vanlig i ytre og midtre strøk, fra lavlandet opp til NB sone, spesielt i høydebeltet 200-600 moh, høyest 1200 moh Breitind (MQ3625) [TRH83], i sør til Vermedalen (700-900 moh), Orneberget (MQ5509) 860 moh og Furuholen (MQ48-4906) 800 moh [Hagen & Holten 1976, TRH75].
Bjønnebrodd	<i>Tofteldia pusilla</i>	**	Spredd i store deler av Rauma fra SB til LA sone, vanligst >200 moh i midtre og indre strøk, opp til minst 1250 moh flere steder i indre og midtre fjellstrøk.
Liljefamilien			
Gullstjerne	<i>Gagea lutea</i>	**	Spredd til sjelden i lavlandet i midtre dalstrøk, spesielt i nedre deler av Romsdalen og Isterdalen, ellers Marstein [Holten 1984] og Verma ca.240 moh [SS, TRH99].
Sverdliljefamilien			
Sverdlilje	<i>Iris pseudacorus</i>	**	Spredd til sjelden i lavlandet, midtre dalstrøk og langs strandsona i fjordstrøka (Hensørsan, Breivika, Frisvollbukta og Holm), opp til Sogge og Hole langs Rauma elv. Meget stor bestand (2 daa) i gråor-sumpslogen "Mækjå" i Innfjordsdalen (MQ2327).
Laukfamilien			
Vill-lauk	<i>Allium oleraceum</i>	*	Sjelden i indre og midtre dalstrøk, Sjugurgarden og Brøstet (MQ5104) [Hagen & Holten 1976, TRH75, SS00], Tunga seter (MQ4401) 860 moh [ss], u/Kvithammaren, Vikdalen (MQ2730) [SS01], visstnok også andre steder i brattliene på østsida av Innfjorden [Bygdeboka for Voll 1979].
Graslauk	<i>Allium schoenoprasum</i>	*	Sjelden, forvilla bl.a. i veigrøft Øf Grøttørbrua, Åndalsnes (ss00).
? Ramslauk	<i>Allium ursinum</i>	*	Sjelden, muligens i nedre deler av Romsdalen og Måndalen [Hultén 1971].
Påskeliljefamilien			
Snøklukke	<i>Galanthus nivalis</i>	*	Sjelden, forvilla fra hager bl.a. på avfallstipper o.l. Åndalsnes, Høljenes, Hen, Innfjorden.
Konvallfamilien			
Kantkonvall	<i>Polygonatum odoratum</i>	**	Spredd til sjelden i lavlandet, Romsdalen opp til Sæterbø, Moanebba [SS00], Unjemslia [SS99], Hovdekollen [Bygdeboka for Voll 1979, O51, SS98] og Skredå (MQ1843) [X80].
Kjempekonvall	<i>Polygonatum multiflorum x odoratum</i>	*	Sjelden, forvilla fra hager ved avfallstipper, Åndalsnes og Horgheim (ss00).
Kranskonvall	<i>Polygonatum verticillatum</i>	**	Spredd i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB/LA sone, høyest 1050 moh Pyttbudalen [Hagen & Holten 1976] og 600 moh Gluterbenken [X50, ss].
Maiblom	<i>Maianthemum bifolium</i>	***	Vanlig fra lavlandet opp til NB sone, høyest 800 moh Brøstdalen og n.Bakkevatnet (LA sone).

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Liljekonvall	<i>Convallaria majalis</i>	**	Spredt til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB/LA sone, i Brøstdalen og Ulvådalen opp til 1100 moh [Hagen & Holten 1976].
Marihandfamilien			
Vårmarrihand	<i>Orchis mascula</i>	*	Sjelden til spredt i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, Skredå (MQ1843) [X80], Norviklia [X79], Hovdekollen [Lid 1952, Fægri 1960, O51], Åndalsnes-Mjølvå [Holten 1984, Fægri 1960, X40, ss], Erstadalen [ref i BG].
Engmarrihand	<i>Dactylorhiza incarnata</i>	*	Sjelden til spredt i fjord- og midtre dalstrøk fra lavlandet opp til MB sone, Åndalsnes (tidligere), v/Holmshaugen 420 moh, Mittedalen (stor forekomst 350-500 moh) [SS97/00], og muligens Voll [Hultén 1971].
Flekkmarrihand	<i>Dactylorhiza maculata</i>	***	Vanlig fra lavlandet opp til NB sone, i sør inn til Kabben, 900 moh ved Bakkevatna (LA sone).
Skogmarrihand	<i>Dactylorhiza fuchsii</i>	**	Spredt i midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, opp til Bjønnakleiva og inn til Brøstdalen og Tunga i sør [X60].
Grønkurle	<i>Coeloglossum viride</i>	**	Spredt i midtre og indre fjellstrøk, fra MB til LA sone, høyest 1250 moh Horgheimsflya. Relativt vanlig i Isfjordsfjella, Grøttabotn og i Horgheimseterlia (Brøstdalen).
Nattfiol	<i>Platanthera bifolia</i>	**	Spredt i midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, til Sæterbø i Romsdalen. Noen steder også i LA sone, høyest 900 moh Mongejura (MQ4224) og 860 moh Middagsfjellet (MQ4431).
Grov nattfiol	<i>Platanthera chlorantha</i>	**	Spredt i lavlandet spesielt i fjordstrøka, inn til Venås i Måndalen og Grøvdal i Isfjorden. Opp til ca. 300 moh. Ikke påvist i Isterdalen eller Romsdalen.
Kvitkurle	<i>Leucorchis albida ssp. albida</i>	**	Spredt til sjelden i midtre deler av Rauma [Jordal & Gaarder 1998], Månvassætra (MQ1230) [BG44, X2], Trollstigen [bj00], Mongejura 900 moh [X15, TRH67], Mongevatn (MQ4226) 950 moh [X17, TRH67], Gravdehaug (MQ4819) [SS01], muligens også Fossafjell og Øverdalen [X48, X49], Grøttabotn (MQ4927) [SS00], Erstadalen [BG61, X7, X50], Sørredalen (MQ4838) [bj00], Loftdalen (MQ4937), Bakkevatna (MQ4935-36, MQ5036, MQ5135) [SS01].
Fjellkvitkurle	<i>Leucorchis albida ssp. straminea</i>	**	Sjelden til spredt i midtre fjellstrøk, i NB og LA sone, bl.a. Kjøsa (MQ1329) [Bygdeboka for Voll 1979, Gjærevoll 1990, X1, O51, SS99], Grøntinden (MQ13) [O51], Daurskarfonna (MQ2426), Anesdalen [ss], Fossafjellet [Holten 1984], Saufonnolet/vatnet (MQ4431-4530) [SS99], trolig også Gluterbenken (MQ4632) [X50]. Noen av disse kan muligens være <i>ssp. albida</i> .
Brudespore	<i>Gymnadenia conopsea</i>	**	Spredt i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1170 moh Grøttabotn (MQ4927) [X12, ss], 900-1000 moh flere steder i indre og midtre fjellstrøk. Sjelden i natureng, men tallrik i slåttemark på Gravdehaug.
# Kvit skogfrue	<i>Cephalanthera longifolia</i>	*	Sjelden, bare i Unjemslia [Lid 1963, Gjærevoll 1977, Elven m.fl. 1996, BG61, TRH62, ss99]. Arten er fredet!
Breiflangre	<i>Epipactis helleborine</i>	**	Spredt til sjelden i midtre fjord- og dalstrøk, i BN og SB sone opp til ca. 300 moh, Hovdekollen [X3, O51, SS98], Griselia [SS99], Vikdalen (MQ2830), Åndalsnes-Mjølvå [Holten 1984, X5, X23, X40, O49/74, SS99], Horgheim, Kors og Monge [Holten 1984, SS01], Moanebba (MQ4237), Unjemslia [TRH62, SS], Grøvdalen (MQ4439), Breivikstranda (MQ3239), Torvikeidet, Hausdalen (MQ2537) [bj00] og Norviklia [X79].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Raudflangre	<i>Epipactis atrorubens</i>		* Sjelden, to funn i Romsdalen, Skiri og Sæterbø [Holten 1984].
Stortviblad	<i>Listera ovata</i>		* Sjelden i BN og SB sone, Mork (MQ2951), Ottestad/Rødven (MQ2146) [SS00] og Unjemslia (MQ42-4339) 260 moh. [ss].
Småtviblad	<i>Listera cordata</i>		** Spredt til sjelden i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976], sjelden i LA sone (Gluterholet, Sauformholet, Bakkevatna, Skrokkenfjellet), høyest 1150 moh Sandgrovbøtn (MQ5417).
Fuglereir	<i>Neottia nidus-avis</i>		* Meget sjelden, et funn ved Lerheim [bjj/ss01].
Knerot	<i>Goodyera repens</i>		** Spredt i midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, bl.a. i Romsdalen fra Åndalsnes til Verma (MQ5111) [bjj], Voll [Hultén 1971] og Ora (MQ2338) [ss98].
Korallrot	<i>Corallorhiza trifida</i>		** Spredt til sjelden i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, høyest 860 moh Pyttbudalen (MQ4401) [TRH75] og 800 moh ved Pyttåa (MQ4501) [ss96], i nord 600 moh Vf Skrokkenfjellet.
Myggblom	<i>Hammarbya paludosa</i>		* Sjelden, et funn ved foten av Romsdalshornet [Holten 1984, TRH83, ss99/00].
Sivfamilien			
Knappsiv	<i>Juncus conglomeratus</i>		** Spredt i lavlandet rundt om i fjordstrøka, inn til Innfjorden, Åndalsnes og Isterdalen (MQ3130) [X29].
Lyssiv	<i>Juncus effusus</i>		** Spredt i lavlandet, i fjord- og midtre dalstrøk, inn til Bøsætra i Isterdalen [Sæther 1982, SS], Dalsbygda i Isfjorden og Kylling i Romsdalen (310 moh), høyest 400 moh Randsetfjellet (MQ1945).
Trådsiv	<i>Juncus filiformis</i>		*** Vanlig til spredt i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1085 moh st. Sandgrovvatnet (MQ51) [X19] og 910 moh Langvatnet (MQ4216) [Hagen & Holten 1976].
Heisiv	<i>Juncus squarrosus</i>		** Spredt i ytre strøk og noen steder i midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, hyppigst i seterregionen 300-600 moh. Inn til Isterdalen [Sæther 1982].
Rabbesiv	<i>Juncus trifidus</i>		**** Meget vanlig til vanlig i fjellet hele Rauma, fra NB til MA sone, ned i rasmark i lavlandet noen steder.
Saltsiv	<i>Juncus gerardii</i>		*** Vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
Paddesiv	<i>Juncus bufonius ssp. bufonius</i>		** Spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, spesielt i ytre strøk, opp til Brøstdalen i sør og Røsta (MQ1623) 450 moh i nord.
Froskesiv	<i>Juncus bufonius ssp. ranarius</i>		* Sjelden langs strandsona i ytre fjordstrøk, Frisvollbukta [X38].
Krypsiv	<i>Juncus supinus ssp. supinus</i>		*** Vanlig til spredt i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, minst opp til Gravdehaug i Romsdalen. Vassform vanlig flere steder, bl.a. stor forekomst i Demmedalsvatnet.
Dysiv	<i>Juncus supinus ssp. nigrifellus</i>		** Spredt i fjordstrøka, bl.a. Reistad, Vågen [Korsmo & Svalastog 1997], Måndalen [Fægri 1960], Isa v/Svartli, Mittet.
Skogsiv	<i>Juncus alpinoarticulatus</i>		** Spredt til vanlig i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til NB sone. Forekomster i Vermedalen, Brøstdalen og Ulvådalen trolig ssp. <i>alpestris</i> - nordlig skogsiv.
Ryllisiv	<i>Juncus articulatus</i>		** Spredt i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, spesielt i ytre strøk, opp til 600 moh i Øverdalen.
Kastanjesiv	<i>Juncus castaneus</i>		* Sjelden til spredt i indre og midtre fjellstrøk fra NB til LA sone, Brøstkampen (MQ5206) ca.1000 moh [Hagen & Holten 1976, Elven m.fl. 1996, TRH75], ovenfor Sæterhjell (MQ4916) [Elven m.fl. 1996], Finnan [O44], Setnesfjellet [O1892], Kvanndalen (MQ4232) [SS99], Blåtindane V (MQ1233) og Skrokkenfjellet V (MQ3948) [SS00].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
# Nykkesiv	<i>Juncus stygius</i>	*	Sjelden, men med til dels gode bestander på Herjemyrane (MQ2647-48) [SS00, Holten 1995].
Trillingsiv	<i>Juncus triglumis</i>	**	Spredt til sjelden i midtre fjellstrøk, fra NB til LA sone, Blåtindane V (MQ1233) [SS00], øvre Volladalen [X1, O51], Trollstigen (MQ3126) [SS97, O68], Kvanndalen (MQ4232) [SS99], Gluterholet (MQ4632) [X50], ø. Mittetdalen [X27], høyest 1200 moh Grøttabotn (MQ4927) [SS00].
Tvillingsiv	<i>Juncus biglumis</i>	**	Spredt til sjelden i indre fjellstrøk på begge sider av Romsdalen, i LA og MA sone, høyest 1500 moh Borga [Hagen & Holten 1976], nord til Saufonnolet (MQ4431).
Hårfrytle	<i>Luzula pilosa</i>	***	Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone.
Storfrytle	<i>Luzula sylvatica</i>	****	Vanlig i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone (300-450 moh), inn til Loftdalen (MQ4937), Erstadalen [Hovde 1995a] og Kors (MQ4023), også et funn 520 moh ved Månasætra i Vermedalen (MQ5012) [Korsmo & Svalastog 1997].
Ex Kvifrytle	<i>Luzula luzuloides</i>	(*)	Sjelden, et funn på Åndalsnes (MQ3238) [TRH47], sannsynligvis kulturspredd, nå trolig utgått.
Buefrytle	<i>Luzula arcuata ssp. arcuata</i>	**	Spredt i indre fjellstrøk fra LA til MA sone, minst nord til Fleskehøin (MQ4727) [X14] og ut til Vermedalen [X47].
Vardefrytle	<i>Luzula arcuata ssp. confusa</i>	**	Spredt til sjelden i høyfjellet indre strøk, fra LA til HA sone, NV til Stegfjellet [O44/51] og Måndalsfjella [X1].
Aksfrytle	<i>Luzula spicata</i>	**	Spredt til vanlig i fjellet, spesielt i midtre og indre strøk, fra MB/NB til MA sone, ned i rasmark i Innfjorden og Romsdalen, samt Marstein stasjon.
Markfrytle	<i>Luzula campestris</i>	*	Sjelden til spredt i lavlandet i fjordstrøka, Rødven, Vågstranda, Hen og Åndalsnes, [Hultén 1971, Fægri 1960, SS], muligens også nedre Vermedal [Korsmo & Svalastog 1997].
Engfrytle	<i>Luzula multiflora ssp. multiflora</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MB/NB sone, i Romsdalen opp til Brue og inn til Brøstdalen/Tunga [Hagen & Holten 1976, X60, ss].
Seterfrytle	<i>Luzula multiflora ssp. frigida</i>	**	Spredt i midtre og indre fjellstrøk fra NB til MA sone, bl.a. Måndalsfjella, øvre Mittetdalen, Fleskehøin NØ (MQ4727), Trollstigen, Brøstdalen og Ulvådalen, muligens ned til Verma [X11].
Myrfrytle	<i>Luzula sudetica</i>	**	Spredt spesielt i midtre og indre strøk, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1150 moh Sandgrovbotn (MQ5417), vest til Måndalen og nord til Herjemyran.

Storrfamilien

Torvull	<i>Eriophorum vaginatum</i>	***	Vanlig i hele Rauma, spesielt i ytre og midtre strøk, fra lavlandet opp til LA sone, 950 moh Mongevatn, 1200 moh Horgheimsflya.
Snøull	<i>Eriophorum scheuchzeri</i>	**	Spredt i indre fjellstrøk fra NB til MA sone, Ulvådalen, Pyttbua, Horgheimsflya, Fossafjellet, Sandgrovbotn, Bakkevatna, Vermedalen, Stegfjellet og ut til Måndalsfjella i vest [X1]. Også ett funn i lavlandet ved Rauma elv Øf Skjervebrua 60 moh (MQ3627) [SS01].
Duskull	<i>Eriophorum angustifolium</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MA sone.
Breull	<i>Eriophorum latifolium</i>	**	Spredt til sjelden fra lavlandet opp til MB sone, bl.a. Øverdalen (MQ5309) 580 moh [Holten 1984, TRH82], Selen (MQ3825-26) [Holten 1984, jbj], Marstein (MQ3925), Liabygda (MQ3937), Erstadalen (MQ4433), Kavli (MQ3939), Rødven (MQ2044), Herjemyran (mye langs nordhellinga ca.350 moh), Mork (MQ2951) og Mittetdalen (på flere småmyrer 200-450 moh).

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Småbjønnskjegg	<i>Trichophorum cespitosum</i>	***	Vanlig til meget vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest ca. 1250 moh Horgheimsflya og Pyttbua [X21] og 1150 moh Grøttabotn.
Storbjønnskjegg	<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>germanicum</i>	**	Spredd i lavlandet i ytre og midtre strøk, opp til MB sone, bl.a. Mittetdalen, Herjemyrane-Slemmemyrane, Rødven, Torvika, Ljøsådalen, Isfjorden, Erstadalen, Isterdalen, Eia N og Måndalen. Høyest 540 moh Øf Stavvatnet (MQ1233).
Sveltull	<i>Trichophorum alpinum</i>	**	Spredd i indre og midtre dal- og fjellstrøk, fra SB/MB til NB sone, høyest 900 moh Pyttbudalen (MP4399) [Hagen & Holten 1976], vest til Bøstølen [Bygdeboka for Voll 1979], nord til Mittetdalen.
Nålesivaks	<i>Eleocharis acicularis</i>	*	Sjelden, men spredd på leirebotn langs deler av Rauma elv: Istra-utløpet (MQ3335), elvekrok Øf Skjervebrua (MQ3627), evjebotn Lyingheimsgerdet, Horgheim og Myrabø (MQ3826) [SS01, O48], Marstein (MQ3924) [SS00/01] og Skiri (MQ4422) [SS01].
Småshivaks	<i>Eleocharis quinqueflora</i>	**	Spredd langs strandsona i hele Rauma, langs Rauma elv opp til Devoll, dessuten på rikmyr Selen (MQ3825-26) [Holten 1984], Horgheimsetermoen (MQ4904) 720 moh [Hagen & Holten 1976] og Mittetdalen (MQ3649) [bjj/SS00].
Fjøresivaks	<i>Eleocharis uniglumis</i>	***	Vanlig langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
Mjuksivaks	<i>Eleocharis mamillata</i>	*	Sjelden i lavlandet i midtre deler, Hanekamhaug (MQ3232) [Sæther 1982], Veblungnes (MQ3136), Hole (MQ3632) og Horgheim (MQ3826) [SS99].
Rustsivaks	<i>Blysmus rufus</i>	**	Spredd langs strandsona i hele Rauma, opp til utløpet av Istra langs Rauma elv.
Skogsivaks	<i>Scirpus sylvaticus</i>	*	Sjelden i lavlandet i midtre dalstrøk, "Mækjå" (MQ2327) [Bygdeboka for Voll 1979, BG76, SS01] og elvekant ved Bø (MQ2529) i Innfjordsdalen [SS], Veblungnes (MQ3136) [SS01], nedre Isterdal (MQ3234) [SS00] og Horgheim (MQ3827) [Holten 1984, Fægri & Danielsen 1996, X41, TRH83].
Sjøshivaks	<i>Schoenoplectus lacustris</i>	*	Sjelden, et funn Gjerdsrvatnet (MQ2638) [X9, BG61, ss].
Kvitmyrak	<i>Rhynchospora alba</i>	**	Spredd i lavlandet i midtre fjord- og dalstrøk, bl.a. Måndalen, Vikdalen, Isterdalen, Horgheim, Selen, Marstein, Torvika og Mittetdalen.
Brunnmyrak	<i>Rhynchospora fusca</i>	*	Sjelden, Stormyra/Klungnes (MQ2537) [bjj00, SS01] og muligens et par eldre funn i Grytten og Eid (v/Gjerdsrvatnet) [Hultén 1971, Blytt 1861].
Loppestorr	<i>Carex pulicaris</i>	**	Spredd til sjelden i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, bl.a. Lunds fjellet, Måndalen, Hovdekollen, Norafjellet (MQ3433) [TRH83], Åndalsnes, Rønningen (MQ3726) [ss01], Selen (MQ3826) [Holten 1984, TRH83], Liabygda (MQ3937), Unjemslia, Torvika (MQ2637), Rødven (MQ19-2044) 340 moh og Mittetdalen ca. 300 moh.
Sveltstorr	<i>Carex pauciflora</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, inn til Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976].
Bergstorr	<i>Carex rupestris</i>	**	Spredd til sjelden i indre og midtre fjellstrøk fra NB til HA sone, ut til Kjøsa (MQ1329) i vest og øvre Mittetdalen i nord [X27], høyest 1500 moh Borga. Sjelden i lavlandet, bl.a. Mjølva [Holten 1984, X40] og Monge (140 moh) [bjj/SS01].
Særbustorr	<i>Carex dioica</i>	**	Spredd rundt om i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, fra Mittet i nord til Ulvådalen i sør. Hybriden <i>C. dioica x echinata</i> er funnet i Rauma [Lid & Lid 1994].
# Strengstorr	<i>Carex chordorrhiza</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk, et funn ved Pyttåa nederst i Storlia (MQ4501) [Hagen & Holten 1976, Holten 1984], muligens også i MQ50 [X48].
Rypestorr	<i>Carex lachenalii</i>	**	Spredd i midtre og indre fjellstrøk, fra NB til MA/HA sone, i vest til Måndalen (SS99), i nord til øvre Mittetdalen [X27].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Grusstorr	<i>Carex glareosa</i>	**	Spredt til sjelden på strandeng i fjordstrøka, Vågen [Oterhals1995, X31], Volløra [Lid 1963, Bygdeboka for Voll 1979, X2], Innfjordsøra [Lid 1952, Bygdeboka for Voll 1979, X3], Raumaosen [X33, X35, O93] og Hensøran [Oterhals 1995, X36, SS97].
Pølstorr	<i>Carex mackenziei</i>	**	Spredt til sjelden på strandeng i fjordstrøka, Vågen [Oterhals 1995, X30, X31], Raumaosen [Holten m.fl. 1986, X33, O93, ss] opp til Istrautiløpet [bj00] og Hensøran [Oterhals 1995, X36, SS97].
Gråstorr	<i>Carex canescens</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, inn til Brøstdalen i sør. Hybrid <i>C.canescens x echinata</i> ved Hanekamhaug og muligens Mittetdalen [ss].
Seterstorr	<i>Carex brunnescens</i>	**	Spredt i øvre dal- og fjellstrøk fra MB til NB sone, bl.a. Mittetdalen, Holmshaugen, Ljøsådalen, Måndalen, Bøstølen/Røsta, Vermedalen og Brøstdalen/Uiivådalen.
Sjernerstorr	<i>Carex echinata</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone.
Langstorr	<i>Carex elongata</i>	*	Sjelden til spredt, flere funn langs Istra, ved Krohnberga (MQ3335), nedenfor Brønnsletta (MQ3234) [Holten 1984, Lid & Lid 1994, Fægri & Danielsen 1996, TRH], v/Istra Øf Hanekamhaug (MQ3232) og stor bestand rundt midtre kroksjø Hanekamhaug (MQ3232), stor bestand rundt sump SVf Soggesetra (MQ3130), samt i "Mækjå" i Innfjorden (MQ2327) og i flomskog ved Isa (MQ4339).
# Slakkstorr	<i>Carex remota</i>	*	Sjelden, stor bestand i gråor-sumpskog i SB sone SV for Vårsætra i Innfjorden (MQ2327) [SS97], et par tuer på fuktig sti i BN sone Grisetlia (MQ2632) [SS99].
Harestorr	<i>Carex ovalis</i>	**	Spredt i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, opp til MB sone, til Hersel i Romsdalen, høyest 480 moh Holmshaugen og 460 moh Loftskardsetra (NB sone).
Piggstorr	<i>Carex muricata</i>	**	Spredt til sjelden i Romsdalen fra Horgheim til Verma [X11], dessuten et funn i Norviklia (MQ2040).
#? Duskstorr	<i>Carex disticha</i>	*	Sjelden, muligens et eldre funn i Grytten [Hultén 1971, Lid & Lid 1994, Fægri 1960], kilde: Lindblom [Blytt 1861].
Jøkulstorr	<i>Carex rufina</i>	*	Sjelden i indre og midtre fjellstrøk fra LA til MA sone, Alnesdalen, Fossafjellet (MQ5020) og Borga (MQ4908) 1480 moh, [Hagen & Holten 1976, Holten 1984, Gjørevoll 1990, Elven m.fl. 1996, X45, X48, X49].
Stivstorr	<i>Carex bigelowii</i>	***	Vanlig til meget vanlig i fjellet i hele Rauma, fra NB til MA/HA sone, spesielt i midtre og indre fjellstrøk.
Slåttestorr	<i>Carex nigra ssp. nigra</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA sone, høyest ca.1200 moh Pyttbua. Hybrid <i>C. nigra x subspathacea</i> Vågen [X31].
Stolpestorr	<i>Carex nigra ssp. juncella</i>	**	Spredt til sjelden i midtre dalstrøk, bl.a. Marstein (MQ3924), Alnes (meget fine bestander MQ3924-25), Langodden (MQ3825), Lyngheimsgjerdet (MQ3826), Sogge (MQ3334), Isterdalen (MQ3131) og Innfjorden? [X31].
Havstorr	<i>Carex paleacea</i>	**	Spredt langs strandsona, Vågen, Raumaosen, Hensøran, Breivika, Kolmannvika, Hamrevågen, Frisvollbukta og Norvika.
Saltstorr	<i>Carex x vacillans</i>	**	Spredt langs strandsona, spesielt i ytre fjordstrøk, bl.a. Vågen, Norvika, Frisvollbukta og Strand, inn til Kolmanneset (MQ2938).
Fjørestorr	<i>Carex salina</i>	**	Spredt langs strandsona, bl.a. Vågen, Norvika, Frisvollbukta, inn til Hensøran og Raumaosen og videre opp til utløpet av Istra.
Klubbstorr	<i>Carex buxbaumii ssp. buxbaumii</i>	*	Sjelden i indre dalstrøk, funn i Brulia (MQ5308) [Holten 1984, X48], og Slettsvaet ovenfor Gjerde (MQ5015) [SS01], muligens også Brøstdalen.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Tranestorr	<i>Carex buxbaumii ssp. mutica</i>	**	Spredd i indre og midtre fjellstrøk, fra MB til LA sone, vest til Setdalen [ss] og Måndalen [X1], nord til Skrokkenfjellet [SS00], høyest 1260 moh Trollkyrkjeflya [Hagen & Holten 1976]. Et funn i SB sone ved Selen.
Fjellstorr	<i>Carex norvegica ssp. norvegica</i>	**	Spredd til sjelden i fjellet fra NB til LA sone, bl.a. Middagstinden [Lid 1952, X1], Mittetfjella [X27] og indre fjellstrøk [Hagen & Holten 1976].
Svartstorr	<i>Carex atrata</i>	**	Spredd i indre og midtre fjellstrøk fra MB/NB til MA sone, nord til øvre Mittdalen [X27, ss], høyest 1430 moh Lågtunga (MQ4000) [Hagen & Holten 1976], ned til 220 moh i Erstadalen (MQ4533) og 200 moh i rasmark Marstein (MQ4026).
Sotstorr	<i>Carex atrofusca</i>	**	Spredd til sjelden i fjellet, spesielt i midtre fjellstrøk, Blåtindane V (MQ1233) [SS00], v/Tindevatnet [Lid 1952, X1], Trollstigen (MQ3126), Saufomholet (MQ4431) og Gluterbenken (MQ4632), Fleskehøin (MQ4727) [X14], øvre Mittdalen [X27] og Øverdalsfjellet (MQ50) [X48].
Bråtestorr	<i>Carex pilulifera</i>	**	Spredd i lavlandet spesielt i midtre dalstrøk og i seterregionen opp til NB sone, fra Mittdalen (MQ3848) i nord, inn til Brøstdalen i sør, høyest 880 moh Trollstølen (MQ3805).
Fingerstorr	<i>Carex digitata</i>	**	Spredd i dal- og fjordstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 1000 moh Ulvådalen (MQ3605) og Brøstet [Hagen & Holten 1976], vanlig opp til Kleiva i Romsdalen, mindre vanlig i ytre fjordstrøk.
Gulstorr	<i>Carex flava</i>	**	Spredd i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, høyest 1000 moh Brøstkampen, inn til Vakkerstølen (MQ4004) i Ulvådalen [Hagen & Holten 1976], ytre strøk 750 moh i Blåtindane V (MQ1233) og Skrokkenfjellet V (MQ3948).
Beitestorr	<i>Carex serotina ssp. serotina</i>	**	Spredd i ytre og midtre fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB sone, bl.a. Rødven, Eid, Grøvdal, Dalsbygda, Romsdalen opp til Flatmark, høyest 420 moh Skrokkensætra (MQ3848).
Musestorr	<i>Carex serotina ssp. pulchella</i>	**	Spredd i lavlandet, spesielt langs strandsona, bl.a. Vågen [Oterhals 1995], Innfjordsøra [ss], Hensøran [X36], Frisvollbukta [X38, TRH84], dessuten Isterletta (MQ32-3335) [ss], Lyngheimsgjerdet og Myrabø (MQ3826) [SS00].
Grønstorr	<i>Carex demissa</i>	**	Spredd i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, i Romsdalen opp til Øverdalen.
Engstorr	<i>Carex hostiana</i>	*	Sjelden i lavlandet ytre og midtre strøk, Sf Hovdekollen [Fægri 1960, Bygdeboka for Voll 1979, O51], Selen (MQ3825-26) [Holten 1984, TRH83, SS01], Øf Landresetra/Rødven (MQ2044) og Vf Ellingsetra/Mittdalen (MQ3649) [SS00]. Et funn i Mongejura 900 moh (MQ4224) [X15, TRH67] dreier seg høyst sannsynligvis om hybridene <i>C. demissa x hostiana</i> (K.I.Flatberg pers.medd.).
Heistorr	<i>Carex binervis</i>	*	Sjelden, et funn Horgheim [TRH69], Romsdalen [O], muligens også Isfjorden? [Hultén 1971] og Grensevåtn (MQ2739) [ss].
Bleikstorr	<i>Carex pallescens</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, sjelden i LA sone.
Slirestorr	<i>Carex vaginata</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til LA/MA sone.
Kornstorr	<i>Carex panicea</i>	***	Vanlig til spredd i hele Rauma fra lavlandet opp til NB/LA sone, høyest 1090 moh Sandgrovbøtn.
Frynestorr	<i>Carex paupercula</i>	**	Spredd til vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB/LA sone, høyest 1150 moh Pyttbudalen.
Dystorr	<i>Carex limosa</i>	**	Spredd i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, inn til Ulvådalen i sør [Hagen & Holten 1976].
? Snipestorr	<i>Carex rariflora</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk, fra MB/NB til LA sone, Trollstigen [Sæther 1982], muligens også Horgheimsætermoen (MQ4904) [SS97] og Horgheimsflya [ss].
Hårstorr	<i>Carex capillaris</i>	**	Spredd i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1200 moh Grøttabøtn (MQ4927) [X12, SS00].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Skogstorr	<i>Carex sylvatica</i>		* Sjelden, Loftdalen (MQ4937) [JB100], muligens også et funn i Unjemslia [Bugge 1993].
Trådstorr	<i>Carex lasiocarpa</i>		** Spredt i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone, spesielt i myrbeltet 300-600 moh i ytre strøk og 600-800 moh i indre strøk.
Flaskestorr	<i>Carex rostrata</i>		*** Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 920 moh Mongevatnet (MQ4326) [X18] og Vermedalen [Korsmo & Svalastog 1997]. Var. <i>borealis</i> funnet på Alnes (MQ3925) og ved Bakkevatna 900 moh (MQ5135) [SS01].
Sennegras	<i>Carex vesicaria</i>		** Spredt til sjelden i fjord- og dalstrøk, bl.a. Innfjorden, Isterdalen, Romsdalen fra Hole til Foss, og
Vierstorr	<i>Carex stenolepis</i>		* Sjelden, mulig funn ved Foss [Holten 1984].
Blankstorr	<i>Carex saxatilis</i>		** Spredt i indre og midtre fjellstrøk, fra NB til MA sone, vest til Måndalsfjella [X1, X2, SS99] og nord til Saufonnvatnet (MQ4530) [SS99], høyest 1400 moh Lågtunga (MQ4000) [Hagen & Holten 1976].
Grasfamilien			
# Hirse	<i>Panicum miliaceum</i>		* Sjelden, forvilla på avfallstipp sammen med andre ruderatplanter, Øran V, Åndalsnes [SS00].
Takrøyr	<i>Phragmites australis</i>		* Sjelden i lavlandet, Norvika (MQ2140) [ss97], Gjerdevatnet [X9], Stormyra/Klungnes (MQ2537) [SS01], nedre Isterdal [Sæther 1982] og Selen [bj00, ss01].
Blåtopp	<i>Molinia caerulea</i>		*** Vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til LA sone, høyest 1150 moh Grøttabotn (MQ4827).
Knegras	<i>Danthonia decumbens</i>		** Spredt til sjelden i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, Måndalen, Innfjorden, Torvika (dominerende i natureng), Vollstølen/Rødven (290 moh) [X71], Mitteidalen og Romsdalen opp til Skiri og Flatmark [Holten 1984, X5, TRH83].
Strandrøyr	<i>Phalaris arundinacea</i>		** Spredt til vanlig i store deler av Rauma, fra lavlandet opp til MB sone, spesielt i fjordstrøka, i Romsdalen minst opp til 700 moh i Fossafjellet [X49].
# Kanarigras	<i>Phalaris canariensis</i>		* Sjelden, forvilla på avfallstipp sammen med andre ruderatplanter, Øran V, Åndalsnes [SS00].
Myskegras	<i>Milium effusum</i>		** Spredt i fjord- og dalstrøk, spesielt i midtre deler, mer sjelden opp til NB/LA sone, høyest 1100 moh Ulvådalen. 1 eks på hele 2,4 m i Grisettia [ss99].
Marigras	<i>Hierochloë odorata</i>		* Sjelden, funn på Sogge [ss], Vf Ellingsetra/Mittedalen (MQ3649) [SS00] og ved utløpet av Vemora (MQ1833) [Bygdeboka for Voll 1979, BG70].
Vanleg gulaks	<i>Anthoxanthum odoratum ssp. odoratum</i>		**** Meget vanlig til vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone.
Fjellgulaks	<i>Anthoxanthum odoratum ssp. alpinum</i>		*** Vanlig i fjellet i hele Rauma, fra NB til MA sone.
Timotei	<i>Phleum pratense</i>		** Spredt til vanlig forvilla fra kultureng i fjord- og dalstrøk, opp til Brøstet.
Fjelltimotei	<i>Phleum alpinum</i>		** Spredt til vanlig i fjellet og noen steder i dalstrøka over det meste av Rauma, fra MB til MA sone.
Engreverumpe	<i>Alopecurus pratensis</i>		** Spredt til vanlig forvilla fra kultureng i lavlandet, opp til Øverdalen.
Knerverumpe	<i>Alopecurus geniculatus</i>		** Spredt i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, inn til Brøstdalen i sør.
Vassreverumpe	<i>Alopecurus aequalis</i>		* Sjelden til spredt i bakevjer- og elvedamkanter i Romsdalen, Horgheim og Lyngheimsgjerdet (MQ3826), Langodden-Alnes (MQ3825-3924), Marstein (MQ3924) [SS99] og Skiri (MQ4422).
Engkvein	<i>Agrostis capillaris</i>		**** Meget vanlig til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til NB sone.
Krypkvein	<i>Agrostis stolonifera</i>		*** Vanlig langs strandsona i fjordstrøka, ellers spredt til sjelden i midtre dalstrøk, i Romsdalen til Skiri.
? Storkvein	<i>Agrostis gigantea</i>		* Sjelden i lavlandet, mulig funn Strand (MQ2347) [ss97], Torvika [Myskja 1987] og Rausmolia (MQ4135) [Hovde 1995a].

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Hundekvein	<i>Agrostis canina</i>	**	Spredt i fjord- og midtre dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, til 600 moh i Kvanndalen, opp til Selen i Romsdalen.
Bergkvein	<i>Agrostis vinealis</i>	*	Sjelden til spredt (lite kjent), et funn i Bjørmosen, Åndalsnes (MQ3336) [SS99].
Fjellkvein	<i>Agrostis mertensii</i>	**	Spredt til vanlig i midtre og indre fjellstrøk, fra MB til LA/MA sone, nord til øvre Mittetdalen [X27], ned på elveøyr i Erstadalen [SS98].
# Snerprøykvein	<i>Calamagrostis arundinacea</i>	**	Spredt til sjelden i nedre deler av Romsdalen, fra Åndalsnes til Hole [Hultén 1971, Holten 1984, X5, X22, X23, TRH, ss]. Meget stor bestand 100-150 moh i fjellsida Øf Hole (MQ3732). Forekomsten oppdaget i 1922 [Fægri & Danielsen 1996]. Eneste kjente i Mjøre og Romsdal.
Smårøykvein	<i>Calamagrostis stricta</i>	**	Spredt langs strandsona i ytre fjordstrøk, bl.a. Vågen og Frisvollbukta, samt langs Rauma elv fra Veblungnes til Myrabø [4], også Øverdalen [NAD].
Skogrøykvein	<i>Calamagrostis purpurea</i>	***	Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til NB/LA sone, høyest 950 moh Mongevatnet (MQ4326) [X18] og 900 moh Bakkevatna (MQ5135), inn til Ulvådalen i sør.
Bergrøykvein	<i>Calamagrostis epigejos</i>	**	Spredt til sjelden i fjordstrøka og Romsdalen opp til Brøstet [Hagen & Holten 1976], fra lavlandet opp til MB/NB sone, ut til Hovdekollen [Bygdeboka for Voll 1979] og Lunds fjellet [Korsmo & Svalastog 1997].
Englodnegras	<i>Holcus lanatus</i>	**	Spredt til vanlig i lavlandet i fjordstrøka, mer sjeldent midtre dalstrøk, opp til Marstein i Romsdalen [Holten 1984, TRH83]. Et funn i veiskråning på Verma i 1949 [O49].
Krattlodnegras	<i>Holcus mollis</i>	**	Spredt i lavlandet, spesielt i midtre dalstrøk, opp til Monge i Romsdalen, og ut til Hjelvika og Mittet.
Sølvbunke	<i>Deschampsia cespitosa</i>	****	Meget vanlig til vanlig fra lavlandet opp til LA sone, minst til 1120 moh i Sandgrovbøtt (MQ5418) og Grøttabøtt (MQ4927). Smalblada variant funnet flere steder langs Rauma elv.
Fjellbunke	<i>Deschampsia alpina</i>	**	Spredt i midtre og indre fjellstrøk, fra NB til MA sone, også ned i SB sone ved bekk i Erstadalen (MQ4533) [ss98]. Høyest 1540 moh Middagstind, Måndalen.
Smyle	<i>Deschampsia flexuosa</i>	****	Meget vanlig til vanlig i hele Rauma, fra lavlandet opp til MA sone.
# Rypebunke	<i>Vahlodea atropurpurea</i>	*	Sjelden i indre fjellstrøk fra NB til LA sone, Brumyrn (MQ5410) [Holten 1984], Vermedalen [X45].
Havre	<i>Avena sativa</i>	**	Spredt til sjelden forvilla ved åker og på skrotemark i lavlandet.
Dunhavre	<i>Avenula pubescens</i>	**	Spredt til sjelden i Romsdalen ned til Åndalsnes [X4, X46], spesielt i Øverdalen ned til Foss [X45, X48, SS97], dessuten funn ved Istra i 1938 [O38].
Hestehavre	<i>Arrhenatherum elatius</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona i hele Rauma.
Svartaks	<i>Trisetum spicatum</i>	**	Spredt i indre fjellstrøk, fra NB til HA sone, nord til Fossafjellet, høyest 1550 moh Finnan [O44], 1500 moh Borge og Benkehø [Hagen & Holten 1976].
Hengjeaks	<i>Melica nutans</i>	***	Vanlig til spredt i hele Rauma fra lavlandet opp til NB sone, høyest 1000 moh Ulvådalen [Hagen & Holten 1976].
Kjeldegras	<i>Catabrosa aquatica</i>	*	Sjelden, et funn på Sogge (MQ3334) [SS97].
Hundegras	<i>Dactylis glomerata</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest Brøstetdalen. Forvilla fra kulturreng og naturalisert bl.a. i edellauvskog.
# Storrapp	<i>Poa remota</i>	*	Sjelden, Semesfjellet [Lid 1960], Vonheim/Marstein (MQ3925) [Stølen 1986] og Slettsva (MQ4916) [TRH74].
Engrapp	<i>Poa pratensis ssp. pratensis</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til MB/NB sone, høyest 910 moh Vakkerstølen i Ulvådalen [X61]. Forvilla fra eng og naturalisert.

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Trådrapp	<i>Poa pratensis ssp. angustifolia</i>	* Sjelden, et funn ved Gjerde (MQ5015) [SS01, det. E.Fremstad].	
Seterrapp	<i>Poa pratensis ssp. alpigena</i>	* Muligens nok så sjelden, funn på Horgheimsetra, v/Bakkevatna (MQ4936) og i Måndalen [X1].	
Smårapp	<i>Poa pratensis ssp. subcaerulea</i>	** Spredt langs strandsona i hele Rauma, Vågen [X31], Vollabukta [X32], Hensøran [X36], Hamrevågen [X37] og Norvika [X39].	
Mjukrapp	<i>Poa flexuosa</i>	** Spredt til vanlig i indre og midtre fjellstrøk, fra LA til HA sone, vest til Måndalsfjella, nord minst til Fossafjellet, høyest 1995 moh Pyttegja [O43] og 1700 moh Store Trollind [O43].	
Fjellrapp	<i>Poa alpina</i>	** Spredt til vanlig i fjellet, spesielt i indre og midtre fjellstrøk, fra NB til MA sone. Også flere steder i lavlandet bl.a. i Romsdalen ned til Åndalsnes.	
Blårapp	<i>Poa glauca</i>	** Spredt i fjell- og dalstrøk, fra SB til MA sone, høyest 1420 moh Lågtunga og Skirifjell [Hagen & Holten 1976], flere steder i lavlandet bl.a. i Romsdalen og Isterdalen.	
Lundrapp	<i>Poa nemoralis</i>	*** Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, i Romsdalen opp til Rødstøl.	
Markrapp	<i>Poa trivialis</i>	** Spredt i lavlandet, spesielt i fjord- og midtre dalstrøk.	
Tunrapp	<i>Poa annua</i>	*** Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra lavlandet opp til NB sone, inn til Brøstdalen og Vakkerstølen (910 moh) i sør, opp til 750 moh Blåtindane V (MQ1233) (sauebeite).	
Fjøresaltgras	<i>Puccinellia maritima</i>	* Sjelden til spredt i strandsona i ytre fjordstrøk, Vågen på Vågstranda [X30, X31] og Frivollbukta [TRH84].	
Taresaltgras	<i>Puccinellia capillaris</i>	** Spredt langs strandsona i ytre fjordstrøk, inn til Innfjordsøra og Hamrevågen [SS97].	
Snøgras	<i>Phippsia algida</i>	* Sjelden i indre fjellstrøk, tre funn på Borga ca. 1500 moh [Hagen & Holten 1976].	
Raudsvingel	<i>Festuca rubra</i>	**** Meget vanlig til vanlig i hele Rauma, fra strandsona opp til NB sone.	
Sauesvingel	<i>Festuca ovina</i>	*** Vanlig i indre fjellstrøk, fra lavlandet opp til MA/HA sone, ned til nedre deler av Romsdalen, Dalehaug, Vika og Holmshaugen i ytre strøk (jbj).	
Geitsvingel	<i>Festuca vivipara</i>	*** Vanlig i ytre og midtre strøk, fra lavlandet opp til LA/MA sone, spredt til sjelden inn til Vermedalen [Korsmo & Svalastog 1997], Øverdalen [Holten 1984, X48, X64, ss] og Brøstdalen (MQ4803).	
Stivsvingel	<i>Festuca trachyphylla</i>	* Sjelden, utsådd med frøblanding langs vegkanter på Flatmark av Statens vegvesen i 1995, trolig også ved andre nye veganlegg i kommunen.	
Skogsvingel	<i>Festuca altissima</i>	** Spredt i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, spesielt i Romsdalen fra Åndalsnes til Flatmark [Holten 1984, TRH, ss], bl.a. stor forekomst på Skiri, ellers ved Farkvam, i Grisethia, Unjemslia, Norviklia, Lerheim og Skredå (MQ1843) [X80].	
Kjempesvingel	<i>Festuca gigantea</i>	* Sjelden til spredt, Setnesaksla S (MQ3234) [SS01], Norviklia (MQ2040) [SS00], Unjemslia [Bugge 1993], mulig funn i Skredå (MQ1843) [X80], dessuten et eldre funn i Grytten [Hultén 1971].	
Engsvingel	<i>Festuca pratensis</i>	** Spredt i fjord- og dalstrøk, fra strandsona opp til MB/NB sone, høyest Brøstet [Hagen & Holten 1976].	
Raigras	<i>Lolium perenne</i>	** Spredt i lavlandet, bl.a. Setnes, Åndalsnes, Mjølvå, Sogge og Isterdalen.	
Mannasøtgras	<i>Glyceria fluitans</i>	** Spredt i lavlandet i fjord- og midtre dalstrøk, opp til Gravdevatna i Romsdalen (MQ4820), høyest 420 moh Bøstølen (MQ1723) [X75].	
Finnskjegg	<i>Nardus stricta</i>	*** Vanlig i hele Rauma fra lavlandet opp til MA sone, spesielt i indre og midtre fjellstrøk.	
Skogfaks	<i>Bromus benekenii</i>	** Spredt i lavlandet i midtre dal- og fjordstrøk, opp til 300 moh flere steder, i Romsdalen opp til Sæterbø [Holten 1984].	

Navn	Art	Forekomst	Utbredelse / Funnsted
Bladfaks	<i>Bromus inermis</i>	**	Spredt til sjelden forvilla fra kultureng; Venås, Devoll-Sogge, Grøtta, Dalsbygda og Øverdalen [X48, ss01].
Ex Åkerfaks	<i>Bromus arvensis</i>	*	Sjelden, forvilla fra kultureng, ett funn på Sogge [TRH71].
Lodnefaks	<i>Bromus hordeaceus</i>	*	Sjelden i lavlandet i fjordstrøka, Eidsbygda [X10], Gjerdsset [X8], Måndalen [X2] og Åndalsnes [ss].
Skoggrønaks	<i>Brachypodium sylvaticum</i>	**	Spredt til sjelden i BN sone i lavlandet, Skredå (MQ1843) [X80], Norviklia (MQ2040) [SS99, X79], Hausdalen (MQ2537) [bj], Breivikstranda (MQ3239) [SS01], Unjemshia [TRH62, SS99] og fra Åndalsnes til Åk [Holten 1984, Fægri 1960, X5, X40, O49, TRH55].
Kveke	<i>Elymus repens</i>	***	Vanlig i fjord- og dalstrøk, fra strandsona opp til MB/NB sone, høyest Brøstet.
Hundekveke	<i>Elymus caninus</i>	**	Spredt i fjord- og dalstrøk fra lavlandet opp til NB sone, inn til Brøstdalen [Hagen & Holten 1976].
Strandrug	<i>Leymus arenarius</i>	**	Spredt til vanlig langs strandsona, opp til Sogge langs Rauma elv, dessuten i sandtak på Brønnsletta (MQ3234). Fantet trolig i store mengder på flyvesandhaugene her i gamle dager [Blytt 1861].
Bygg	<i>Hordeum vulgare</i>	*	Spredt, forvilla ved dyrka mark i lavlandet, bl.a. belegg fra Grytten gamle prestegård [O38].